Ultima poveste din saga *Heechee* se petrece între aspirația la eternitate și visul de a distruge tot ce mișcă în galaxie

FREDERIK POHL

BĂIATUL CARE VOIA SĂ TRĂIASCĂ VEȘNIC

NAUTILUS

Scriitorul și editorul american Frederik Pohl s-a născut la 26 noiembrie 1919, în New York. Este unul dintre întemeietorii genului SF. A participat la cea dintâi întrunire de Science fiction care a avut loc în Philadelphia în 1936, acolo unde l-a întâlnit pe cel care avea să-i devină prieten pe viață, Isaac Asimov. A urmat Liceul Brooklyn Tech, dar l-a abandonat înainte de absolvire. Între 1939 și 1943 a fost editorul revistelor *Astonishing Stories* și *Super Science Stories.* După participarea la cel de-AI Doilea Război Mondial, a devenit agent literar, iar în anii ’50 a revenit la activitatea de scriitor și editor. A fost distins cu Premiul Hugo pentru activitatea de editor al revistei *If* (1966,1967 și 1968), precum și pentru povestirile „The Meeting”, în colaborare cu C.M. Kombluth, și „Fermi and Frost”. Romanul *Man Plus (Proiectul Omul Plus)* a câștigat Premiul Nebula, iar peste numai un an *Poarta* a obținut toate marile premii SF: Hugo, Nebula, Locus și John W. Campbell Memorial. În 1980 romanul său *Jem* a obținut Premiul Național Book, în 1992 a fost lansat jocul pentru calculator *Gateway,* iar în 1993 a fost desemnat SFWA Grand Master. Frederik Pohl a fost inclus în Science Fiction Hall of Fame în 1998.

FREDERIK POHL

BĂIATUL CARE VOIA SĂ TRĂIASCĂ VEȘNIC

1 DE LA ISTANBUL LA STELE

I

Chiar în ziua în care Stan împlinea șaptesprezece ani, Urgia Lui Dumnezeu s-a năpustit din nou asupra lor, așa cum o făcea aproximativ la fiecare șase săptămâni. La momentul cu pricina Stan era singur în apartament și curăța legume pentru cina aniversară. Când și-a dat seama că îl cuprinde senzația aceea de vertij, năvalnică, debusolantă, copleșitoare, *senzuală*, a știut că era vorba despre fenomenul pe care toți cunoscuții lui îl numeau „Urgia Lui Dumnezeu”, dar pe care nimeni nu-l înțelegea absolut deloc. Strigătele și sirenele din stradă l-au anunțat că simțeau Urgia toți locuitorii acelui cartier din Istanbul. Stan a mai apucat doar să dea drumul cuțitului din mână, ca să nu se taie din greșeală. Apoi s-a împleticit până la un scaun ca să aștepte până trece.

Oamenii spuneau că Urgia era ceva îngrozitor. Și aveau dreptate. Indiferent ce o fi fost în realitate această Urgie a Lui Dumnezeu, ea îi lovea pe toți în același timp – și nu doar pe locuitorii de pe Pământ. Navele din spațiu, coloniile de pe Marte și Venus, oamenii aflați în toate colțurile Sistemului Solar, toate și toți erau prinși simultan în nebunia ei, iar costurile accidentelor și dezastrelor pe care le provoca Urgia erau colosale. În ceea ce-l privește pe Stan, el nu-și făcea prea multe probleme. Avea doar sentimentul că picase pe neașteptate în mrejele propriului său coșmar erotic. Își zicea că probabil așa s-ar simți și dacă ar fi beat și i-ar face cineva sex oral. În fond, partea asta cu erotismul nu se deosebea prea tare de fanteziile care îl mistuiau adesea.

Nu a durat mult. Când s-a terminat, Stan s-a scuturat, a adunat de pe jos obiectele pe care le scăpase din mână și a deschis televizorul la știrile locale ca să afle ce s-a mai întâmplat de data asta.

S-au întâmplat multe rele. Incendii, accidente auto – în genere șoferii agresivi ai Istanbulului se bazau doar pe reflexele lor din

ultima fracțiune de secundă pentru a evita ciocnirile și, atunci când Urgia le-a luat mințile, coliziunile s-au ținut lanț. Lucrul cel mai grav petrecut de această dată a fost accidentul provocat de un petrolier care, la momentul când s-a produs Urgia, tocmai intra în Golful Cornul De Aur. Deoarece și oamenii de pe remorcher, și cei de pe puntea navei erau în incapacitate de reacție, petrolierul a plutit înainte, foarte încet, însă de neoprit, până a intrat într-unul dintre docurile pentru navele de croazieră din partea Orașului Vechi unde a și explodat.

Acesta a fost un accident într-adevăr cumplit. Însă, la fel ca toți adolescenții, Stan avea o mare toleranță pentru necazurile altor oameni. Așa că a căscat și s-a întors la treburile lui, sperând doar ca agitația din oraș să nu-l întârzie pe tatăl său, care trebuia să-i aducă șofranul și midiile pentru tocană. După ce a terminat de curățat legumele, Stan le-a așezat într-un vas cu apă rece și a pus în player câteva dintre prețioasele sale discuri vechi. I-a ales acum pe Dizzy Gillespie, Jack Teagarden[1] și grupul Firehouse Five Plus Three[2]. Apoi s-a așezat să asculte, răsfoind niște reviste de benzi desenate și întrebându-se dacă, măcar de data asta, tatăl lui va rămâne suficient de treaz cât să-și amintească să-i ia un cadou de ziua lui.

Atunci a bătut la ușă *polis.*

Cei doi polițiști, un bărbat și o femeie, au aruncat priviri iscoditoare prin apartamentul sărăcăcios.

— Aici a locuit cetățeanul american Walter Avery? a vrut să știe femeia.

Iar timpul trecut al verbului i-a spus lui Stan întreaga poveste.

În doar câteva cuvinte agenții d*e polis* îi explicară lui Stan cum Urgia îi transformase tatăl într-o dată statistică. Walter Avery căzuse în mijlocul străzii, unde trecuse peste el un *taksi*metrist, cu mințile făcute praf. Nu era nicio nădejde ca șoferul să fie tras la răspundere, îi zise femeia în încheiere; din cauza Urgiei, pricepi tu. Oricum, șoferul dispăruse de mult. Plus că existau martori care spuneau că tatăl lui Stan era foarte beat. Normal.

---

[1] Dizzy Gillespie (1917-1993), Jack Teagarden (1905-1964) - figuri emblematice ale jazzului american (n. tr.).

[2] Firehouse Five Plus Three - formație de jazz populară în anii ’50 (n. tr.).

Bărbatului i se făcu milă de Stan.

— Bine măcar că n-a suferit, îi zise agentul de *polis*, cu glas aspru. A murit pe loc. Nu l-a durut nimic.

Femeia dădea semne de nerăbdare.

— Da, probabil că așa a fost, spuse ea și adăugă imediat: Deci te-am înștiințat. Trebuie să vii la morgă să ridici cadavrul nu mai târziu de miezul nopții, altminteri va trebui să plătești o taxă pentru fiecare zi în plus. La revedere!

Și au plecat.

II

De vreme ce nu mai era rost nici de șofran și nici de midii pentru cina lui aniversară, Stan aruncă niște resturi de șuncă în tigaie, alături de legume. Așteptând să se prăjească, băiatul se așeză, își luă capul în mâini și începu să se gândească la ce anume presupunea noul lui statut de orfan american – mă rog, pe jumătate american – singur în Istanbul.

Se impuneau două concluzii. În primul rând, era clar că nu va mai veni niciodată ziua aceea mult visată, dar foarte puțin probabilă, când tatăl lui se va lăsa de băutură, îl va duce înapoi în America, unde vor începe amândoi o viață nouă. Din această realitate tristă decurgea o a doua, și anume că niciodată nu va avea banii necesari pentru facultate, cu atât mai puțin pentru visul său de a zbura până la asteroidul Poarta și de a trăi experiențele fantastice de acolo. Niciodată nu va deveni unul dintre acei prospectori impresionanți și viteji care călătoreau în diferite colțuri ale galaxiei. Niciodată nu va descoperi vreo comoară inestimabilă de artefacte ale dispărutei rase Heechee. Și, evident, niciodată nu va ajunge bogat și vestit.

Niciuna dintre realitățile acestea noi nu constituia o surpriză totală pentru Stan. Speranțele lui începuseră să se erodeze încă de la vârsta de treisprezece ani, când în viața lui au apărut primii zori ai pubertății, aducând cu ei scepticismul față de lumea din jur. Totuși visurile lui păruseră până atunci cel puțin teoretic *posibile.* Acum nu i se mai părea absolut nimic posibil.

Și abia în clipa aceasta Stan a dat frâu liber lacrimilor.

Posomorât, Stan făcea curat în bucătărie după cina fadă de aniversare, când domnul Ozden i-a bătut la ușă.

Domnul Ozden avea în jur de șaptezeci de ani. Lui Stan i se

părea sărit bine de o sută. Era un bătrân urât și zbârcit, cu chelie în creștet, dar cu mustața bogată și încă neagră. Domnul Ozden era cel mai bogat om pe care îl cunoscuse vreodată Stan. Deținea blocul insalubru în care locuia băiatul, împreună cu cele din stânga și din dreapta lui. Pe două etaje ale unuia făcuse un bordel. Domnul Ozden era un ins profund religios, cu atât de mult respect pentru perceptele confesiunii sale, încât interzicea cu desăvârșire alcoolul în clădirile lui, cu excepția bordelului; dar și acolo, doar turiștii nemusulmani aveau voie să se atingă de el.

— Sincerele mele condoleanțe, tinere Stanley! bubui vocea lui surprinzător de puternică.

Ochii încă ageri priveau automat peste umărul băiatului, căutând semne că pe acolo ar fi existat vreo sticlă cu whisky. (Făcea asta mereu, dar nu găsise niciodată nimic; tatăl lui Stan se pricepuse să-și dosească bine viciul.)

— Este o tragedie îngrozitoare ce s-a întâmplat, dar nu avem voie să ne îndoim de acțiunile lui Allah. Ce planuri ai, dacă-mi este permis să te întreb?

Stan îi oferise o ceașcă cu ceai, așa cum făcea mereu tatăl său.

— Încă nu știu, domnule Ozden. Cred că va trebui să-mi găsesc ceva de lucru.

— Da, așa este, fu de acord domnul Ozden.

Se uita cu atenție la băiat, molfăind o bucățică din picromigdala pe care Stan o pusese pe o farfurioară, alături de ceașcă.

— Poate la consulatul americanilor, unde a lucrat și tatăl tău…

— Poate.

Dar Stan știa că nu va fi posibil. Încercase deja cu ceva vreme înainte. Americanii nu angajau traducători sub douăzeci și unu de ani.

— Ar fi minunat, declară domnul Ozden. Cu cât mai repede, cu atât mai bine. După cum știi, mâine este ziua de chirie, pe lângă cea de săptămâna trecută, care nu a fost plătită. Și nici cea de săptămâna de dinainte. Crezi că vei primi o leafă bunicică la consulat?

— Cum va fi vrerea lui Allah, spuse Stan pe un ton pios, de parcă exact așa și gândea.

Bătrânul dădea satisfăcut din cap, studiindu-i din cap până în

picioare cu o privire care-l nelinişti pe băiat.

— Sau, zise el, cu un zâmbet ce-i dezvălui proteza costisitoare, dacă vrei, aş putea să vorbesc cu vărul meu să-ţi găsească el ceva.

Stan tresări puternic; vărul domnului Ozden era administratorul bordelului.

— Adică să lucrez pentru el? Şi să fac ce?

— Orice ţi-ar aduce bani, zise sever domnul Ozden. Eşti tânăr şi mi se pare că eşti sănătos, da? Cred că poţi avea norocul să câştigi sume considerabile.

Stan simţi nişte fiori, deloc plăcuţi, în stomac şi puţin mai jos. Le văzuse când şi când pe prostituatele din slujba vărului cu pricina, atunci când nu prea aveau clienţi şi se urcau pe acoperiş să se bronzeze. Adesea aveau şi unul sau doi băieţi cu ele, chiar mai tineri decât el, majoritatea kurzi sau veniţi din regiunea montană a Anatoliei, în cazul în care nu erau marocani sau algerieni. Băieţii nu aveau viaţă lungă la bordel. Stan şi Tan, prietenul lui, obişnuiau să se distreze strigându-le măscări de la depărtare. Niciunul dintre băieţii ăia nu părea a fi avut vreun noroc.

Domnul Ozden nu-l aşteptă să-i răspundă şi continuă:

— Să ştii că vărul meu nu are doar clienţi bărbaţi. Foarte des vin şi femei, văduve bogate, turiste din Europa sau din Orient, care arată multă recunoştinţă acelor tineri care le oferă plăcerile de care soţii lor nu mai sunt capabili. Bacşişurile sunt foarte mari, iar vărul meu le permite angajaţilor să păstreze aproape o jumătate din ele. Le face şi asigurare medicală pe durată cât lucrează la el, plus cazare şi masă la preţuri rezonabile. Şi foarte des clientele nu sunt deloc urâte.

Şi se grăbi să adauge în şoaptă:

— Dar fireşte că vor fi şi bărbaţi.

Se ridică, lăsându-şi ceaiul aproape neatins.

— Dar probabil că vei primi o ofertă mai bună de la consulat. Ar trebui să le dai telefon chiar acum, ca să-i anunţi despre nefericitul accident al tatălui tău. S-ar putea chiar să nu-şi fi ridicat leafa şi atunci o vei putea folosi ca să-ţi plăteşti chiria. Mai trec pe la tine şi mâine-dimineaţă.

Când Stan a sunat la consulat, nu l-a mai găsit pe domnul Goodpastor, dar a vorbit cu secretara mai în vârstă a acestuia,

care s-a declarat tulburată de vestea lui:

— Vai, Stanley! Nenorocita aia de Urgie! Ce tragedie pentru tine! Tatăl tău a fost un, hm, un om foarte drăguț.

Stan știa că asta era doar parțial adevărat. Tatăl lui fusese un bețiv simpatic, generos, dar foarte neserios; și consulatul îl angajase doar pentru că era singurul american de acord să muncească pe leafa unui turc. Iar când Stan întrebă cu sfială dacă exista vreo șansă ca tatăl lui să nu-și fi ridicat banii, femeia îi răspunse cu multă diplomație:

— Tare mă tem că nu, Stanley. Eu mă ocup de toate chitanțele domnului Goodpastor, după cum bine știi. Și sunt sigură că nu mai are nimic de luat.

Făcu o pauză și continuă pe un ton stânjenit:

— De fapt, mă tem că lucrurile stau nițeluș pe dos. Cum să-ți spun eu... în ultima perioadă, tatăl tău a încasat câteva salarii în avans, drept pentru care contul lui a cam rămas fără acoperire. Dar nu-ți face probleme din cauza asta, dragul meu; sunt convinsă că nimeni nu va avea nicio pretenție.

Veștile acestea nu constituiau o surpriză pentru Stan. Totuși, îi acutizară problema. Chiar dacă americanii nu-i vor cere bani, îi va cere cu siguranță domnul Ozden. De fapt, chiar îi ceruse. Iar foarte curând va face tot posibilul să și-i primească. Stan urmărise de pe acoperiș scena petrecută ultima dată când fusese evacuat un chiriaș și-l văzuse pe domnul Ozden cum aduna toate bunurile bietului om ca să le vândă pentru chiria datorată.

Iar gândul acesta îl făcu pe Stan să se uite la apartamentul lor micuț. Mobila nu conta, pentru că îi aparținea tot domnului Ozden. Ale lui erau chiar și așternuturile și oalele din bucătărie. Cu siguranță că va lua garderoba sărăcăcioasă a tatălui său. Va mai lua și playerul vetust al lui Stan și discurile lui vechi de jazz american; colecția de aventuri în spațiu, atât *anime*-uri, cât și 3D; manualele lui de școală; puținele alimente de pe rafturi – și toate astea, puse la un loc, abia dacă ar acoperi chiria. Singurele obiecte cât de cât valoroase erau instrumentele lui muzicale: tobele și trompeta. Domnul Ozden nu ar fi avut niciun drept să revendice tobele, de vreme ce acestea nu-i aparțineau lui Stan. Prietenul lui, Tan Kusmeroglu, le lăsase aici atunci când părinții lui le interziseseră să mai cânte în casa lor.

Stan putea face ceva în această privință. Când îl sună pe Tan,

îi răspunse mama acestuia, care izbucni în plâns la auzul veștii. Mai dură ceva până să se liniștească și să-i poată spune că Oltan nu era acasă. Era la lucru, dar ea îi va transmite de urgență mesajul. Și dacă îl puteau ajuta cumva…

Când încheie convorbirea cu doamna Kusmeroglu, Stan se uită la ceas. Mai avea destul timp până să se ducă la morgă, așa că întinse canapeaua pe care dormea el de obicei – nu se simțea deocamdată în stare să se ducă în patul tatălui său – și se lungi puțin în eventualitatea în care plânsul ar fi pus stăpânire pe el.

Dar nu se întâmplă asta, căci adormi aproape instantaneu. Câteva ore mai târziu se trezi și-l văzu pe Tan Kusmeroglu aplecat deasupra lui. Glasul puternic al muezinului de la moscheea mică de după colț, care-i chema pe credincioși la rugăciune, era aproape complet acoperit de vocea surescitată a lui Tan:

— Haide, Stan, scoală-te! Boșorogu-i la rugăciune și eu am împrumutat furgoneta șefului meu. N-o să mai fie o altă ocazie ca să-ți iei lucrurile și s-o ștergi de-aici!

Adică aveau la dispoziție cel mult zece minute. Stan nu-l contrazise. Dură mult mai puțin să încarce în furgonetă tobele, trompeta, prețioasele-i discuri, playerul și alte câteva obiecte. Demaraseră deja când Stan își aduse aminte:

— Trebuie să merg la morgă, îi zise prietenului său.

Tan își luă o fracțiune de secundă privirea de la autocarul care șerpuia în fața lor și de la camionul de marfă care voia să se bage în fața lor și se uită la Stan. Pe chip i se așternuse o expresie ciudată – aproape atipică pentru Tan prin duioșia și emoția ei.

— M-am gândit la treaba asta, îi spuse el. Nu e bine să te duci acolo.

— Dar mi-au cerut să-l identific pe tata. Trebuie să mă duc.

— Ba nu trebuie. Știi ce o să se întâmple dacă te duci? O să-ți ceară să achiți cheltuielile de înmormântare. Spune-mi, cum ai să faci asta? Nu. Trebuie să te dai la fund.

Stan îl întrebă cu voce mică:

— Unde?

— La noi, prostule! O să dormi cu mine în cameră.

Și adăugă rânjind:

— Ori cu soră-mea, dacă preferi. Numai că trebuie s-o iei mai

întâi de nevastă.

Toți membrii familiei Kusmeroglu lucrau. Domnul Kusmeroglu era unul dintre contabilii unei fabrici care producea mărci coreene de automobile pentru export. Tan livra la domiciliu aparatura electrocasnică a unui magazin cu articole de menaj. Naslan, sora lui de șaisprezece ani, lucra în patiseria unuia dintre marile hoteluri de pe malul Bosforului. Chiar și doamna Kusmeroglu, deși casnică, muncea acasă: atunci când nu făcea curățenie, nu gătea și nu cârpea hainele familiei sale, ea confecționa pentru turiști brățări din mărgele pe care erau scrise versete din Coran. Însă chiar și așa – iar acesta era un lucru pe care Stan îl știa fără să i-l fi spus nimeni – ei abia dacă reușeau să se descurce, asigurarea medicală de care beneficiau era una sumară și trăiau în permanență cu grija zilei de mâine. Și acum înțelese că îi era imposibil să-și mai continue studiile, așa cum i se întâmplase și lui Tan. Tot imposibil era și să rămână pe capul familiei Kusmeroglu mai multă vreme.

Trebuia să găsească o modalitate de a face bani.

Și ăsta nu era un lucru ușor. Nimeni nu l-ar fi angajat pe Stan, chiar dacă ar fi existat slujbe disponibile, pentru că, în conformitate cu legea turcească, de la decesul tatălui său, băiatul nu mai avea nicio identitate. Firește că nu era un caz unic. Milioane de oameni asemenea lui trăiau în Istanbulul lovit de sărăcie. Drept urmare era puțin probabil ca autoritățile să încerce să dea de el – atâta vreme cât numele lui nu apărea în vreun document oficial.

Partea bună era că se apropia vara. Și atunci, la cei 25 de milioane de locuitori ai Istanbulului, în cea mai mare parte nevoiași, se vor adăuga săptămânal câte două, trei milioane de turiști, uneori chiar mai mulți. Prin definiție acești oameni erau bogați și nu aveau nimic mai bun de făcut cu banii lor decât să-i cheltuiască pe priveliștile Istanbulului, pe mâncare, pe antichități și suvenire și pe localnici.

— Ai putea să te faci ghid, îi sugeră domnul Kusmeroglu la cină. Vorbești impecabil și turca, și engleza, Stanley. Ai să te descurci de minune.

— Ghid, repetă Stan, uitându-se politicos la gazda sa, de parcă i s-ar fi părut o idee excelentă, deși el nu era chiar atât de sigur.

— Normal că ghid o să te faci, spuse Tan cu dojană în glas.

Tata are dreptate. Știi deja tot ce e nevoie despre Istanbul – ai învățat la orele alea plictisitoare de istorie când eram amândoi la școală. Ține minte doar să lași la o parte perioada otomană și să te concentrezi pe împărătesele alea țăcănite din epoca Bizanțului, că despre chestii din astea vor să audă turiștii. Plus că putem împrumuta ghiduri turistice de la bibliotecă să-ți mai îmbogățești cunoștințele.

Stan se hotărî să atace fondul problemei:

— Dar nu am cum să capăt atestat de ghid! *Polis...*

— N-o să-ți facă nicio problemă, zise cu fermitate mama lui Tan. N-ai decât să te faci că pierzi vremea pe lângă Palatul Topkapi[3] ori prin Marele Bazar. Și atunci când vezi niște americani care nu sunt cu un grup organizat, le oferi oarece informații într-o manieră nonșalantă și prietenoasă. Le zici că ești american și că ai venit aici la studii. În fond, nici nu-i prea departe de adevăr, nu? Iar dacă vreun agent de *polis* te întreabă de sănătate, nu trebuie decât să-i vorbești doar în engleză și să-i spui că actele sunt la părinții tăi de care tocmai ce te-ai rătăcit în aglomerație. Nimeni n-o să-ți pună la îndoială vorbele când o să te vadă așa blonduț și cu ochii ăștia albaștri.

— Dar n-are haine americane, punctă Naslan.

Doamna Kusmeroglu țuguie buzele, apoi surâse larg.

— Problema asta o rezolvăm cât ai bate din palme. O să-i facem noi două niște haine, Naslan. Oricum a venit vremea să înveți și tu cum e cu croitoria.

Profitând de resursele infinite ale biroului de Obiecte Pierdute de la hotelul unde lucra Naslan, pentru a face rost de materia primă, cele două femei ale familiei Kusmeroglu i-au ajustat diferite haine pe corp. Și Stan a fost transformat într-un student american tipic, aflat în vacanță: pantaloni evazați ce păreau a fi de firmă, dar nu erau, pantofi sport cu talpă dublă, șapcă cu logoul echipei de baseball Dallas Dodgers și un tricou cu inscripțiile „Poarta sau crăpi“ pe piept și „Am crăpat“ pe spate. Așa cum își imaginaseră, turiștii erau ușor de muls. Chiar mult prea ușor. Parcă toți americanii cu care a intrat în contact aveau prea mulți bani și nu știau ce să facă cu ei. Așa cum a fost cazul cu un cuplu în vârstă din Riverdale, New York, atât de încurcați

[3] Palatul Topkapi - muzeu, fostă reședință a sultanilor otomani timp de aproximativ patru sute de ani, între 1465 și 1856 (n. tr.).

de hiperinflația monedei turcești că i-au dat lui Stan un miliard de lire noi pentru simplul fapt că îi ajutase să găsească o toaletă curată, când un milion sau două ar fi fost un bacșiș mai mult decât generos. Și atunci când el le-a atras atenția asupra greșelii, cei doi bătrânei au insistat să păstreze miliardul, drept recompensă pentru onestitatea lui. Prin urmare, în prima săptămână, Stan a adus acasă mai mulți bani decât câștiga Tan la slujba lui și aproape cât leafa lui Naslan. A vrut să-i dea pe toți doamnei Kusmeroglu, dar ea nu a vrut să primească decât jumătate.

— Fă economii pentru viitor, Stanley, îl instruise ea cu blândețe. Orice tânăr la început de drum are nevoie de un mic capital.

Iar fiica ei adăugase:

— În fond, s-ar putea să îți dorești să te însori într-o bună zi.

Normal că Stan nu avea deocamdată astfel de planuri, deși Naslan era drăguță foc, mai ales îmbrăcată în uniforma de la patiserie: fustă mini și o tocă nostimă, pusă pe o sprânceană. Unde mai pui că mirosea și bine, grație cosmeticalelor și sticluțelor de parfum aproape goale pe care clientele hotelului le lăsau la toaleta pe care tot ea trebuia să o țină imaculată. Iar parfumurile astea aveau efect asupra lui Stan. Uneori seara, când toată familia se uita la televizor și Naslan stătea lângă el pe canapea, băiatul spera din tot sufletul să nu-i observe nimeni umflătura jenantă din pantaloni. Ce să-i faci, era bărbat și avea șaptesprezece ani.

Dar mai era și încântat de noul lui statut de persoană cu venituri importante. Memora pagini întregi din ghidurile turistice și își completa cunoștințele trăgând cu urechea la ghizii profesioniști. Cele mai bune obiective turistice unde putea face asta erau Moscheea Albastră și Catedrala Sfânta Sofia. Acolo se amestecau grupurile de câte zece, douăzeci de turiști, iar șase sau opt ghizi se luau la întrecere, vorbind unii peste alții, în vreo șase limbi diferite. Amănuntele picante oferite de aceștia erau mult mai interesante decât orice informații seci aflate din cărți.

Totuși, era cam riscant să tragă așa cu urechea. Odată, pe aleea îngustă din spatele bucătăriilor uriașe ale Palatului Topkapi, observase doi ghizi atestați uitându-se la el într-un fel deloc prietenos, în vreme ce-și așteptau turiștii să iasă din muzeu. Atunci când amândoi și-au scos telefoanele mobile, fără

să-și ia ochii de la el, Stan a șters-o de acolo în graba mare.

În realitate însă, nu-i era chiar atât de teamă de ghizi sau de *polis,* cum îi era ca nu cumva să fie găsit de domnul Ozden. Habar nu avea ce i-ar putea face bătrânul într-o asemenea situație. În ultimă instanță, credea că i-ar fi putut achita chiria din teancurile de lire care se tot adunau sub salteaua patului pe care îl împărțea cu Tan. Dar cine putea ști ce lege încălcase prin fuga lui din apartament? Domnul Ozden precis știa, așa că Stan încerca, pe cât posibil, să stea cât mai departe de fosta lui locuință.

Dar nu doar cu turiștii se ocupa el. Dacă ajungea la timp acasă, o ajuta pe doamna Kusmeroglu să pregătească cina, iar ea se prefăcea uimită de talentele lui culinare, destul de rudimentare, de altfel. Iar după masă se uitau toți la televizorul vechi, cu o mie de canale. Doamnei Kusmeroglu îi plăceau talk-show-urile serioase, în care oameni învățați dezbăteau semnificația unor fenomene bizare și inexplicabile, precum Urgia aceea a lui Dumnezeu care se abătea din când în când asupra omenirii, sau își exprimau opiniile cu privire la problema Ciprului. Domnul Kusmeroglu prefera muzica – dar nu genul pe care îl cântau băieții. Și Tan și Stan votau în favoarea emisiunilor despre spațiu și sport. Dar rareori se ajungea la vot, deoarece Naslan era topită după serialele americane – cele de pe canalele de limbă engleză, ca să-și îmbogățească vocabularul – cu oameni bogați și frumoși, care locuiau în Las Vegas sau în Malibu sau pe țărmul Mării Tappan[4], iar Naslan vorbea mai repede și mai tare decât oricine altcineva. Dar nu se supăra nimeni. Împărțeau totul ca o familie adevărată. Și, în anumite privințe, acesta era cel mai bun lucru pentru Stan, ale cărui amintiri despre cum este să ai o familie erau aproape șterse.

Cu toate că soții Kusmeroglu se purtau extrem de frumos cu Stan, indulgența lor nu mergea chiar până a le permite băieților să exerseze în casă la tobe și trompetă. Așa că, o dată sau de două ori, Stan și Tan și-au cărat instrumentele în sala de educație fizică a școlii, al cărei paznic le era rudă, și nimănui nu-i păsa cât zgomot faci după încheierea orelor de curs.

Însă nu mai era același lucru. La doisprezece ani avuseseră un vis. Cu băiatul kurd la contrabas și cu fetița urâțică, mai mică

---

[4] Marea Tappan - extindere naturală a râului Hudson (n. tr.).

decât ei cu un an, la clape, intenționau să formeze o trupă. Se dondăniseră zile în șir și, în cele din urmă, aleseseră numele câștigător: „Stan, Tan the Gang”. Planul lor era să o ia încetișor, să cânte la început doar la zile de naștere și, poate, pe la nunți; și mai târziu, când vor avea vârsta legală, să între în cluburi. Să fie curtați de un impresar și să li se ofere un contract cu o casă de discuri. Să dea lovitura... însă băiatul kurd a fost exmatriculat pentru că tatăl lui fusese prins că finanța mișcarea ilegală pentru independența Kurdistanului; iar mama fetiței i-a interzis acesteia să mai petreacă atâta vreme în preajma băieților.

Lovitura nu a fost însă chiar atât de dură, pentru că Stan și Tan aveau deja un alt vis. *Spațiul.* Frontiera fără capăt. Unde cerul nu poate îngrădi ambițiile unui tânăr.

Dacă ar fi putut face în așa fel încât să pună mâna pe suficienți bani, intenția lor era să ajungă pe Poartă sau poate pe unul din avanposturile planetare. Lui Tan i-ar fi plăcut să se ducă pe Marte, unde coloniștii creaseră un habitat asemănător cu cel de pe Pământ sub cupolele lor din plastic. Stan ar fi vrut să cutreiere prin străvechile catacombe ale civilizației Heechee de pe Venus, unde – cine știe? — ar descoperi niște artefacte ce i-ar face la fel de bogați ca orice alți prospectori ai Porții.

Însă aveau nevoie de bani ca să ajungă în oricare dintre aceste locuri, iar banii constituiau o problemă insurmontabilă. Totuși, mai existau și alte posibilități prin care și-ar fi putut vedea visul cu ochii. De pildă, faimosul și deloc tânărul explorator, Robinette Broadhead, câștigase din expedițiile pe Poartă atât de mulți bani că nu mai știa ce să facă cu ei, iar acum finanța misiunile în spațiu. Ca aceea care chiar acum parcurgea drumul de ani-lumină către Norul Oort, unde se spunea că există un obiect legendar al Heechee-ilor, însă nimeni nu descoperise vreo metodă de a ajunge la el, alta decât pe o rachetă înceată, construită de mâna omului. Broadhead îi plătise cu generozitate pe voluntarii care consimțiseră să se îmbarce în misiunea aceea aproape imposibilă. I-ar putea plăti și pe alții, atunci când Stan și Tan vor avea vârsta necesară. Cu condiția să mai rămână ceva de explorat până atunci.

Firește, toate astea erau visuri de copii. Stan nici nu mai spera că va ajunge să le pună vreodată în practică. Dar le visa în continuare.

Până una alta, se bucura de munca lui de ghid și de viața alături de familia Kusmeroglu. În prima lună câștigase mai mulți bani decât văzuse el vreodată la un loc. Naslan îl surprinse atunci când îi număra și îi spuse fără să stea pe gânduri:

— Ia te uită! Ești putred de bogat, Stanley! Nu crezi că a venit momentul să începi să cheltuiești puțin?

Băiatul îi aruncă o privire prudentă.

— Pe ce?

— Pe niște haine cumsecade, pentru numele lui Allah! Fii atent, vineri e ziua mea liberă. Tata n-o să mă lase să lipsesc de la rugăciunea de dimineață, dar ce-ai zice dacă, după ce se termină, am merge împreună la cumpărături?

Și uite așa s-a făcut că, vineri dimineață, Stan și Naslan au pornit cu autobuzul spre zona comercială a orașului, unde erau marile *sukuri*[5], iar băiatul a început să-și alcătuiască prima lui garderobă de adult. Totul părea să coste mult mai mult decât ar fi fost el de acord să plătească, dar Naslan avea nas pentru chilipiruri. Bineînțeles că l-a și pisălogit să încerce câte șase variante diferite din fiecare articol, înainte de a-l lăsa să cumpere ceva. La sfârșit, când așteptau autobuzul, cocoșați de pungi și pachete, iar Stan mai sărac cu jumătate din suma câștigată într-o lună, în fața lor opri o mașină și dinăuntru strigă o voce de bărbat:

— Hei, tu de colo!

Era o mașină consulară, cu sigla aurie a Statelor Unite ale Americii pe portiera neagră, imaculată. Șoferul scosese capul pe geam și-i făcea semne insistente lui Stan.

— Nu ești tu Stan Avery, băiatul lui Walter Avery? Ba chiar tu ești. Domnul Goodpastor s-a dat peste cap să te găsească. Pentru numele lui Dumnezeu, în ce gaură ai stat ascuns?

Stan îi aruncă lui Naslan o privire înfricoșată:

— Eu am… am stat cu niște prieteni.

Vreo șase mașini blocate în spatele celei de la consulat urlau din claxoane. Șoferul american făcu un gest obscen spre ele și răcni la Stan:

— Nu pot să staționez aici. Fii atent, domnul Goodpastor are ceva pentru tine. Măcar o adresă poți să-mi dai?

Câtă vreme Stan își muncea creierii în căutarea unui răspuns care să nu-l bage în bucluc, Naslan interveni nonșalantă:

---

[5] Piață acoperită în țările arabe (n. tr.).

— Dar nu știi la ce adresă vei sta, nu-i așa, Stan?

Apoi îl informă binevoitoare pe șofer:

— Tocmai își caută o căsuță a lui. De ce nu-i trimiteți ce aveți să-i trimiteți la adresa de la slujbă? Lenjerii de Pat Eklek. Firma e în Zincirlikuyu, pe Kaya Aldero Sok, număr 34/18. Stați așa, că v-o notez eu.

După ce mașina plecă, eliberând strada, Naslan îi explică pe un ton suav:

— Cine poate ști despre ce e vorba, Stan? Poate că vor să-ți ceară bani pentru una sau alta, poate chiar pentru înmormântarea tatălui tău. În orice caz, i-am dat adresa aia pentru că acolo lucrează un maistru care mă cam place. O să aibă el grijă să-mi dea ce vei primi și nu va spune nimănui.

Naslan aduse acasă plicul cu ștampilele consulatului, dar atașat de el nu era nicio factură, ci un bilet destul de iritat din partea domnului Goodpastor:

Dragul meu Stanley,

Când am verificat dosarul, am descoperit că, tatăl tău avea o poliță de asigurare de viață, iar tu ești singurul beneficiar. Valoarea nominală este indexată, așa că se ridică la o sumă frumușică. Sper să te ajute să-ți faci o viață mai bună.

Stan rămase cu biletul într-o mână și cu plicul în cealaltă, Uitându-se nedumerit la domnul Kusmeroglu:

— Ce înseamnă „indexat”?

— Înseamnă că valoarea nominală a poliței este corelată cu nivelul prețurilor, așa că suma totală crește odată cu inflația. Deschide plicul, Stanley. S-ar putea să fie vorba de mulți bani.

Însă când băiatul scoase certificatul verde al guvernului american, cifrele de pe el îi produseră o mare dezamăgire.

— Asta e, încercă el să zâmbească, ce facem cu banii ăștia? Ne tratăm fiecare cu câte o pizza?

Însă Naslan avea ochi mai ageri decât el. Îi smulse hârtia din mână și îl certă râzând:

— Nu vezi, prostule? Nu-s lire de-ale noastre, sunt *dolari americanii* Ești bogat, Stan! Acum poți să faci tot ce-ți dorești. Poți să-ți închei o asigurare medicală completă. Poți să te însori. Poți să-ți începi propria afacere. Poți chiar să te întorci în

America și să începi acolo o viață nouă!

— Sau, interveni Tan, poți să-ți plătești singur drumul până la Poartă.

Stan se uită buimac la prietenul lui, apoi, mult mai atent, la certificatul din mână. Naslan avea dreptate. Erau o mulțime de bani acolo – mai mult decât suficienți pentru călătoria spre Poartă. Cu mult mai mulți.

Stan nu se mai gândi nicio secundă. Și spuse cu o voce care-i tremura de emoție:

— De fapt, ajung pentru două bilete până pe Poartă. Ce zici, Tan? Vrei să mergem acolo?

2 PE URMELE EROILOR

I

Primul lucru care-l șocă pe Stan cu privire la asteroidul Poarta a fost acela că, neavând aproape deloc greutate, locul acela nu avea nici *sus* și nici *jos.* Iar organismul lui nu cunoștea decât o singură cale prin care să facă față acestei probleme. Drept care i se făcu foarte rău. Acest *mal d’espace* îl luă pe Stan complet prin surprindere. Niciodată până atunci nu mai avusese rău de mare sau de altitudine – nici nu ar fi avut cum să aibă, de vreme ce nu fusese în viața lui nici cu vaporul și nici cu avionul până la călătoria aceasta spre asteroid. Îl secătuiau de puteri atât vertijurile copleșitoare, cât și episoadele de vărsături abundente care le urmau. Gardienii de la Recepție nu se mirară absolut deloc.

— Începător, oftă unul către colegul său, care se repezi să-i ofere lui Stan o pungă de hârtie în care să-și termine treaba.

Din fericire, Stan nu era singurul afectat. Ceilalți doi bărbați vomitau la fel de violent ca el. Singura femeie din grup, palidă, plăpândă și tânără – și cumva cu trăsăturile asamblate greșit, căci partea stângă a feței părea mai scurtă decât cea dreaptă –, deși suferea vizibil, refuză punga. Tan nu avea nimic, așa că luă el bagajele – tobele, trompeta și doar foarte puține alte lucruri personale se înregistră și îl înregistră și pe Stan. După aceea reuși cumva să-l transporte pe Stan, împreună cu bagajele, prin labirintul de coridoare și pante ale Porții, până la cabina minusculă ce le fusese pusă la dispoziție. Stan mai reuși doar să se bage în sacul de dormit și să se fixeze bine acolo, apoi

închise nefericit ochii și adormi instantaneu.

Când se trezi, îl văzu pe Tan aplecat asupra lui, cu o mână ținându-se strâns de un cârlig, iar în cealaltă având o pungă cauciucată plină cu cafea.

— Vezi să n-o verși, îl avertiză el pe Stan. E cam slabă, dar tot cafea e. Crezi că ai să reușești să n-o vomiți și pe asta?

Și Stan reuși. De fapt, îi era chiar foame. Și nici senzația aceea de învârtire și prăbușire în gol nu mai era atât rea ca înainte, deși mai rămăseseră suficiente probleme care să-l stânjenească.

Dar Tan nu se îngrețoșă.

— Am făcut multă treabă bună câtă vreme ai dormit, Stan, prietene, anunță el pe un ton cordial. Am descoperit unde vom mânca și unde vom merge ca să ne distrăm. Nu cred că mai e cineva din Istanbul pe Poartă, dar am întâlnit un alt musulman. Tarsheesh. E șiit din Iran, dar pare destul de cumsecade. A făcut el socotelile și mi-a zis că fondurile noastre ne permit să stăm aici optsprezece zile, timp în care ne vom alege o misiune. Nasol e că, habar n-am din ce motiv, nu sunt programate prea multe misiuni, dar vom găsi noi una. Trebuie să găsim. Dacă ni se termină banii înainte, o să ne deporteze și cu asta basta.

Rânji larg și adăugă:

— Am stat de vorbă și cu tânăra aia care a venit odată cu noi. Cred că, în timp, m-aș putea obișnui cu felul în care arată. Și cu ceva noroc, am să ajung curând să o cunosc mult mai bine.

— Felicitări! îi zise Stan.

Cu titlu de experiență, ieși din sacul de dormit, având grijă să se apuce imediat de un cârlig. Își dădu seama că imponderabilitatea nu era chiar de nesuportat pe termen lung, însă acum mai avea și o altă problemă.

— Ai descoperit și unde pot să mă piș? întrebă el.

— Normal că da. Îți arăt acum. Și după aia ne apucăm să studiem lista cu misiuni. Că n-are niciun rost să frecăm menta pe-aici, când am putea pleca undeva să facem avere.

Stan știa că, pe vremuri, oricare Voluntar viteaz sau disperat care ajungea pe Poartă avea de ales dintre vreo douăzeci de nave Heechee înfiorător de complicate. Te urcai la bordul celei alese de tine. Îți setai manșa aia caraghioasă în ce poziție voiai, pentru nimeni nu avea nici cea mai mică idee care anume era

poziția „corectă”. Strângeai în mână bulbul de pornire, foarte asemănător cu un uger de vacă. Și imediat – cu o viteză mai mare decât cea a luminii, deși nimeni nu putea spune cum anume se întâmpla asta – erai deja pe drumul spre aventură și bogăție. Sau pe drumul către dezamăgire și frustrare, atunci când la destinația aleasă la întâmplare nu se găsea nimic care să merite efortul și cheltuiala.

Așa fusese în trecut. Acum lucrurile se petreceau altfel. De-a lungul anilor, se pierduseră aproape două sute de nave. Alte câteva zeci din cele rămase pe asteroid – îndeosebi navele mai mari, Cinci-urile și Trei-urile – erau acum folosite la transportul coloniștilor spre lumile locuibile, cum erau Valhalla și Planeta Peggys, ori la exploatarea navelor utilizabile ce fuseseră descoperite pe Poarta Doi. Băieții fură profund dezamăgiți atunci când verificară listele. Doar trei sau patru misiuni mai erau deschise, dar fiecare dintre ele urma să fie efectuată într-un Unu – adică într-o navă de o singură persoană – și, prin urmare, de niciun folos pentru doi tineri hotărâți să călătorească în spațiu împreună.

Dar nu s-au mulțumit doar cu postările de pe ecran. S-au dus să discute cu dispecerul, un brazilian gras și ursuz, pe numele lui Hector Montefiore. Ca să ajungi în biroul lui Montefiore trebuia să mergi până aproape de periferia Porții, unde navele ședeau cuminți în capsulele lor, așteptându-și misiunile. Însă erau și capsule goale, închise înaintea vidului de dincolo, capsule ale căror nave erau deja departe Afară.

Dispecerul se uita cam fără chef la ecranul de divertisment, înfulecând ceva ce precis nu provenea de la cantina Porții. Îi ascultă doar o clipă, apoi scutură din cap.

— Valea, băieți! îi îndemnă el. N-am cum să vă ajut. Nu eu repartizez misiunile. Ștabii ăia de sus se ocupă de chestia asta. Când aleg un zbor, mi-l afișează computerul și eu nu fac decât să trec numele voluntarilor. Când o să fie următoarea misiune mai mare? De unde mama dracului să știu eu?

Stan era dispus să pornească un scandal. Tan îl trase de acolo. Când ajunseră pe coridor, Stan mârâi nemulțumit către prietenul lui:

— Precis știe *ceva,* nu crezi?

— Poate că știe, dar ai văzut și tu că nu voia să ne spună nimic. Am putea încerca să-l mituim…

Stan scoase un hohot amar de râs:
— Cu ce?
— Exact. Așa că hai să plecăm de aici.
Se retraseră în spațiul comun din axul central al Porții, loc botezat Infernul Albastru, ca să bea câte o cafea al naibii de scumpă și de searbădă și să-și discute opțiunile. Nu doar cafea se putea cumpăra în Infernul Albastru. Dar nu trebuia să plătești nimic pentru mesele principale: costul lor, împreună cu cel al apei pe care o beai, al cabinei în care dormeai și al aerului pe care îl respirai, era acoperit de prețul chiriei zilnice. Dar dacă voiai ceva mai mult, trebuia să te duci în Infernul Albastru. Mâncarea de acolo era excelentă, însă puțini își puteau permite prețul ei; mai erau băuturi de toate felurile și jocuri de noroc care dăduseră numele locului. Băieții adulmecară invidioși aroma de fripturi la grătar pe care le mâncau câțiva norocoși și urmăriră cum se învârte bila magnetizată a ruletei. După un timp, Stan trase aer în piept și exclamă, lovindu-l pe Tan în umăr:
— Măi, omule! Am ajuns pe *Poartă!* Măcar haide să dăm o tură prin haznaua asta, să vedem ce mai e pe aici!

Așa au și făcut, aproape scăpând cu totul din vedere că banii li se terminau, iar misiunea pentru care veniseră acolo tot nu se ivea. S-au dus într-un loc numit Parcul Central, unde creșteau pomi fructiferi și tufe cu mure, zmeură și coacăze – pe care nu aveai voie să le culegi până nu plăteai prețul. S-au uitat la colosalul rezervor de apă al Porții, cu pereți curbați după forma asteroidului, dar care lor le aducea aminte de marile cisterne subterane[6] ale Istanbulului. Și s-au mai dus să viziteze și muzeul Porții.
Toate i se păreau parțial cunoscute lui Stan, din povestirile despre Poartă pe care le devorase în copilărie. Însă muzeul a fost cu totul altceva. Locul acela era plin cu artefacte Heechee, aduse din diferite misiuni: evantai de rugăciune, perle de foc, gadgeturi de tot felul. Erau acolo și holograme ale planetelor pe care fuseseră misiuni; băieții au admirat în mod deosebit câmpurile întinse și mănoase, precum și pădurile splendide ale

[6] Cisternele subterane - numite și „Palatul Scufundat” - sunt atracții ale vechiului oraș și au fost construite în perioada domniei lui Iustinian I (527-565) (n. tr.).

Planetei Peggys; s-au cutremurat când au dat cu ochii de Valhalla – despre care autoritățile Porții pretindeau că ar fi fost bună de locuit, dar care lor li se părea că seamănă mai mult cu Siberia decât cu Paradisul. Și mai de groază erau hologramele planetelor asasinate, ale acelor planete misterioase pe care au existat pe vremuri civilizații, din care se alesese praful și pulberea. Cum? De ce? Nu știa nimeni. Băieții s-au uitat tăcuți la ele și apoi au plecat de acolo.

Mai interesante au fost, de o manieră practică, hologramele diferitelor nave Heechee, Unu-rile, Trei-urile și Cinci-urile. (Mă rog, așa li se zicea pe Poartă, în funcție de numărul de persoane pe care le puteau transporta. Însă cum le ziceau Heechee-ii era mai presus de imaginația oamenilor.)

Unele dintre navele acelea aveau părți detașabile ce păreau complet inutile, mai cu seamă acelea care conțineau cupole Heechee din metal pe care nimeni nu mai îndrăznise să le deschidă după cele câteva dezastre petrecute. Multe nave erau blindate, mai ales Trei-urile și Cinci-urile. Aproape tuturor oamenii le instalaseră senzori și camere exterioare, precum și rafturi pentru alimente, rezervoare cu oxigen, echipamente pentru respirat și toate celelalte lucruri care-i asigurau viața prospectorului în timpul zborului; în cazul că Heechee-ii avuseseră aparatură asemănătoare, aceasta fusese distrusă de mult.

Se tot gândeau la lucrurile astea când auziră o tuse din spate. Se întoarseră și dădură cu ochii de fata strâmbă care venise de pe Pământ împreună cu ei. O chema Estrella Pancorbo. Acum nu mai părea chiar atât de palidă. Și Stan îi spuse pe un ton surprins:

— Arăți, hm… cum să zic eu… arăți bine.

Adică: în afară de faptul că fața ta arată de parcă s-ar fi așezat cineva pe ea.

Ea îi aruncă o privire iscoditoare, însă mulțumi înclinând capul, ca răspuns la complimentul primit.

— Mă simt din zi în zi mai bine, mulțumesc frumos. I-am păcălit, adăugă ea criptic, fără să explice pe cine anume „a păcălit”.

Și nici nu voia să mai continue conversația; avea de învățat, le zise și imediat începu să alerge prin hologramele de nave, luând notițe.

Băieții mai zăboviră acolo un timp, dar plecară la un moment dat și ei, deoarece era limpede că fata prefera să fie singură. Însă întâlnirea cu ea îl afectă pe Stan, care nu mai fusese în preajma vreunei fete apropiate de vârsta lui de când se despărțise de Naslan.

Când se pregăteau să iasă, Tan spuse gânditor:

— Mă întreb ce-or mai face cei de acasă.

Stan doar dădu din cap. Recunoștea dorul de casă din tonul cuvintelor lui. Ba chiar și lui îi era cam dor, deși nu prea avusese experiența unui cămin adevărat.

— Le-am putea scrie o scrisoare, zise el.

Tan se cutremură, rânjindu-i într-o dungă:

— Adică să plătim costurile de expediție? Nu mă bag, Stan. Plus că nu mă dau în vânt după scrisori și, în fond, ce să le spunem? Haide mai bine să bem încă un café-pișé de pe-aici.

II

Și a trecut ziua. Și apoi a mai trecut una. Pe ecranul misiunilor au apărut două Unu-ri, cu nimic mai interesante, dar și acestea au fost imediat adjudecate de prospectori mai puțin pretențioși. Băieții au început să petreacă tot mai mult timp prin Infernul Albastru, frământându-se în sinea lor ce anume aveau să facă atunci când se vor sfârși banii. Se frământau, dar nu discutau între ei problema aceasta.

Nu duceau lipsă de sfaturi. Obișnuiții Porții, dintre care mulți la încheieturi cu brățări atestând faptul că purtătorii lor fuseseră Afară, erau mai mult decât dornici a-și împărtăși cunoștințele. Cea mai prietenoasă era o englezoaică sprintenă, între două vârste, trasă la față și posedând păreri ferme despre care ar fi cele mai bune misiuni.

— Știți cum arată manșele Heechee? Vă trebuie setările cu două dungi în display-ul roșu al primei manșe și niciuna în display-ul galben al manșei a doua, îi sfătui ea cu un aer doct.

— De ce? vru să știe Tan, care-i sorbea cuvintele.

— Pentru că sunt setări sigure! Niciodată nu s-a pierdut vreo misiune cu setările astea. Aveți încredere în mine, pentru că știu ce vorbesc.

Își termină cafeaua pe care se milogise de ei să i-o cumpere și plecă. Tan își țuguie buzele.

— O ști ea ceva, spuse el.

— Ba nu știe *nimic*! o luă Stan în râs. I-ai numărat brățările? Nouă! A fost Afară de nouă ori și n-a făcut bani nici de o amărâtă de cafea. Nu, Tan. Nouă ne trebuie ceva poate mai puțin sigur, dar mai profitabil.

Tan ridică din umeri, dându-i dreptate.

— În orice caz, filozofă el, adevărul este că, dacă toți oamenii ăștia ar ști ce trebuie făcut, ar face singuri, nu ne-ar spune nouă. Hai mai bine să mergem la masă!

— Haide! zise Stan.

Dar imediat clătină din cap.

— La dracu' cu mâncarea! Nu mi-e foame. Am o idee mai bună. Dacă tot am târât instrumentele după noi, ce-ar fi să improvizăm ceva?

Tan se uită nedumerit la el.

— Aici? O să ne dea afară.

— Atunci ne ducem într-un loc unde nu vom deranja pe nimeni. Ce zici de Parcul Central?

Stan avusese dreptate: nu era nimeni acolo. Au ales un colț cu multe cârlige în pereți și și-au pregătit instrumentele.

Odată bine ancorat, Stan nu a mai avut nicio problemă cu trompeta. Tobele lui Tan, însă, erau o cu totul altă mâncare de pește. Așa că a fost obligat să și le lege una de cealaltă și pe amândouă de două cârlige din perete; dar apoi tot s-a văitat că bețele nu lovesc cum trebuie în absența gravitației. Cu toate astea, au reușit, de bine de rău, să încropească un „When the Saints Come Marching In"; și s-au descurcat mai bine cu „A String of Pearls"[7]. Stan tocmai începuse „St. James Infirmary Blues"[8], când Tan își lăsă tobele și îl prinse de braț.

— Uită-te acolo!

Tarsheesh venea repede spre ei, pe lângă marginea lacului. Tan îi strigă:

— Facem prea multă gălăgie?

Tarsheesh se apucă de unul dintre cârlige, reușind astfel să se oprească. Gâfâia de prea multă însuflețire.

— Gălăgie? Nici vorbă! N-ați auzit ultimele vești? Echipa Herter-Hall a ajuns la obiectul din Norul Oort și e unul mare și e

---

[7] „A String of Pearls" - renumit cântec de jazz, lansat în 1941 de orchestra lui Glenn Miller (n. tr.).

[8] „St. James Infirmary Blues" - cântec popular american (n. tr.).

Heechee și încă mai *funcționează*!

De ani buni nu mai văzuse Poarta atâta entuziasm. Echipa Herter-Hall – misiunea aceea finanțată de Broadhead, care tot urca cu greu către Norul Oort cam de când se știa Stan pe lume – descoperise într-adevăr ceva ce justifica acum toate eforturile și cheltuielile. Acolo era un satelit Heechee activ, de dimensiunile unui transatlantic, cum nu se mai văzuse până atunci! Iar obiectul cu pricina nu era mort în orbita lui, ci chiar producea *hrană*! Hrană-CHON, i s-a spus, constituită în principal din elementele de bază, disponibile în cometele din Norul Oort: C (arbon), H (idrogen), O(xigen), N (itrogen). Și uite cum, după toate sutele de mii de ani, acea străveche creație Heechee încă mai funcționa. Iar dacă ar reuși să o aducă pe o altă orbită, mai aproape de Pământ, așa cum încerca acum echipa Herter-Hall, și dacă ar putea să o alimenteze cu cometele și celelalte obiecte ce intrau în sistemul solar inferior, rasa umană nu ar mai suferi niciodată de foame!

Plini de invidie, tinerii începură să facă supoziții pe seama sumelor colosale care ar putea intra în conturile membrilor echipei Herter-Hall și în cele ale lui Robinette Broadhead însuși, în calitate de finanțator al expediției.

— Miliarde, spuse Stan cu gravitate.

Tan îi aruncă o privire disprețuitoare.

— Doar atât? Pentru așa ceva?

— Miliarde de dolari americani, boule! Multe miliarde pentru fiecare. Iar Robinette Broadhead va adăuga alte și alte miliarde la cele pe care le are deja. Așa că, înțelegi tu, amice Tan, ce poate face o descoperire norocoasă?

Tan înțelegea. Toată lumea înțelegea. Când s-au dus să verifice listele, au observat că fuseseră ocupate toate misiunile existente.

— Nici măcar un Unu n-a mai rămas! N-a mai rămas nimic! se văicări Tan. Și ne pun în fiecare zi la plată, chiar și atunci când nu mai avem la ce să ne înscriem.

Așa făceau. Și au continuat – o zi și încă o zi și apoi încă una. Băieții urmăreau obsesiv listele cu misiuni, dar fără noroc. A apărut un Unu, apoi încă două – tot Unu-uri și acelea, adjudecate instantaneu. Când s-a afișat anunțul cu ocupantul celei de-a treia nave, pe Tan l-au apucat toate pandaliile –

numele de pe ecran era acela al prietenului său, Tarsheesh.

— Speram să mergem împreună. N-a mai avut răbdare, tâmpitul!

Stan nu-l învinovățea. El însuși cochetase cu ideea de a pleca singur cu un Unu, lăsându-l în urmă pe Tan. Dar nici Unu-ri nu au mai apărut pe liste, așa că nu a fost nevoit să trăiască cu pata aceea pe conștiință.

Nici din cealaltă direcție nu era trafic prea intens. Două sau trei nave au revenit din misiuni, majoritatea Unu-ri care nu realizaseră nimic. Și apoi s-a întors un Cinci maiestuos, iar acesta avusese succes. Mă rog, *ceva* succes. Nu unul răsunător, dar oricum mai bun decât nimic. Nava cu pricina ajunsese la luna fără aer a unei uriașe planete gazoase pe care membrii echipajului nu au putut să o identifice. Dar, da, acolo erau artefacte Heechee. Au văzut o structură metalică în formă de cupolă, alături de care se aflau niște vehicule care arătau cam ca niște tractoare. Însă nu au putut decât să le privească de la depărtare. Nu le-au putut atinge. Nava nu era dotată cu echipamentele ce le-ar fi permis să coboare și să se miște prin vid. Dar fotografiile făcute le-au adus câte un bonus suficient de însemnat, iar membrii echipajului s-au retras din activitatea expedițională și s-au întors acasă în Cincinnati, Johannesburg, Madrid, Nisa și, respectiv, Ciudad de Mexico. Așa s-a făcut că Cinci-ul lor era acum disponibil pentru o nouă misiune.

Însă nu imediat, desigur. Englezoaica aceea cam bătrâioară, cu nouă brățări, îi prinse pe tineri atunci când ieșeau din sala de mese, buimaci de bucurie.

— Asta-i șansa voastră, scumpilor! O să facă curățenie în navă și o să pună la bord provizii proaspete și costume de cosmonaut și echipamentele necesare și o s-o trimită înapoi. O, dar va dura ceva vreme până atunci. Cam vreo două săptămâni. Însă merită așteptarea! Aveți însă grijă și nu mai spuneți nimănui, căci cu răbdare și tăcere se face agurida miere!

Și o porni veselă mai departe, gata să vândă din nou secretul oricui i-ar fi cumpărat o cafea.

Firește că secretul acesta nici nu valora mai mult de o cafea, mai ales pentru doi tineri care nu-și mai puteau permite să aștepte alte două săptămâni.

Și apoi, pe neașteptate, a apărut pe listă un Cinci. Însă nu le-a fost de niciun folos lui Stan și Tan. Listarea a apărut când

amândoi dormeau, iar atunci când au văzut-o, lista echipajului fusese deja completată.

Cel mai rău era că zilnic, în *fiecare* zi din puținele rămase, apăreau noi informații de la cei care dăduseră lovitura, de la echipa Herter-Hall, aflată pe Fabrica de Hrană din Oort. Membrii misiunii atașaseră rachete ionice de obiect, încercând să-l disloce de pe orbită și să îl tragă spre Pământ. Apoi alte știri: obiectul nu se lăsa dislocat. Reușea cumva să neutralizeze forța aplicată asupra lui, dar nimeni nu-și dădea seama cum anume. Apoi au descoperit indicii referitoare la o altă prezență la bord. Apoi – ah, ce întâmplare miraculoasă! — au făcut cunoștință cu prezența aceea. Era un băiat din rasa omenească, purtând numele omenesc de Wan! Și avea propria lui navă Heechee, cu care se deplasa de la Fabrica de Hrană la o altă navă Heechee, și mai mare și mai complexă. O navă uriașă, plină cu tot soiul de mașinării Heechee, toate în perfectă stare de funcționare!

Tan era verde de invidie. Stan nu se simțea nici el mai bine. Rățoindu-se unul la altul, se ancorară bine în fața ecranului cu misiuni; se duceau cu rândul la toaletă și refuzau să mai doarmă.

— O să ne îmbarcăm pe următoarea navă, declară Tan. Nu contează dacă o să fie Trei sau Cinci, oricum o fi, ne vom urca la bordul ei.

Stan era întru totul de acord:

— Normal că da! N-o să facem noi catralioane ca ăia, poate nici miliarde, dar tot vom scoate ceva bani și nimic n-o să ne miște din fața ecranului ăstuia...

Însă atunci s-a întâmplat ceva.

Luat prin surprindere, Stan se întrerupse în mijlocul legământului pe care îl făcea. Simți cum ochii parcă îi luaseră foc. Gâtul i se făcuse tot o rană vie. Îi plesnea capul și nu mai putea să respire.

Urgia lui Dumnezeu. Dar altfel decât în alte dăți. Mai cumplită. Tot trupul lui Stan ardea de febră. Îi era *rău.* Tan îndura aceleași chinuri. Suspinând, cu mâinile la tâmple și ghemuit în poziție fetală, tânărul uitase să se mai țină de cârligul din perete și plutea tot mai departe de Stan. Și nu era doar starea aceea de greață. Dincolo de indispoziția cruntă, se aflau bine-cunoscuta și mistuitoarea nevoie sexuală, gustul amar al singurătății, furia

difuză, dar chinuitoare…

Și continua, continua…

Și, la un moment dat, fără niciun semnal, se termină.

Stan se întinse și îl apucă pe Tan de mâna care i se zbătea necontrolat și îl trase în jos până la un cârlig.

— *Iisuse!* gemu el.

Tan era cu totul de acord:

— Nasoală treabă!

Și imediat, pe ton imperativ:

— Stan! Uite!

Se holba la monitorul pe care erau trecute misiunile. Computerele Porții, neafectate de chestia aia care-i înnebunea temporar pe oameni, își executaseră neabătute programele. Iar pe ecran apăruse o postare nouă:

Misiunea 2402
Trei Blindat, plecare imediată

— Hai s-o luăm! zbieră Tan.

— Normal că o luăm, spuse Stan, care se logase deja.

Într-o clipă numele lor au apărut pe ecran:

Misiunea 2402
Trei Blindat, plecare imediată
Stanley Avery
Oltan Kusmeroglu

Înnebuniți de fericire, cei doi băieți se loveau reciproc pe spate și umeri.

— Am reușit! urlă Tan.

— La țanc, zise Stan, arătând ecranul pe care apăruse un alt nume:

Misiunea 2402
Trei Blindat, plecare imediată
Stanley Avery
Oltan Kusmeroglu
Estrella Pancorbo
lista echipajului este completă

III

Visul devenise realitate. Stanley Avery era în sfârșit într-o adevărată navă Heechee, mergând cu adevărat pe urmele acelor eroi nemuritori ai Porții, care au înfruntat pericolele călătoriilor stelare și au avut parte de bogății inimaginabile și faimă ce va transcende granițele erelor…

— Ori, mârâi Tan, atunci când prietenul lui îndrăzni să-i mărturisească gândul acesta, au avut parte de o moarte extrem de neplăcută. Mie, unul, nu-mi place deloc căcăreaza asta de navă. Și de ce-i blindată?

Din cealaltă parte a cabinei, Estrella Pancorbo își ridică privirea de pe obiectele pe care și le punea în ordine.

— Dacă vă doriți și voi ca această călătorie să fie cât de cât suportabilă, le spuse ea, ar fi bine să vorbiți doar în engleză atunci când sunt și eu de față.

Tan strânse din buze.

— Te rog frumos, spune-mi când se va întâmpla să nu fii de față? vru el să știe. Nu vezi în ce dulap suntem obligați să locuim?

Stan se repezi să intervină:

— Are dreptate, îi zise el lui Tan.

Apoi către tânăra femeie:

— Vom încerca să ținem minte. Prietenul meu se întreba de ce e blindată nava noastră.

— Pentru că poate primi misiuni spre destinații care ar avaria orice navă neblindată, desigur. Dar nu te teme. Asemenea destinații apar rareori. Trei-ul ăsta a fost Afară de patru ori, dar nu spre locuri primejdioase. Nu te-ai familiarizat cu specificațiile lui? Datele tuturor navelor erau trecute în fișier.

Observația femeii nu-l binedispuse pe Tan.

— Nu mă *tem,* Estrella, se răsti el ofensat, căutând o răutate cu care să-i răspundă.

Și o găsi repede:

— De ce ai fața strâmbă?

Ea îl privi lung. Stan observă că pleoapa dreaptă îi atârna mai jos decât cealaltă.

— Pentru că m-a călcat un bivol pe ea, răspunse Estrella în cele din urmă; și adăugă oftând: Cred că va fi o călătorie foarte lungă.

Cât de lungă avea să fie călătoria lor era întrebarea ce nu le ieșea din minte. Documentările Estrellei reușiseră să le furnizeze noi informații.

— Trei-ul acesta n-a mers niciodată mai mult de optsprezece zile în fiecare direcție, le spuse ea. Noi avem provizii pentru mai mult de șaizeci de zile. Așa că n-ar trebui să dureze mai mult de atât. Vom ști mai bine atunci când vom fi anunțați că am ajuns la jumătatea drumului.

Adevărat. Măcar atâta știa și Stan. Toată lumea știa asta. Prospectorii plecați de pe Poartă nu-și luau deloc ochii de la bobina aia de parcurs cu aspect caraghios, pentru că ea deținea taina vieții sau a morții. Când își va schimba culoarea, înseamnă că au ajuns la jumătatea drumului; microgravitația blândă care îi trăgea spre pupa navei își va schimba direcția și ei vor începe să plutească ușor către proră. Tot atunci vor trebui să facă niște calcule. Dacă până în momentul acela nu vor fi folosit mai mult de un sfert din aer, apă și provizii, înseamnă că mai aveau cantități suficiente din fiecare pentru restul parcursului în spațiu și pentru drumul de întoarcere. Dacă nu, nu.

Cei trei trăiau, mâncau și dormeau în același spațiu foarte mic, aproximativ cât baia din apartamentul închiriat de la domnul Ozden. Apropierea aceasta de o fată cam de aceeași vârstă cu el se dovedea a fi o experiență tulburătoare pentru Stan. Erau foarte intimi. N-aveau încotro. Când Tan era la toaletă, Stan evita să se uite în ochii Estrellei, pentru că sunetul produs de jetul de urină al prietenului său se auzea foarte tare și clar. Fiecare dintre ei a fost nevoit să se obișnuiască cu mirosurile celorlalți, iar acestea erau destul de multe. Într-o navă de tipul Trei nu era spațiu pentru exerciții fizice, așa că dieta prescrisă de autoritățile Porții era bogată în fibre. Stan făcea tot posibilul să tragă vânturile în surdină; Tan nu făcea absolut niciun efort în sensul acesta, ba chiar rânjea satisfăcut de fiecare dată când trăgea câte unul. Estrella nu-i dădea nicio atenție.

Chestia nostimă era aceea că, cu cât petrecea Stan mai multă vreme în preajma Estrellei, cu atât i se părea mai puțin diformă fața ei atât de deformată. Și Tan avea aceeași impresie. O dată sau de două ori, când tânăra nu prea putea să-i audă, pentru că ori dormea, ori era la budă, Tan i-a șoptit la ureche lui Stan gândurile lui libidinoase. În limba turcă, firește. În Trei nu exista

niciun loc de unde să nu poți fi auzit de ceilalți, cu excepția modulului spațial depozitat într-o nișă din fundul navei. Dar nimeni nu putea sta prea mult timp în locul acela cumplit de strâmt și sufocant.

Estrella își petrecea mare parte din timp citind ceva de pe computerul ei de buzunar, dar după ziua a treia s-a lăsat convinsă să joace o partidă de cărți cu băieții. După ce Tan pierdu a treia mână la rând, îi aruncă o privire bănuitoare și mormăi:

— Parcă ai zis că nu știi să joci poker.

— Păi, nici nu știam. Dar e un joc foarte simplu, zise fata cu indiferență.

Dar imediat își dădu seama că îi rănise sentimentele și încercă să o dreagă:

— Adică mi se pare simplu pentru că tu mi l-ai explicat foarte bine. Mă uimești cât de bine stăpânești limba engleză, Tan. O vorbești la perfecție.

Băiatul ridică din umeri.

— Păi, cum să n-o vorbesc? Am învățat la școala de limbă engleză de la șase ani și până la paișpe, când m-am lăsat de învățătură ca să merg la muncă.

Era evident că vorbele tinerei îl mai domoliseră puțin. Și continuă pe un ton mai vesel:

— Acolo l-am cunoscut pe Stan. Și ne-am împrietenit imediat, pentru că aveam aceleași pasiuni. În pauzele de la școală ne duceam la leagăne și ne dădeam în ele, cât mai sus, închipuindu-ne că suntem pe o navă a Porții.

Stan adăugă zâmbind:

— Și, spre marea mea surprindere, uite că am ajuns pe una. Tu ce făceai înainte, Estrella?

Tânăra adună cărțile de joc și le amestecă fără să răspundă. Apoi zise scurt:

— Am lucrat la o măcelărie. Cine face cărțile?

Se făcuse ziua a șaptea, iar cei trei tineri nu-și mai puteau lua ochii de la bobină. Însă aceasta se încăpățâna să nu-și schimbe culoarea.

— Asta e! zise Estrella cu optimism. S-ar putea ca Trei-ul ăsta să vrea să doboare un record personal. Oricum avem destule provizii și oricum s-ar putea să se schimbe mâine.

Dar nu se schimbă. Nici în a opta zi și nici într-a noua. În ziua a unsprezecea, Tan dădu cărțile la o parte și oftă:

— Acum trebuie să privim faptele în față. S-ar putea să mergem la nesfârșit cu cocina asta zburătoare.

Estrella îl atinse ușor pe braț.

— Prea ușor te dai bătut, Tan.

Tânărul se uită urât la ea.

— Ce știi tu? S-au mai întâmplat nenorociri de astea! N-ai auzit povestea lu' ăla, cum îl cheamă, prospectorul ăla bătrân care a supraviețuit drumului înapoi spre casă doar pentru că și-a mâncat camarazii?

— Nu începeți… se rugă de ei Stan.

Dar Estrella deja se enervase.

— Pentru ce m-oi fi înscris în misiunea asta alături de doi turci – mă rog, un turc și jumătate – care vor să devină canibali? Presupun că te-ai gândit și pe care dintre noi o să-l mănânci mai întâi, Tan.

Pe mine. Pentru că voi doi sunteți mai zdraveni și eu sunt cea mai mică. În cazul ăsta, stai să-ți spun eu…

Și se întrerupse. Pe chipul ei deformat se așternuse o expresie mai întâi uluită, apoi serafică. Și Stan simți cum nava se înclina abia perceptibil în cealaltă direcție și observă că bobina se luminase.

Ajunseseră la jumătatea drumului. Așadar nu vor muri. Sau, mai bine spus, nu vor muri în felul acela.

De vreme ce știau că vor supraviețui, atmosfera deveni mai relaxată. Tan îi adresă un zâmbet fermecător Estrellei și îi șopti lui Stan în turcă.

— Poate că totuși o vom mânca pe asta mică, dar într-un fel care să-i facă și ei plăcere.

Estrella îl auzi și îi împietri fața, în pofida bucuriei momentului.

— Ascultă, Tan, îi spuse ea. Nu pricep boabă de turcă, dar înțeleg perfect expresia de pe chipul tău. Îți ies puțulici din ochi, Tan. Păstrează-ți-le pentru altcineva, pentru că eu sunt fată mare. Mi-am păstrat virginitatea în momente mai dificile decât astea de acum și voi rămâne așa până la căsătorie.

— Mii de draci! gemu Tan. În veci nu mi-aș fi imaginat că și

americancele nonconformiste își țin genunchii lipiți așa cum fac mahomedancele.

Estrella hotărî să nu-i riposteze.

— Uite cum ai învățat ceva nou despre femeile din America. Ce vreți să facem acum? Mai jucăm cărți sau ne culcăm?

IV

Mare parte din zi, Tan a păstrat o tăcere bosumflată. Dar, în final, îi reveni buna dispoziție. La urma urmei, erau împreună pe drumul spre marea aventură, așa că decise să-și revizuiască atitudinea față de Estrella. În regulă, nu le va fi amantă. Înseamnă că le va fi un fel de soră, iar asta era foarte bine, pentru că Tan avea practică îndelungată în privința traiului alături de o soră.

Însă în privința traiului într-un loc strâmt, fără nimic de făcut, tânărul turc nu avea niciun fel de practică.

— Bine ar fi fost să ne aducem instrumentele alea afurisite, mârâi el la Stan, care ridică din umeri.

— Nu-i loc, spuse el.

Estrella își ridică ochii din farfurie.

— Am mai putea să jucăm câteva mâini de poker, sugeră ea.

Dar Tan, tot cu buzele strânse, clătină din cap.

— Sau, adăugă ea, am putea să stăm de vorbă și atât. Sunt multe lucruri pe care nu le știu despre voi. Ia spune-mi, Oltan, cum era viața ta în Istanbul?

Tânărul refuză cu obstinație să se înveselească.

— Îmi câștigam pâinea conducând o furgonetă, spuse el morocănos. Locuiam cu mama și tata și cu sora mea mai mică, Naslan. Și aveam cinci – fără mișto –, chiar cinci prietene în același timp, care țineau foarte mult la mine și care erau extrem de îndatoritoare. Ce altceva ar mai fi de spus?

Tânăra dădu din cap, de parcă tocmai auzise un răspuns satisfăcător și se întoarse către Stan.

— Și tu?

Stan se strădui să-i facă pe plac.

— Când a cunoscut-o pe mama, tata era funcționar la consulatul american, slujbă foarte bine plătită. Ea era turcoaică, dar creștină – metodistă, la fel ca el. Eu m-am născut în clinica ambasadei din Ankara, care e considerată teritoriu american, și astfel am ajuns cetățean american, la fel ca tine.

Estrella surâse:

— Nu chiar ca mine.

— Te referi la chestia aia cu slujba bine plătită? Asta a fost doar la început, când eram foarte mic. Mama a murit când eu aveam șapte ani și după aia…

Ridică din umeri, fără să-și sfârșească fraza, nedorind să-i povestească despre alunecarea tatălui său pe panta beției.

Tan, care-l asculta cu o jumătate de ureche, se îndreptă de mijloc și se împinse în perete, ridicându-se.

— Trebuie să fac pipi, anunță el.

Stan îl urmări cu privirea, apoi se uită la Estrella.

— Și tu? o întrebă, încercând să acopere pleoscăielile din budă. Ziceai că ai muncit la o măcelărie?

Ea își atinse pometele stâng.

— Da, până la accident. În Montana. Și eu sunt o corcitură, Stan. Strămoșii tatălui meu erau din Țara Bascilor. Mama era indiancă Navajo, cu ceva sânge de indian Hopi în ea, femeie masivă și foarte puternică. În zona Four Corners[9] nu era nimic de lucru, așa că ai mei au reușit să ajungă în Montana angajându-se ca îngrijitori la vite. Ai auzit de fermele de bizoni din America?

— Da, am auzit. De fapt, am citit povești despre ele în copilărie. Înainte să-mi între în cap ideea cu Poarta, mă gândeam ce mișto ar fi să mă fac cowboy, să stau seara lângă focul de tabără, iar ziua să mân cirezile prin prerie.

De data aceasta tânăra izbucni în râs.

— Nu ai cum să mâni bizonii, Stan. Nu-ți dau ei voie. Îi lași doar să alerge nestingheriți, pentru că nu au nevoie de altă hrană în afară de iarba preriilor. Mai încolo, când se fac buni de sacrificat, îi momești în țarc cu ceva ce le place mai mult decât ierburile. Gardurile țarcurilor sunt făcute din tablă de oțel și sunt înalte de trei metri, pentru că bizonii pot sări peste obstacole mai mici. Plus că pot alerga foarte repede, cam cu o sută de kilometri pe oră. Și după aia, muncitorii, așa cum erau și părinții mei, îi conduc pe rampe spre abator. Și acolo sunt alții care îi împușcă cu o armă mare, care are un fel de piston ce le intră în

[9] Four Corners - regiune din SUA ce cuprinde sud-vestul statului Colorado, nord-vestul statului New Mexico, nord-estul statului Arizona și sud-estul statului Utah, locuită, în mare parte, de populații autonome amerindiene (n. tr.).

cap și iese imediat, gata pentru următoarea victimă. După ce bizonii își dau sufletul, ajung la mine, pe banda rulantă, ca să le tai gâturile. Apoi îi agăț de niște cârlige mari, de fier, care vin din glisierele de deasupra, și așa bizonii sunt ridicați ca să li se scurgă tot sângele. După aia sunt duși în camerele frigorifice, unde așteaptă până când vor fi tranșați. Fiecare bizon are aproximativ cincizeci de litri de sânge, care curge în rezervorul de dedesubt – mai puțin cel care ajunge pe hainele mele.

Tan ieșise de la closet și acum o asculta atent, încheindu-se la haine.

— Toate bune și frumoase, Estrella, o întrerupse el, dar ai zis că te-a călcat un bivol și ți-a făcut ce ți-a făcut la față. Cum să te calce bizonul, dacă-i mort?

— Ăla care m-a călcat nu era deloc mort, îi răspunse ea tăios.

— Dar dacă a fost împușcat în cap…

— A fost împușcat doar în umăr. Când a ajuns la mine era foarte viu și foarte furios.

— Nasol accident… comentă Stan.

— Ba nu. N-a fost niciun accident. Bărbatul care trebuia să-l împuște a făcut-o dinadins. Și lui îi crescuseră puțe în ochi, Tan. Și a vrut să mă învețe minte pentru că am refuzat să mă culc cu el.

A douăzecea zi. A douăzeci și una zi. Nu prea mai jucau cărți pentru că nu se mai puteau concentra. Nici de vorbit nu prea mai vorbeau. Deja își împărtășiseră cam tot ce puteau despre speranțele lor și niciunul nu voia să vorbească despre temeri cu glas tare. Aveau nervii încordați, asemenea unuia care a pariat pe un cal cu șanse mici, iar acum îl vede venind repede din urmă pe linia dreaptă de dinaintea finișului, dar parcă nu suficient de repede. Într-un final, Estrella spuse pe un ton hotărât:

— N-are niciun rost să ne foim aiurea. Ar trebui să încercăm să dormim cât de mult putem.

Stan își dădea seama că era o idee foarte bună. Vor avea nevoie de toată puterea și vigilența de care erau capabili ca să facă ce trebuiau să facă atunci când vor ajunge – unde vor ajunge. Oriunde va fi acel „unde”.

Însă sfatul înțelept al tinerei a fost greu de urmat. Pe cât de greu îi fusese lui Stan să adoarmă, îi era și mai greu să rămână

adormit. Se trezea des și atunci a numărat minutele rămase din ziua a douăzeci și una, iar apoi primele din ziua a douăzeci și doua.

Pe urmă niciunul dintre ei n-a mai putut să doarmă. Se uitau la ceas la fiecare câteva secunde. Se contraziceau cu patimă cu privire la ora și minutul la care se produsese schimbarea de direcție, pentru că în funcție de ea ar fi putut calcula minutul și ora când vor ajunge...

Și chiar atunci au ajuns. Și-au dat seama de asta când s-a stins bobina.

Și imediat după aceea au luat-o razna toate instrumentele de la bordul navei.

Datele afișate erau pur și simplu absurde. Ziceau că Trei-ul lor se scufundase într-o plasmă fluidă, mai fierbinte decât Soarele, saturată cu radiații letale de toate soiurile și abia atunci Stan a înțeles de ce nava lor era blindată.

În locul acela nu era nicio planetă cu vreo comoară abandonată de civilizația Heechee, a cărei descoperire să le aducă bogăția mult visată. Nu se găsea prin apropiere nici măcar vreo stea care să conteze.

— Scoate-ne dracului de aici! urlă Tan.

Iar Estrella zbieră cu glas ascuțit:

— Ba nu! mai întâi să luăm datele! Să facem poze! Măsurători!

Dar nu era nimic de măsurat în afară de ce le spuseseră deja instrumentele de la bord. Estrella nu mai protestă atunci când Stan strânse mâna pe bulbul de pornire și o podidi plânsul.

Zborul înapoi nu a fost mai lung decât cel de dinainte, însă celor trei li s-a părut interminabil. Abia așteptau să se termine odată. Și când în sfârșit se termină, începură veștile proaste.

Bătrâna orientală care s-a urcat la bordul Trei-ului lor imediat după acostare le-a ascultat povestea cu o jumătate de ureche. Pe ea o interesau doar datele înregistrate de instrumente, dar a catadicsit să le răspundă la câteva întrebări.

— Da, bâțâi ea din cap, ați intrat în niște resturi de supernovă. Heechee-ii erau deosebit de interesați de stelele care ar fi urmat să explodeze; multe curse duc la locurile de unde pot fi urmărite. Dar firește că, odată cu trecerea timpului, unele dintre stelele acelea au și explodat. La fel ca steaua peste

care ați dat voi. Și în urma ei nu a rămas decât o nebuloasă din gaze supraîncălzite. Ați avut noroc că Trei-ul vostru era blindat.

Estrella își mușca buza inferioară.

— Credeți că vom primi măcar un bonus pentru descoperirea științifică?

Bătrâna se gândi puțin.

— Poate. Trebuie să-l întrebați pe Hector Montefiore. Dar să nu vă așteptați la mare lucru. Deja există un volum mare de date despre asemenea corpuri.

Cei trei se priviră tăcuți. Apoi Stan reuși să schițeze un zâmbet chinuit.

— Ei, prieteni, spuse el, o să facem cum zicea tata. Când cazi de pe cal, cel mai bun lucru este să te urci înapoi în șa.

Femeia îi privi pe sub sprâncene.

— Care-i treaba cu caii?

— Vrea să spună, îi explică Estrella, că vom pleca într-o altă misiune de îndată ce vom avea ocazia.

— Aha! exclamă surprinsă bătrâna. Da, da, erați Afară când s-a întâmplat, sigur că da. Și n-ați aflat încă. S-a rezolvat problema cu ghidarea Fabricii de Hrană. N-o să mai fie nicio misiune. Programul de explorări al Porții s-a încheiat.

V

S-a încheiat! Adică s-a terminat cu Poarta? Gata cu misiunile? Gata cu prospectorii cutezători ai Porții, care aveau îndrăzneala de a risca totul doar pentru a putea pleca în misiunile acelea misterioase și magice ca să adune fărâmele ispititoare lăsate în urmă de Heechee-ii de demult, despre care nu se știa însă când și încotro au plecat?

La mijloc era din nou mâna lui Robinette Broadhead. În vremea cât Estrella și băieții fuseseră Afară, lucrurile o luaseră razna la Fabrica de Hrană, descoperită de oamenii lui, și la o altă fabuloasă navă Heechee aflată în apropiere. Broadhead zburase până acolo ca să restabilească ordinea. Și nu numai că reușise să îndrepte lucrurile, dar își și mărise incomensurabila-i avere prin găsirea unui tezaur ascuns, de minuni excepționale ale civilizației Heechee. Însă de departe cea mai importantă realizare a fost că a descoperit secretul care-i permitea să controleze navele Heechee. Următorul lucru pe care l-a făcut a fost să treacă Poarta însăși pe linie moartă. Nu vor mai fi zboruri

la întâmplare ale căror destinații poate doar Dumnezeu le cunoștea. Nu vor mai fi deloc zboruri până când capetele luminate care planificau misiunile de pe Poartă vor decide cum anume să folosească noile date. Până una alta, toate activitățile erau suspendate. Zecile de potențiali exploratori nu aveau ce face, așa că strângeau din dinți și își antrenau răbdarea.

Cei trei s-au dus la masă. Tan abia se atinse de mâncare, așa de supărat era.

— Și cam ce ar trebui să facem noi acum? vru el să știe.

Stan își înghiți dumicatul de lasagna vegetariană și abia după aceea îi răspunse:

— Așteptăm. Ce altceva să facem? Situația asta n-are cum să dureze la nesfârșit. Navele sunt tot aici! Oricum vor decola, mai devreme sau mai târziu; și atunci poate că vom avea șansa să plecăm într-un alt fel de misiune. Una mai bună! Una în care să știm dinainte încotro ne ducem! Poate chiar una din care să ne întoarcem teferi și nevătămați!

Tan se uită de jur-împrejurul cantinei, unde se mai aflau vreo douăzeci de potențiali aventurieri, la fel de abătuți ca și ei.

— Poate, murmură el.

— Bine măcar că nu mai cheltuim nimic, sublinie Stan.

Corporația Porții decisese să dea dovadă de bunăvoință. Până la noi dispoziții nu se va mai încasa nicio plată.

— Păi, cum? Nenorociților le dă mâna să facă pe generoșii, bombăni Tan.

Normal că nenorociților le dădea mâna să facă pe generoșii. Nenorociții erau membrii Corporației și dețineau câte o bucată din fiecare comoară Heechee descoperită de exploratori. Pe hârtie, Corporația era deținută de un consorțiu format din toate guvernele lumii; însă este la fel de corect dacă am spune că toate guvernele lumii erau deținute de Corporația Porții. După o deliberare prealabilă, Corporația a hotărât că își poate permite chiar și să facă o foarte mică donație către Tan, Stan și Estrella pentru strădaniile lor.

Cei trei au aflat despre asta atunci când, din lipsă de ceva mai bun de făcut, Tan și Stan se aflau în Infernul Albastru, unde lâncezeau în fața cafelelor lor slabe, dar cât de cât băubile, și urmăreau cum ceilalți prospectori își risipeau la jocurile de noroc diurnele devenite nefolositoare. Estrella se cocoțase pe

marginea unui scaun și, ca întotdeauna, găsise ceva interesant pe tableta ei de buzunar. De data aceasta, observă Stan cu uimire, studia muzica și bătea măsura în aer cu degetele.

— Cânți la vreun instrument? o întrebă el.

Ea se îmbujoră și spuse:

— Puțin. La flaut.

— Păi, de ce n-ai zis așa? Poate o să cântăm toți trei odată. Tu ce părere ai, Tan?

Dar Tan nu-l asculta, așa că nu-i răspunse. În schimb, îi dădu un ghiont.

— Uite-i pe mahări, îi spuse el când în cantină își făcu intrarea Hector Montefiore, însoțit de doi sau trei dintre indivizii care-l însoțeau permanent.

Era evident că tipii aceia păreau dornici de ceva acțiune, iar Stan avu neplăcerea de a-l vedea pe Montefiore îndreptându-se către ei. Hector Montefiore nu-i era simpatic. Iar antipatia lui se intensifică atunci când brazilianul îl bătu pe umăr și o mângâie pe Estrella pe fund.

— Felicitări! tună el. Vă pregătiți să sărbătoriți?

— Ce să sărbătorim? vru să știe Tan.

Grăsanul îi aruncă o privire surprinsă.

— Bonusul primit pentru descoperirea voastră, desigur. Ce, nu ați aflat? Păi, puneți mâna de-l încasați, pentru numele lui Dumnezeu! Cine știe, poate o să vă dea mâna să-mi faceți și mie cinste cu un pahar!

Dar nu-și așteptă băutura; porni chicotind mai departe, pe când cei trei se aplecară peste tableta Estrellei, care afișa deja comunicările de ultimă oră.

Și, da, numele lor erau acolo.

— Nu-i prea rău! zise Tan la vederea sumei.

Însă Estrella clătină din cap:

— Nici prea bine nu-i, când te gândești că banii ăia se împart la trei, zise ea pe un ton pragmatic. Adică, vreți să-mi spuneți că vă mulțumește suma asta de *mizerie*?

— O sumă de mizerie așa ca asta mi-e de ajuns ca să mă întorc acasă și să-mi cumpăr o furgonetă ca să-mi pot deschide propria afacere, se îmbățoșă Tan.

— Dacă ăsta-i visul tău, sigur că e de ajuns. Eu, una, vreau mai mult. Că n-am ajuns până aici ca să mă mulțumesc doar cu o viață săracă, petrecută într-o garsonieră, cu minimum de

asigurare medicală și niciun viitor. Oricum, Hector a zis că vor reîncepe curând misiunile. Altfel de misiuni, misiuni în care vom cunoaște destinația.

Stan o privi gânditor.

— De unde știi ce a zis Hector? o întrebă, surprins și el de tonul lui.

Parcă suna *invidios.*

Estrella ridică din umeri.

— Îi place de mine, spuse ea, de parcă vorbele acelea ar fi explicat totul.

— Lui îi place de toată lumea, o ridiculiză Tan. Nu contează că-s băieți, fete ori oi, atâta vreme cât au măcar o gaură.

Estrella îl privi câteva clipe fără să-i răspundă.

— În mine nu și-a vârât nimic, zise ea în cele din urmă. Acum haide să discutăm pe bune. Ce vrei tu să faci? Să-ți iei partea și să te cari acasă? Sau ai prefera să mai aștepți, poate se ivește o șansă mai bună?

Au așteptat. Și cât așteptau, au urmărit la știri povestea descoperirilor lui Robinette Broadhead.

Și câte mai descoperise! Creaturi stranii, semiumane, care au stârnit o întreagă frenezie la început, când toată lumea a crezut că ar fi Heechee adevărați. Dar nu erau. (Se pare că erau doar niște rude ale ființelor primitive preumane, numite australopiteci, pe care Heechee-ii le-au capturat pe Pământ cu multe milenii în urmă și pe care le-au transportat la unul dintre avanposturile lor spațiale pentru a le studia.) Mai fusese acolo și un grup de prospectori dispăruți ai Porții, încă în viață – mă rog, ăsta e un fel de a spune. Tragerea la sorți le hotărâse destinația și, odată ajunși acolo, nu au mai putut pleca. Prospectorii rătăciți erau oarecum morți, dar, de asemenea, și oarecum vii, fiind puși la păstrare într-o mașinărie Heechee cu aspect bizar. Acolo se afla și băiatul acela, pe jumătate sălbatic, cu numele Wan, descendent al altor naufragiați ai Porții și care acum devenise sursa Urgiei lui Dumnezeu prin cine știe ce magie Heechee care-i răspândea ranchiunile și dorințele mistuitoare în întregul sistem solar. (Cât de multe vieți costaseră fanteziile sexuale ale acelui băiat!) Iar cel din urmă secret descoperit de Broadhead era chiar locul unde se refugiaseră Heechee-ii! Se ascunseseră într-o imensă gaură neagră din Nucleul Galaxiei. Și

tot acolo se aflau și acum! Absolut toți!

Nu se mai termina cu minunile! Toată lumea numai despre ele vorbea – mă rog, toată lumea în afară de Estrella, cel puțin așa i se părea lui Stan. Nu se știe din care motiv, tânăra începuse să petreacă tot mai mult timp alături de însoțitorii permanenți ai lui Montefiore și tot mai puțin împreună cu vechii ei coechipieri. Stan era nemulțumit de această situație.

— N-ar trebui să facă asta, îi spuse cu seriozitate lui Tan. Indivizii n-au gânduri curate cu ea.

Tan scoase un hohot mitocănesc de râs.

— Depinde ce înțelegi prin „gânduri curate”. Montefiore are ideile lui. Dar nu-ți face griji pentru Estrella. Fecioria ei e pe mâini bune.

Dar Stan își făcea griji. Își spunea că nu-i treaba lui ce face Estrella; dar se gândea tot mai mult la ea pe măsură ce treceau zilele.

Englezoaica cu nouă brățări s-a întors teafără și nevătămată din călătoria cu un Unu, în urma căreia câștigase nu doar cea de-a zecea brățară, ci și suma de bani mult așteptată. Parcursese un tunel de pe o lume doar cu foarte puțin mai prietenoasă decât Mercur, îmbrăcată cu un costum de cosmonaut care o ținea în aer, dar care nu o proteja de dogoarea emanată de pereții tunelului. Forțându-și limitele, a cutreierat prin coridoarele pustii până a găsit... ceva; nimeni nu știa prea bine ce anume. Se poate să fi fost un joc, o variantă 3D a străvechiului Go. Sau vreo mașină de calculat, asemănătoare unui abac; ori chiar un instrument muzical. În orice caz, ideea era că bonusul primit pentru această descoperire a fost destul de mare ca să-și poată permite să se întoarcă acasă, în micuțul ei sat din Sussex, și să ducă o viață lipsită de griji câte zile mai avea. Înainte de plecare, englezoaica îi tratǎ pe băieți cu o cafea și le ascultă relatările despre uluitoarele evenimente petrecute în absența ei.

— Nu mă-nnebuni! exclamă ea, pe buze cu rânjetul larg al celui care nu se mai sinchisește de asemenea probleme. Mi se pare că e rost de ceva distracție, nu? Păi, ce să vă zic? Multă baftă! Să nu renunțați. Încă mai puteți da lovitura.

Tan se uită ursuz după femeia care acum se dusese la bar să facă cinste cu băutură tuturor celor care-i făcuseră ei cinste.

— Mă cam îndoiesc, mormăi el în barbă.

— Tu te tot îndoiești de când am ajuns aici, îl repezi iritat Stan, deși adevărul era că și el începuse să aibă dubii.

Discuția lor s-ar fi putut transforma într-o ceartă în toată regula, dacă nu ar fi apărut Estrella la intrare, căutându-i din privire.

Estrella nu ezită. De îndată ce dădu cu ochii de ei, se împinse puternic în cadrul ușii, lansându-se în direcția lor. Tan reuși s-o prindă atunci când ajunse lângă ei, dar tânăra se apucă de un cârlig din perete și-i dădu mâna la o parte. Chipul ei deformat părea îndârjit, însă știrile pe care le aducea erau din cele mai bune. Privi în jur, apoi le șopti:

— O să fie o misiune. Una mare.

Stan simți că-i sare inima din piept, dar Tan nu avu nicio reacție.

— Una din misiunile alea noi, cu cea mai mare parte din profituri însușite de Corporație?

— Da, răspunse tânăra. Și nu. Se cunoaște destinația, dar nimic mai mult. Nimeni nu știe cât va dura, așa că nava va fi un Cinci blindat, unul dintr-alea cu fittingurile pe care nu le înțelege nimeni; dar Broadhead zice că-s vitale pentru călătoria asta. Și în Cinci-ul ăsta vor fi provizii și multe alte chestii suficiente pentru un zbor foarte lung, așa că nu mai au loc înăuntru decât două persoane. Eu sunt una dintre ele. Mai e loc pentru încă cineva.

Se uita de la unul la altul, dar mai cu seamă la Stan.

— Pe mine să nu contezi, o anunță Tan cam răstit. Sunt sătul până peste cap de atâta mister.

Stan nu-l luă în seamă.

— Zici că se cunoaște destinația?

Estrella inspiră adânc.

— Va merge pe urmele Heechee-ilor. În locul unde s-au ascuns în tot timpul ăsta, în Nucleul Galaxiei.

Lui Stan i se puse un nod uriaș în gât. Păi, da, veneai pe Poartă nutrind speranța că vei da lovitura – dar chiar *așa?* Adică să nu culegi resturile pe care Heechee le-au lăsat în urmă, ci să te duci direct la supercreaturile acelea, presupus dispărute?

Și ce fel de răsplată s-ar da pentru așa ceva?

Nu se gândi deloc. Se auzi spunând că va merge încă înainte de a-și da seama că luase deja această hotărâre. Apoi se

întoarse către Tan:

— Uite care-i treaba: nu-i loc decât pentru două persoane, așa că îți dau ție partea mea din bonusul nostru. Du-te acasă și fă-ți o viață bună acolo. Cumpără-i lui Naslan din partea mea cea mai frumoasă rochie de mireasă din câte există în Istanbul.

Și se grăbi să adauge:

— Dar spune-i să nu mă aștepte.

VI

În mod normal, un Cinci Heechee ar fi trebuit să fie mai mare decât un Trei. Dar nu și acesta. Cu siguranță nu era mai spațios. Un colț întreg al interiorului său era ocupat de dispozitivul acela ciudat, despre care Broadhead susținea că le era necesar pentru a putea intra în Nucleu. Vreo alți doi metri cubi erau plini cu tot felul de lucruri pe care ei trebuiau să le ofere Heechee-ilor: rapoarte despre prospecțiunile Porții și artefactele Heechee descoperite, date generale despre rasa umană, tot felul de mărunțișuri, precum și un mesaj înregistrat pentru Heechee, care avea menirea de a explica cine anume erau oamenii. La toate astea se adăugau și proviziile pentru cei doi pe durata unui an întreg. Prin urmare, Stan și Estrella nu aveau prea mult spațiu de mișcare.

Estrellei nici nu-i trebuia mult spațiu. Tânăra nu se prea mișca. Și nici nu prea vorbea cu Stan. De îndată ce au decolat, s-a dus direct la sacul ei de dormit și a rămas acolo, ieșind doar ca să mănânce sau să excreteze, în ambele cazuri dovedind o totală lipsă de interes pentru orice fel de conversație. Când Stan a întrebat-o dacă a pățit ceva, ea i-a răspuns „Da“ și atât. Când a întrebat-o dacă o poate ajuta cu ceva, ea a clătinat din cap și i-a zis:

— Trebuie să rezolv singură problema asta.

Când a întrebat-o care anume era „problema”, tânăra i-a răspuns doar că:

— Trebuie să găsesc o modalitate ca să-mi placă iarăși de mine.

Apoi s-a întors în cușeta unde dormea și a rămas acolo. Trei zile întregi, timp în care Stan și-a pus mii de întrebări și s-a frământat.

Apoi, în cea de a patra zi, Stan s-a trezit și a văzut că Estrella se uita fix la el. Stătea cocoțată pe scaunul incomod, în formă

de furcă, al piloților Heechee; și părea să fie de multă vreme acolo. Neștiind în ce ape se scaldă tovarășa lui de drum, Stan zise doar „Bună?” cu intonație interogativă.

Fata se mai uită câteva clipe la el, apoi oftă prelung.

— Scuză-mă, îi zise ea și dispăru iar la closet.

Petrecu destul de mult timp acolo. Când ieși, Stan înțelese motivul: Estrella se aranjase. Își spălase părul și și-l periase bine; și se schimbase într-un top și un șort curate. Îi aruncă iarăși una din privirile acelea lungi, indescifrabile.

— Trebuie să-ți spun ceva, Stan. Cred că vom fi împreună foarte multă vreme și nu e bine să existe tensiuni între noi. Vrei să faci dragoste cu mine?

Luat complet prin surprindere, Stan spuse primul lucru ce-i veni în minte:

— N-am făcut niciodată dragoste cu o virgină.

Ea începu să râdă, dar râsul nu-i era deloc vesel.

— Asta nu-i o problemă, Stan. Nu mai sunt virgină. Cum îți închipui tu că am făcut rost de misiunea asta?

Stan mai fusese o singură dată cu o femeie – una dintre cele mai ieftine prostituate păstorite de vărul domnului Ozden – și nu învățase mare lucru din experiența aceea despre arta relațiilor sexuale. Estrella nu știa nici ea mai multe. Însă lipsa de experiență nu era singura lor problemă. Nava Heechee Cinci nu era concepută pentru contacte sexuale. A fost cât pe ce să le scape din mâini cârligele și să plutească de colo-colo.

Însă și experimentarea pozițiilor era destul de plăcută în sine. Și într-un final au descoperit că cel mai bine era ca el să vină din spate, Estrella să-și pună picioarele peste ale lui, iar el să o țină de talie. După aceea totul a fost foarte simplu.

Când au terminat, s-au întors cu fața unul la celălalt și s-au luat în brațe. Au rămas un timp așa, dezbrăcați, fără să rostească vreun cuvânt. Poziția aceasta i se părea lui Stan extrem de confortabilă. Își lipise obrazul de urechea ei și își ținea nasul în părul încă umed, inspirând parfumul dulceag al Estrellei. La un moment dat, fără să se miște, ea l-a întrebat:

— O să fim prieteni, Stan?

— O, da, i-a răspuns el.

Și au fost.

Acum, pentru că erau prieteni, mai ales prieteni care făceau sex, Cinci-ul lor nu le mai părea atât de strâmt. Se atingeau adesea în tot felul de moduri – se mângâiau cu drag, se frecau din întâmplare atunci când treceau unul pe lângă altul, se sărutau în fugă, se dezmierdau cu tandrețe și de aici ajungeau de obicei la sex. Estrellei părea să-i placă; lui Stan îi plăcea la nebunie.

Mai stăteau și de vorbă. Despre cum ar trebui să arate Nucleul. Despre rasa Heechee care s-ar putea să se afle (sau nu) acolo. Despre cum va fi la întoarcere, când vor primi colosalul bonus cuvenit pe drept.

— *Miliarde!* exclamă lacom Stan. Suficient pentru o proprietate pe malul apei, cu mulți servitori, ca aia a lui Robinette Broadhead. Suficient pentru o viață îndestulată și o să avem la dispoziție mult timp să ne bucurăm de ea, pentru că o să avem asigurare medicală completă.

— Asigurare medicală completă, șopti Estrella, împărtășindu-i visul.

— Bineînțeles! N-o să fim bătrâni la patruzeci de ani și n-o să murim la cincizeci și cinci. O să trăim mult, foarte mult și...

Încercă să-și înăbușe emoțiile, conștient de faptul că își lua un angajament.

— ...și o să trăim împreună, Estrella.

Iar vorbele astea au dus la alte săruturi duioase și la o partidă de sex mai puțin tandră.

Aveau multe de vorbit, inclusiv despre acele capitole din viețile lor omise în rezumatele telegrafice de dinainte. Când Stan i-a povestit despre moartea mamei sale și despre felul cum a fost afectat tatăl lui, Estrella i-a lua mâna și i-a sărutat-o. L-a ascultat cu mare atenție atunci când i-a povestit despre viața lui în Istanbul, cu atât mai mult atunci când i-a vorbit despre istoria orașului – despre secolele când s-a numit Constantinopol și a fost mărețul oraș al Creștinătății; despre cruciați, tot creștini, dar săraci și cu gânduri de înavuțire, care l-au jefuit; despre împăratul Iustinian și soția lui, împărăteasa Teodora; și despre somptuoasa, incredibil de somptuoasa Curte a Bizanțului. Estrella l-a ascultat fascinată.

Ea nici nu auzise de Sfântul Imperiu Roman și abia dacă știa câte ceva despre Roma, cezarii ei, cuceririle ei, secolele ei de

dominație. Pentru tânără toate acestea nu erau decât mituri și legende extrem de captivante, cu atât mai mult pentru că erau adevărate. Atât cât își mai amintea Stan.

Pe de altă parte, el știa chiar mai puține despre America aceea care aparținuse amerindienilor înainte de cucerirea acestora de către albi și de atunci încoace. Aceasta nu era istoria americană pe care o învățase la școală și despre care auzise de la tatăl său. Estrella i-a povestit că neamul ei – din partea mamei – avea propria-i istorie. Cândva oamenii aceia construiseră orașe mărețe, ca Machu Picchu; înălțaseră uriașele edificii mayașe din sud; indienii anasazi creaseră operele acelea misterioase din apropiere de locul unde trăise ea. Însă, a zis ea cu nostalgie, dar și mândrie în glas, gloria aceea a durat doar până când au venit europenii, care le-au răpit pământurile și, destul de des, le-au răpit și viețile; și apoi i-au închis în rezervații, condamnându-i la un trai de mizerie.

— Nu ne-a rămas mai nimic, Stan, i-a zis ea. Singurul lucru bun – deși doar bun nu e, nu crezi? — este că acum majoritatea yankeilor sunt la fel de săraci ca noi.

Asta i-a adus aminte lui Stan de o întrebare al cărei răspuns nu-l aflase încă.

— Dar tu n-ai fost chiar săracă de tot, nu-i așa? Adică tu, personal. Adică atunci când te-a… hm, când ai avut accidentul ăla. Dacă Tan sau oricare alt cunoscut de-al meu ar fi pățit așa ceva, nu ar fi avut de unde să primească o compensație cu care să-și plătească drumul până la Poartă. Ai avut cumva asigurare medicală completă?

Surprinsă, Estrella a izbucnit în hohote de râs.

— N-am avut asigurare medicală de niciun fel. Nici eu și nici vreo altă rudă de-ale mele. Dar l-am avut pe fratele meu, care, a continuat ea, voia să-l omoare pe bărbatul care-i făcuse rău. Și care bărbat avea o soră al cărei soț era contabil la abatorul cu pricina. Și care a falsificat registrele contabile ca să-i poată despăgubi și astfel să salveze viața de nimic a cumnatului lui.

— Ar fi trebuit să fie un fel de ajutor de înmormântare, dar i-am tras în piept și am trăit. Și mai târziu, când m-am refăcut și am putut să călătoresc, mi-am luat un bilet spre Poartă din restul banilor.

Atât de mâhnită părea atunci când i-a spus povestea ei, încât Stan nu s-a putut stăpâni și a sărutat-o, fapt care a dus în scurtă

vreme la o altă partidă plăcută de sex. De ce nu? În fond, erau într-un fel de voiaj de nuntă. Nu?

Așa au trecut zilele. Zece. Douăsprezece. Douăzeci. Dormeau îmbrățișați și nu dădeau semne că s-ar sătura. Sigur, erau cam înghesuiți; dar sacii de dormit de mărime universală erau în așa fel confecționați încât să încapă în ei și un maasai slăbănog, dar și un bengalez trupeș, și subțirelul Stan alături de zveltă Estrella, iubita lui. Uneori cântau împreună stranii improvizații – Stan, la trompetă, iar Estrella la flautul pe care-l adusese în bagaje. Uneori stăteau de vorbă? Alteori jucau cărți sau citeau sau pur și simplu rămâneau în tăcere, bucurându-se fiecare de compania celuilalt. Și alteori Stan scotea mesajul înregistrat pentru Heechee – motivul principal al acestei călătorii – și-l ascultau împreună, întrebându-se ce vor pricepe din el Heechee-ii (presupunând că vor da de ei).

Dumnezeu știe cine anume improvizase la repezeală Mesajul acela – precis unele dintre mințile luminate ale Corporației Porții; și precis la indicațiile stricte ale lui Robinette Broadhead. Nu avea niciun fir narativ, căci se bănuia că Heechee-ii nu înțelegeau nicio limbă vorbită de oameni. Era doar muzică: la început Simfonia nr. 6, „Patetica”, a lui Ceaikovski, de la un capăt la celălalt; apoi, pentru a dovedi că oamenii sunt în stare să aprecieze mai multe tonalități muzicale, vioaia și glumeață *Simfonie Clasică* a lui Prokofiev. Însă în mare parte Mesajul era alcătuit din imagini: tunelurile Heechee pustii de pe Venus; pasajele aproape la fel de pustii de pe Poartă, la venirea primilor oameni; un echipaj de prospectori urcându-se într-un Cinci timpuriu; alt echipaj, murdar și obosit, coborând dintr-un Trei, cu evantaie de rugăciune și alte gadgeturi Heechee; o imagine a spiralei galaxiei, văzută de sus, cu o săgeată indicând poziția Pământului pe Brațul Orion; un glob ce se învârtea încet, reprezentând chiar Pământul; instantanee ale orașelor construite de oameni – New York, São Paulo, Roma; instantanee cu oameni desfășurând diferite activități – pictând peisaje, conducând tractoare, uitându-se printr-un telescop, cu măști chirurgicale pe chipuri și strânși în jurul unui pat din sala de nașteri pentru a asista la venirea pe lume a unui copil. Și alte lucruri, pe care nici Estrella și nici Stan nu le văzuseră vreodată. O serie de imagini cu un obiect plutitor enorm; imagini cu o

încăpere uriașă, în formă de fus, cu pereți din metal Heechee, albastru și în mijloc cu o mașinărie enormă, foarte ciudată, așezată pe șenile de tractor.

— Fabrica de Hrană și chestia cealaltă descoperită de Broadhead, a presupus Estrella.

Urmau imagini cu pasajele din interiorul obiectului plutitor, cu pereții acestora din metal Heechee ce strălucea în mai multe culori și două – aici și Stan, și Estrella au rămas fără suflare – creaturi stranii, păroase, cu aspect aproape uman, care trebuie că erau primitivii pe care îi descoperise Broadhead acolo. Și, la sfârșit, o altă imagine a galaxiei, cu un minuscul Cinci Heechee – probabil nava în care se aflau ei acum – care se deplasa lent spre Nucleu dinspre Brațul Orion.

Când s-a terminat expunerea de imagini – vizionate pentru a patra sau a cincea oară –, Stan a început să-și frece locul unde avusese o mustăcioară timidă până când nu mai suportase ironiile Estrellei și și-o răsese. Priviseră imaginile acelea ținându-se în brațe. Stan a căscat, iar Estrella s-a molipsit și a căscat și ea, pentru că li se făcuse somn amândurora. Ea s-a mișcat puțin, doar ca să-și găsească o poziție mai bună, nu ca să se îndepărteze de el; și atunci a observat că Stan se uita fix la stivele de provizii.

— Ce s-a întâmplat, Stan? îl întrebă ea.

Iar el îi răspunse gânditor:

— De câte zile am plecat? De treizeci și cinci?

Ea socoti pe degete.

— Da, cam așa ceva. Poate treizeci și patru. Dar ce-i cu asta?

Tânărul oftă:

— Nimic, doar că mi se pare că va fi un zbor lung. Nu știu să mai fi ajuns cineva atât de departe.

Ea încercă să-l liniștească.

— Uneori zborurile scurte durează mai mult; și invers. N-ai de unde ști cum se comportă navele Heechee.

— Probabil, zise el, întorcându-se să o sărute pe ureche așa cum îi plăcea ei.

Estrella se așeză mai bine, apoi îi întinse buzele, iar asta îi liniști complet temerile.

Căci Stan era fericit alături de Estrella, care nu numai că împărțea sacul de dormit cu el, dar niciodată, în nicio situație, nu-i aducea aminte că nu-i decât un adolescent și nimic mai

mult. Se gândi la asta înainte să-l ia somnul. Nu se mai simțise niciodată atât de fericit ca în clipa aceea. Așa că, de ce să-și facă griji cu privire la durata călătoriei? De fapt, nu voia să se termine niciodată, ar fi fost nespus de mulțumit să dureze foarte, foarte mult timp…

Dar nu s-a întâmplat așa.

Călătoria s-a terminat chiar în ziua aceea, aproape chiar în minutul acela, când săruturile se transformaseră în dezmierdări mai insistente, dar înainte de a începe să-și scoată hainele. Și s-a terminat într-un mod surprinzător.

Uriașa bobină de parcurs nu le-a dat niciun semn. În schimb, au fost avertizați de gadgetul acela bombat, al cărui rost nu le fusese deloc explicat pe înțelesul lor. Obiectul s-a deschis și din el a ieșit ceva ca un burghiu transparent, care a început să murmure și să scânteieze, apoi să mormăie și să zbiere tot mai strident, aproape să le perforeze timpanele, în vreme ce se făcea din ce în ce mai incandescent. Peste capetele lor a căzut o ploaie de scântei mari și mute, făcându-i să tresară – de uimire, nu de durere, căci nu le simțeau. Într-un sfârșit a prins viață și bobina, care s-a făcut tot mai luminoasă, până când a ajuns la un alb orbitor. Pe ea se roteau dungi de un roșu arzător și de un galben crom, aidoma acelora de pe stâlpii din fața frizeriilor. Și a început să se cutremure. Sau a început să se cutremure nava; Stan nu-și putea da seama care din ele, pentru că și el se scutura din toate încheieturile, așa cum nu i se mai întâmplase niciodată înainte. Iar constatarea asta îl înfricoșa de-a binelea. Le pierise somnul și acum se strângeau speriați în brațe.

Apoi, pe neașteptate, încetă totul.

Estrella se smulse din brațele lui și acționă vederea exterioară. În spatele lor se întindea un albastru-pal, marmorat, destul de înspăimântător. În fața lor era un cer spuzit cu stele, incredibil de mari, incredibil de strălucitoare. Și, foarte aproape, se vedea un dodecaedru mare, cu douăsprezece fețe simetrice, fiecare având câte o adâncitură mică în centru. Nava lor se repezi cu viteză amețitoare către una dintre adânciturile acestea și se cuibări acolo. Înainte ca unul dintre ei să poată face vreo mișcare, partea dinspre babord a navei se deschise din afară.

Ceva ce arăta ca un schelet viu, acoperit cu blană, băgase

capul înăuntru și se uita dușmănos la ei.

— Probabil că-i un Heechee, șopti Estrella înghețată de frică.

Firește că un Heechee era. Iar acesta a fost începutul celei mai lungi, inimaginabil de lungi zile din viața lui Stan.

VII

Nimic din viața de șaptesprezece ani de până atunci a lui Stan nu îl învățase cum să salute o creatură de pe o altă planetă. Apelă la amintirile din revistele cu benzi desenate ale copilăriei. Își ridică mâinile deasupra capului și declamă:

— Avem gânduri pașnice!

În benzile desenate, vorbele astea aveau efect. În lumea reală, nu prea. Heechee-ul se retrase, cuprins de panică. Din gura lui cu formă bizară ieși un geamăt prelung, ca de sirenă de ceață, atunci când se întoarse și fugi de acolo.

— La dracu'! zise Stan uluit, holbându-se după el.

Estrella îl apucă de braț.

— L-am speriat, zise ea.

— Da, dar trebuie să-i arătăm cumva că-i suntem prieteni. Poate ar fi bine să dăm drumul la Mesaj. Tu ce zici?

Părea o idee bună. Oricum, Stan nu avea vreo alta. Dar chiar atunci când se pregăteau să pornească înregistrarea, apăru în goana mare Heechee-ul, care-și adusese toți prietenii cu el. Erau vreo șase, îmbrăcați în tunici și cu niște obiecte curioase, în formă de păstăi, care le atârnau între picioarele – să fi fost suspensoare mărimea XXXL? Prezervative de mare rezistență? Stan nu-și putea da seama. Creaturile se apropiau iute, bolborosind agitate între ele. Cel mai înalt Heechee abia dacă-i ajungea lui Stan până la bărbie. Cel mai scund dacă îi ajungea până la buric. N-au stat să se gândească. Unul i-a dat o palmă Estrellei peste mâna care voia să dea drumul la înregistrare. Alți doi l-au înșfăcat pe Stan. Erau surprinzător de puternici. Și înarmați. Mai mult sau mai puțin. Sau, mai bine spus, câțiva dintre ei erau; aveau la ei mai multe varietăți de cuțite, din metal albastru-intens sau auriu, unele cu lama rotunjită, ca un scalpel, dar toate dând impresia că ar fi ucigătoare. Impresie accentuată atunci când unul dintre Heechee-ii care-l trăgeau pe Stan spre ieșire îndreptă vârful extrem de ascuțit al cuțitului către ochiul lui drept, aproape atingându-i globul ocular.

— Nu te împotrivi! îi strigă Estrella, captivă la rândul ei.

Nu s-a împotrivit. Fără să opună nici cea mai mică rezistență, le-a îngăduit să-l ducă într-o încăpere mai mare, cu pereți din metal albastru cu vinișoare roșii și cu mașinării și obiecte de mobilier imposibil de identificat împrăștiate în jur. Plafoanele erau foarte joase. Când au trecut pragul, Stan s-a lovit la cap și s-a împiedicat, luat prin surprindere de dispariția bruscă a imponderabilității. Aici exista forță gravitațională, poate nu la fel de puternică precum cea de pe Pământ, dar suficient cât să-l facă să se sprijine de răpitorul său. Și-a dat la timp capul pe spate, reușind astfel să evite pierderea ochiului. Heechee-ul care-l amenința cu cuțitul scoase un zbieret strident de avertizare, dar Stan nu avea de gând să-i facă probleme. Nici măcar atunci când el și Estrella au fost puși cu spatele la un perete și legați cu lanțuri de ceva ce s-ar fi putut să fie un cuier – sau un grup statuar – sau cu totul altceva, dar suficient de rezistent ca să-i țină.

Lucrurile începuseră să degenereze. Alți Heechee veneau în goana mare, toți sporovăind agitați cât îi țineau gurile. După ce unii dintre ei intrară în Cinci, ceilalți începură să taie hainele prizonierilor lor cu cuțitele.

— Ce naiba faceți? protestă Stan.

Dar, din câte își dădea el seama, Heechee-ii nici măcar nu încercau să înțeleagă ce le spunea. Și nici nu se opriră din treabă. Fiecare bucată tăiată din îmbrăcămintea lor (și din lenjerie) era controlată și adulmecată și apoi dusă în altă parte pentru a fi studiată în amănunt mai târziu.

La un moment dat, Estrella scoase un țipăt contrariat atunci când unul din cuțitele acelea o zgârie pe coapsă. Heechee-ul sări într-o parte speriat.

— Ai grijă cum te porți cu ea! strigă Stan.

Dar Heechee-ii nu-l învredniciră nici măcar cu o privire. Cel cu cuțitul țiui un ordin; altul scoase de undeva o cană metalică în care luă o picătură din sângele ce se prelingea din tăietura Estrellei.

— Te simți bine? strigă Stan, dintr-odată mai înfuriat și preocupat de situația tinerei decât speriat.

— Nu-i decât o zgârietură, îi răspunse ea, adăugând pe un ton neliniștit: Dar îmi vine să fac pipi.

Se părea că nu exista nicio modalitate prin care să-și informeze răpitorii despre caracterul imperios al acelei

probleme – presupunând că Heechee-ilor chiar le-ar fi păsat dacă ar fi înțeles despre ce era vorba. Nu dădeau deloc impresia că i-ar fi interesat nevoile sau dorințele prizonierilor lor. În încăpere se buluceau tot mai mulți Heechee, trăncănind unii cu alții fără încetare. La intrarea unui Heechee cu o tunică mai elegantă decât a celorlalți, dintr-un material mătăsos, cu dungi aurii, se așternu o clipă de tăcere, dar imediat toți începură să-i vorbească în același timp. Nou-venitul părea cam buimac, ca un om abia deșteptat din somn de niște vești extrem de neplăcute. Îi ascultă o clipă pe ceilalți, apoi le făcu un singur semn și tăcerea se așternu iarăși în încăpere. Scoase un strigăt scurt ce părea a fi o comandă, apoi își ridică mâna scheletică la buzele subțiri și începu să vorbească în ceva ce semăna cu un inel.

Heechee-ii ieșeau din Cinci cu lucrurile lor în brațe – haine, pachete cu alimente și, ducând-o cu gesturi extrem de grijulii, trompeta lui Stan. Mai bolborosiră de câteva ori atunci când le așezară jos, în fața celui cu microfonul din inel. Acesta se gândi puțin, apoi dădu alte ordine. Un Heechee ieși degrabă în față, cu un instrument ce semăna cu un stetoscop. Îl lipi de trompetă, aici, acolo, peste tot, ascultând cu o mină îngrijorată și raportând liderului.

O clipă mai târziu se auziră niște zbierete din interiorul Cinci-ului, și după aceea măsurile de început ale *Simfoniei a Șasea* a lui Ceaikovski.

— Fii atent, Stan, au dat drumul la Mesaj! strigă bucuroasă Estrella. Poate că de-acum totul o să fie bine!

Dar n-a fost. Nu a fost bine deloc. Dacă Heechee-ii au înțeles ceva din Mesaj, deși părea extrem de puțin probabil, informațiile de acolo nu i-au făcut mai prietenoși.

Cât timp au stat ei doi atârnați acolo, împunși și palpați și examinați Stan nu avea nici cea mai mică idee. Dar oricum i se părea a fi fost foarte mult. Speranța, *unica* speranță la care se mai putea gândi Stan era aceea că pe Poartă oamenii vor fi început deja să-și facă griji din cauza lor. Poate chiar se gândeau să trimită un echipaj de salvare pe urmele lor. Sau dacă nu, măcar se vor gândi mereu la Stan Avery și Estrella Pancorbo.

Că tare mult îi mai încălzea chestia asta.

Stan își făcea griji pentru el, dar mai mult pentru Estrella. Din când în când îi striga asigurări găunoase, cum că totul o să fie

bine și frumos, stai numai și ai să vezi. Ea îi răspundea la fel.

— O să se termine totul cu bine, Stan, îi spuse ea.

Și imediat, pe un alt ton:

— Of, drăcia dracului!

Stan observă care era problema. Cu toate că tânăra își strânsese foarte tare genunchii, vezica ei nu voia să se lase păgubașă. Așa că urina începuse să i se prelingă pe picioare. Iar faptul acesta produse un alt val de surescitare printre Heechee și unul dintre ei se repezi cu o altă cană să colecteze câțiva stropi pentru a-i studia după aceea.

Emoțiile care-l cuprinseseră pe Stan erau rușinea (pentru situația stânjenitoare în care se afla iubita lui) și furia oarbă față de Heechee-ii aceia vulgari și nesimțiți, răspunzători pentru această situație. Astfel s-a încheiat prima oră din ziua aceea lungă, inimaginabil de lungă, din viața lui Stan.

Apoi, dintr-un oarecare motiv pe care tânărul nu-l putea sesiza, lucrurile au început să se îndrepte, chiar foarte repede.

Heechee-ul cu veșmântul brodat cu fir auriu plecase la un moment dat să se ocupe de treburile de care se ocupă căpeteniile Heechee. Acum se întoarse și se apucă să dea ordine în toate direcțiile, pufnind cu importanță. Când se apropie cu pași apăsați de Estrella, Stan se încordă în lanțuri, așteptându-se la o altă porcărie. Însă porcăria nu avu loc. Heechee-ul întinse o mână lată, cu degete rășchirate, și o mângâie pe obraz.

Să fi vrut să o liniștească în modul acela? Cu siguranță, pentru că acum ceilalți Heechee se grăbeau spre ei ca să le scoată lanțurile, în bolboroselile neîncetate ale căpeteniei. Stan nu mai așteptă să vadă despre ce era vorba. Clătinându-se puțin, căci lanțurile îi întrerupseseră circulația, plus că în locul acesta imponderabilitatea era mai mare, întinse mâinile spre Estrella. Se strânseră tare în brațe, așa în pielea goală cum erau, în vreme ce Heechee-ii se holbau la ei cu fascinație blajină.

— Și acum? întrebă Stan aiurea.

Nu se aștepta la un răspuns și nici nu primi vreunul. Sau poate răspunsul se afla în ce s-a întâmplat după aceea. Doi Heechee s-au bulucit în fața celorlalți. Unul avea câteva zdrențe din hainele lor sfâșiate, ca și cum ar fi vrut să-și ceară scuze și

să-și explice purtarea; celălalt ținea două tunici Heechee și le făcea semne să le îmbrace.

Dar straiele acelea nu le veneau deloc bine. Siluetele oamenilor sunt mult mai robuste și nu se pot deloc compara cu formele aplatizate ale Heechee-ilor; ceea ce era o tunică largă pe un Heechee pe corpul lui Stan devenea aproape un corset. Pe de altă parte însă, tânărul se simți mai puțin neajutorat când își acoperi goliciunea în fața creaturilor acelora ciudate.

Totuși, nu reușea să-și dea seama ce anume se petrecea. Deși Heechee-ii făceau tot posibilul să le explice. Ciripeau, orăcăiau, gesticulau, încercau din tot sufletul să-i facă să înțeleagă. Dar, în lipsa unei limbi comune, toate străduințele lor erau zadarnice.

— Bine măcar că nu mai suntem răstigniți ca porcii înainte de Crăciun, găsi Estrella un motiv de bucurie, apucându-l strâns pe Stan de mână.

Nu mai erau. Li s-a îngăduit să cutreiere în voie prin încăpere, cu agitații Heechee ținându-se scai după ei și scuzându-se la fiecare pas.

— Mă întreb dacă ne dau voie să ne întoarcem la navă, zise Stan, uitându-se înăuntru.

Acolo, doi Heechee vizionau iar Mesajul, aparent înregistrându-l cu un aparat care semăna de departe cu o cameră de filmat. Un altul îl bătu încurajator pe umăr pe tânărul care stătea chiar în prag.

Stan luă gestul acesta drept încuviințare.

— Hai să vedem ce-o fi, spuse el, luând-o înainte.

Nu îi opri nimeni, însă Estrella icni de uimire când văzu ce se întâmplase cu Cinci-ul lor. Fuseseră luate toate obiectele mobile, iar acum doi Heechee își frământau creierii în fața garniturilor de la toaletă.

Estrella își regăsi glasul:

— Ieșiți afară! le ceru ea, dând din mâini ca să-i înțeleagă ordinul.

Heechee-ii bolborosiră ceva între ei, apoi se supuseră cu șovăială.

Iar asta a schimbat toată situația. Toaleta fusese parțial dezmembrată, dar mai funcționa încă. La fel și chiuveta. Puțin mai curați și simțindu-se mult mai confortabil, Stan și Estrella s-au ocupat apoi de celelalte nevoi: le era foame. Însă nu aveau

cum să folosească echipamentul de preparare a mâncării, deoarece acesta era deja făcut bucăți; însă printre lucrurile scoase din Cinci, au descoperit două recipiente cu apă și un pachet cu biscuiți, care puteau fi mâncați așa cum erau. Heechee-ii le urmăreau fiecare mișcare cu interes și îngăduință.

Atunci se întoarse căpetenia Heechee, însoțit de vreo zece, douăsprezece ajutoare emoționate, care cărau un ecran portabil. Unul dintre Heechee atinse ceva și pe ecran apăru o imagine.

Se uitau acum la un mascul Heechee care le vorbea surescitat și, firește, ininteligibil. În spatele lui se vedea ceva ce ar fi putut fi interiorul unei nave Heechee, însă una pe care Stan nu o mai văzuse niciodată. Era mult mai spațioasă decât un Cinci, iar singurul obiect cât de cât cunoscut dinăuntru era una dintre mașinăriile acelea ciudate, în formă de cupolă, care-i aduseseră în Nucleu.

Apoi Heechee-ul de pe ecran făcu un gest. Scena se mări și mai observară ceva cunoscut.

— Sfântă Măiculița Domnului! șopti Estrella. Ăla nu-i Robinette Broadhead?

Ba chiar Broadhead era. Cu un rânjet de la o ureche la cealaltă, întinse mâna Heechee-ului din ecran, iar acela i-o strânse neîndemânatic.

Căpetenia Heechee stătea lângă Stan și îl bătea entuziasmat pe umăr cu mâna lui răschirată. Părea un gest de scuze și, ezitând, Stan îi răspunse totuși la fel. Umărul Heechee-ului era cald și ciolănos, iar pe chipul lui lătăreț și scofâlcit apăruse o expresie care ar fi putut fi una de bucurie.

— Ei bine, zise Estrella cu un aer surprins, se pare că ne-am împrietenit.

Iar acesta a fost sfârșitul celei de-a doua ore din cea mai lungă zi a lui Stan.

Era bine să fie prieteni cu indivizii aceia; era și mai bine că avuseseră ocazia să mănânce ceva, să bea niște apă și să-și facă nevoile; dar cel mai bine era că erau *liberi.* Stan se simțea recunoscător pentru toate astea, dar acum nu-și dorea nimic altceva decât să doarmă puțin. Însă nu prea vedea vreo speranță. Toți Heechee-ii, separat sau în grupuri, se încăpățânau să le spună diverse lucruri pe limba lor repezită și

de neînțeles și prin limbajul semnelor, pe care nu îl stăpâneau deloc. Stan și Estrella tot nu înțelegeau absolut nimic. Însă când de ei se apropie căpetenia Heechee, cu un aer întrebător și în mână cu instrumental muzical al lui Stan, tânărul pricepu imediat mesajul.

— E o trompetă, le zise el.

O atinse și repetă cuvântul de câteva ori. Apoi se dădu bătut.

— Stați așa, să vă arăt!

Cântă gama, apoi interpretă primele măsuri din „St. Louis Blues”, în versiunea lui Cab Calloway[10]. Toți Heechee-ii se dădură câțiva pași în spate, după care îi făcură semne frenetice, îndemnându-l să continue.

Dar Stan nu avea nici cea mai mică intenție. Clătină din cap.

— Suntem *obosiți,* le spuse el, închizând ochii și culcându-și obrazul pe mâinile împreunate. *Somn.* Avem nevoie de *odihnă.*

Interveni și Estrella. Îi făcu semn Heechee-ului de lângă ea să o urmeze și îl conduse la intrarea în Cinci ca să-i arate cușetele goale. După alte bolboroseli stridente, Heechee-ii au dat semne că pricepuseră despre ce era vorba. Doi dintre ei au plecat în fugă, iar căpetenia le-a făcut celor doi tineri semn să îl urmeze. Așa s-a făcut că Stan și Estrella au părăsit singurul loc pe care-l cunoscuseră până atunci din numeroasele și feluritele lumi ale civilizației Heechee; și l-au urmat pe lider pe un coridor nu prea lung. Stan observă că pereții păreau a fi fost construiți din metal Heechee, dar, la fel ca aceia de pe nava uriașă descoperită de Robinette Broadhead, aveau nervuri trandafirii, nu albastre. Se opriră în fața unei alte încăperi. Acolo îi aștepta un Heechee care le arătă resturile sacilor lor de dormit, apoi, plin de speranță, le făcu semn să se uite înăuntru. Pe pardoseală erau două movilițe, una lângă alta. Paturi? Heechee-ul închise ușa în spatele lor și Estrella se întinse imediat pe unul dintre ele. Când Stan se grăbi să-i urmeze exemplul, avu senzația că se cufundă într-un morman de frunze uscate. Dar nu i se părea deloc incomod, unde mai pui că era plat și orizontal și nu mai zbiera nimeni la el.

Plin de recunoștință, închise ochii... Dar doar pentru o clipă sau cel puțin așa i se păru lui.

Îl trezi ușa care se deschisese iarăși. Era căpetenia Heechee,

---

[10] Cab Calloway (1907-1994) - cântăreț de jazz și șef de orchestră (n. tr.).

care bolborosea însuflețit și-i făcea semne insistente.

— Oof, la naiba! mormăi Stan.

În locul acesta lucrurile se întâmplau cam prea repede; însă cei doi oameni se ridicară și porniră după căpetenie. Acum merseră mai mult pe coridorul trandafiriu și apoi pe unul cu vinișoare aurii în pereți. Ajunseră într-o cameră asemănătoare cu prima, în care vreo șase Heechee discutau agitați și arătau spre ecluza pneumatică.

— Cred că încearcă să ne spună că vine o altă navă, zise Estrella.

— Mă bucur nespus, mârâi Stan. Totuși, puteau să ne lase să mai dormim puțin.

Așteptarea a fost scurtă. Din partea cealaltă a ușii se auzi un scrâșnet slab, de metal pe metal. Unul dintre Heechee, care se uita la niște culori pe ceva de lângă ușă, mai zăbovi un moment, apoi o deschise. Intrară doi Heechee, vorbindu-le entuziasmați celorlalți Heechee, la fel de entuziasmați, care-i întâmpinară. În urma lor își făcură apariția doi oameni.

Oameni!

Stan rămase cu gura căscată și, de lângă el, Estrella sughiță surprinsă. Vorbeau și oamenii aceia, dar se adresau Heechee-ilor. Pe limba Heechee. Apoi unul dintre ei îi observă pe cei doi tineri. Făcu ochii mari și exclamă, evident nevenindu-i să creadă ce vede.

— Iisuse Hristoase! Cine mama dracului mai sunteți și voi?

Individul cu mama dracului se numea Lon Alvarez și era unul dintre asistenții personali ai lui Robinette Broadhead. De îndată ce Stan îi spuse numele lor, Alvarez pocni din degete:

— O, Doamne, da! Puștii care au plecat de pe Poartă imediat după descoperire! Sigur, mi-aduc aminte că am auzit de voi. Cred că toată lumea își închipuie că ați murit.

— Iată că nu, spuse Estrella. Murim doar de somn.

Dar pe Stan îl apucară remușcările. Adică toți își închipuiau că au murit? În cazul ăsta îl vor anunța pe Tan, iar Tan îi va spune lui Naslan.

— Există vreo modalitate prin care să putem comunica cu Poarta? Dacă da, vreau să trimit un mesaj fără întârziere.

Luat prin surprindere, Lon Alvarez îi aruncă lui Stan o privire bănuitoare.

— Un mesaj către cine?

— Către conducerea Porții, normal, se rățoi Stan. Așteaptă vești de la noi.

Alvarez se uită la Heechee, apoi iar la Stan.

— Nu prea cred că așteaptă ceva, domnule Avery. Știi că te afli într-o gaură neagră, da?

— Gaură *neagra*?

Stan bătu repede din pleoape și o auzi pe Estrella cum geme.

Individul dădu viguros din cap.

— Exact așa. Ăsta este Nucleul. O gaură mare și neagră, în care s-au ascuns Heechee-ii cu foarte multă vreme în urmă. Și într-o gaură neagră există fenomenul acela care se numește dilatare temporală.

Se uită cu atenție la Stan, vrând să vadă dacă îl înțelege, dar privirea încețoșată a tânărului exprima contrariul. Alvarez oftă și începu să-i explice.

— Înseamnă că lucrurile merg cu încetinitorul într-o gaură neagră. În aceasta, dilatarea temporală este cam de patruzeci de mii de zile la una, pricepeți voi? Adică Afară a trecut foarte mult timp de când sunteți voi aici. Cât anume? Păi, să facem socoteala. Cam vreo unsprezece ani.

VIII

Aproape dormind pe ei, Stan și Estrella s-au împleticit până la acele ciudate paturi Heechee. Fără să rostească vreun cuvânt; aveau teribil de multe de discutat, dar acum nu erau nici timpul și nici locul.

Estrella adormi imediat, însă nu și Stan. Mintea îi era prea plină de calcule, iar toate rezultatele erau înspăimântătoare. Patruzeci de mii de zile la una, spusese individul! Păi, asta însemna că fiecare minut petrecut aici, în Nucleul Heechee-ilor, reprezenta mai mult de o *lună* în lumea de afară! O oră însemna cinci *ani*! Atunci, o zi ar fi mai mult decât un secol, o săptămână…

Dar oboseala îl răpuse. Căzu într-un somn agitat, cu vise chinuite. Dar când se trezi și se întinse după Estrella, descoperi că patul ei era gol și ea dispăruse.

Stan se ridică cu greu în picioare și plecă în căutarea ei. Era imperios să o găsească cât mai repede. Și mai presant era celălalt lucru pe care și-l dorea: să se urce amândoi fără

întârziere înapoi în Cinci-ul lor, presupunând că ar mai funcționa, după toate câte îi făcuseră Heechee-ii, și să pornească spre casă... înainte ca toți oamenii care contau pentru ei să moară și să fie dați uitării.

Estrella nu se afla pe coridor, deși se auzeau voci de undeva, multe voci. Nu se afla nici în prima încăpere în care fuseseră, deși acolo erau mulți Heechee care păreau ocupați cu ceva ce Stan nu reușea să priceapă. Unuia i se făcu milă de el și, sporovăind vesel pe limba lui și bătându-l des pe umăr, îl conduse către o altă poartă de intrare. Aceasta era cea mai mare din câte văzuse Stan până atunci. Acolo era un furnicar de Heechee, care intrau și ieșeau dintr-o navă andocată. Călăuza îl duse pe Stan la ușă și îl împinse ușor înăuntru.

Niciodată nu mai văzuse Stan o navă atât de mare; și era plină cu oameni și cu Heechee. Când unul dintre oameni își ridică fruntea, tânărul văzu că era Estrella, care stătea de vorbă – da, da, se pare că stătea de vorbă – cu doi Heechee. Ea îi făcu semn să se apropie și-i arătă un termos cu un lichid maro.

— Cafea, Stan! îi spuse ea încântată. Au o bucătărie nemaipomenită pe nava imigrantă. Vrei și tu?

— Sigur, zise el, cu un aer absent, holbându-se la Heechee.

Creatura i se părea absolut ridicolă, pentru că avea pe cap un sombrero texan, era îmbrăcat cu un hanorac pe care scria *Bun venit în Houston,* iar în picioare avea cizme de cowboy, din piele roșie cu auriu. Întinse politicos mâna spre Stan.

— Mă bucur mult să vă revăd, domnule Avery, zise el – în limba engleză! I-am făcut cunoștință minunatei tale soții cu Achiever[11], pilotul nostru explorator. Tocmai ce se pregătește să plece Afară într-o misiune extrem de importantă și noi i-am dat ultimele instrucțiuni.

Observând că Stan se holba la el ca prostul, Heechee-ul se scuză:

— A, da, sigur, nu-ți mai amintești de mine, nu-i așa? Numele meu este Gradient[12]. Eram Portarul de la ecluza pe unde ai intrat împreună cu doamna Pancorbo.

Și apoi adăugă mândru:

---

[11] *Achiever* - cel care realizează multe, persoană de succes în lb. engl. (n. tr.).

[12] *Gradient* - mărime variabilă (n. tr.).

— Am făcut parte din primul echipaj care a plecat Afară imediat ce am văzut ce se întâmplă.

— Mă bucur și eu să te revăd, șopti abia auzit Stan. Vorbești… hm… vorbești engleza foarte bine.

Portarul făcu un gest disprețuitor cu mâna ca de schelet.

— Am petrecut patru ani pe planeta voastră, așa că am avut timp berechet să o învăț. Și m-am întors abia atunci când nava asta a adus niște oameni de-ai voștri în Nucleu.

Se apropie un alt Heechee care-i bolborosi ceva pe limba lor. Portarul răspunse scurt și apoi oftă.

— Trebuie să mă întorc la treabă. Achiever3 va porni curând și trebuie să termin instructajul. Sunt nerăbdător să-i văd pe cei dragi. A trecut atât de multă vreme… deși ei nici n-au habar că am fost plecat!

IX

Mai târziu, când Stan a încercat să-și amintească ziua aceea foarte lungă, ziua aceea cât patruzeci de mii de zile, toate evenimentele și revelațiile ei i se învolburau în minte aidoma albinelor înfuriate atunci când le este atacat stupul. Surprizele erau prea multe și prea mari. Oamenii de pe nava aceea nu erau nici prizonieri și nici invadatori. Ci *imigranți.* Veniseră în Nucleu pentru o vizită de câteva zile sau săptămâni (adică secole!). Apoi aceeași navă urma să se întoarcă pe Pământ pentru a-i aduce pe alții. Ușa – docul plutitor unde ajunseseră ei – era un furnicar de oameni veniți cu alte nave, iar acum așteptau navele care să-i ducă pe una dintre planetele Heechee, unde se vor înfățișa înaintea Heechee-ilor, spre marea lor bucurie. Unii dintre acești nou-veniți erau demnitari din Corporația Porții sau din vreo națiune a Pământului, hotărâți să deschidă în Nucleu ambasade ale rasei umane. Alții erau oameni simpli, dezamăgiți de traiul lor de pe Pământ și care profitaseră imediat de șansa de a începe o viață nouă în Nucleu.

— La fel ca noi, Stan, îi zise Estrella, în timp ce Stan se străduia să se dezmeticească. La fel ca toată lumea venită pe Poartă. Și lucrul cel mai minunat este că aici vor avea parte de tot ce își doresc. Heechee-ii sunt înnebuniți după noi. Orice om ajuns aici va avea șansa să ducă o viață de rege.

Și adăugă îngrijorată:

— Bea-ți cafeaua, dragule. Cred că au pus în ea ceva ca să ne

trezească mai repede. O să-ți facă bine.

Da, puseseră ceva în cafea. Da, avea efect. După al doilea termos, Stan nu mai simțea nici urmă de oboseală, iar mintea-i era mai alertă ca oricând.

— Cum adică „o viață de rege”? vru el să înțeleagă.

— Exact cum îți spun, Stan, îi răspunse ea cu răbdare sau nu prea.

Și ea era suprastimulată; îi străluceau ochii așa cum Stan nu-i mai văzuse înainte.

— Ne *primesc cu multă bucurie,* Stan. Vor să *afle* tot ce e de aflat despre rasa umană. Îi fascinează ideea că noi avem națiuni și culturi diferite și toate alea. Când i-am povestit Portarului despre cirezile de bizoni, m-a rugat să vin pe planeta lui ca să le vorbesc despre ele – se pare că nu a apucat să le vadă în perioada petrecută pe Pământ. Zice că o să ne dea o casă numai pentru noi, o casă *superbă* și… cred că ei nu știu nimic nici despre Istanbul și nici despre istoria omenirii și precis că își vor dori să afle de la tine…

Dar Stan clătină din cap:

— Nu vom avea vreme, îi spuse el.

Estrella înlemni și-l privi scrutător:

— De ce să nu avem? îl întrebă ea, fără strop din entuziasmul de mai devreme.

— Pentru că trebuie să fim la bordul navei atunci când va pleca, Estrella. Trebuie să ne întoarcem câtă vreme își mai aduce cineva aminte de noi, ca să le dăm veștile. Vom fi primii oameni care s-au întors din Nucleu. Îți dai seama cât valorează chestia asta? Nu doar bonusul – care sunt convins că va fi *colosal,* dar vom fi și celebri! Și bogați. Și vom avea asigurare medicală completă!

Rămase fără energie și o privi lung pe tânără, încercând să-i citească gândurile.

— Nu înțelegi ce pierdem, Estrella?

Ea îi răspunse dusă pe gânduri:

— Asigurare completă. Vieți lungi și bogate. Pe Pământ.

Stan dădu viguros din cap.

— Exact! Și timpul trece. Trebuie să ne întoarcem!

Estrella îi luă mâna și și-o apăsă pe obraz. Apoi îl întrebă simplu:

— De ce?

El o privi fără să înțeleagă.

— Cum adică „de ce”?

— Uite ce e, Stan, îi zise ea pe un ton rezonabil, nu-i nicio grabă, nu? Ce avem noi acolo și nu am putea avea aici?

— Prieteni... începu Stan.

Dar Estrella clătina deja din cap. Îi sărută palma și îi spuse:

— Ai calculat cât timp a trecut, dragule? Prietenii noștri sunt bătrâni. Poate au și murit deja. Ți-ai dorit să trăiești mult, foarte mult. Asta este șansa ta.

I se făcu milă de chipul lui chinuit și îl îmbrățișă strâns.

— Unde mai pui, stărui ea, că am ajuns până aici. Și atunci, de ce să nu vedem și noi cum arată locul ăsta?

Stan reuși să-și găsească cuvintele.

— Cât zici să stăm?

— Nu prea mult, dacă tu nu vrei. O săptămână sau două...

— Estrella, ai înnebunit? Asta înseamnă... cât? O mie de ani pe Pământ! Dacă nu cumva mai mult!

Ea dădu liniștită din cap.

— Poate atunci va fi acolo ceva pentru care să merite să ne întoarcem.

3 LA VÂNĂTOARE DE VÂNĂTORI

I

Înainte ca Estrella și Stan să fi ajuns în Nucleu (de fapt, cu mult înainte chiar de a se fi născut, dacă e să luăm în calcul proporția de 40 000 la 1), un astronaut Heechee, pe nume Achiever, se afla deja acolo. Pentru că acolo locuia. Toată viața trăise în Nucleu și nu avea nicio intenție să plece de acolo vreodată. Achiever știa că Afară existau o mulțime de lucruri deosebit de interesante. Dar la fel de bine știa și cât de periculoase puteau fi lucrurile acelea interesante; și prin urmare nu-și dorea să le vadă cu ochii lui, așa cum nu-și dorea niciun alt Heechee. (Nu că Achiever s-ar fi considerat un „Heechee”. Acela era un cuvânt al oamenilor. Iar în momentul respectiv Achiever nici nu-l auzise; și atunci când îl va auzi îl va detesta din toate puterile.)

Zborul pentru care se pregătea Achiever nu avea să-l ducă Afară – cu toate că, în mod curios, nava lui era una dintre

puținele din flota Heechee care putea face această călătorie. De asemenea, era și foarte mare, așa că i-ar fi lăsat cu gurile căscate pe prospectorii din epoca timpurie a Porții, dacă ar fi dat cu ochii de ea. În cala ei ar fi încăput cu ușurință oricare dintre Unu-rile, Trei-urile și Cinci-urile pe care zburau acei primi aventurieri.

Exact la încărcătura din cală se referea misiunea lui Achiever. Se pregătea să transporte provizii de bază de la fabricile de pe planeta în jurul căreia orbita la stația spațială plutitoare, care se numea Ușa. Mai făcuse drumul acesta deja de vreo treizeci de ori, dacă nu și de mai multe, fără niciun accident și fără nicio întârziere serioasă. Acesta era motivul pentru care Achiever tocmai ce fusese promovat. Noua sa titulatură putea fi tradusă aproximativ prin: „Pilotul Care Este Suficient de Capabil și de Prudent ca să I se Permită și să I se Ceară să-l Instruiască pe Alții”, iar dovada concretă a noului său statut se afla chiar în fața lui. O chema Breeze[13] și era primul student ce-i fusese repartizat pentru a-l pregăti în tehnica pilotajului.

Cu toate că până atunci Achiever nu mai avusese niciun ucenic, știa foarte bine ce se așteaptă de la el.

— Spune-mi, Breeze, i se adresă el cu blândețe, dar pe tonul unuia care are tot dreptul să pună întrebări, ce ai face dacă te-ai apropia de un obiect așa cum este Ușa, iar ecranul ar trece singur de la cadrul strâns la cel panoramic?

Fata nu ezită:

— În primul rând aș verifica polarizarea ecranului și aș corecta-o. Dacă nu merge așa, atunci aș activa ecranul auxiliar. Dacă nici acela nu funcționează, aș abandona andocarea și aș intra pe o orbită stabilă, unde aș demonta ecranul și l-aș repara. Vrei să-ți spun și cum voi reuși să depanez sistemul?

Achiever flutură din încheietura mâini, ceea ce reprezenta echivalentul clătinării din cap a oamenilor.

— Nu încă. Mai întâi vreau să-mi spui de ce nu ai permite pilotului automat să efectueze aterizarea.

— În mod normal, aș face-o, dacă ar fi vorba despre o aterizare pe o planetă, cu condiția să fi trecut de scutul ei de radiații, Achiever. Însă tu ai precizat că este vorba despre o destinație asemănătoare cu Ușa. Orice surplus de viteză ar putea face o breșă în învelișul Ușii, ceea ce ar duce

---

[13] „Adiere”, în lb. engl., în orig. (n. tr.).

depresurizarea ei. Vrei acum să-ți descriu remedierea defecțiunilor?

Sigur că voia. Îi ascultă cu atenție prezentarea și celelalte răspunsuri la întrebările de natură tehnică pe care i le mai puse. Toate au fost mulțumitoare. Ar fi trebuit să o felicite. Dar nu a făcut-o. Doar i-a spus:

— Acum haide să ducem încărcătura la bord.

Cam la vremea aceea, copilul de sex feminin, care va purta numele Estrella, se năștea la ferma părinților ei din New Mexico. Atunci când Breeze activă manipulatoarele, iar încărcătura începu să fie transportată în navă, copilul de sex masculin, care va purta numele Stanley, se năștea în clinica ambasadei americane de la Ankara; și tot atunci, un tânăr pe nume Robinette Broadhead își frământa creierii, întrebându-se cu jale dacă exista vreo modalitate prin care ar putea scăpa de viața de chin și trudă din minele de hrană din Wyoming.

Aceste persoane erau oameni. Bineînțeles că Achiever încă nu auzise de niciuna dintre ele.

Nici nu se terminase încărcarea când Achiever își dădu seama că o plăcea pe Breeze – nu era vorba de atracție sexuală, ci o plăcea pur și simplu pentru că era inteligentă, silitoare și ambițioasă.

O atitudine care ar fi părut curioasă oricărui mascul tânăr din rasa umană aflat în preajma unei femele drăguțe din aceeași rasă, însă lui Achiever nu i se părea nimic ieșit din comun. Abia dacă observase umerii lați ai lui Breeze și talia ei zveltă, puful ei cenușiu și moale de pe gât, bine periat, așa cum cerea buna cuviință. Toate lucrurile acestea erau perfect adevărate, dar la fel de adevărat era și faptul că organele genitale ale lui Breeze nu ajunseseră încă în stadiul de împerechere. Aceasta fiind situația, trăsăturile ei plăcute nici nu prea contau.

Este cunoscut faptul că Heechee se asemănau destul de mult cu oamenii în această privință, recurgând uneori la tot soiul de practici sexuale pe care alte rase le-ar fi putut considera „perverse”.

Însă nu prea perverse. Foarte puțini masculi Heechee erau suficient de depravați ca să-și dorească să întrețină relații sexuale cu o femeie care nu era în perioada de rut.

Achiever îi arătă lui Breeze locul de lângă el.

— Poți să te cocoți aici, îi zise el în Limbajul Acțiunii.

Adăugă apoi, de data asta mai puțin formal și folosind Limbajul Sentimentelor:

— Cred că ar fi bine ca eu să conduc nava, dar probabil că, mai târziu, am să te las pe tine la comandă.

— Îți mulțumesc, Achiever, zise ea cu recunoștință și privindu-i cu atenție mișcările – deși adevărul era că mai pusese de multe ori mâna pe comenzile unei nave în timpul pregătirilor anterioare.

Așa cum foarte bine știa și el.

Achiever apucă manșa moletată cu degetele-i rășchirate. Imediat s-a aprins o lumină colorată ce ar fi uluit orice ființă omenească – și care într-adevăr uluise mii de oameni în zilele de demult ale Porții, când fiecare nou prospector trebuia să înțeleagă faptul că setările acelea bizare ar putea reprezenta diferența dintre viață și moarte.

Achiever stabili rapid cursul, cu îndemânarea adusă de experiența îndelungată. Apoi se opri și întrebă:

— Ce părere ai despre temperatură, umiditate, amestecul de gaze din aerul de respirat, toți parametrii ăștia? De obicei, eu las setările prestabilite, dar poate tu ai vreo preferință?

— Setările prestabilite sunt bune, îl asigură ea. Și eu fac la fel. Uneori chiar mă întreb de ce ne batem capul cu toate setările astea.

Achiever scoase un fel de pufnet, pe jumătate de înțelegere și pe jumătate de reproș în glumă.

— Da. Bună întrebare. Dar într-o bună zi o să ai cu tine un pasager cu o problemă de sănătate sau o încărcătură ce s-ar putea deteriora dacă setările sunt greșite. Și atunci ai să înțelegi la ce folosesc.

Fâstâcită, Breeze îl urmări tăcută cum strânge manșa de lansare. Toate angrenajele auxiliare reveniră la setările prestabilite și nava decolă.

Spre deosebire de cele mai mari nave din flota Heechee, în cea a lui Achiever nu mai era nevoie ca pilotul să rămână cu mâna pe comenzi după lansare. Așa că el se relaxă și se uită la protejata lui.

— N-am avut cum să nu observ, începu el cu blândețe, că te-a interesat caracteristica specială a acestei nave.

Și arătă la tija strâmbă din cristal care se înălța în mijlocul

cabinei de comandă.

— Am fost foarte atentă la ce mă învățai, Achiever!

— Firește că ai fost atentă, zise el, dar tot ai observat-o, am dreptate? Probabil că ai crezut că este un dispozitiv de penetrare a scuturilor de radiații ale planetelor?

— Nu prea seamănă, Achiever.

— Nu, încuviință el. Nu seamănă. Probabil că n-ai mai văzut așa ceva. Este un disruptor de ordine.

Se aștepta la un fel de reacție. Și aceasta veni după câteva momente.

— Aha! exclamă Breeze.

Și încă o dată:

— Aha!

— Da, spuse el cu ridicarea din umeri care pentru Heechee era sinonim cu gestul pe care oamenii îl făceau din cap pentru a arăta înțelegere. Acesta este instrumentul folosit de strămoșii noștri ca să străpungă sistemele aliniate.

(Adică, în termeni omenești, găurile negre. Însă Heechee-ii nu le considerau găuri negre. Și, la drept vorbind, până și oamenii ar trebui să admită că acele găuri numai negre nu erau, cu toate radiațiile produse de materia aflată sub influența gravitației.)

— Dar să nu te alarmezi, adăugă el. Noi nu o să-l folosim în scopul acela. Însă mi se pare interesant că tot mai funcționează, după atâta vreme.

Breeze se uita acum cu foarte mare atenție la tija din cristal.

— Pe niciuna dintre navele pe care am învățat să pilotez nu era așa ceva, spuse ea, temătoare parcă.

— Normal că nu era. Nu avem nevoie de astfel de instrumente, pentru că aici, în Nucleu, nu există sisteme aliniate – firește, cu excepția Nucleului însuși. N-a fost adus niciunul din galaxia exterioară la momentul Retragerii. Și din motivul acesta navele noastre noi nu au fost prevăzute cu așa ceva. Mai puțin cele câteva care patrulează din când în când prin galaxia exterioară. Dar, vezi tu, nava mea este destul de veche. Evident, este în stare excelentă, altminteri nu ar fi primit misiunea extrem de importantă de a aproviziona Ușa. Și totuși, a fost construită înainte ca strămoșii noștri să migreze aici. Multă istorie există la bordul acestei nave, Breeze. Se prea poate ca în tinerețile ei să fi folosit disruptorul acesta ca să penetreze multe Schwarzschild.

Bineînțeles că nu folosise termenul „Schwarzschild”, prin care oamenii denumeau membrana de captare a luminii din jurul găurilor negre. Și Achiever continuă:

— A penetrat multe bariere Schwarzschild în zilele de dinainte de Retragere. Sistemul a rămas intact, așa cum îl vezi tu acum, pentru simplul motiv că nu aveau niciun motiv să-l demonteze. În orice caz, mă bucur că este instalat pe nava mea. Toți cei se pregătesc să ajungă piloți ar trebui să învețe cum funcționează acest model de disruptor de ordine, în eventualitatea în care ar veni un moment când să fie de folos.

O privi aprobator. Breeze nu mai dădea semne de nervozitate, cu toate că oricare Heechee încă se mai speria doar la ideea de a străpunge perimetrul de securitate al găurii negre în care locuiau. Achiever adăugă pe un ton mai practic:

— Acum haide să mai verificăm o dată încărcătura.

Breeze consimți cu o ridicare din umeri și activă programul de vizualizare. Primele iconuri apărute reprezentau rezervoare cu gaze atmosferice în stare lichidă – completare a stocului de aer al Ușii; în principiu, stația era ermetică, însă se puteau ivi pierderi. Alte iconuri reprezentau bunuri ale personalului permanent de pe Ușă, altele erau cele ale rezervelor de apă și combustibil. Breeze raportă:

— Totul este în regulă, Achiever. Mai vrei să verific ceva?

Achiever își atinse buzele subțiri cu vârfurile degetelor – gest sinonim cu un căscat.

— Nu cred, nu acum. Dar, pentru că nu suntem decât doi, propun ca unul dintre noi să rămână în permanență în cabina de comandă.

Breeze păru nedumerită:

— Crezi că e necesar, Achiever?

— Necesar? Poate că nu, dar așa vreau eu.

Se bucură să vadă că Breeze nu mai avea întrebări; era prima lui elevă, dar deja își dădea seama că nu îl va face de râs. Și continuă:

— Încep eu. Poate tu vrei să te culci sau să mănânci ceva – să știi că instalația noastră de producere a alimentelor este destul de bună. Ori poate vrei să profiți de biblioteca navei. Am ales personal evantaiele din bibliotecă și cred că atmosfera ți se va părea numai bună pentru o lectură plăcută. Ce preferi să faci?

Breeze se gândi o clipă, apoi zise:

— Cel mai mult mi-ar plăcea să stau aici un timp și să observ ce faci, Achiever. Cum să învăț altfel?

Nici că ar fi putut să aleagă un răspuns mai bun. Iarăși Achiever se simți plăcut impresionat de eleva lui și impresionat rămase până la sfârșitul turei lui. Firește că tânăra Heechee nu avea prea multe de observat. Nava se pilota singură. Însă, chiar atunci când citea sau mânca sau discuta cu eleva lui, Achiever stătea cu un ochi la ecran, doar pentru orice eventualitate. Impresia lui Breeze despre profesorul ei îi depășea orice așteptări.

Mai târziu, când îi veni lui rândul să se odihnească, Achiever se băgă în mormanul cu ierburi pentru dormit; însă evident că nu erau ierburi adevărate, pentru că vegetația naturală ar fi degajat polen, iar polenul ar fi poluat nava. Culcușurile acelea fuseseră produse luându-se ca model ierburile pe care strămoșii rasei Heechee le culegeau și le înfășurau în jurul corpului ori de câte ori aveau vreo clipă de odihnă. Însă Achiever nu-și acoperi și chipul cu ierburile acelea artificiale. Voia să stea cu ochii la Breeze. Se descurca foarte bine, își spuse el cu satisfacție.

Și păstră impresia aceasta pe parcursul următoarelor două schimburi.

De-abia când au ajuns aproape de destinație, s-a întâmplat ceva ce i-a produs îngrijorare. El dormea deja în sacul de dormit când se auzi țârâitul soneriei de la dispozitivul pentru mesaje urgente.

Mă rog... ca să spunem drept, nu era o sonerie și nici nu țârâia. Mârâia. Nu contează. Sunetul acesta însemna că era o problemă pe undeva. Achiever nu o mai auzise niciodată sunând și reuși să iasă din sacul de dormit chiar înainte să înceteze. Chiar și așa, Breeze i-o luase înainte. Becul verde al circuitului de comunicare începuse să pâlpâie foarte repede și foarte înfricoșător, la fel cum pâlpâiau în momentul acesta luminile tuturor sistemelor de comunicație din Nucleu.

Breeze se holba la mesajul de pe ecran cu o expresie de stupefacție amestecată cu oroare.

— Ce este? vru să știe Achiever.

Își întoarse spre el ochii bulbucați de uimire. Achiever observă că i se chirceau toți mușchii sub piele.

— Au venit niște vizitatori, spuse ea. Acum sunt la Ușă, dar nu

sunt din neamul Heechee. Sunt niște vizitatori veniți de Afară și nu sunt ca noi: aparțin unei alte specii.

II

Achiever nu s-a mai dus la culcare. Și nici Breeze. Și nici vreun alt Heechee de pe sutele de planete locuite dintre miile de sori captivi ai Nucleului. *Vizitatori*? De *Afară*? Nu, Heechee-ii nu-și vor mai putea găsi odihna după aflarea acestei vești. În schimb toți au fost cuprinși de un sentiment asemănător cu teroarea. Când pe ecrane apărură imaginile cu respectivii intruși, teroarea aceea se amestecă repede cu o repulsie greu de suportat. Heechee-ilor le venea să vomite numai dacă se uitau la creaturile necunoscute. Erau ca niște imitații caricaturale ale lor, însă umflate și cu părul lung, absolut respingătoare.

Restul zborului lui Breeze și Achiever a fost scurt. La aterizare au aflat că situația se înrăutățise și mai mult. Camarazii lor staționați la ușă erau într-o stare de confuzie totală, iar veștile veneau din minut în minut. Mai venise încă o navă din Afară! Acum două nave străine erau la Ușă. Ba nu, trei! Iar la bordul uneia dintre ele nu se aflau doar „oameni”, cum își spuneau creaturile acelea bizare, ci și doi Heechee care fuseseră Afară pe o navă de recunoaștere.

Babilonia rezultată era cu totul necaracteristică neamului Heechee. Nu era nimeni la platforma de andocare ca să descarce încărcătura de pe nava lui Achiever. Ba mai rău, dispecerul nu lăsase instrucțiuni cu privire la zborul lor de întoarcere. Drept urmare, Achiever a lăsat-o pe Breeze să păzească nava și a pornit în căutarea lui. Însă nu l-a găsit în birou – și nimeni nu-i putea spune unde s-ar fi putut afla, căci cine mai știa de altul în tot balamucul acela? Chiar balamuc era, nu vă mint! Dispăruse calmul metodic care caracteriza de obicei activitățile desfășurate în avanpost (și care definise tranzacțiile neamului Heechee de la începutul timpurilor și până în momentul acesta), fusese distrus de vestea care luase prin surprindere întreaga rasă Heechee. Veștile de orice fel venite de Afară erau extrem de rare. Însă aceasta era de-a dreptul *terifiantă*!

Și totuși, își spuse Achiever pe când încerca să-și facă drum prin gloata haotică, poate că nu ar fi trebuit să fie chiar atât de

surprinși. În fond, știau că, într-o bună zi, își va face apariția cineva de Afară. Știai asta la fel cum știai că ai să mori la un moment dat și ai să îngroși rândurile Minților Colective. Sau că, la un moment dat, ar putea deveni instabilă steaua aceea greoaie, de tip F, adusă de Heechee în Nucleu, producând pagube inestimabile pe o rază foarte mare în jurul ei. Dar în niciun caz nu te-ai fi putut aștepta la una ca asta. Nu, nu, în niciun caz!

Acum, sigur că veștile ar fi putut fi mult, mult mai rele. Erau hidoase creaturile acestea de Afară, apărute din senin în lumea Heechee-ilor. Aveau trupurile umflate și fețele moi. Scârboase. Dar în niciun caz nu erau, nu semănau câtuși de puțin, cu cei numiți „Asasinii” sau „Dușmanul”, creaturile acelea puternice, fără trup, care decimaseră populația galaxiei înainte de Retragere. Străinii aceștia noi erau dezgustători, sigur că da, dar măcar nu aveau gânduri de distrugere.

Achiever încercă pe cât posibil să se calmeze. Și avea o metodă infailibilă. Venise vremea să o folosească.

Găsi un cotlon unde să se poată ascunde și ceru ajutorul Minții Stocate în păstaia dintre picioarele lui slăbănoage și rășchirate.

— Minte Ancestrală, spuse el, încercând să-și ascundă zbuciumul din glas, te rog, trezește-te și ajută-mă. Cine sunt creaturile astea?

Mintea Stocată nu-i răspunse imediat, iar când o făcu, ea (căci era o „Ea”) îi spuse pe un ton iritat:

— Așteaptă o clipă, Achiever!

Achiever nu-și punea prea mari speranțe în răspunsurile acestei Minți Ancestrale. De prea multă vreme era ea stocată și Achiever era de părere că asta cam începuse să se vadă. Răspunsul veni după câteva secunde foarte lungi.

— Scuze, Achiever, zise vocea obosită a Mințit Ancestrale. M-ai trezit din somn. Acum mă consult cu celelalte Minți Stocate cu privire la întrebarea ta…

Apoi, cu un soi de sughiț, își schimbă brusc tonul.

— Achiever! exclamă vocea. Chiar de Afară au venit! Problema asta a produs multă tulburare printre Mințile Stocate! Încerc să găsesc un consens.

Vocea părea uluită, ba mai mult: părea îngrijorată. Fapt

extrem de ciudat, pentru că Minţile Stocate nu erau niciodată uluite şi cu atât mai puţin îngrijorate, din moment ce nu mai aveau nicio grijă pe lume.

Când vorbi iarăşi, părea mai puţin îngrijorată, dar la fel de uluită.

— Treaba e destul de neclară, Achiever, îi spuse ea. Aceşti străini noi par a fi nişte descendenţi îndepărtaţi ai unor fiinţe înzestrate cu gândire şi sentimente care au trăit în vremurile de dinainte de Retragere. Se spune că ar putea fi chiar descendenţii rasei acelor bipezi păroşi pe a căror planetă micuţă a nimerit una din navele noastre de recunoaştere înainte de Retragere.

— Dar nu sunt chiar atât de păroşi, obiectă Achiever.

— Vremea scursă pentru ei a fost foarte lungă. Afară. Au evoluat. Acum par cât de cât civilizaţi.

Tonul se schimbă din nou:

— Achiever, nu ar fi mai bine să-ţi ajuţi camarazii, în loc să pierzi timpul punând întrebări fără rost?

Achiever acceptă dojana şi întrerupse legătura. Dar nu se putea abţine să nu se gândească la străinii aceia în vreme ce continuă să-l caute pe dispecer. Civilizaţi? Da, îşi spuse el, le-ai putea zice civilizaţi. De fapt, păreau chiar destul de evoluaţi din punct de vedere tehnologic de vreme ce au putut efectua o călătorie interplanetară fără niciun alt ajutor…

Nu, nu chiar, se corectă el. Nu au făcut-o chiar fără vreun alt ajutor. Se spunea că primele lor nave fuseseră categoric nave de-ale lor, cu siguranţă dintre cele câteva pe care Heechee-ii le lăsaseră cândva în urmă.

Iar gândul acesta îl făcu pe Achiever să se întrebe. Oare nu cumva fusese o greşeală? Oare nu cumva ar fi fost mai bine să-i lase pe primitivii aceia să-şi inventeze propriile lor mijloace de transport?

Lui Achiever îi displăceau gândurile astea. Mai avea puţin şi acuza Minţile Ancestrale de comiterea unei greşeli. Iar asta nu doar că era nedrept, dar, aşa cum învăţase el, de-a dreptul imposibil. Minţile Colective nu se înşelau niciodată.

Achiever răsuflă uşurat când în sfârşit îl văzu pe dispecer, care tocmai încerca să iasă dintr-un grup de indivizi care îl asaltau cu problemele lor. Trei subalterni se ţineau scai de el, cerându-i răspunsuri la întrebările ce nu mai suportau amânare.

Dispecerul îl observă pe Achiever și se descotorosi de ei.

— Tu! exclamă el. Nava ta se află la al treilea doc de chihlimbar. Acum este descărcată și pregătită pentru expediție.

Expediție? Achiever căscă gura să-l întrebe pe dispecer despre ce expediție era vorba, dar individul nu se lăsă întrerupt.

— Ai grijă să se termine descărcarea cât mai urgent și să ți se încarce proviziile la bord. Ai copilot care să te înlocuiască dacă va fi cazul, da? În regulă. Imediat ce nava e gata, trebuie să aștepți un pasager care are propriile echipamente ce vor necesita depozitare la bord. Când se termină și treaba asta, vă veți lansa fără întârziere.

— Da, sigur, spuse Achiever, simțind cum de nerăbdare i se strâng ghem mușchii abdominali. Dar încotro pornim?

Dispecerul îi aruncă o privire nedumerită, apoi scutură din cap.

— Unde crezi tu că te trimitem? Bineînțeles că Afară. Altfel de ce am fi ales tocmai nava ta?

Porniră cu viteză, direct în sus, ieșind din Nucleu prin norul strălucitor de silicați din jurul lui. Nava se cutremura puternic, zgâlțâindu-i în centurile de siguranță. Iar din tija strâmbă de cristal răbufneau scântei care nu ardeau, nu durau, nu făceau absolut nimic. Nu erau decât dovada clară a faptului că *mergeau Afară.* Experiența aceasta era cu totul nouă pentru Achiever. Dinspre Breeze se auzi un sunet înfundat, ca un scâncet, confirmându-i că și pe ea o dureau toate de la impactul violent cu centurile de siguranță. Chipul ei era întunecat… dar nu de teamă, nu… ci de îngrijorare… o îngrijorare cumplită. Și după ce ultimele scântei au bolborosit și s-au stins, după ce zgâlțâiala a încetat, după ce toți trei au început să se holbeze la ecran, Breeze fu prima care a deschis gura:

— Cât de… ce multe stele sunt, șopti ea.

Avea dreptate: erau nenumărate stele în spațiu, atât de multe că păreau a se contopi într-un nor imens și strălucitor. Până și pasagerul era fascinat de ce vedea pe ecranul lui.

— Nu mă așteptam să mai văd vreodată acest spectacol, șopti el mai mult pentru sine decât pentru piloți.

Achiever se întoarse ca să se uite la el. Burnish (așa îl chema pe pasager) era bătrân. Achiever nu mai văzuse pe nimeni așa de bătrân. Puful moale de pe creștet nu mai era cenușiu, ci se

făcuse un fel de alb murdar. Dar nu era câtuși de puțin plăpând. Îi susținu privirea lui Achiever, apoi bătu din palme.

— Poate vrei să vezi cu ochii tăi, îi propuse el. Îți arăt imediat.

Îi făcu semn lui Achiever să îl lase pe locul înalt al pilotului.

Cu mare grijă, setă manșa într-o poziție nouă. Și atunci ecranul se coloră brusc. Mai întâi apărură niște bule portocalii care marcau direcția, cu cârlige și săgeți pentru valorile de navigație. Burnish întinse o mână noduroasă.

— Vom merge pe direcția asta setată de mine până când ne vom îndepărta suficient de mult de Nucleu, le spuse el. Atunci veți vedea și voi că stelele vor fi mult mai rare și le veți putea observa în mod direct. Aveți întrebări?

La Breeze se uita bătrânul, însă îi răspunse Achiever.

— Da, eu am o întrebare, zise el. Am ajuns deja Afară. Nu crezi că ar trebui să ne spui mai multe?

Bătrânul îl măsură îndelung, cu atenție, strâmbând din buze. În cele din urmă ajunse la o concluzie.

— Bineînțeles, zise el. Este dreptul vostru să știți. Am ajuns în galaxia de Afară pentru că întreprindem o acțiune de căutare de importanță capitală pentru rasa noastră. Pentru toate creaturile inteligente din univers, aș putea spune. Ce căutăm noi acum este locul unde se află în prezent Dușmanul.

III

Mâncau atunci când li se făcea foame. Dormeau atunci când li se făcea somn – ambii piloți în același timp, fiecare în cușeta lui, în ciuda faptului că Achiever și-ar fi dorit să fie cineva în permanență la comenzi. Iar Burnish nu-și mai făcu apariția.

Ceea ce le oferi suficient timp să analizeze sensul spuselor lui și să mediteze la eventualele consecințe.

Nimeni nu i-ar fi luat-o în nume de rău lui Achiever dacă ar fi aflat că îl îngrozea ideea de a porni în căutarea acelor creaturi numite „Asasini” sau uneori doar „Dușmanul”. El era tot atât de curajos ca oricare Heechee din Nucleu – cu alte cuvinte: nici prea-prea, nici foarte-foarte, exceptând acele extrem de rare momente când curajul era absolut necesar.

Iar acum se părea că venise unul din acele momente. Dacă într-adevăr aveau să localizeze Dușmanul, acea întrupare a răului fără chip și fără formă care bântuia coșmarurile fiecărui Heechee, atunci Achiever va fi nevoit să dea dovadă de destul

de mult curaj. De asemenea, va trebui să afle mai multe informații despre natura acestei orori căreia încercau să-i dea de urmă. Din moment ce nu-l mai putea întreba pe Burnish, căută să se documenteze din alte surse. Se duse la biblioteca navei și scoase de pe rafturi mai multe evantaie din cristal – echivalentul cărților și bazelor de date pentru neamul Heechee. Le introduse pe rând în aparatul de citit și căută mai întâi mențiuni despre acele rase inteligente din galaxie, despre care exploratorii Heechee au aflat că dispăruseră într-o manieră violentă și neașteptată. Descoperire care a dus apoi la identificarea cauzei acestor dispariții și, scurtă vreme după aceea, la Retragerea Heechee-ilor în Nucleu.

În zadar a scanat Achiever toate documentele pe tema aceasta, căci nu a reușit să găsească răspunsuri la întrebările care îl frământau. Așa că apelă tot la Mintea Stocată în păstaia dintre picioarele lui slăbănoage și rășchirate. Lovi ușor în medalionul păstăii și spuse cu glas tare, ca și cum ar fi vorbit singur, dar știind că Mintea îl va auzi:

— Minte Ancestrală, nu există nicăieri și alte informații despre rasa asta?

Mintea nu-i răspunse imediat. Iar când o făcu păru la fel iritată pentru că o deranjase.

— Așteaptă o clipă, Achiever!

Și apoi:

— Fișierul pe care tocmai l-ai accesat se referă la rasa amfibienilor asemănători cu șopârlele, care au reușit să trimită în spațiu rachete cu pilot, înainte ca întreaga lor populație să fie exterminată peste noapte. Despre aceste creaturi vrei tu să găsești mai multe informații?

— Exact! răspunse Achiever.

— Nu există, zise sec Mintea Stocată și amuți.

Posomorât, Achiever se uită la ceas. Venise vremea când ar fi trebuit să doarmă. Și Burnish tot nu-și făcuse apariția. Se întinse în cușetă, spunându-și morocănos că probabil va avea insomnie sau, dacă totuși va reuși să adoarmă, că va visa urât.

Dar nu a fost cazul. L-a luat imediat somnul și, dacă a avut vreun vis, nu și l-a mai amintit după aceea.

Când s-a trezit, Achiever a făcut ce face oricare Heechee după somn: și-a scos păstaia cu Mintea Ancestrală ca să-și golească măruntaiele; a pus-o la loc când a terminat și s-a

curățat; și-a pus o haină curată și a aruncat-o pe cea purtată în mașina de spălat; a tăiat câțiva lăstari din planta agățătoare care creștea deasupra ușii și i-a mestecat câteva secunde, ungându-și bine dinții; a comandat un mic dejun de la aparatul de mâncare. Compoziția și gustul micului dejun erau trecute drept preferatele lui în baza de date a aparatului, așa că a mâncat cu tot atâta poftă ca în zilele normale. De fapt, niciunul dintre gesturile lui nu a sugerat că ziua aceasta ar fi fost una deosebită.

Lui Achiever nu-i trecuse brusc teama. Pur și simplu intrase într-o stare de acceptare a situației. De vreme ce nu putea scăpa de frică, alesese să adopte cea mai bună atitudine; se hotărâse să încerce să se împace cu situația și să-și vadă mai departe de viață.

Când intră în cabina de comandă, o văzu pe Breeze cocoțată pe locul pilotului, cu două evantaie de lectură în mâini și privind ursuză la ecran. O salută în Limbajul Sentimentelor, apoi adăugă:

— Nu-i așa că despre Dușman ai citit?

Se uită aproape furioasă la el.

— Normal că am citit, îi zise. Dar nu-s prea multe de aflat, nu? Au exterminat rasele senzitive; strămoșii noștri credeau că ne-ar fi distrus și pe noi, așa că ne-am ascuns în Nucleu ca să nu ne găsească. Ce ar mai fi de știut?

— Nu prea multe, recunoscu Achiever.

— Asta zic și eu. Așa că m-am gândit să fac ceva mai util și am verificat traseul pe care ni l-a dat Burnish, ca măcar să-mi fac o idee despre locul spre care ne îndreptăm.

De uluire, Achiever simți cum i se ridică blana deasă de la ceafă. Firește! Evident că acesta era cel mai logic lucru și care lui de ce nu-i trecuse prin cap?

— Ce ai descoperit? o întrebă el.

Ridică nervoasă din mușchii abdominali și atinse consola de comenzi. Imediat pe ecran apăru imaginea tridimensională a unei părți din galaxie.

— Uită-te și tu, spuse ea. Eu nu pricep nimic.

Achiever studie imaginea. Era un model la scară redusă, care nu prezenta aproape niciun detaliu. Nu se vedea decât șirul strălucitor de bule portocalii care marcau traseul, foarte asemănătoare cu niște mărgeluțe de jucărie. Porneau din

mulțimea de stele aflate în centrul galaxiei. Primul sfert nu era deloc deosebit: doar o linie care începea din acel centru dens. Apoi făcea trei sau patru bucle în jurul zecilor de brațe sinuoase ale galaxiei și prin spațiile relativ pustii dintre ele și se termina pe unul dintre acestea.

— Dacă linia asta reprezintă traiectoria noastră, spuse încet Achiever, atunci mi se pare că ocolim cam mult ca să ajungem la destinație.

O voce îl aprobă din spate.

— Așa și este, Achiever. Care crezi tu că este motivul?

Cei doi piloți se întoarseră și-l văzură pe Burnish în pragul cabinei de comandă. Bătrânul părea odihnit și în largul său.

— Ei, Achiever? Ce zici? Sau tu, Breeze?

— Căutăm ceva care să ne ducă la Dușman, spuse Breeze, luând-o înaintea lui Achiever, care avea de gând să dea același răspuns.

— Sper însă că nu ne va duce și la o confruntare, zise mucalit Burnish, dar, ai dreptate, cam ăsta-i planul. În orice caz, înainte de a ne începe cu adevărat misiunea, trebuie să ajungem departe de Nucleu. Unde se află creaturile vii. Pentru că viața se poate dezvolta doar acolo unde stelele sunt mult depărtate una de alta, Breeze. Niciun organism nu poate exista în centrul galaxiei. Radiațiile sunt mult prea puternice pentru a permite apariția formelor de viață organică.

Breeze îl privi nedumerită.

— Habar n-aveam că Dușmanul e o formă de viață organică.

— Nici nu este. Dar este prada lui.

Bătrânul se uită la Achiever, care tocmai ce se îndreptase de mijloc, cu o expresie derutată pe fața lui lătăreață.

— Ai o problemă? îl întrebă Burnish.

— Nu. Adică, da. Nu cumva exploratorii au descoperit că Dușmanul se ascunsese într-un fel de sistem aliniat situat în afara galaxiei?

— Ba da. Iar eu m-am numărat printre exploratorii aceia. Am descoperit că Dușmanul se afla într-un mănunchi de asemenea sisteme aflate chiar în afara haloului galactic.

— Și ce anume căutăm noi acum? reveni Achiever la întrebarea inițială.

— Căutăm un semn care să ne spună că Dușmanul tot acolo este, spuse grav Burnish.

Căzu câteva clipe pe gânduri; apoi mușchii abdomenului său se vălurиră într-un gest sinonim cu ridicarea din umeri.

— Veniți amândoi în cabina mea. Vreau să vă arăt ce am făcut până acum.

Bucățile mici de aparate neidentificabile aduse de Burnish la bordul navei fuseseră asamblate în instrumente mari, la fel de imposibil de identificat. Lângă perete se vedea un morman de cutii cu fosforescență albastră; cea de deasupra avea un ecran identic cu cel din modulul de comandă, însă acesta era gol. Lângă un alt perete se afla o colivie din argint strălucitor și înăuntrul ei era un diamant colțuros. Burnish atinse o rotiță striată și ecranul se aprinse, arătându-le un câmp cenușiu, acoperit cu pietriș.

— Aș avea nevoie de ceva ajutor, spuse el, așa că mă gândesc că ar fi bine să vă învăț cum se face. Priviți.

Mișcă rotița până când cenușiul dispăru de pe ecran și acum în fața lor se afla aceeași scenă din afara centrului galaxiei. Ba nu, se corectă Achiever, nu chiar aceeași. Ecranul acesta îngusta câmpul și mărea imaginea. Acum se putea vedea fiecare stea în parte.

— Știți voi, le zise Burnish pe un ton didactic, că fiecare navă de mare viteză, așa ca a noastră, lasă în urma ei niște unde în spațiu?

— Da, am învățat asta, spuse Achiever.

Breeze dădu și ea din cap.

— Atunci haideți să vedeți cum arată undele astea.

Bătrânul mai făcu niște reglaje. Imaginea se mări și mai mult, în vreme ce stelele se estompară ușor. Breeze scăpă un mic strigăt, atrăgându-i atenția lui Achiever. Da, pe ecran se vedeau acum niște grămăjoare luminoase, ca de paie trandafirii printre stele. Semănau foarte mult cu cele pe care oamenii de știință le-ar fi numit diagrame Feynman. Însă, din moment ce nimeni de pe navă nu auzise nici de Richard Feynman[14] și nici de prezentările lui grafice ale calculului probabilităților, cei trei se mulțumiră să le spună doar „reprezentări ale eventualelor poziții".

— Astea sunt amprentele unor călătorii cu viteze superluminice, continuă Burnish. Navele noastre lasă anumite

[14] Richard Feynman (1918-1988) - fizician american (n. tr.).

urme recognoscibile, exact ca acestea la care vă uitați voi acum. Astea sunt undele făcute de trecerea prin spațiu a navelor noastre. Dar numai și numai a navelor noastre. Urmele navelor conduse de Asasini sunt cu totul altele.

Dar se corectă imediat:

— Ar fi cu totul altele dacă Asasinii ar avea nave, căci deocamdată nu se cunoaște ce mijloace folosesc ca să călătorească prin spațiu. Însă să știți că există asemenea urme artificiale. Sau, mai bine spus, au existat, deoarece au fost descoperite și identificate în perioada Retragerii. Pe unele le-am descoperit chiar eu. Unele dintre ele se șterg în mii de ani. Pe acestea le căutăm noi.

— Pricep, spuse Achiever.

Dar se corectă și el:

— Este ceva ce nu am înțeles. Vorbești despre mii de ani, însă noi stăm în Nucleu de mult mai multă vreme. Nu este posibil să se fi șters deja?

— O, sper că nu, răspunse mohorât Burnish. Pentru că, dacă urmele astea au dispărut, va trebui să mergem în niște locuri pe care nu ne dorim să le vizităm.

IV

Imaginile de pe ecran s-au rărit odată cu trecerea zilelor. Ceața tulbure și albicioasă s-a transformat într-o burniță de stele – albe și aurii, albastru-incandescent și roșu-mocnit. Le era imposibil să le separe unele de altele și nici nu-și puteau da seama care dintre ele aveau planete, deși niciuna dintre lumile de pe orbite pe care le detectase Achiever nu părea a fi locuită.

— Planetele sunt ceva obișnuit, le explică Burnish, dar viața nu.

Din cauza asta erau și mai îngrozitoare vechile crime ale Dușmanului, își spuse Achiever. Dacă viața era un fenomen atât de rar, atunci cât de oribilă era distrugerea ei violentă?

La începutul fiecărui cart, avea grijă să afișeze traseul navei pentru a putea ține socoteala progresului făcut: porțiunea parcursă deja era colorată cu roz-deschis, cea pe care urma să o parcurgă era de un portocaliu, țipător. Dar, vai!… cât de încet se lungea linia roz și cât de dezolant de mare rămânea cea portocalie!

În vremurile de demult, când Achiever se gândea la ce ar

putea să existe în Afara Nucleului (ceea ce nu se întâmpla prea des, pentru că avea alte lucruri la care să se gândească în timpul traiului pe Planeta Umedă cu Trei Luni și al slujbei care-i cerea să facă drumuri dus-întors la celelalte planete)... deci, când Achiever apuca să se gândească la problema aceasta (fără doar și poate stimulat de lecțiile învățate despre utilizarea „perturbatorului de ordine”, lecții pe care era convins că nu avea să le pună vreodată în practică)... în orice caz, atunci când i se întâmpla să se gândească la cum ar fi Afară, singurul aspect care i se părea ieșit din comun era ritmul incredibil de rapid cu care se desfășurau evenimentele în Afara Nucleului.

Iată că acum se afla Afară și lucrurile nu păreau așa cum și le închipuise. Colegii lui de pe navă nu se mișcau deloc repede. Mișcările lor, la fel ca toate mișcările Heechee-ilor, erau calme, deloc rapide după niciun standard. Și nici planetele detectate de instrumentele de bord nu se roteau amețitor în jurul sorilor lor, care la rândul lor nu clipeau în stadiul lor de stele variabile, nici nu-și măreau sau micșorau vizibil magnitudinea în faza de supergigantă.

Însă schimbarea petrecută în curgerea timpului era sesizabilă în plan personal, întristându-l amarnic pe Achiever. Uneori, când se cuibărea în cușeta lui la finalul unui cart, se gândea că, pe planeta lui, perioada aceea în care va dormi și se va trezi și va lucra și se va culca la loc era echivalentă cu o singură bătaie a oricăreia dintre inimile sale.

Dar nu numai că timpul nu trecea mai repede decât ar fi fost normal. Câteodată chiar părea că se oprește în loc. Atunci Achiever se trezea din somn într-o zi care nu se deosebea prin absolut nimic de cea dinainte. Și când, în sfârșit, se întâmpla ceva ce nu se mai întâmplase de zece ori înainte, atunci era precis vorba despre un eveniment neprevăzut.

Breeze tocmai îi adusese masa. Îi raportă că Burnish refuzase din nou să mănânce.

— E obsedat, îi zise lui Achiever, în timp ce amândoi savurau proteinele picante și carbohidrații dulci în culori pastelate alese chiar de ea. Am impresia că își dorește ca Asasinii să rătăcească pe undeva prin galaxie. În locul lui eu nu aș avea asemenea dorințe. Aș spera să fi rămas în ascunzătoarea lor.

Achiever se gândi puțin, apoi își mișcă abdomenul ceea ce, în limbajul gesturilor din neamul Heechee, însemna că ridicase din

umeri.

— Cred că știe ce face.

— Probabil, spuse ea. Dar mi s-a părut destul de îngrijorat.

Breeze mai mestecă mâncarea câteva momente, apoi adăugă pe un ton gânditor:

— Mi se pare mie sau mâncarea asta are un gust neobișnuit de bun?

— Surprinzător! exclamă Achiever. Eram pe punctul de a face aceeași remarcă.

Mai surprinzător însă era faptul că gustul hranei-CHON nu era o variabilă. Dacă nu modificai specificațiile (iar Breeze susținea că nu făcuse așa ceva), savoarea oricărei forme de hrană-CHON rămânea neschimbată în tot cursul anului. Amuzat de ideea gustului nou, Achiever își lăți gura – ceea ce pentru Heechee însemna că zâmbea. Observă că și Breeze surâdea. Iar surâsul ei era încântător. Aproape seducător…

Seducător?

Mușchii obrazului lui Achiever înțepeniră brusc. De-abia acum înțelese. Da, firește. Mâncarea nu era neobișnuit de gustoasă. Zâmbetul lui Breeze nu era deosebit. Feromonii erau cei care-i schimbaseră percepția asupra lucrurilor din jur. Schimbaseră percepția amândurora.

Și imediat după ce îi trecu gândul acesta prin minte, constată ceva ce nu observase până atunci: pielea lui Breeze se întunecase vizibil. În anumite locuri (scobitura gâtului, pleoape) devenise aproape purpurie.

Fără vreun semn anume de avertizare, Breeze intrase în perioada de împerechere.

Obiceiurile de împreunare ale Heechee-ilor erau cu desăvârșire civilizate. Când un mascul disponibil și o femelă receptivă din punct de vedere sexual se aflau unul lângă celălalt, nu se apucau din senin să copuleze. Tot acest proces necesita timp. Rareori se întâmpla să dureze mai puțin de o zi între primele semnale de apropiere și punctul culminant al actului; ba uneori, dacă femela era tânără, dura chiar zece zile sau mai multe. Iar Breeze era destul de tânără. Așa că, în această primă etapă, nu se petrecu nimic de natură sexuală între cei doi. Mai bine spus, nimic fățiș. Dar, pe ascuns, cu siguranță! Când Breeze termină de mâncat felul albastru și

crocant al mesei, Achiever desfăcu și îi întinse felul următor, dulce și gumos. Breeze îl primi și îi atinse ușor încheietura mâinii cu arătătorul ei subțire.

Tot acest ritual ar fi putut fi dus mai departe, nu mult, doar puțin... însă chiar atunci se întâmplă să apară Burnish. Pe chip avea o expresie pe care Achiever n-o putu desluși: tristețe să fi fost oare? Da, probabil că putea fi descrisă și așa, dar parcă bătrânul arăta mai extenuat și mai preocupat decât în mod obișnuit.

Mușchii obrajilor i se zbăteau frenetic, dar se opri brusc în pragul ușii, adulmecând curios aerul.

Cu toate că gelozia nu reprezintă o trăsătură tipică pentru rasa Heechee, ar fi greșit să spunem că Achiever nu remarcă gesturile lui Burnish. Dar se vedea limpede că era extrem de îngrijorat. Ca să nu mai spunem, își zise Achiever, că bătrânul Burnish trecuse de mult de faza maximă a sexualității din viața sa. Și, oricum, tulburarea lui se dovedi însă mai puternică decât feromonii lui Breeze.

— Am luat o hotărâre, îi anunță el pe un ton grav. Trebuie să acceptăm faptul că nu există urme recente ale Asasinilor.

Cu mintea încă la noile sale preocupări, Achiever se uită uluit la Burnish.

— Dar desigur că acestea sunt vești bune, nu?

Bătrânul nu-i răspunse imediat. Părea să cântărească bine întrebarea în minte și, în opinia lui Achiever, asta dura mult mai mult decât ar fi fost normal. Într-un final, Burnish suflă aerul afară pe nas.

— Poate că sunt mai bune decât dacă am fi găsit dovezi că au ieșit din ascunzătoare, spuse el meditativ. Dar mai înseamnă și că voi și cu mine trebuie să facem anumite lucruri pe care aș fi preferat să le evităm. Doi dintre noi trebuie să inspecteze locul unde s-a ascuns Dușmanul și să se asigure că mai este acolo.

Traversă cabina spre ecran și atinse butonul cu striuri. Imediat apărură petele care marcau ascunzătoarea Dușmanului.

— Aici este Kugelblitz, le arătă el.

Firește că nu cuvântul „kugelblitz“ l-a folosit el. Acesta era doar termenul pe care ajunseseră să-l folosească oamenii când aflaseră despre existența acelor lucruri. Însă explicația lui Burnish nu ar fi diferit foarte mult de cea a unui fizician de pe Pământ:

— Asasinii sunt creaturi alcătuite din energie, nu din materie. Dar și energia are masă. Prin urmare, locul unde s-au retras ei este propriul lor sistem aliniat…

(„Gaură neagră” am spune noi, oamenii.)

— …creat de densitatea energiei pe care o conține.

Breeze părea mai degrabă entuziasmată decât înspăimântată de informațiile acestea, chiar și după ce Burnish adăugă sumbru:

— Vizita noastră nu va fi una de tip „venit-văzut-plecat”. Nu, nici să nu vă gândiți. Cei doi dintre noi care vor avea misiunea aceasta trebuie să rămână acolo o perioadă considerabilă, poate un an, poate mai mult, ca să ne convingem, pe cât posibil, că Dușmanul rămâne în ascunzătoarea lui. Vrei să mă întrebi ceva, Achiever?

— Ai zis „doi dintre noi”. Al treilea ce va face?

Burnish îi ocoli privirea.

— După cum cred că știi, spuse el, la vremea Retragerii noi am lăsat mai multe nave de mici dimensiuni în diferite locuri din galaxie. Câteva au fost descoperite și folosite de specia aceea care a ajuns acum la noi. Bineînțeles că fiecare navă înregistrează datele fiecărui zbor. Iar înregistrările astea trebuie să fie verificate ca să vedem dacă nu cumva printre ele există informații referitoare la Asasini. Așa că unul dintre noi se va duce acolo și va accesa toate înregistrările disponibile, iar ceilalți doi vor merge să inspecteze locul unde se află Dușmanul.

Îi aruncă o privire lui Achiever, care înțelese ce avea să spună încă dinainte ca bătrânul să deschidă gura.

— Cel care va rămâne acolo ești tu, Achiever.

4 TREI ZILE PE UȘĂ

I

Iată ce au descoperit Stan și Estrella: una era să fie primii vizitatori de Afară care să dea buzna peste uluiții Heechee. Iar cu totul alta era să fie doar doi dintre zecile de oameni… din sutele de oameni… să fie doar doi dintre miile de oameni care își doreau să ajungă aici și care ar fi avut lucruri mai interesante de comunicat decât ei.

Dar nu se poate spune că Heechee-ii nu aveau grijă de ei. Din

când în când, câte unul mai amabil se oprea din graba lui dintr-o parte în cealaltă a Ușii ca să-i întrebe dacă au nevoie de mâncare sau de ceva de băut sau de un loc unde să-și golească bășica udului. Dacă nu aveau nevoie de nimic, acel Heechee care se interesase de nevoile lor pleca zorit în treaba lui și nu îl mai vedeau niciodată.

— Sau, spuse Stan prost dispus, poate că-i același de fiecare dată. Cum am putea să-i deosebim între ei?

Estrella nu-i răspunse. Nici ea nu știa. Tocmai pentru a putea fi recunoscuți, unii dintre Heechee avuseseră grijă să aibă ceva mai deosebit pe ei – fie o tunică de o culoare surprinzătoare, fie un pandantiv la gâtul subțire, ba un model neobișnuit pe medalionul cu opt laturi pe care îl purtau pe păstăile alea rușinoase dintre picioare. Dar oricât de fantezist față de ceilalți ar fi arătat câte un Heechee, Estrella nu reușea să-l țină minte prea mult timp.

Locul acesta căruia ei îi ziceau „Ușa“ devenea din ce în ce mai neîncăpător. Traficul părea extrem de aglomerat din ambele direcții: o mulțime de nave Heechee se duceau Afară, în galaxia exterioară, dar și mai multe veneau de acolo. Uneori cele care se întorceau aduceau echipe de Heechee care veneau din misiuni scurte de recunoaștere prin lumile de Afară. Dar din a doua zi, mult mai multe au fost navele cu echipaje de oameni. Acestea erau cele care reușiseră să treacă prin bariera Schwarzschild într-o direcție sau alta. Traficul local era și mai intens. Navele veneau la ușă din toate colțurile Nucleului, fie pentru că era nevoie de ele dintr-un motiv pe care Estrella nu și-l putea imagina, fie pentru că la ușă se petrecea toată acțiunea. Acțiunea *extrem de palpitantă.* De fapt, singura acțiune cât de cât palpitantă de care avusese parte rasa Heechee în întreaga perioadă de când se ascunseseră în Nucleu.

Nu era de mirare că jumătate din Heechee voiau să ia parte la ea.

După atât de multe zile monotone și singuratice petrecute în spațiul strâmt al Cinci-ului lor îmbunătățit, pe Stan și Estrella nu i-ar fi deranjat puțină companie. Dar nu neapărat una de felul acesta, alcătuită din creaturi cu țestele chele și trupurile turtite.

Când a doua zi în locul acesta bizar a trecut și a venit a treia, problema a început să se acutizeze. În lunga perioadă cât fuseseră închiși în Cinci-ul lor spartan, Stan se plictisise foarte

rar pentru că, atunci când nimic altceva nu mai dădea rezultate, tot le mai rămânea o sursă sigură și extrem de plăcută de distracție.

Dar asta a fost atunci. Acum era altceva. *Acum* Estrella obiecta ori de câte ori Stan o lua prietenos de umeri, pentru că exista probabilitatea, foarte mare de altfel, ca vreun Heechee să dea buzna peste ei și să-i surprindă într-un moment intim.

Apoi situația aceasta supărătoare s-a înrăutățit și mai mult.

Din cauza numărului mare de Heechee care tot ajungeau la Ușă, cei doi oameni nu au mai putut avea o cameră doar a lor.

Acum trăiau în același spațiu cu doi, trei, ba mai mulți locatari Heechee care, chiar dacă păreau că dorm buștean în culcușurile lor din ierburi artificiale, mai mult ca sigur trăgeau cu coada ochiului la cei doi străini.

Cel puțin așa își imagina Estrella, iar asta era la fel de rău. Nu mai voia nici să doarmă în brațele lui Stan, o, nu, nici vorbă, în niciun caz, atâta vreme cât scheletele alea sforăitoare erau în aceeași cameră. Și mai greu de înțeles pentru Stan era faptul că Estrella, care, pe perioada călătoriei, păruse la fel de pasionată de sex, acum nu părea a-i regreta absența. Pe ea o excita noutatea locului. Tot încerca să învețe cuvinte în limba Heechee, deși fără succes. Din fericire, veneau tot mai mulți oameni care vorbeau Heechee și, incredibil, erau pe acolo și câțiva Heechee care vorbeau engleza. Se părea că Estrella cunoscuse unul sau doi dintre aceștia.

De fapt, s-a și împrietenit cu unul.

Stan a aflat vestea când stătea în mijlocul coridorului, privind în dreapta și în stânga și întrebându-se unde s-o mai fi dus Estrella de data asta. Atunci de el s-a apropiat cu pași hotărâți un Heechee. Era mai înalt și părea mai zdravăn decât majoritatea. Și Stan era aproape sigur că era femelă.

— Tu ești omul-Stan? îl întrebă ea în engleză, slavă Domnului! Pe mine cheamă Salt[15] și am să invit la tine. Adică să invit pe tine acasă la mine în vale sub Munții de Mică Sclipitoare, pe Planeta împădurită a Stelei Bătrâne și Calde Douăzeci-și-Patru. O să placi clima de acolo. Și ciclurile diurne. Acolo multe persoane din specia mea vor mult să cunoască persoane din specia ta. Să trăiască cu noi. Toată viața, dacă vrei și tu.

— N-ai să vezi, îi scăpă lui Stan, gândindu-se că propunerea

[15] „Sare”, în lb. Engl., în orig. (n. red.).

era infectă.

Cum adică să-și petreacă tot restul vieții ca obiect de studiu pe o planetă populată cu sperietori de ciori guralive? Și instantaneu se răzgândi, pentru că i se părea totuși un progres față de traiul lor amărât de pe Ușă.

— Mă rog… cum să spun… trebuie să mă sfătuiesc cu Estrella înainte de a-ți da un răspuns. Dar nu-i aici. S-a dus undeva. Nu știu cu cine…

— Cu mine, zise Salt. E de acord dacă vrei și tu. De tine depinde.

II

Când s-a întors, Estrella i-a povestit că Salt petrecuse optsprezece luni Afară, în special pe Planeta Peggys.

— Acolo a învățat engleza. Observi ceva deosebit la mine?

Și făcu o piruetă în fața lui, așteptându-i răspunsul. Stan nu știa ce să zică, așa că încercă eschivarea masculină standard:

— Parcă niciodată nu ai fost așa de frumoasă, iubi.

Pe chipul Estrellei se așternu resemnarea.

— Nu despre *mine* e vorba. Ci despre *rochia asta nouă.* M-a ajutat Salt s-o aleg și s-o ajustez. A adus cu ea haine pentru oameni pe care le-a adus de pe Planeta Peggys. Îți place?

— Sigur că da, spuse Stan străduindu-se din răsputeri să fie rezonabil. Dar chiar despre rochie vrei tu să discutăm acum?

— Dacă tu nu vrei, atunci nu discutăm. Doar mă gândeam că nu m-ai văzut niciodată într-o rochie adevărată. Salt are o mulțime. Ai să le vezi la bord.

Stan nu avu nevoie să întrebe: *Cum adică la bord*? *La care bord*?*,* pentru că întrebarea i se citea pe chip, iar Estrella îi răspunse de parcă el ar fi pus-o cu glas tare.

— La bordul navei care ne va duce pe Planeta împădurită a Stelei Bătrâne și Calde Douăzeci-și-Patru, firește. Sunt sigură că o să ne placă foarte mult acolo.

Se întrerupse și își aduse aminte că mai avea ceva să-i spună.

— A, da. Salt zice că-i o navă mare. Și că putem avea cabina noastră.

Într-adevăr, nava era mare. Stan nu avea nicio îndoială în privința aceasta, cu toate că nu-i văzuse decât botul metalic ieșit din stația de andocare, la fel ca un modul spațial pe o navă

a Porții. Dar acesta nu semăna totuși cu un modul spațial. Urcară pe navă și se pomeniră într-o sală în formă de fus, cu rezămători Heechee împrăștiate de jur-împrejur, trei cubicule de comandă cu panouri striate și ecrane și două coloane înalte de câte doi metri, cu polițe pline mai ales cu sulurile acelea din cristal pe care cei de pe Poartă le numeau „evantaie de rugăciune”. Un Heechee tânăr stătea cocoțat în fața unuia dintre panourile de comandă. Ridică ochii atunci când intrară și-i spuse ceva lui Salt pe un ton repezit. Ea îi răspunse cu glas mai împăciuitor, dar fără succes vizibil. Se întoarse apoi spre Stan și Estrella.

— Pe el îl cheamă Dark Smoke și zice că să plecați, le spuse Salt.

— De ce? întrebă Stan.

Estrella îl apucă imediat de mână.

— Haide! îi șopti ea. Nu vrem să-i facem greutăți.

Posomorât, Stan o lăsă să-l tragă spre ieșirea din navă, dar îi surprinse cu coada ochiului femela Heechee, care până atunci discutase cu masculul.

— Opriți pe loc! le zise ea. Unde vreți să mergeți?

Și, când Estrella încercă să-i explice că făceau ce li se ceruse, Salt spuse:

— Nu! Nu faceți asta! Nu trebuie. Dark Smoke nu are autoritatea necesară să interzică vouă să veniți cu noi. Așteptați aici cât discut eu cu el.

Discuția dintre cei doi Heechee i se păru lui Stan mai lungă decât ar fi fost normal. Apoi apăru un al treilea Heechee și se băgă și el în dispută. Nu țipau, așa cum știa Stan că făceau oamenii când încercau să rezolve o controversă; însă toți trei păreau extrem de insistenți și gesticulau unul la altul, la perechea de oameni și la una din ușile din capătul sălii.

Cearta încetă brusc, ca la semnalul unui regizor invizibil. Salt se întoarse la cei doi oameni:

— Acum eu conduc pe voi la camera personală, le spuse ea. Voi urmați pe mine.

Estrella șovăi.

— Care a fost problema, Salt?

— Nicio problemă. Acum nicio problemă, se corectă femela Heechee. Voi mergeți la cameră. Noi pornim nava. Voi veniți mai târziu, dacă vreți. Un singur lucru: dacă în timpul călătoriei

până pe Planeta Împădurită a Stelei Bătrâne și Calde Douăzeci-și-Patru vedeți alt pasager mascul în haine ciudate, nu vorbiți cu el. Este sătul până peste cap de cei ca voi.

5 UN CĂMIN PENTRU BĂTRÂNI

I

Să vă povestesc cum a fost cu tânărul ăsta enervant. A apărut cu mult tupeu în rezervație într-o zi când noi eram foarte ocupați. Nu avea ce căuta acolo și intenționam să-i spun asta de îndată ce aveam o clipă liberă. Dar chiar atunci eram prea prinși cu treaba ca să-i dăm atenție. Dresam un pui de leopard folosind metoda fricii.

Genul acesta de activitate necesită toată atenția și concentrarea. Puiul de leopard de care vă spun era un mascul micuț și sănătos, născut doar cu o săptămână în urmă. Puțin cam prea tânăr pentru dresaj prin frică, dar îi urmărisem mama încă de dinainte să-l fete. Iar în ziua respectivă, am văzut-o că se culcă la marginea unor tufe, prea mici pentru a adăposti și alți leoparzi. Așa că am profitat de ocazie și ne-am grăbit puțin. Am tranchilizat mama-leopard cu o pușcă cu aer comprimat și i-am împrumutat puiul.

Era nevoie de toți trei ca să ducem la bun sfârșit treaba la care ne înhămaserăm. Shelly a ridicat puiul în brațe. Shelly transpira abundent pentru că era acoperită din cap până în picioare cu un costum de protecție, astfel încât puiul să nu rămână cu amintirea mirosului de om. Brady stătea cu ochii la mamă, ca nu cumva să ne facă vreo surpriză neplăcută. Mama fusese și ea dresată prin aceleași metode, dar dacă s-ar fi trezit și ne-ar fi văzut că aveam de lucru cu puiul ei, probabil că ar fi uitat tot ce o învățaserăm.

Eu eram șefa rangerilor. Pentru că la angajare avusesem cel mai bun CV. De fapt acolo scria că sunt DMV, adică doctor în medicină veterinară. Deși Bătrânii nu erau tocmai animale, nu erau nici oameni, iar un veterinar păruse persoana cea mai indicată pentru slujba respectivă. În calitate de șefă, eu eram cea care manevra imaginile folosite în dresajul prin inducerea fricii. Acestea erau simulări 3D succesive ale unui Bătrân, un om și un Heechee. Când imaginea cu pricina era afișată, imediat era eliberat și un cocktail de mirosuri specifice. Și toate astea erau

însoțite de un șoc electric foarte mic, dar care-l făcea pe micuț să urle și să se zbată neputincios în brațele lui Shelly.

Dresajul prin frică nu este o treabă prea complicată. O facem de patru sau cinci ori cu fiecare pui, doar ca să ne asigurăm că am făcut-o bine. Însă înainte de a termina, puii fug cât îi țin picioarele de oricare imagine sau miros, fie ele simulări sau reale. Ceea ce este și scopul nostru.

Și nu mă deranjează să lucrez cu puii de leopard. Sunt destul de curați, pentru că mamele îi spală cât e ziua de lungă. La fel și gheparzii. Singurii care put de-ți mută nasul sunt puii de hiene; iar atunci cel care ține animalul în brațe se bucură că poartă costumul de protecție care împiedică transmiterea mirosului în ambele direcții. Cât despre celelalte animale de pradă, pot să vă spun că leii și câinii sălbatici au dispărut de mult din această parte a Văii Riftului, așa că singurele carnivore rămase în rezervație și din cauza cărora trebuie să-și facă griji Bătrânii sunt leoparzii, hienele și gheparzii. Bine, și șerpii. Dar Bătrânii au suficientă minte să se ferească de șerpi, iar aceștia oricum nu i-ar ataca pentru că sunt mult prea mari și nu au cum să-i mănânce. O, am uitat. Ar trebui să pomenesc și de crocodili. Însă nu-i putem dresa prea bine și prin urmare nu putem conta pe faptul că ar fugi în direcție opusă dacă vreun Bătrân s-ar apropia de ei. Așa că mai bine îi învățăm pe Bătrâni cum să se ferească de crocodili.

Ne ajută mult faptul că Bătrânii au o genă care îi face să se teamă de apele deschise. De fapt nici nu văzuseră vreo astfel de întindere de apă până când i-am scos din nava mare și veche în care îi lăsaseră Heechee-ii și i-am adus aici. Singurul motiv pentru care Bătrânii ar cuteza să se apropie de apă ar fi o sete chinuitoare. Dar nu-i lăsăm să ajungă în situația asta. Am rezolvat problema setei construind în toată rezervația lor fântâni cu apă potabilă, alimentate cu energie solară. Fântânile astea nu produc cantități mari de apă, dar măcar le produc în mod constant: un decilitru pe secundă pe tot parcursul anului. Plus că Bătrânii nu au oricum nevoie de prea multă apă. De pildă, nu au nicio treabă cu baia. Să zicem că prinzi un Bătrân cu adevărat împuțit (chestie pe care trebuie să o facem atunci când respectivul este rănit sau grav bolnav) și îți garantez că ți-ai dori să-l schimbi cu un pui de hienă fără să stai pe gânduri.

Primul indiciu că avem un musafir l-am primit după ce îi

administrasem puiului de leopard șocurile electrice și micuțul a început să se zbată disperat în brațele lui Shelly, mușcându-i costumul de protecție chiar și atunci când nu îi făceam nimic. Nu era normal.

— Lasă-l jos! i-am spus eu.

Când puiul cu care lucrăm devine mult prea agitat, nu avem ce face altceva decât să ne oprim din treabă. Nu pentru că ar putea răni persoana care îl ține în brațe, pentru că acele costume te apără și de colții lor ascuțiți. Dar îi facem rău puiului. Și animalele sălbatice pot face atacuri de cord.

Ne-am retras, fără să o pierdem din ochi pe mamă. Puiul a zbughit-o glonț la ea, i s-a strecurat sub burtă și a început să sugă. Ce nu știam eu era ce-l speriase într-atât de tare pe micuț. Apoi am auzit și eu: zgomote de motor și de elice. Câteva secunde mai târziu, un aeroglisor a apărut de după un pâlc de acacia. Puii de leopard au auzul mai fin decât oamenii, atâta tot. Vehiculul a accelerat până spre noi, a derapat și s-a oprit. Conducătorul apăsase frâna până în podea, fără să-i pese câtuși de puțin cât praf ridica și ce stricăciuni provoca drumului.

Acoperișul bombat s-a deschis și dinăuntru a ieșit un ins slăbănog, înalt, cu pielea smeadă și aparent destul de tânăr – asta dacă vă interesează cumva, pentru că toată lumea pare destul de tânără în vremurile astea. Dar, una peste alta, arăta destul de bizar așa cum era îmbrăcat în costum de oraș, cu pantaloni lungi, mâneci lungi cu manșete și guler din blană. (Guler din blană! În Africa ecuatorială!). Individul i-a aruncat o privire disprețuitoare lui Brady, ne-a măsurat mai atent pe mine și pe Shelly și ne-a ordonat:

— Duceți-mă la Bătrâni!

Deci, cum să vă spun, asta era insolență pură. Am aruncat o privire la indicatorul meu și am văzut că vehiculul lui nu avea permis, prin urmare nu avea niciun drept să se afle în rezervație, indiferent cine o fi fost. Brudy a pornit amenințător spre el, iar nou-venitul a făcut un pas înapoi. Nu că expresia de pe chipul lui Brudy ar fi fost prea fioroasă, dar colegul meu este un tip masiv. Cam toți suntem destul de înalți, pentru că majoritatea suntem maasai. Însă Brudy este deosebit. Îi place să boxeze ori de câte ori găsește pe cineva doritor să se bată șase runde cu el. Și mereu se arată doritor.

— Cum ai intrat? l-a întrebat Brudy cu voce baritonală, ca un

mârâit de leopard.

Am făcut comparația asta pentru că exact atunci mama-leopard s-a mișcat puțin și a scos niște sunete răgușite și buimace.

— Se trezește! ne-a avertizat Shelly.

Brudy are multă încredere în dresajul pe care îl facem. Nici măcar nu s-a uitat spre animale.

— Te-am întrebat ceva, i-a zis el străinului.

Omul din aeroglisor și-a lungit gâtul să vadă unde se afla leopardul. Iar când a vorbit, nu mai părea chiar atât de sigur pe sine.

— Nu-i treaba voastră cum am ajuns eu aici. Vreau să fiu dus de urgență la Bătrâni.

S-a întrerupt ca să se uite cruciș la leopardul care încerca să se ridice în picioare, dar nu-i prea ieșea.

— E periculos animalul ăla?

— Bineînțeles că e. Te face fărâme cât ai zice pește, i-am spus eu.

Și nu mințeam, pentru că, teoretic, femela-leopard chiar ar fi putut să o facă dacă nu am fi dresat-o noi cum se cuvine.

— Ai face bine s-o tai de-aici, domnu'!

— Mai ales pentru că nici permis nu ai, a adăugat Shelly.

Pe chipul străinului se citea deruta.

— Ce-i ăla „permis"? ne-a întrebat el.

— Un cip atașat vehiculului tău. Se găsesc la sediul din Nairobi. Dacă n-ai așa ceva, n-ai voie să intri în rezervație.

— „N-am voie"! a rânjit el batjocoritor la noi. Cine sunteți voi ca să-mi spuneți ce am voie și ce nu?

Brudy și-a dres glasul.

— Suntem rangeri pe această rezervație și cuvântul nostru e lege. Ai cumva de gând să mă contrazici?

Credeți-mă, Brudy poate fi extrem de convingător dacă își pune mintea. Așa că străinul s-a hotărât să se cumințească și să respecte legea.

— Offf, fie! ne-a zis și s-a întors la aeroglisor.

Lăsase aerul condiționat pornit, iar bietul aparat scârțâia din toate șuruburile, ca și cum și-ar fi propus să răcorească întreaga savană africană.

— Tare mai pute căcatul ăsta de birocrație meschină! Dar hai că mă întorc la Nairobi să-mi iau afurisitul ăla de permis.

— Poate ai să ți-l iei sau poate nu, i-a spus Shelly. Facem tot posibilul ca Bătrânii să nu fie deranjați mai mult decât este necesar, așa că ar fi bine să ai un motiv bun.

Străinul, care dădea să se urce în vehicul, s-a oprit și i-a aruncat o privire arogantă.

— Motiv? Ca să-i vizitez pe Bătrâni? De ce motiv aș avea nevoie din moment ce Bătrânii sunt proprietatea mea?

II

În dimineața următoare noi, rangerii, am avut iar multă treabă pentru că venise camionul cu alimente. Brudy și Carlo s-au apucat să descarce pachetele cu rații trimise de la Fabrica de Hrană din delta de lângă Mombasa, în vreme ce restul am menținut ordinea printre Bătrâni.

De fapt, nici nu știu de ce era nevoie să-i păzim pe Bătrâni. Pentru cei mai mulți, produsele de la Fabrica de Hrană reprezintă alimente la care ai vrea să apelezi doar în ultimă instanță, înainte de a fi tratate corespunzător ca să capete gustul mâncării adevărate. Dar Bătrânii înfulecau chestiile alea netratate. Ceea ce este perfect normal. Demult, pe vremea când pluteau prin norul Oort, numai hrană-CHON mâncaseră. Când au auzit claxonul camionului cu alimente, Bătrânii au venit fuga din toate colțurile rezervației. Iar acum toți cei cincizeci și patru se îngrămădeau lângă el, zbierând „Dă-mi, dă-mi!” cât puteau ei de tare, și se băteau pentru bucățelele cele mai bune.

Până când să mă angajez în rezervație văzusem Bătrâni doar în poze. Știam că și bărbații, și femeile aveau bărbi. Dar nu aflasem că și copiii aveau încă din momentul când începea să le crească părul. Și nici nu-mi imaginam cum miroseau.

Femela cea mai vârstnică, pe care noi o numeam „Spot”, era cea mai împuțită dintre toți; dar era și cea mai isteață – un fel de lider al lor. Și, trebuie să recunosc, îmi devenise oarecum prietenă. Când m-a văzut, mi-a aruncat o privire imploratoare. Știam ce vrea. Așa că am ajutat-o să ia vreo șase din pachețelele roz cu alb care îi plăceau cel mai mult, apoi am condus-o afară din mulțime. Am așteptat până când le-a înghițit pe nemestecate pe primele două, apoi am bătut-o ușor pe umăr și i-am spus:

— Vino cu mine, te rog!

Evident că nu cuvintele astea le-am rostit eu. Toți Bătrânii

pricepeau câteva vorbe în engleză, dar până și Spot avea probleme mari cu gramatica. De fapt cererea mea a fost exprimată jumătate prin cuvinte, jumătate prin mimă:

— Tu, am zis arătând spre ea. Vii, am adăugat făcându-i semn spre mine. Cu mine, am încheiat eu bătându-mă în piept.

Privindu-mă bănuitoare, femela a continuat să mestece. Pe la colțurile gurii îi curgeau firimituri dintr-o substanță deschisă la culoare, cu aspect unsuros. Într-un final m-a întrebat.

— Pentru?

Iar eu i-am răspuns:

— Pentru că astăzi este ziua în care recapitulăm dresajul tău prin frică față de crocodili.

Și chiar așa am spus. Fără nicio mimă. Știam că nu o să înțeleagă toate cuvintele, dar cei de la centru ne cereau să le vorbim Bătrânilor cu propoziții întregi cât mai des posibil, presupunând că vor ajunge la un moment dat să ne învețe limba. Pentru a-mi întări spusele, am apucat-o de mâna slăbănoagă și am tras-o după mine.

Sunt convinsă că pricepuse cuvântul „crocodil”, pentru că a început să scâncească și a încercat să se elibereze din strânsoarea mea. Dar nu i-a fost de niciun folos. Aveam cu douăzeci de kilograme mai mult decât ea și eram cu cincisprezece centimetri mai înaltă. I-am permis doar să ia încă două pachețele cu hrană. După aia am urcat-o în duba Bătrânilor, aia din care duhoarea lor nu iese orice i-am face și pe care nu o folosim la nimic altceva. Am ales la întâmplare încă cinci Bătrâni și le-am făcut semn să urce. Și m-au ascultat. Mă rog, „m-au ascultat” e un fel de-a spune. De fapt, au urmat-o pe Spot, pentru că ea le era lider. Nici lor nu le convenea situația și, pe tot drumul până la râu, i-am auzit cotcodăcind la grămadă în limba aia pe care nimeni nu o va înțelege vreodată.

Ziua era frumoasă. Foarte caldă, firește, dar fără vreun nor pe cer. Când am oprit motorul, ne-a învăluit o liniște deplină. Nu se auzea niciun sunet în afară de câte un *poooc* al vreunei bucăți desprinse dintr-una din navele de pe orbita inferioară a Pământului care intraseră în depărtata Buclă Lofstrom din Nairobi. Am tras aer în piept. Până și aerul mirosea bine – a iarbă, ciulini și acacia. În clipe dintr-astea mă bucur nespus că am hotărât să mă angajez în rezervație, în loc să mă fac avocat sau doctor de oameni cum își doriseră părinții mei.

Botezaserăm „Marea Cotitură” zona râului unde se aflau hipopotamii. În locul acela apa face un cot în unghi drept, iar malul opus este curățat la fiecare sezon ploios. În apa nu prea adâncă din cotul acesta sunt întotdeauna câte cincisprezece sau douăzeci de hipopotami care fac ce au ei chef să facă – adică se bălăcesc de colo până colo, uneori scufundându-se, apoi ieșind la suprafață ca să respire. Și mai mereu se află acolo câte unul sau doi crocodili, așteptând răbdători pe mal vreun pui care să se îndepărteze suficient de mult de hipopotamii mari și din care să se înfrupte.

De data aceasta erau trei crocodili acolo, nemișcați sub razele fierbinți ale soarelui african. Își țineau căscate fălcile lungi și cu mulți colți ascuțiți, dezvelind interiorul gălbejit al boturilor. Presupun că așa reușesc ei să se răcorească… ca niște căței pe timp de vară. În schimb, senzația pe care ți-o dau este că abia așteaptă să înhațe ceva comestibil. Bănuiesc că și ipoteza asta este una bună, ceea ce mă face să mă cutremur un pic atunci când îi văd cum stau așa. Și Bătrânii se speriaseră. Scânceau, nedorind să coboare din dubă și aproape că i-am dat jos cu forța. După aia, tremurând și bolborosind înspăimântați, s-au îngrămădit unii în alții cât de departe de mal le-am permis eu să stea.

Din fericire, așteptarea noastră nu a fost lungă, pentru că Geoffrey era chiar în spatele nostru, în camionul cu lansatorul de capre.

Geoffrey îl inventase. Înainte de venirea mea, obișnuia să utilizeze capre vii, dar eu am pus capăt acestei practici. Creștem capre pentru hrană și nu mă apucă sensibilitățile când vine vorba să le tai, dar am grijă ca acelea folosite la dresajul prin frică să fie deja moarte.

Cât timp Geoffrey și-a montat aparatul, mi-am luat un minut de răgaz să mă uit la hipopotami. Mereu mă distrează animalele astea: adulții, de mărimea dubei noastre, iar puii, mari cât porcii. Și mi se pare că și ele se simt bine. În fond, de câte ori ai în viață ocazia să vezi o familie mare și fericită? Sunt convins că adulții erau conștienți de prezența noastră, mult mai mult decât crocodilii de pe mal, dar nu părea să-i deranjeze. Hipopotamii nu sunt deosebit de violenți dacă îi lași în pace. Dacă aș avea ocazia, mi-ar face plăcere să înot cu ei într-o bună zi. Dar într-un loc fără crocodili.

— Gata, Grace! mi-a strigat Geoffrey, deja cu degetul pe trăgaciul lansatorului.

— Poți să tragi, i-am zis eu.

Apoi le-am spus Bătrânilor:

— Priviți!

Și au privit speriați, dar și fascinați cum hoitul caprei țâșnește din lansator și cade în apă, în aval de hipopotami, ca să nu le facem probleme.

N-ai crede că un crocodil e capabil să fugă prea repede cu picioarele alea mici și strâmbe și cu coada aia lungă. Și te-ai înșela. Chiar înainte ca stârvul caprei să atingă apa, toți cei trei crocodili deja porniseră cu mersul lor legănat, dar extrem de rapid spre malul râului. Au intrat în apă și au dispărut în aceeași secundă. O clipă mai târziu, toată zona din jurul caprei se făcuse deja roșie, apa se mișca în vârtejuri mici și din când în când câte o coadă izbea aerul, nelăsând vreun dubiu cu privire la ce se întâmpla în adânc. Spectacolul acesta nu a durat mult. Capra a devenit amintire într-un singur minut.

M-am uitat spre hipopotami. Păreau că nici nu observaseră. Dar am băgat de seamă că toți adulții se aflau acum în partea din aval a turmei, iar puii erau în partea cealaltă, departe de crocodili.

— S-a terminat cu distracția! le-am zis eu Bătrânilor. Treceți înapoi în dubă!

Și le-am arătat direcția, ca să fiu sigur că m-au înțeles. N-au stat pe gânduri. Încă tremurând, au început să urce unul câte unul. Eram pe punctul de a-i urma, când l-am auzit pe Geoffrey cum mă strigă. Pe jumătate în dubă, m-am întors și l-am întrebat:

— Ce s-a întâmplat?

Mi-a arătat aparatul de recepție.

— A sunat Shelly. Îl mai ții minte pe ăla care pretinde că ar fi proprietarul Bătrânilor? S-a întors.

Pe drumul înapoi spre rezervație, am stat cu o mână pe volan și cu cealaltă pe aparatul meu de recepție, cerându-i lui Shelly să-mi confirme dacă vestea era adevărată – și, da, ticălosul acum avea permis apoi luând legătura cu Nairobi ca să-i întreb de ce i l-au eliberat. De la centru mi-a răspuns Bertie ap Dora. E șeful meu și după tonul lui mi-am dat seama că se simțea teribil

de stânjenit.

— Da, Grace, mi-a zis el, i-am eliberat un permis. N-am avut încotro, nu crezi? E Wan.

N-am priceput din prima. Apoi am exclamat:

— O, Doamne! Pe bune? Wan?

Iar când Bertie m-a asigurat că străinul misterios era chiar Wan, că îi verificaseră identitatea și așa era, abia atunci am înțeles totul.

De vreme ce era Wan, înseamnă că spusese adevărul. Aproximativ. Nu era chiar proprietarul Bătrânilor, dar se putea spune că era ceva în sensul acela, pentru că, din punct de vedere legal, el îi descoperise.

Mă rog, din punctul meu de vedere raționamentul ăsta nu prea ținea. Dacă stăteai să te gândești puțin, Wan însuși fusese descoperit de echipa Herter-Hall, la fel cum fuseseră descoperiți și Bătrânii. Oricum, punctul meu de vedere nu conta. Asta era decizia luată de Corporația Porții: i se oferise individului o parte din drepturile de proprietate atât asupra locului unde fuseseră descoperiți Bătrânii, cât și asupra tuturor lucrurilor existente acolo. Și nimeni nu cuteza să se opună hotărârilor luate de Corporația Porții.

Problema cu Bătrânii era că fuseseră descoperiți pe un artefact Heechee, aflat pe o orbită foarte îndepărtată a Soarelui. Și Heechee-ii îi duseseră acolo cu sute de mii de ani în urmă, când se apucaseră să studieze sistemul solar al Pământului.

Pe vremea aceea de foarte demult, Heechee-ii căutau rase inteligente cu care să se împrietenească. Dar nu-i descoperiseră decât pe strămoșii Bătrânilor, niște hominizi mici, păroși și tembeli, cărora li s-a dat denumirea de australopiteci. Nu era mare lucru de capul lor, dar erau singura rasă pământeană cât de cât apropiată de creaturile inteligente pe care le căutau Heechee-ii la momentul respectiv. Prin urmare, au luat câțiva australopiteci pe care să-i împerecheze și să-i studieze. Și după aceea, puțin mai târziu, când toate miliardele de Heechee s-au speriat și au dat fuga să se ascundă în Nucleu, i-au lăsat în urmă pe australopiteci. Nu că i-ar fi abandonat cu totul. Le lăsaseră Fabrica de Hrană, astfel că nu erau niciodată flămânzi. Și australopitecii au rămas acolo, generație după generație, vreme de sute de mii de ani, până când au ajuns oamenii pe Poartă și au avut acces la navele Heechee rămase acolo. Povestea mai

spune că unul dintre oamenii de pe o navă veche, singurul care a supraviețuit și a putut fi salvat, era un copil pe nume Wan.

Am dat cu ochii de el de cum am ajuns la complex. Nu mai era copil, dar nici greu de recunoscut nu era. Pur și simplu ieșea în evidență. Nu era mult mai înalt decât Bătrânii, dintre care vreo doisprezece se strânseseră în jurul lui și îl priveau cu interes șovăielnic. Dar, oricum, era mult mai bine îmbrăcat decât ei. De fapt, era mai bine îmbrăcat și decât noi. Renunțase cu totul la gulerul din blană, iar costumul pe care îl purta acum era unul de safari, cu buzunare multe, după care se înnebunesc turiștii. Spre deosebire însă de costumele obișnuite de safari, al lui era confecționat din mătase pură. În mană avea o cravașă, deși nu existau cai pe o rază de cinci sute de kilometri în jurul nostru. (Zebrele nu se pun.)

Imediat ce m-a văzut, s-a și repezit la mine cu mâna întinsă și cu un rânjet larg și satisfăcut pe chip.

— Eu sunt Wan, s-a prezentat el. Să știi că nu-ți port pică pentru ce s-a întâmplat ieri.

Nu mă simțeam deloc vinovată, dar nu am comentat nimic. I-am strâns mâna.

— Grace Nkroma, m-am prezentat eu. Custode-șef al rezervației. Ce dorești?

Rânjetul s-a făcut și mai lătăreț.

— Cred că i-ai putea zice nostalgie. Ăsta-i cuvântul, nu? Mă simt cumva legat de Bătrânii mei, pentru că au avut grijă de mine când eram mic. Am tot intenționat să-i vizitez după ce au fost mutați aici, dar am fost atât de ocupat…

Și a ridicat ușor din umeri, ca și cum ar fi vrut să-mi demonstreze cât de ocupat fusese.

Apoi se uită binevoitor la Bătrânii din jur.

— Da, a dat el din cap, mi se pare că-i recunosc pe unii dintre ei. Observi cât de mult se bucură să mă vadă?

Poate că se bucurau. Cea căreia noi îi ziceam Beautiful[16] înfigea un ghimpe murdar în brațul fiului ei, Gadget, ca să-i facă unul dintre tatuajele lor hidoase. Ceilalți se împărțiseră în două: jumătate stăteau cu ochii la Beautiful, jumătate se uitau la Wan. Tipul dădea impresia că nu-i pasă. Și m-a anunțat:

— Le-am adus daruri minunate.

A smucit din degetul mare spre aeroglisor.

---

[16] „Frumoasa”, în lb. engl., în orig. (n. tr.).

— Ați face bine să le descărcați! Stau de ceva vreme acolo și trebuie să le băgați în pământ cât mai repede.

După câte se părea, nu-l deranja mirosul Bătrânilor, pentru că a plecat braț la braț cu doi dintre ei, lăsându-ne pe noi să-i executăm ordinul.

III

Wan adusese aproximativ patruzeci de „daruri minunate” pentru fosta lui familie. Acestea erau niște răsaduri mici și verzi în ghivece cu pământ presat. Carlo le-a cercetat din ochi, după care s-a holbat la mine:

— Ce mama dracului ar trebui să facem cu astea? a vrut el să afle.

— O să întreb.

Și am făcut iar legătura cu Bertie ap Dora.

— Sunt tufe cu fructe de pădure, mi-a zis el pe un ton defensiv. Bătrânii obișnuiau să cultive fructe din astea înainte să-i aducem aici. Și credem că le place gustul lor. Eu cred că-i chiar un dar foarte drăguț. Spune, ție nu ți se pare?

Nu mi se părea. Așa că n-am spus. În schimb, am zis:

— Ar fi fost mai drăguț dacă le planta cu mâna lui. În fond, care-i treaba cu tipul ăsta? Așa se poartă întotdeauna?

Întrebarea mea era retorică, dar Bertie s-a hotărât să-mi răspundă. S-a gândit câteva clipe, apoi mi-a spus încet:

— Wan a făcut destul de multe gesturi... cum să zic... *impulsive* la viața lui. Unele i-au adus necazuri. Chiar necazuri cu poliția.

— Adică e un criminal?

— Mă rog, a spus cu dispreț Bertie, chiar dacă este, nu a făcut nicio zi de pușcărie. Cum să facă? La banii lui are cei mai buni avocați.

Apoi a schimbat subiectul.

— Trebuie să-ți atrag atenția asupra unui singur lucru. Se pare că tufele astea au nevoie de multă apă, așa că vezi să le plantezi lângă scurgerea de la fântâni. Ai priceput? Și ar fi bine să le păzești ca să nu le mănânce girafele până când mai cresc.

— Și cum ar trebui să facem chestia asta? l-am întrebat eu.

Dar Bertie închisese deja. Normal. Ce-i păsa lui cum? El e șeful.

Știți bancul ăla cu locotenentul, sergentul și catargul?

Catargul e înalt de opt metri, iar locotenentul nu are decât șase metri de frânghie. Grea treabă. Cum credeți că ridică locotenentul steagul până în vârful catargului?

Foarte simplu. Locotenentul zice: „Sergent, pune mâna și ridică steagul în vârful catargului”. Și pleacă la clubul ofițerilor să bea o bere.

Așa stă treaba: eu sunt sergentul lui Bertie. Deși nu-i musai să fiu. Bertie mă tot roagă să mă transfer la birourile din Nairobi pe funcția de șef de sector. Leafa ar fi mai bună, dar aș fi obligată să locuiesc într-un oraș mare. Unde mai pui că n-aș mai avea nicio legătură directă cu Bătrânii.

Una peste alta, ai putea crede că nu ar fi atât de rău, dar… of, la naiba, mai bine recunosc!… știam că mi-ar fi dor de fiecare creatură împuțită și tembelă. Nu erau prea curați și nici prea isteți și, cu toate că îmi erau dragi, nu prea eram sigură că mă plăceau și ei. Dar aveau nevoie de mine.

Wan era deja de trei zile în rezervație și ne obișnuiserăm cât de cât cu prezența lui. De fapt nici nu-l vedeam prea mult. În timpul zilei, îi plimba pe Bătrâni cu aeroglisorul și-i îndopa cu înghețată pe băț și limonadă de la congelatorul lui personal. Chestiile astea nu le făceau deloc bine, dar nici nu aveau ce rău prea mare să le facă dacă le gustau o dată sau de două ori în viață. Când se întuneca, se întorcea în complex, dar și atunci evita compania noastră, a rangerilor. Stătea în vehiculul lui și se uita la telenovele și la desene animate alături de alți câțiva Bătrâni. Tot acolo dormea.

Când l-am întrebat pe Wan câtă vreme avea de gând să rămână în rezervație, mi-a aruncat iarăși rânjetul lui satisfăcut și mi-a spus:

— Habar n-am, Gracie. Mă distrez de minune.

— Nu-mi mai spune „Gracie”!

Dar deja își întorsese spatele la mine și pornise să strângă alți câțiva Bătrâni pe care să-i ducă la plimbare.

Mi se părea că întreaga viață a lui Wan se axa doar pe distracție. Înainte de a ajunge la noi explorase toată galaxia în nava lui personală. (înțelegeți ce zic? Nava lui personală!) Și-o permitea. Ne-a spus că redevențele primite pentru substanțele Heechee produse la Fabrica de Hrană l-au adus pe locul opt în topul celor mai bogate persoane din galaxie. Și își putea permite

orice îi trecea prin cap. A avut grijă să ne spună și asta, fapt care nu a avut darul de a-l face simpatic în ochii noștri, mai cu seamă în cei ai lui Carlo.

— Mă calcă pe nervi cu lăudăroșenia asta neîncetată, mi s-a plâns el. Pot să-l dau afară pe nesimțitul ăsta?

— Nu, atâta vreme cât nu ne face probleme, i-am spus eu. Cum merge cu plantarea tufelor?

De fapt, mergea binișor. Tot ce aveau de făcut era să sape o groapă mică în pământ, cam la doi metri de fântână, în care să pună câte unul din ghivece. Asta era toată chestia. Și cădea în sarcina celor două echipaje care patrulau zilnic prin rezervație în căutare de urme de elefant sau de intruși. Plantarea tufelor le lua doar câteva minute la fiecare oprire.

Apoi, fără să ne anunțe, Wan a plecat.

Mie mi s-a părut că am auzit zgomotul elicelor de la aeroglisorul lui chiar când mă duceam la culcare. M-am gândit să mă scol să văd ce se petrece, dar – la naiba! — în momentul acela perna mi se părea mult mai interesantă decât Wan și m-am întors pe-o parte, uitând cu totul de el.

Sau aproape cu totul. Cred că subconștientul meu, mai inteligent decât restul, m-a făcut să dorm prost. Și, când m-am trezit a patra sau a cincea oară, am auzit cum vocile Bătrânilor bolboroseau încet îngrijorate la fereastra mea.

Asta m-a trezit de tot. Bătrânilor nu le place întunericul, pentru că acasă la ei nu aveau așa ceva. Mi-am tras pe mine un șort și m-am dus afară. Spot stătea pe vine, împreună cu Brute și Blackeye. Toți trei s-au întors să se uite la mine.

— Ce s-a întâmplat? i-am întrebat eu.

Femela molfăia o bucată de hrană-CHON.

— Gress, mi-a spus ea politicoasă, arătând că știe cine sunt. El. Pa.

Și a fluturat din mâini ca să fie convinsă că înțeleg.

— Să fie sănătos, am zis eu. Pa unde?

A făcut iar gestul acela.

— Pa-pa.

— Da, bine. Știu ce-i aia *pa,* am mârâit eu. A zis când vine înapoi?

Spot a înghițit, după care a scuipat o bucățică de ambalaj.

— Nu înapoi, m-a lămurit ea.

Probabil că eram încă destul de adormită, pentru că nu am

înțeles din prima.

— Cum adică „nu înapoi”?

— Pa, a repetat ea calmă. Și Beautiful. Pony. Gadget. Și ei tot pa.

IV

I-am trezit pe Shelly și Carlo și i-am trimis în aeronava ultraușoară să cerceteze rezervația, dar nu am avut răbdare să aflu ce au descoperit. Încă dinainte să decoleze, eu stabilisem deja legătura cu centrul. Normal că Bertie nu era la birou, doar era miezul nopții și cei de la centru au program de boieri. Dar l-am căutat acasă și l-am trezit din somn. Nu m-a crezut din prima:

— De ce dracu’ să răpească cineva câțiva Bătrâni?! a vrut el să știe.

— Întreabă-l tu pe mizerabil! m-am răstit eu. Numai să-l găsești mai întâi. Trei Bătrâni a răpit nenorocitul. Pe Beauty și pe copilul ei de doi ani, Gadget. Și pe Pony. Probabil că Pony e tatăl copilului.

Am auzit un pufnet iritat.

— În regulă. În primul rând, am nevoie de descrierea lor. Ba nu, scuze…

Își dădu și el seama de gogomănia spusă: cum să descrii trei Bătrâni. Și de ce să o faci?

— Uită ce-am zis, continuă Bertie. De acum înainte mă ocup eu de povestea asta. Îți garantez că n-o să plece de pe planetă. În zece minute poliția o să fie la Bucla Lofstrom. Și o să dau alarma generală pe…

În momentul ăsta m-am hotărât să-l întrerup.

— Ba nu, Bertie. Nu *tu* ai să te ocupi. *Noi* o să ne ocupăm. Ne vedem la Buclă și te anunț de acum că nu-mi pasă cât de bogat e ticălosul ăsta și am de gând să-i dau una să mă țină minte atunci când punem mâna pe el. Și după aia o să vadă el cum arată pe dinăuntru o celulă de închisoare.

Dar socoteala de acasă nu s-a potrivit cu cea din târg.

M-am urcat în aeroglisorul nostru de două locuri, care e aproape la fel de rapid ca avionul ultraușor. De fapt, la cum îl pilotam eu, parcă mergea puțin mai repede. Când am ajuns aproape de Bucla Lofstrom, de unde se vedea bula strălucitoare

a orașului Nairobi câțiva kilometri mai la nord, aeronavele poliției deja brăzdau cerul. De vreo două ori au coborât puțin ca să mă identifice și apoi au pornit în viteză mai departe.

Pe timpul nopții, Bucla este ticsită cu lumini, ceea ce o face să semene cu un montagne russe lung de câțiva kilometri. I-am auzit scheunatul cablurilor magnetice cu mult înainte de a ajunge la terminal. Nu erau prea multe nave care să vină sau să plece – poate pentru că era noapte în partea aceasta de lume –, așa că mi-am închipuit că nici prea mulți pasageri nu ar fi trebuit să fie pentru ca Wan și ostaticii lui să treacă neobservați. (De parcă trei Bătrâni ar putea vreodată să treacă neobservați.)

Și nu m-am înșelat: la ora aia abia dacă erau câțiva pasageri care așteptau în terminal. Bertie ajunsese deja, însoțit de șase polițiști din Nairobi. Dar aceștia nu aveau prea multe de făcut. Și nici eu; cu excepția faptului de a mă frământa și de a mă înjura că-l lăsasem să plece.

La un moment dat, polițistul cu aparatul de recepție a primit o informație, a mârâit un răspuns și după aceea s-a apropiat de noi cu o expresie rușinată pe chip.

— N-o să vină aici, i-a zis el lui Bertie. N-a folosit Bucla nici la venire. Are propria lui pistă de aterizare și se pare că tot pe ea a decolat, pentru că pista a dispărut.

Chiar așa!

Până când Bertie, nervos la culme, a reușit să ia legătura cu una din autoritățile de pe orbită, Wan avusese suficient timp să se urce în nava lui spațială și să pornească cu viteză superluminică spre alte lumi. Niciodată nu l-am mai văzut nici pe el și nici pe vreunul dintre cei trei Bătrâni.

Dar am mai auzit de el. Fiți convinși că am mai auzit. Ca toată lumea, de altfel. Pentru că nouă, tuturor, ne face plăcere să citim isprăvile tinerilor de bani gata. Iar Wan corespundea întru totul profilului.

Însă toată povestea asta mi-a dat de gândit. Îi aduseseră pe Bătrâni în Africa pentru a le putea garanta siguranța și uite că n-a mers. Oare ce vor face acum?

6 CEL CARE-I URA PE OAMENI

I

Camera personală repartizată lui Stan și Estrellei pe navă era

de dimensiunea unei cabine de lift. Se pare că fusese concepută pentru un singur locatar. Mai bine spus, pentru un singur locatar Heechee, fiindcă era limpede că nu se intenționase cazarea oamenilor în spațiul acela strâmt. O dovedea mobilierul. Acolo se afla una dintre stinghiile bifurcate pe care le plăcea atât de mult Heechee-ilor să se așeze, un morman din ierburile artificiale pe care dormeau și un raft construit în perete, ca un pupitru de copil, pe care se afla obiectul în formă de ghiveci pe care Stan îl mai văzuse, dar care habar nu avea la ce folosea. Chiar în mijlocul cabinei, în văzul tuturor, se afla unul dintre recipientele acelea strălucitoare, prevăzute cu un șanț, pe care Heechee-ii le foloseau pentru eliminarea excrețiilor fiziologice. Atâta tot era acolo, dacă nu puneai la socoteală și colecția de cincisprezece, douăzeci de obiecte din cristal, pe care primii prospectori veniți de pe Poartă le botezaseră „evantaie de rugăciune”. Estrella îi spuse că obiectele astea se băgau în ghiveciul de flori.

— Sunt ca niște cărți. Am văzut cum face Salt. Le pui în aparatul de citit, căruia ei îi zic „cititor”.

Și îi arătă ghiveciul.

— Uite, ăla e.

— Aha! murmură Stan, învârtind în mâini unul din evantaie.

Adevărul este că nu-l prea interesa obiectul cu pricina, ci voia doar să aibă o preocupare ca să treacă timpul mai repede. Își dorea să fi avut un ceas la el, ca să-și poată da seama cât îi lăsaseră să aștepte aici; își dorea să apară mai repede femela Heechee și să le spună că puteau ieși din cabina asta; și, mai mult decât orice altceva, își dorea să le aducă cineva ceva de mâncare pentru că trecuse prea multă vreme de la ultima masă.

Încercă să se așeze la pupitru, dar nu reuși să rămână prea mult acolo; spre deosebire de stinghiile din bătrânul lor Cinci, cele de aici nu fuseseră modificate pentru conturul șezutului de om. În cele din urmă se întoarse către Estrella, care stătea pe mormanul de ierburi pentru dormit.

— Îmi dai voie să iau puțin papura asta? o rugă el și trase balotul spre pupitru.

Îl îndesă între dinții stinghiei Heechee, reușind să improvizeze un șezut de scaun care nu era confortabil, dar măcar nu mai avea senzația că-i alunecă fundul într-o menghină ucigașă.

Începu iarăși să se joace cu evantaiul de rugăciune și cu

suportul lui. Estrella, care stătea acum în picioare lângă el, îi spuse îngrijorată:

— Să nu-l strici, Stan, dragule! Nu știu cât de scumpe sunt chestiile astea…

Și imediat exclamă pe un cu totul alt ton:

— Ooo!

Stan se uită repede în jur și văzu că nu mai sunt singuri. În ușa deschisă stătea un mascul Heechee care îi privea pe amândoi cu interes clinic.

— Acesta este un sfat excelent, le zise el (într-o engleză corectă, deși cu accent pronunțat!). Ar fi bine să nu puneți mâna pe lucruri pe care nu le înțelegeți.

Din punctul de vedere al lui Stan, masculul din pragul ușii nu se deosebea de ceilalți Heechee nici prin culoarea pielii, nici prin forma feței și nici prin conturul corpului. Dar avea ceva deosebit, ceva ce nici măcar tânărul nostru nu putea să nu observe. Hainele. Picioarele lui late de Heechee purtau o încălțăminte sport de un verde țipător, iar de la brâu până la glezne era înfășurat într-o fustă asemănătoare cu kilturile scoțiene – probabil pentru a acoperi păstaia Heechee dintre picioare, își zise Stan. Pe cap individul își pusese o șapcă de baseball cu cozorocul tras pe ochi.

Stan nu avea nicio îndoială că la acest mascul Heechee se referise Salt atunci când îi avertizase să-și țină gura, acela despre care ea spusese că avea „haine ciudate”. Dar uite că acum nu mai depindea de ei să îl evite, pentru că el le intrase în cabină și începuse să le vorbească.

— Salut! zise masculul Heechee. Dă-mi puțin aia!

Se apropie de Stan și-i luă evantaiul de rugăciune din mâini, fără să aștepte acordul.

— Acum ascultați aici! le ordonă el.

Manevră cu dexteritate evantaiul și apoi îl deschise trăgând de un capăt ieșit în afară. Când îi dădu drumul, obiectul alunecă la loc în forma lui de cornet de înghețată, cu un sunet mic, metalic, aproape ca un foșnet melodios.

— Cu ce vi se pare că seamănă sunetul acesta? îi întrebă el.

Stan se holbă la el cu gura căscată, apoi se întoarse nedumerit spre Estrella, care se hazardă să răspundă:

— Cu cel făcut de o mașină?

Străinul emise un zgomot care s-ar fi vrut un chicotit de om sau măcar o imitație a acestuia.

— Da, cu cel făcut de o mașină, de acord cu tine, zise el. Sună ca o mașină pentru că asta și este. Da? Bine? Acum ascultați și sunetul acesta.

Meșteri ceva la baza evantaiului, apoi scoase de acolo un globuleț sidefiu pe care îl ridică, arătându-l celor doi.

— Acesta este un contact de aprindere, pe care voi, cei de origine umană, l-ați numit „perlă de foc”. Mai ascultați o dată.

Acum frecă globul cu degetul subțire, făcându-l să scoată un fel de șuierat foarte slab.

— Acum ați auzit. Așadar Spuneți-mi, vi se pare că vreunul dintre sunetele acestea seamănă cu cuvântul „Heechee“ așa cum îl rostesc oamenii?

Amândoi clătinară din capete. Străinul zise posomorât.

— Probabil că au fost unii dintre voi cărora li s-a părut că seamănă, pentru că din cauza aceasta ne-au numit așa pe noi. Heechee. După ce s-au gândit cu ce ar putea semăna sunetele acestea. Știți că i-am auzit și pe unii din neamul nostru folosind același cuvânt când vorbesc despre noi?

Stan se uită din nou la Estrella, dar acum răspunse el pentru amândoi:

— Scuze dacă te simți jignit. Dar nu noi v-am dat numele. Nici măcar nu am fost acolo.

— Nu, spuse masculul. Este foarte corect să spui că voi doi nu ați fost acolo.

Îi măsură din cap până în picioare cu o privire pe care Stan nu o putu desluși. Apoi se întoarse să plece. Se opri în pragul ușii.

— Mi se pare extrem de interesant că nimeni din neamul vostru nu vrea să-și asume responsabilitatea pentru ce au făcut alții tot din neamul vostru.

Făcu o pauză, apoi pufni disprețuitor pe nări și zise:

— Pe Poartă voi doi sunteți socotiți un fel de eroi. Dar, desigur, nu sunt prea mulți aceia cu care să se mândrească neamul vostru. Corect?

Rămași din nou singuri, Stan și Estrella s-au odihnit pe rând. Mai întâi s-a așezat Stan pe maldărul de ierburi artificiale, pe care îl scosese de pe stinghia Heechee, iar Estrella s-a cocoțat și ea cum a putut între dinții furcii. Apoi invers. Apoi unul a stat în

picioare în timp ce celălalt încerca să se întindă cât de cât pe ierburi. Apoi au stat amândoi în picioare sau, mai bine zis au început să se bâțâie prin spațiul strâmt, pentru că le era tot mai foame și nu mai suportau să stea în cabina aceea și erau din ce în ce mai nervoși și supărați – nu doar pe gazda lor Heechee, dar și unul pe celălalt, pentru că puneau, iar și iar, aceleași întrebări la care nu aveau răspuns: Cine fusese ciudatul ăla cu haine caraghioase? Când urma să decoleze nava asta? Ce a vrut să zică ciudatul ăla când le-a spus că ei sunt eroi pe Poartă? Și, în primul rând, ce naiba știa el despre Poartă? De ce nu mai vine Salt să-i scoată din locul ăsta? Pentru numele lui Dumnezeu, oare nu venise vremea să li se dea ceva de *mâncare*?

Peste toate astea, Stan avea nevoie la toaletă. În pofida lungii perioade de intimitate de pe Cinci-ul lor, nu prea voia să folosească recipientul pentru excrețiile fiziologice chiar sub ochii Estrellei. Când presiunea din vezică deveni la fel de intensă ca senzația de foame din stomac, se hotărî să facă ceva.

— La dracu' cu toate astea! exclamă el.

Și se îndreptă spre ușă cu hotărârea să o deschidă, chiar dacă era zăvorâtă cu unul din lacătele alea Heechee, de neînțeles pentru mintea omenească. Sau măcar să lovească cu pumnii în ea până când l-ar fi auzit cineva și i-ar fi scos de aici.

Problema se rezolvă singură. În clipa când atinse ușa, aceasta se deschise fără zgomot și Stan se trezi în fața coridorului lung pe care veniseră, coridorul acela care se termina în sala în formă de fus. Estrella era la jumătate de pas în spatele lui.

Îl izbi izul slab de amoniac, specific Heechee-ilor, avertizându-l din timp asupra scenei pe care urma să o vadă. Acum în sala aceea erau destui Heechee; doi discutau pe ton scăzut în fața unuia dintre cubiculele de comandă; altul era ocupat să aleagă niște cărți-evantaie pe care să le pună în mașinile de citit. Ceilalți, cel puțin șase, mâncau și beau în jurul unor mese apărute de nicăieri. Niciunul dintre Heechee-ii aceștia nu semăna cu masculul care îi vizitase în cabină. Dar toți se opriră din activitățile lor ca să se uite lung la Stan și Estrella.

După o clipă de ezitare, femela pe nume Salt se ridică de la masă și se apropie de ei.

— Voi, persoane-oameni, vreți să mâncați cu noi? îi întrebă ea. Aproape am terminat. Nu știut ce facem când a venit vremea să mâncăm, pentru că nu vrut să deranjăm la voi.

— O, da, sigur că vrem să mâncăm, spuse cu înflăcărare Estrella.

Stan îi ținu isonul.

— O, da. Categoric. Lasă-mă doar un minut ca să... hm... să mă spăl pe mâini.

Unii dintre Heechee-ii din sală au scos niște sunete asemănătoare cu strănutul, posibil echivalentul râsului în lumea lor, atunci când i-au văzut pe Stan și Estrella cum încercau să se așeze cât mai bine pe stinghii. Estrella i-a povestit lui Salt cum încercaseră să rezolve problema în cabina lor, fapt care a provocat o discuție scurtă în limba Heechee. Și apoi au fost aduse niște baloturi suplimentare de ierburi artificiale cu care au fost umplute spațiile dintre dinții stinghiilor.

După aceea li s-a servit masa.

Tot mâncare Heechee. Și nu aveau cum să o refuze, pentru că pe navă nu exista altceva. Stan încercă, mai mult în silă, câteva feluri. Dar toate aveau o consistență ciudată, o culoare bizară și un gust ce nu putea fi descris – Stan încercă să o facă, dar nu reuși. Oare chestia asta rozalie și ațoasă ar fi trebuit să aibă aromă de mentă? O aromă avea, cu siguranță, dar semăna mai mult cu iarba-mâței decât cu acadelele de Crăciun. Iar bobițele negre care i se fărâmau între dinți nu aveau absolut niciun gust. Nu contează, își spuse el cu hotărâre, important e că sunt de mâncare. Și, într-adevăr, păreau să-i fi umplut golul din stomac.

Rataseră decolarea navei, îi anunță Salt.

— Nu simțit... cum zici?... zgâlța? Hâț-hâț? Pe drum suntem de mult timp. Sper voi dormit bine.

— O, dar n-am dormit deloc, zise Estrella. Știi, am avut un musafir.

Informația asta o făcu pe Salt să se oprească din ciugulitul sporadic al alimentelor de pe masă. De fapt, femela Heechee terminase de mâncat și Estrella era convinsă că le ține companie.

— Înțeleg foarte puțin, spuse ea. De ce zici asta? Sigură sunt că nimeni nu deranjat la voi.

— Ei, uite că ne-a deranjat cineva, o corectă Stan, cu gura plină de ceva amar la gust, dar cu consistența lipicioasă a bezelelor moi. Avea niște haine caraghioase și o șapcă și mai

caraghioasă și vorbea foarte bine engleza.

Efectul acestor cuvinte asupra lui Salt fu unul incredibil. I se zbârli blana din jurul capului, i se chirciră mușchii feței, de ziceai că are niște șerpi sub piele. Rămase cu gura căscată, de parcă nu reușea să priceapă cele auzite.

— Persoană deranjat intimitate din cabina voastră? întrebă ea nedumerită.

— Cum te văd și cum mă vezi, spuse Stan, dând cu putere din cap.

— Dar este… începu ea, apoi se întrerupse.

Evident necăjită de ce auzise, începu să bată aerul cu mâinile, apoi se întoarse ca să discute ceva cu ceilalți Heechee din sală. Nici Stan și nici Estrella nu sperau să înțeleagă ceva, pentru că discuția aprinsă se purta în limba lui Salt. Important este doar că a avut efect. Pe neașteptate toți Heechee-ii începură să vorbească la grămadă, fluturând din brațele lor scheletice, scuturând din capetele ca niște cranii dezgolite de piele, întinzând degetele osoase spre Estrella și Stan. Iar izul de amoniac, slab până atunci, deveni din ce în ce mai intens din cauza surescitării lor maxime.

Stan reuși să înghită și ultimii câlți din gură și o întrebă oarecum temător pe Estrella:

— Am dat de belea?

Ea dădu îngrijorată din umeri.

— Ții minte că Salt ne-a zis să nu vorbim cu el, spuse fata. Deși nu-mi dau seama cum am fi putut evitat asta. El a intrat în cabina noastră și a început să vorbească cu noi.

Și atunci, după ce fiecare Heechee din sală își exprimase părerea (ba chiar de mai multe ori), Salt se întoarse spre ei și le dădu o veste minunată.

— Noi nu supărat. Persoana vizitat și vorbit la voi. Voi nu vizitat ori vorbit la el. Deci voi nu vină. Dar nu mai e încă o dată, pentru că persoana în cabina ei cu însoțitor responsabil și cu vechime, nume la el este Slightly Bitter[17].

Și adăugă imediat pe un ton sumbru.

— Care nu ar fi trebuit să dea voie la el de prima dată.

Tăcu câteva clipe, apoi continuă:

— Miră tare mult la noi că el vrut să vadă la voi. Pricepeți voi, el urăște la voi foarte mult.

---

[17] Ușor Amărui, în lb. engl., în orig. (n. red.).

III

Estrella se încăpățână să afle de ce îi ura. („De ce să ne urască? Nici măcar nu ne cunoaște!”) Stan se încăpățâna să afle ce acțiune ar fi putut să întreprindă persoana respectivă dacă îi ura atât de mult. După vreo șase încercări nereușite de a răspunde fiecăruia în parte, Salt gesticulă resemnată din încheieturile mâinilor și o luă de la capăt.

Musafirul lor (al cărui nume se traducea în limba Heechee prin „Cel care face multe”) făcuse parte din echipajul unei misiuni de explorare, alcătuit din trei membri. Sarcina lor fusese să dea de urma creaturilor capabile să călătorească prin spațiu, cunoscute sub numele de „Asasini”.

Când Estrella vru să afle motivul pentru care fuseseră botezate astfel, pe chipul lui Salt se așternu consternarea.

— Pentru că asta erau: asasini, le explică ea. Demult, înainte de Retragere, Asasinii aceștia ucideau pe oricine le ieșea în cale. De tot. Pe toți. Cum să le zicem altfel? Deși, se corectă ea, mai zicem la ei și „Dușmanul”, că asta sunt ei pentru noi.

— Am înțeles. Și tipul ăla a crezut că noi suntem Asasini? se aventură Stan.

Salt începu să râdă cu hohotele înecate ale rasei Heechee, dar se opri politicoasă după câteva secunde.

— Vorbă nu-i deloc! Cazul nu este! Vă rog să permiteți la mine să elucidez la voi.

Resemnat, Stan o îndemnă să elucideze mai departe. Iar Salt se grăbi să o facă. Cei trei exploratori Heechee călătoriseră prin întreaga galaxie, căutând semne care să îi ducă la acești Asasini. În zadar. Stan nu prea înțelegea la ce anume se referea Salt când vorbea despre „semne”; din câte putea el deduce din limbajul greoi al lui Salt, nava respectivă „amușina” toate cotloanele galaxiei în speranța că vor da de urma Asasinilor infiltrați în zonele populate. Exact cuvântul „amușina” l-a folosit femela Heechee. Iar Stan se trezi să obiecteze:

— Dar nu poți să miroși nimic în spațiu.

Își dădu seama de prostia făcută și clătină din cap.

— Nu contează. Haide, spune mai departe așa cum știi tu.

Exploratorii nu i-au găsit pe Asasini și atunci au schimbat direcția. Și s-au dus într-un loc unde, înainte de Retragere, Heechee-ii își lăsaseră mai multe nave. Era un asteroid de pe orbita unei stele gălbui destul de mici…

— Iisuse! țipă Stan.
Și Estrella murmură:
— Poarta! Despre Poartă vorbești!
Salt mișcă din falca de jos, exprimându-și acordul.
— Așa zice el la locul acela. Da. Patru ani stat acolo.
Dar nu știu să le explice ce anume făcuse el în acei patru ani. Ceva în legătură cu navele de pe Poartă. Analizase, unul câte unul, planurile misiunilor din fiecare navă, în caz că vreuna dintre acestea ar fi dat de urma Asasinilor în acea perioadă tulbure de dinainte de retragerea întregii rase Heechee în Nucleu. Și doar asta a făcut în toți cei patru ani.
— Atunci, spuse Salt pe un ton serios, persoana singură a fost. Cu sute, ba chiar mii de persoane-oameni, da, sigur, dar în rest singură.
— Stai puțin! o întrerupse Stan. Cu siguranță că mai treceau niște Heechee pe acolo din când în când.
— Nu mulți trec acum. Atunci și mai puțini. Doar câțiva. Și nu stăteau.
Interveni și Estrella.
— Dar tot nu avea cum să fie *singur.* Ai spus că erau trei în echipaj.
— Nu zis eu? Nu așa. Persoana aceasta, Achiever, el verifică înregistrări de nave. Ceilalți doi plecați cu altă treabă și el rămas pe asteroid verifică înregistrări. Și din cauza asta…
Salt șovăi, de parcă nu o trăgea inima să continue. Apoi bolborosi repede:
— El singur, înțelegi? Și mulți, mulți ca voi. Până la sfârșit nu a mai putut să suporte să vadă nicio persoană-om. Nu avut încotro. Trebuit să suporte. Acum trebuit relaxat și reparat în Munții de Mică Strălucitoare de pe Planeta împădurită a Stelei Bătrâne și Calde Douăzeci-și-Patru – exact locul unde invitat eu la voi.
Stan și Estrella meditară puțin la informația aceasta. Apoi Estrella o întrebă:
— Despre ce fel de relaxare și reparare este vorba?
— Greu să explic. Odihnește. Asociază…
Flutură din nou mâinile cu disperare.
— Nu sunt cuvinte bune pentru asta în limba voastră. Poate în nicio limbă nu sunt.
Îi privi posomorâtă.

— De fapt, cel mai trist este că noi nu știm cum se face asta. Scopul este să-l scăpăm definitiv de ura pentru rasa voastră. Voi ziceți la ce are el în cap…

Și se opri, iar Stan îi continuă vorbele:

— Nebunie? Asta vrei să spui?

— Cred că poate da, zise în silă Salt. Adică deficiență de intelect care duce la acțiuni anormale și dăunătoare. Numai că noi nu avem așa ceva. Niciodată nu avem. Așa că nu cunoaștem remediul.

— Niciodată? spuse neîncrezătoare Estrella.

— Niciodată-niciodată, deloc-deloc! accentuă Salt. Nu e trăsătură a neamului nostru deficiența asta.

Estrella tot mai avea rezerve, dar o întrebă:

— În cazul ăsta ce veți face cu el?

Mușchii feței lui Salt se frământară de îngrijorare.

— Cazăm pe el într-un anume loc pe Planeta Împădurită a Stelei Bătrâne și Calde Douăzeci-și-Patru. Locul este pentru remediere deficiențe. De exemplu, acolo punem bătrâni care sunt aproape de moarte. Adică nu mai pot să-și controleze funcțiile corpului și tot așa.

Dar, cu cât se străduia ea mai tare să le explice scopurile acelui sanatoriu sau ce o fi fost locul acela, cu atât îi era mai greu.

— Este pentru… începea, apoi se oprea, iar pauza era destul de lungă, apoi se încumeta să continue.

— Este ca să facem pe unii Strămoși Stocați, pentru asta este locul. Dar nu pe persoana asta.

Altă pauză lungă.

— Sau, dacă cineva trebuie să poarte o tunică nu a lui? Fără permisiune? Atunci persoana trebuie reparată ca să nu mai facă asta. Înțelegeți?

Dar Stan și Estrella nu înțelegeau. În cele din urmă Salt flutură resemnată mâinile spre ei.

— Locul nu prea potrivit pentru persoana asta, recunoscu ea. Dar e tot ce avem.

7 PASĂREA PHOENIX SCOATE PUI

I

Numele meu este Gelle-Klara Moynlin și cred că nu mai este

nevoie de vreo altă prezentare. Dacă totuși este nevoie, înseamnă că nu ați fost atenți, deoarece sunt destul de des prezentă în buletinele de știri.

Când am traversat frontul de undă al supernovei Crabului, eram la o jumătate de zi distanță de Pământ. Traversarea nu a declanșat nicio alarmă. Nu că eu aș fi observat, dar Hypatia, mintea navei mele, este programată să remarce lucrurile care mie îmi scapă, atunci când consideră că m-ar putea interesa. Așa că m-a întrebat dacă vreau să arunc o privire. Și am vrut.

Normal că mai văzusem vreo două sau trei simulări cu explozia acelei stele bătrâne și osândite; dar, fiind un om din carne și oase, prefer realitatea simulărilor – mă rog, o prefer în majoritatea timpului. Hypatia aprinsese deja ecranul Heechee, dar pe el nu se vedea decât cenușiul acela neclar și grunjos, despre care Heechee-ii au senzația că ar fi cea mai bună opțiune implicită. Hypatia poate descifra chestia aia, dar eu nu pot, așa că a schimbat faza pentru mine.

Apoi am văzut un câmp de stele, exact la fel ca orice alt câmp de stele. Și am fost nevoită să o întreb:

— Care este?

Iar ea mi-a răspuns:

— Încă nu o poți vedea cum trebuie. Nu avem chiar atâta putere de mărire a imaginii, dar ține-ți ochii deschiși. Așteaptă o clipă. Încă una. Gata. Uite-o.

Nu era nevoie să-mi spună. Am văzut-o și singură. Un punct luminos apărut de nicăieri, care se făcea din ce în ce mai strălucitor, până când a ajuns să eclipseze orice altceva de pe ecran. Strălucirea lui m-a făcut să-mi mijesc ochii.

— Se întâmplă foarte repede, am spus eu.

— Nu chiar *atât* de repede, Klara. Vectorul viteză pe care îl avem noi în raport cu steaua este mult mai rapid decât viteza luminii, așa că accelerăm puțin. De asemenea, prindem frontul de undă din urmă, prin urmare vedem totul pe dos. Va dispărea curând.

Asta s-a și întâmplat după numai o clipă. Chiar atunci când nu credeam că steaua ar fi putut străluci mai tare, aceasta a redevenit o stea obișnuită, atât de insignifiantă că nici n-o mai puteam deosebi printre celelalte. Planetele despre care mi se spusese că ar fi orbitat în jurul ei nu erau încă pârjolite, iar populațiile lor (în cazul că existau) nu erau încă lichefiate.

— În regulă, am spus eu, oarecum impresionată, dar nu până într-atât încât să-i mărturisesc asta Hypatiei. Închide ecranul și hai să ne vedem de treabă.

Hypatia pufni. Trebuie să vă spun că de capul ei își alcătuise un întreg repertoriu de manifestări omenești, pentru că eu nu i le programasem. Și mi-a zis posomorâtă:

— Așa ar trebui, dacă vrem să plătim toate facturile pentru chestia asta. Ai cumva idee cât *costă*?

Bineînțeles că glumea. Am probleme, nu zic nu, dar eu sunt Gelle-Klara Moynlin și măcar facturile sunt în stare să mi le achit.

Ce-i drept, nu toată viața am fost solvabilă. În copilăria mea petrecută pe bucata aia de iad pârjolit pe care unii au avut proasta idee să o numească planeta Venus, nu-mi doream nimic mai mult decât să am bani. Toată ziua plimbam turiștii pe solul ăla copt și negru și încercam să nu-mi cheltuiesc toată leafa într-o singură noapte. Nu-mi doream o căruță de bani. Doar suficienți ca să-mi permit o asigurare medicală și o locuință care să nu pută a fructe de mare râncede. Pe vremea aceea nu visam la scară mare.

Dar firește că n-am reușit. Niciodată nu am avut exact suma aceea. La început n-am avut deloc și nici nu speram să fac rost de ei. Dar după aia am avut mulți, mult mai mulți decât îmi doream. Și atunci am descoperit cum este să ai o groază de bani. Când ai atâția BANI, e ca și cum ai avea un pisoi în casă. Banii îți cer în permanență să te joci cu ei. Sigur, poți refuza, poți încerca să nu-i bagi în seamă. Dar atunci ți se urcă în poală și încep să te muște ușor de bărbie ca să le dai atenție. Bineînțeles că nu trebuie să capitulezi. Poți să nu-i iei în seamă și să-ți vezi de treburile tale. Dar, în cazul ăsta, cine știe în ce belele te-ar putea băga și, în fond, care mai e hazul să îi ai?

Așa că mare parte a drumului spre locul unde era PhoenixCorp, Hypatia și cu mine ne-am jucat cu banii. Mai bine spus, eu m-am jucat, iar Hypatia a ținut scorul. Știe mai bine decât mine câți bani am – cu acest scop a și fost proiectată. Unde mai pui că mă sfătuiește în permanență la ce investiții să renunț sau pe care să le păstrez sau în ce afaceri să intru.

Cuvântul-cheie este „sfătuiește”. Nu sunt obligată să o ascult pe Hypatia. Și uneori nici nu o fac. De regulă, îi urmez patru

sfaturi din cinci. A cincea oară fac exact pe dos, doar ca să-i arăt că eu sunt cea care ia hotărârile. Știu că nu-i o idee prea bună și, în general, pierd bani atunci când mă port așa, dar nu contează. Am de unde.

Însă există o limită a acestui joc al meu cu banii. Și când am ajuns în punctul acela, Hypatia a acționat cursorul și a făcut să dispară grafica de pe ecran. Apoi s-a făcut vizibilă ca să mă bine-dispună, pentru că știe că îmi place să văd persoana cu care stau de vorbă. Purta toga ei din secolul al cincilea și o diademă din rubine neșlefuite. Mi-a aruncat o privire iscoditoare.

— Vrei să faci pauză, Klara? Vrei să mănânci ceva?

Păi, cam da. Și la prima și la a doua întrebare. Dar ea știa foarte bine asta. Este programată și pentru a-mi monitoriza în permanență organismul. Însă eu prefer ca și în cazul acesta să-mi exercit liberul-arbitru.

— Mai degrabă aș bea ceva, i-am zis eu. Cum stăm cu timpul?

— Ne încadrăm în plan, Klara. Vom ajunge în vreo zece ore.

Hypatia nu s-a mișcat – de fapt, mai corect ar fi să spun că simularea ei nu s-a mișcat –, dar am auzit clar din bucătărie zgomotul cuburilor de gheață căzute într-un pahar.

— Am accesat mintea navei PhoenixCorp. Vrei să vezi ce se întâmplă acolo?

— Arată-mi! i-am cerut eu, dar ea nu-mi așteptase răspunsul și se pusese deja pe treabă.

A mai mișcat o dată din cursor – teatru pur, la naiba, dar așa e Hypatia, teatrală la maximum – și iarăși s-a umplut ecranul. Măsuța cu rotile a intrat în cabină și s-a oprit chiar lângă mâna mea dreaptă atunci când noi ne uitam prin ecranul navei PhoenixCorp la ceva ca o pânză de păianjen metalică, în formă de farfurie, pe care mișunau niște chestii foarte mici.

Nu mi-am putut da seama cum trebuie de dimensiunile reale ale obiectului pe care îl vedeam, pentru că nu aveam cu ce să îl compar. Dar nici nu era nevoie să-l compar cu ceva. Știam că este uriaș.

— Bea și tu ceva, i-am spus, ridicând paharul.

Mi-a aruncat iarăși privirea aceea exasperată și m-a lăsat în boii mei. Câteodată ciocnește un pahar simulat cu paharul meu real, însă acum era într-o pasă didactică.

— După cum poți vedea, Klara, mi-a spus ea, a sosit transportul de piese pentru instrumentele optice și dronele le

așază chiar acum pe antena parabolică. Cam într-o oră vor capta prima rază de lumină de la planetă, dar nu cred că tu vei dori să o vezi. Rezoluția va fi slabă până când vor reuși să instaleze absolut tot, iar asta va dura aproximativ optsprezece ore. De-abia atunci vom putea observa planeta cu rezoluție optimă.

— Vreme de patru zile, am zis și eu, luând o înghițitură din pahar.

Mi-a aruncat o altă privire. Nu renunțase la atitudinea profesorală, însă acum era o profesoară care face eforturi să nu se enerveze din cauza unui elev obraznic.

— Hei, Klara! Știai foarte bine că nu o să ai prea mult timp la dispoziție. Și oricum nu a fost ideea mea să facem drumul ăsta. Am fi putut urmări toată povestea de pe insula ta.

Am înghițit și ce îmi mai rămăsese din băutură și m-am ridicat în picioare.

— Nu așa am vrut să o fac, i-am spus eu. Problema cu simulările tale este că nu mai ajungi să apreciezi realitatea. Trezește-mă cu o oră înainte de a ajunge la destinație.

Și am pornit spre cabina mea privată și spre patul meu rotund care o ocupa în totalitate. În momentul acela nu mai voiam să stau la taifas cu Hypatia. De fapt, îi ceream sugestii de natură financiară tocmai pentru a o împiedica să-mi dea sfaturi în alte privințe. Cum ar fi lucrul ăla despre care încerca mereu să aducă vorba. Sau celălalt, lucrul ăla cel mai important, în legătură cu care trebuia să iau o hotărâre cât mai curând și nu eram în stare.

Căruciorul pe care se aflau cafeaua mea fără zahăr și paharul cu suc proaspăt de portocale (v-aș ruga să puneți între ghilimele chestia cu sucul proaspăt, dar trebuie să recunosc că Hypatia era atât de pricepută, încât nu-mi dădeam seama de diferență) era chiar lângă patul meu atunci când m-a trezit.

— Nouăzeci de minute până la contact, m-a anunțat ea veselă. O dimineață foarte bună îți doresc! Să-ți pregătesc dușul?

Iar eu am mormăit:

— Îhî.

Nu pot să mă laud că mi-ar ajunge nouăzeci de minute ca să-mi beau cafeaua și să mă uit în gol, înainte de a porni să fac

ceva mai dinamic, cum ar fi un duș. Dar m-am uitat în oglinda de lângă pat, nu mi-a plăcut deloc ce am văzut acolo și mi-am zis că ar fi bine să pun mâna și să mă aranjez puțin.

N-am fost niciodată ceea ce s-ar numi o frumusețe. În primul rând am sprâncenele prea groase. De-a lungul anilor le-am subțiat de vreo două ori până au ajuns ca ale manechinelor, doar ca să văd dacă m-ar putea ajuta la aspectul general. Nu m-au ajutat. Ba chiar am umblat la structura osoasă a feței: pomeți mai pronunțați, mandibula micșorată, orice ca să nu mai semăn cu un bărbat. N-am reușit decât să obțin un chip lunguieț și fără contur. Vreo doi ani am fost blondă; apoi am încercat o dată să văd cum mi-ar sta roșcată și după ce am văzut le-am cerut coafezelor să mă vopsească așa cum fusesem înainte. Abia după aceea am avut curaj să părăsesc salonul de coafură. Dar totul a fost o mare greșeală. Nimic nu m-a ajutat. Ori de câte ori mă uitam în oglindă, tot pe vechea Gelle-Klara Moynlin o vedeam, în ciuda tuturor eforturilor făcute de cosmeticieni și chirurgi. Așa că… dă-o-n mă-sa de treabă! În ultima perioadă m-am lăsat naturală.

Mă rog, destul de naturală. Nu vreau să-mi arăt *vârsta.*

Și nici nu mi-o arăt. După baie și după ce m-am coafat și mi-am pus o rochie simplă care să-mi scoată în evidență picioarele destul de aspectuoasei m-am uitat iarăși în oglindă și mi-am spus că nu pot arăta mai bine de atât.

— Aproape am ajuns, mi-a strigat Hypatia. Ai face bine să te ții de ceva. Trebuie să potrivesc vitezele și asta-i o treabă cam complicată.

Părea iritată, așa cum se întâmplă mereu când îi dau o sarcină dificilă. O duce la capăt, firește, dar se lamentează întruna.

— Mai repede decât lumina se poate. Se poate și mai încet decât lumina. Dar când îmi ceri să sincronizez viteza noastră cu constanta *c*[18] pe care o menține altcineva, trebuie să te aștepți la niște efecte mai ciudate, așa că… ups… scuze.

— Bine faci că te scuzi, i-am spus eu, pentru că la ultima hurducătură era să-mi vărs pe rochie a treia ceașcă cu cafea. Hypatia? Ce crezi că ar merge mai bine? Perlele sau cameea?

S-a prefăcut iar că gândește două sau trei secunde, de parcă ar avea nevoie de timp ca să ia o decizie. Abia apoi mi-a dat

[18] c - viteza luminii în vid (n. tr.).

verdictul:

— Eu aș purta cameea. Doar curvele își pun perle în timpul zilei.

Prin urmare m-am hotărât să port perlele. Hypatia a oftat, dar n-a spus nimic.

— Bine, a zis. Am andocat. Atenție la trepte. Ținem legătura.

Am dat din cap și am pășit peste garnituri, intrând în PhoenixCorp, nava-mamă.

Acolo nu erau „trepte” adevărate. Dar am resimțit puternic trecerea bruscă de la confortul navei mele la mediul lipsit de gravitație de pe PhoenixCorp. Stomacul mi-a protestat vehement, dar am reușit să mă agăț de o bară de susținere și m-am uitat cu atenție în jur.

Nici nu știu ce mă așteptasem să găsesc acolo. Poate ceva asemănător cu vechiul asteroid al Porții. PhoenixCorp era cu mult mai extravagantă și am început să mă întreb dacă nu cumva exagerasem eu cu sponsorizările. Locul nu mirosea câtuși de puțin ca Poarta. În loc de izul acru, de vechi al Porții, aici se simțea aroma dulce și umedă a unei sere. Asta din cauză că pretutindeni erau plante agățătoare și ghivece cu ferigi și flori, întinzându-se în toate direcțiile din cauza gravitației zero. Dacă m-aș fi gândit din timp la asta, cu siguranță că nu m-aș fi îmbrăcat în rochie. Singura ființă omenească pe care am văzut-o era un bărbat negru, înalt, aproape gol, care stătea atârnat într-un deget de la picior de un cârlig din perete și-și lucra mușchii cu unul din accesoriile alea metalice în formă de arc. („Humphrey Mason-Manley”, mi-a șoptit Hypatia în ureche. „Arheolog și antropolog trimis de British Museum.”) Fără să-și întrerupă exercițiile, Humphrey mi-a aruncat o privire iritată.

— Ce cauți aici, duduie? Accesul vizitatorilor este strict interzis. Aceasta este o proprietate privată și…

Dar s-a uitat mai bine la mine și și-a schimbat expresia. Nu aș putea spune că devenise mai ospitalieră, dar individul părea cumva mai impresionat, deși împotriva propriei voințe.

— Au, ia te uită! exclamă el. Ești Gelle-Klara *Moynlin,* nu-i așa? Atunci, se schimbă calimera. Îți urez bun venit la bord.

II

Recunosc că nu a fost cel mai prietenos salut primit la viața mea. În orice caz, când, la cererea mea, Humphrey Mason-

Manley a trezit-o pe inginera-șefă, aceasta a dat dovadă de mai multă politețe. Deși nu era nevoie. Cu toate că al meu fusese capitalul de pornire pentru acest proiect, PhoenixCorp avea statut de organizație nonprofit, fără să fie deținută de cineva anume. Eu nu eram nici măcar în consiliul de conducere.

Hypatia mi-a șoptit că pe șefa inginerilor o chema June Thaddeus Terple – *Doamna Doctor* Terple. Nu era nevoie să-mi amintească. Mă mai întâlnisem cu Terple și în alte dăți, chiar dacă doar prin intermediul ecranului de computer. În carne și oase mi se părea mai înaltă decât îmi imaginasem eu. Părea cam de vârsta mea, adică în jur de treizeci și ceva de ani; și avea cam aceeași expresie de mărinimie pe chip. Era îmbrăcată cu un soi de bikini cu șnur, iar în jurul taliei avea o centură de muncitor, din aceea cu teci în care să-și țină sculele. M-a condus în birou – o încăpere în formă de prismă, unde nu se aflau prea multe lucruri în afara plantelor și a cârligelor de susținere din pereți.

— Îmi cer scuze că nu te-am întâmpinat la sosire, Dr Moynlin, mi-a spus ea.

— Titlul de doctor este unul onorific, așa că îmi poți spune Klara.

A dat din cap.

— Ești oricând bine-venită aici. Probabil că vrei să vezi cu ochii tăi cum ne descurcăm.

— Păi, da, cam asta vreau. Dar mai vreau și să aranjez ceva, dacă nu te superi.

Adică i-am răspuns la politețe cu altă politețe, cu toate că niciuna dintre noi nu era obligată să o facă.

— Știi cine este Wilhelm Tartch?

S-a gândit puțin și mi-a răspuns:

— Nu.

Uite așa stă treaba cu celebritatea galactică. Am început să-i explic:

— Bill e un fel de reporter itinerant. Ajunge prin toate colțurile galaxiei, chiar și la Heechee-ii din Nucleu. Face un jurnal de călătorie. Vizitează locuri interesante și pitorești și apoi povestește despre ele celor rămași acasă.

Plus că la momentul acela Bill era iubitul meu, dar nu mi se părea necesar să-i pomenesc despre asta lui Terple: oricum avea să-și dea singură seama destul de curând.

— Și vrea să vină pe Phoenix?

— Dacă nu te deranjează, am repetat eu. Am obținut deja acceptul consiliului.

Mi-a aruncat un zâmbet larg.

— Probabil că da, dar mie mi-a scăpat din vedere. A trebuit să ne ocupăm de dronele care construiesc oglinda și a fost o perioadă foarte agitată.

S-a cutremurat amintindu-și. Apoi a continuat:

— În orice caz, Hans îmi spune că mintea navei tale ți-a prezentat explozia supernovei când erați pe drum…

— Da, așa a făcut.

Hypatia îmi tot șoptea în ureche că Hans era numele purtat de mintea navei lor, de parcă eu aș fi fost proastă și nu-mi puteam da seama și singură.

— Și presupun că acum știi cum se vede de pe Pământ.

— Așa și așa.

Am observat-o cum încearcă să evalueze cam cât însemna „așa“ și cât celălalt „așa”. Apoi a decis să se poarte cu tact cu finanțatoarea.

— Nu strică să te mai uiți o dată. Hans! Imagine telescopică a Pământului, te rog!

Privea spre un capăt al biroului. Peretele a dispărut și noi ne uitam acum la un petic de lumină pestriță.

— Asta este. Se numește Nebuloasa Crabului. Bineînțeles că i-au dat numele ăsta înainte să afle ce este cu adevărat, dar îți poți da seama de unde le-a venit ideea.

Am recunoscut că seamănă puțin cu un fel de crab deformat. Terple a continuat:

— Nebuloasa este formată doar din gazele și celelalte particule lăsate în urmă de supernovă, o mie de ani mai târziu. Nu știu dacă reușești să vezi cum trebuie, dar în mijloc este un punct care reprezintă pulsarul Crabului. Doar atât a mai rămas din stea. Acum haide să ne uităm la cum arăta înainte să explodeze. În timp real. De aici.

Hans a șters nebuloasa și acum priveam amândouă la același spațiu întunecat și adânc pe care mi-l arătase și mie Hypatia mai devreme. Aceeași infinitate de stele. Însă Hans a apropiat imaginea și dintre toate stelele a ieșit în evidență una extraordinar de strălucitoare. Ba nu, „extraordinar de strălucitoare” nu o descrie corect. Era de un galben-auriu intens

și părea ciudat de pufoasă. Nu era tocmai fierbinte. Nu avea cum să fie: era vorba despre o simulare optică. Dar parcă îi puteam simți căldura pe obraji.

— Dar nu văd nicio planetă, am protestat eu.

— Stai puțin că ai să vezi. Imediat ce se potrivesc toate segmentele optice.

Apoi a trecut repede la altceva:

— Am uitat să te întreb: nu dorești o ceașcă cu ceai sau vreo răcoritoare?

— Nu, mersi. Nu vreau nimic acum, am refuzat eu cu ochii la stea. Îmi imaginam că este mai strălucitoare, am spus eu puțin dezamăgită.

— O, dar va fi, Klara. Pentru asta construim noi oglinda aia de 500 de kilometri. În momentul ăsta scoatem lentila gravitațională din gaura neagră pe care o folosim: am pus în oglindă o cameră mică de luat vederi. N-am idee cât de multe știi tu despre găurile negre, dar… of, la naiba! s-a întrerupt ea, înțelegând brusc cum stăteau lucrurile. Știi multe, nu-i așa? Vreau să spun… nu ai cum să nu știi, din moment ce ai fost blocată într-una treizeci sau patruzeci de ani…

Făcuse o față lungă, de parcă era convinsă că, absolut fără intenție, îmi provocase o mare suferință. Dar nu-mi provocase nimic. Eram obișnuită cu reacții de genul acesta. Rareori se întâmpla ca oamenii să aducă vorba despre găurile negre în prezența mea, mergând pe principiul sănătos care spune că nu-i bine să vorbești de funie în casa spânzuratului. Dar trecuse de mult timpul când fusesem prizonieră într-una din ele. Iar timpul petrecut acolo trecuse fulgerător pentru mine care mă aflam în dilatarea temporală a găurii negre, indiferent cât de lung le-a părut celor de afară. Prin urmare nu aveam sensibilități deosebite în privința asta.

Pe de altă parte, nu mai aveam niciun chef să mai dezbat încă o dată problema aia blestemată. Așa că m-am mulțumit să spun doar:

— Gaura mea neagră nu semăna cu asta. Era mai mult un albastru-deschis, absolut dezgustător.

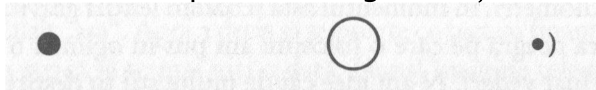
Terple și-a revenit urgent, apoi mi-a făcut un semn din cap, atotștiutoare.

— Din cauza radiațiilor Cerenkov. Probabil că gaura ta neagră a fost o „singularitate gravitațională”, cum i se spune. Asta de

aici e diferită. E înfășurată în propria-i ergosferă și nu se vede nimic. Majoritatea găurilor negre produc radiații, nu din ele însele, ci din gazele și particulele pe care le înghit. Însă aceasta a înghițit deja totul din jur.

A făcut o pauză ca pentru a-și aduna gândurile și a continuat:

— Oricum, vorbeam despre lentila gravitațională. Hans?

Nu i-a mai spus lui Hans ce anume voia de la el, dar evident că mintea navei a priceput și așa. Stelele au pierit și în fața noastră a apărut un fel de zid de ceață albă. Terpel l-a împuns din loc în loc cu degetul, făcându-mi o schiță:

— Bulina aia mică din stânga este planeta Crabului, pe care vrem s-o studiem noi. Cercul reprezintă gaura neagră. Arcul din dreapta este oglinda noastră, situată chiar în locul de convergență, unde lentila gravitațională din gaura neagră ne oferă cea mai clară imagine. Iar punctul de lângă ea suntem noi, în centrul polarizorului. Nu ți-am desenat și soarele Crabului, pentru că trebuie să evităm să îndreptăm camera spre el, ca să nu ne ardă sistemele optice. Se înțelege ce spun?

— Deocamdată, am liniștit-o eu.

Mi-a aruncat iar una dintre privirile acelea scrutătoare, apoi a zis:

— Ne vom face observațiile privind spre oglindă. Dar va fi nevoie să blocăm imaginea stelei dacă vrem să vedem planeta Crabului. Ăsta-i un alt lucru pe care îl mai avem de reglat. De fapt, vom privi dintr-un loc opus planetei ca să o putem vedea.

Nu fusesem în stare să rezist tentației când discutasem cu Hypatia; n-am putut să rezist nici acum, cu June Terple.

— Patru sau cinci zile, am spus eu pe cel mai prietenos ton cu putință.

Dar probabil că tot nu a fost suficient de prietenos. Terple mi s-a părut brusc enervată.

— Ascultă, nu noi am pus acolo afurisita aia de gaură neagră. Ne-a luat doi ani de căutări ca să găsim una într-o poziție bună. Am fi putut să folosim o stea neutronică. Ar fi fost mai avantajos din punctul de vedere al orbitei, pentru că am fi avut la dispoziție optzeci de ani ca să o studiem. Dar nu ar fi fost decât o prăpădită de stea neutronică. Nu am fi putut obține nici pe departe aceeași mărire a imaginii, pentru că o stea neutronică

nu are aceeași masă cu o gaură neagră și prin urmare lentila gravitațională ar fi avut mult mai puțină putere. Cu ajutorul găurii noastre negre reușim să obținem mai multe detalii. În orice caz, când ne terminăm observațiile din punctul acesta, ne mutăm toate echipamentele pe steaua neutronică pentru a mai obține niște date suplimentare... adică... hm... le mutăm dacă se va considera oportun să o facem.

Adică dacă voi dori eu să plătesc pentru asta. Probabil că așa voi face. Costurile de capital fuseseră achitate înainte. Nu ar fi însemnat decât să-i mai țin pe statul meu de plată încă vreo optzeci de ani și niciunul nu se putea lăuda cu o leafă mare. Avusese grijă Hypatia de asta.

Deocamdată însă nu mă simțeam pregătită să-mi iau angajamentul acesta. Și am spus, ca să schimb subiectul:

— Înțelesesem că vom avea aproape treizeci de zile de observații din punctul acesta.

S-a încruntat.

— Observații *radio.* Pentru asta am construit antena aia parabolică. Dar s-a dovedit că planeta Crabului nu emite unde radio, așa că am fost nevoiți să transformăm oglinzile în sisteme optice. Treaba asta ne-a luat trei săptămâni și de aceea am pierdut atât de mult din timpul pentru observații.

— Înțeleg, am zis eu. Nu există semnale radio. Asta ar putea să însemne că acolo nu există nicio civilizație de observat.

Și-a mușcat buzele.

— Știm cu certitudine că acolo există *viață.* Sau a existat. Este una dintre planetele studiate de Heechee cu mult timp în urmă. Și la vremea respectivă acolo trăiau organisme vii destul de avansate... sigur, primitive, dar cu potențial de dezvoltare.

— *Potențial* de dezvoltare, sigur că da. Dar nu avem de unde să știm dacă s-au dezvoltat sau nu.

Nu mi-a răspuns. A oftat. Apoi a spus:

— Dacă tot ai venit, vrei să arunci o privire pe aici?

— Dacă nu deranjez, am răspuns eu.

Normal că am deranjat. June Terple nu mi-a arătat-o, dar unii dintre ceilalți abia dacă și-au ridicat ochii la noi. Erau opt cu totul. Și purtau nume de genul Julia Ibarruru și Mark Rohrbeck și Humphrey Mason-Manley și Oleg Kekuskian și... ei, asta-i acum, doar nu trebuia să-i țin minte pe toți. Dacă aveam vreodată

nevoie de numele lor, nu trebuia decât să o întreb pe Hypatia. Julia plutea în niște hamuri, înconjurată de cincisprezece sau douăzeci de pictograme 3D, pe care le împungea și la care se uita urât și le împungea din nou. Din cauza asta m-a salutat doar cu un semn scurt și rezervat. Dacă numele meu însemna ceva pentru ea sau pentru mulți dintre ei, niciunul nu a dat vreun semn că ar fi fost impresionat. Cel mai puțin emoționați de prezența mea au fost Rohrbeck și Kekuskian, pentru că, atunci când am trecut pe la ei, i-am găsit dormind în harnașamentele lor. Terple și-a ridicat degetul la buze.

— Schimbul trei, mi-a șoptit ea, când am închis clapele de la cubiculele lor și ne-am îndepărtat de acolo. Se vor trezi curând pentru cină, dar acum trebuie să-i lăsăm să se odihnească. A mai rămas o singură persoană. Haide să o găsim.

Hypatia a început să-mi șoptească în ureche fragmente de biografie. Kekuskian era un astrofizician bisexual cam în vârstă; Rohrbeck, un programator tânăr, extrem de deprimat, a cărui căsnicie tocmai ce se destrămase într-un mod dramatic. Iar ultimul membru al echipajului era…

Era un Heechee.

Nu era nevoie să mi se spună. Dacă ai văzut o dată un Heechee, nu ai cum să-i uiți înfățișarea: toți erau slabi ca niște schelete, colțuroși, cu fețe descărnate; toți purtau între picioare câte o păstaie cu date, acolo unde ar fi trebuit să se afle testiculele în cazul masculilor, iar în cazul femelelor (cum era acest ultim membru al echipajului) nu ar fi trebuit să se afle nimic. Terple mi-a spus că o chema Starminder și, când am intrat în cabina ei, am găsit-o și pe ea lucrând cu un set de pictograme. Dar le-a șters de îndată ce mi-a auzit numele și s-a repezit spre mine ca să-mi strângă mâna.

— Ești celebră printre locuitorii Nucleului, Gelle-Klara Moynlin, m-a informat ea, ținându-se de mâna mea ca să nu cadă. Datorită Programului Moynlin „Ambasadorii Universului”. Am cunoscut-o pe trimisa ta, Rebecca Shapiro, atunci când a venit în Nucleu. Mi-a oferit o sumedenie de informații despre oameni; și datorită ei m-am oferit imediat voluntar pentru misiunea de afară. O cunoști?

Am încercat să mi-o aduc aminte pe Rebecca Shapiro. De la demararea programului oferisem burse multor grupuri de stagiari, iar fata aceasta probabil că făcuse parte dintre primele.

Starminder mi-a observat ezitarea și a încercat să mă ajute.

— Tânără. Foarte tristă. Cânta pentru noi muzică de compozitorul vostru defunct acum Wolfgang Amadeus Mozart, care mie a început să-mi placă mult.

— Aha, despre Rebecca aceea vorbești, am spus eu, nu prea sinceră.

Până atunci achitasem costul călătoriei până în Nucleu pentru... cât de mulți?... cel puțin două sau trei sute de persoane cu numele Rebecca sau Carlos sau Jane, care se oferiseră să devină Ambasadori ai Universului din pricina vieților lor distruse. Asta era cert. Dacă viețile lor ar fi fost bune și frumoase, de ce s-ar fi oferit să plece de lângă apropiații lor și din locurile unde nu se mai puteau întoarce vreodată?

Pentru că timpul era dilatat în Nucleu, la fel ca în oricare altă gaură neagră.

Știam ce înseamnă asta. Când te aflai în dilatarea temporală a Nucleului, unde fiecare zi trecută echivala cu două secole din timpul scurs Afară, problemele lăsate în urmă treceau foarte-foarte repede. Dacă stai să te gândești, dilatarea temporală era într-un anume fel mai bună decât suicidul; de fapt, era un fel de suicid pe dos. Nu tu mureai, ci, în absența ta, dispăreau toate persoanele care îți făcuseră necazuri.

Le doresc numai bine tuturor acestor Ambasadori ai mei. Sper să li se însenineze sufletele... în ce mă privește, însă, perioada petrecută în gaura neagră nu m-a ajutat cu nimic.

După ce am făcut cunoștință cu toată lumea de pe PhoenixCorp, n-a mai fost mare lucru de făcut. Apreciasem greșit socotelile făcute de contabilul meu. La urma urmelor, Terple nu fusese deosebit de cheltuitoare. Dacă nu puneai la socoteală vegetația opulentă (care avea ca prim scop oxigenarea aerului), PhoenixCorp nu era altceva decât o navă destul de jigărită. Existau locuri de odihnă pentru echipaj și câteva săli comune, plus un fel de cantină, cu automate pentru răcoritoare și plase în apropierea cârligelor din pereți, pentru a împiedica mâncarea să zboare în toate direcțiile, două încăperi mici cu muzică și jocuri pe calculator pentru recreere. Restul navei era destinat mașinăriilor și instrumentelor de care avea PhoenixCorp nevoie ca să își facă treaba. Terple nu mi-a arătat niciun hardware. Nici nu mă așteptam să o facă. Asta este

sarcina minții navei, iar lucrurile respective sunt închise la adăpost de orice le-ar putea face vreun rău. Deci nu ai ce vedea decât dacă s-ar apuca cineva să deschidă aiurea o grămadă de compartimente care trebuie să stea bine zăvorâte.

Când am terminat turul, a insistat iarăși cu ceașca aia de ceai (de fapt, este vorba despre o capsulă cu ceai) și pe când îl beam, atârnate cu o mână de cârligele de susținere, mi-a spus:

— Asta este tot, Klara. Ba, stai puțin! Am uitat să-ți prezint mintea navei noastre, nu-i așa? Hans, salut-o frumos pe domnișoara Moynlin!

Și atunci am auzit o voce gravă și plăcută, de bărbat:

— Bună ziua, domnișoară Moynlin! Bun venit la bord! Speram să ne vizitați.

I-am răspuns la salut și cu asta basta. Nu mă dau în vânt după conversațiile cu inteligențele artificiale. Cu excepția Hypatiei. Mi-am terminat ceaiul, am pus capsula goală înapoi în fantă și am zis:

— Ei, acum am să vă las în pace să vă vedeți de treabă. Vreau să mă întorc puțin pe nava mea.

Terple a încuviințat, fără să mă întrebe de ce.

— Luăm cina într-o oră. Vrei să mănânci cu noi? Hans gătește destul de bine.

Nu era deloc o idee rea.

— Mi-ar face plăcere, i-am răspuns.

Și apoi, pe când mă conducea spre stația de andocare, mi-a aruncat o privire piezișă.

— Ascultă, mi-a spus, îmi pare rău că n-am obținut rezultatele scontate cu cercetarea radio. Dar asta nu înseamnă neapărat că cei de pe planeta Crabului nu au evoluat. La urma urmei, dacă cineva ar fi scanat Pământul oricând înainte de secolul douăzeci, nu ar fi recepționat niciun semnal radio, cu toate că rasa omenească era pe deplin dezvoltată la vremea respectivă.

— Știu asta, June.

— Da, sigur.

Și-a dres glasul și a continuat:

— Te superi dacă te întreb ceva?

I-am răspuns:

— Sigur că nu.

Adică: întreabă-mă tu ce vrei, dar e treaba mea dacă vreau să-ți răspund sau nu.

— Cum să zic... ai cheltuit o groază de bani cu proiectul Phoenix, bazându-te doar pe o slabă șansă că am putea descoperi o rasă inteligentă care s-a prăjit atunci când le-a explodat soarele. Mi-aș dori să știu de ce ai făcut-o, în fond?

Răspunsul era extrem de simplu. Cum să vă spun, ce rost mai are să fii cea mai bogată femeie din univers dacă nu-ți poți permite să te distrezi din când în când pe banii tăi? Dar firește că nu i-am spus asta, ci:

— Ce altceva aș fi putut să fac?

III

Ei bine, realitatea este că aveam destule lucruri de făcut. Ba chiar mai mult decât destule, deși nu toate erau importante.

Singurul lucru cu adevărat important (pentru mine) era să supraveghez insula aceea micuță de lângă Tahiti unde locuiesc atunci când mă duc acasă. Este un loc drăguț, mai ales așa cum l-am aranjat eu. Acolo se află majoritatea membrilor familiei mele extinse și mi se face adesea dor de ei când sunt plecată.

Și mai sunt și alte lucruri importante de făcut, cum ar fi să petrec cât mai multă vreme cu Bill Tartch, care este o dulceață de om, ca să nu mai vorbesc de alții asemenea lui care s-au perindat prin viața mea în decursul anilor. Sau să mă hotărăsc ce aș putea să-mi cumpăr cu banii mei și să mă gândesc ce aș putea face cu toată puterea pe care ți-o aduc atât de mulți bani. Să încerc să le îmbin pe toate. Da, aveam *multe* de făcut cu viața mea. Și aveam viață lungă de trăit, mai cu seamă dacă o lăsam pe Hypatia să mă convingă să accept nemurirea.

Și atunci, de ce nu mă bucuram de toate astea?

Uite, ăsta-i necazul cu întrebările încuietoare: mă încăpățânez să le găsesc răspunsuri.

Când m-am întors pe nava mea, Hypatia mă aștepta, simulată 3D, bineînțeles, tolănită pe patul din cabina mea ca o curtezană din Roma antică și îmbrăcată cu toga ei de secol cinci.

— Spune-mi, cum ți s-a părut investiția pe care ai făcut-o? m-a întrebat ea pe un ton sociabil.

— Îți zic imediat, i-am spus, intrând în toaletă și închizând ușa în spatele meu.

Firește că o ușă închisă nu are niciun efect asupra Hypatiei. Mă poate vedea oriunde aș fi pe navă și cu siguranță că o face, dar atâta vreme cât o inteligență artificială se poartă și arată ca

un om, atunci îi cer să se prefacă și că ar respecta regulile de politețe ale oamenilor.

N-am stat mult la toaletă, însă acesta fusese motivul pentru care dorisem să mă întorc pe nava mea. Nu-mi place să fac pipi în WC-urile alea îngrozitoare fără gravitație. Hypatia are grijă ca al nostru să beneficieze de o forță gravitațională care să-mi asigure confortul, la fel ca tot restul navei. Plus că se supără dacă aude că folosesc alte toalete, pentru că îi place să-mi scotocească prin fecale ca să vadă dacă sunt sănătoasă.

Ceea ce a făcut și acum. Deși când am ieșit din cabină nu părea să se fi mișcat din loc. M-a întrebat:

— Chiar ai de gând să le mănânci mâncarea?

— Sigur. De ce nu?

— Ai poliglucidele puțin cam mari. Mai bine îți gătesc eu ceva.

Mi s-a arătat să o tachinez și i-am zis:

— June Terple pretinde că Hans este un bucătar mai bun decât tine.

— A spus că-i un bucătar *bun,* atâta tot, m-a corectat ea. Dar la fel sunt și eu. Dacă tot a venit vorba, pot să-ți spun că l-am accesat. Așa că, dacă vrei să mai afli ceva despre echipaj…

— Nu despre echipaj. Starminder a spus ceva despre o anumită Rebecca Shapiro. Cine era?

— Informațiile acestea nu sunt stocate în mintea navei Phoenix, Klara, m-a dojenit ea. Cu toate acestea…

A albit un perete al salonului meu, pe care apoi a afișat chipul unei femei. Și mi-a dat o capsulă cu biografia faimoasei Rebecca Shapiro. Aceasta fusese o soprană cu un viitor strălucit în lumea operei, până când îi fusese zdrobit laringele într-un accident de avion. Doctorii i l-au reparat în așa fel încât să poată duce o viață relativ normală. Dar niciodată nu va mai fi în stare să cânte aria Reginei Nopții din *Flautul fermecat.* Văzându-și distrusă viața de pe Pământ, Rebecca s-a înscris în programul meu.

— Mai vrei să știi ceva? s-a interesat Hypatia.

— Mai vreau, dar nu despre Rebecca. Mă tot întreb de ce și-au botezat mintea navei cu numele „Hans”.

— Asta a fost ideea lui Mark Rohrbeck. A vrut să aibă același nume cu un informatician de demult. Dar ce contează numele? Tu de ce te-ai decis să mă numești „Hypatia”?

Nu a reușit să mă prindă pe picior greșit.

— Pentru că Hypatia[19] din Alexandria era o muiere afurisită, deșteaptă și arogantă, i-am spus eu. Exact ca tine.

— Ei, asta-i acum!

— Și a fost prima femeie care s-a afirmat în lumea științei, am adăugat, pentru că Hypatiei îi place la nebunie să vorbească despre ea însăși.

Așa s-a întâmplat și acum.

— Prima despre care *se știe,* m-a corectat ea. Cine poate spune câte altele au mai fost, dar ale căror realizări nu au supraviețuit timpurilor? Femeile nu se prea puteau afirma în lumea voastră antică... așa cum de altfel se întâmplă și acum.

— Se mai spunea și că ai fost frumoasă, i-am amintit eu. Și oricum ai murit virgină.

— Pentru că așa am vrut eu, Klara. Nici acelei Hypatia din vechime nu i-a păsat de chestia aia carnală și murdară. Și nu am murit pur și simplu. Am fost ucisă cu brutalitate. S-a întâmplat într-o zi rece și umedă din primăvara anului 450 d.Hr., când niște afurisiți de călugări din Deșertul Nitrian m-au făcut bucăți pentru că nu eram creștină. În orice caz, a încheiat ea, tu mi-ai ales identitatea. Mi-ai fi putut da alta, dacă ai fi vrut să fiu altfel.

Eu începusem deja să râd.

— Încă mai pot, i-am atras eu atenția. Ce părere ai de Ioana d'Arc?

S-a cutremurat dezgustată la gândul că ar putea fi creștină în loc de o păgână cu frică de zei, din Roma antică. Și a schimbat subiectul.

— Vrei să-ți fac legătura cu domnul Tartch?

Cum să vă spun? Voiam și nu voiam. Încă nu mă simțeam pregătită să vorbesc cu el. Așa că am clătinat din cap.

— M-am tot gândit la creaturile astea dispărute pe care noi încercăm să le readucem la viață. Ai găsit înregistrări Heechee despre planeta pe care noi nu am văzut-o încă?

— Cum de nu! Ba chiar mai multe decât ai să-ți dorești tu să vezi.

— Atunci arată-mi câteva.

— Numaidecât, șefa.

A dispărut din nou și m-am pomenit brusc pe un afloriment,

---

[19] Fiica lui Theon Alexandricus, filosof și matematician roman (n. tr.).

privind în jos către o vale verde și luminoasă, unde se zbenguiau niște animale caraghioase.

Diferența dintre simulările navei PhoenixCorp și ale mele era că ale mele costau mai mult. Ale lor erau suficiente pentru o bună funcționare, pentru că îți arătau ce voiai să vezi. Însă ale mele te plasau chiar în mijlocul imaginii. Ale mele erau prevăzute și cu sisteme senzoriale, așa că puteam să simt mirosuri și să pipăi lucrurile din jur, la fel de bine cum vedeam și auzeam. Și cum stăteam eu acolo, am simțit o adiere caldă care mi-a răvășit părul, iar la nas mi-a ajuns un damf puternic de fum.

— Hei, Hypatia! am strigat-o eu, cam surprinsă. Au descoperit focul ăștia de aici?

— Nu pentru folosul lor, mi-a murmurat ea în ureche. Probabil că în timpul furtunii a lovit un fulger undeva, pe dealuri.

— Care furtună?

— Cea care tocmai a trecut. Nu vezi că totul este ud în jur?

Ba nu. Stânca pe care mă aflam eu era perfect uscată de la soarele mare și strălucitor și foarte fierbinte. Dar am observat cum picura apa de pe plantele verzi de la baza stâncii și, când m-am întors ca să mă uit în cealaltă direcție, am văzut cum arde vegetația pe un deal din depărtare.

Valea era mult mai interesantă. Crânguri de copaci sau de ceva ce semăna cu copacii; o turmă de vietăți flocoase, de mărimea urșilor bruni Kodiak, dar cu siguranță vegetariene, pentru că dărâmau copacii ca să le mănânce frunzele; două râuri – unul mai îngust și mai rapid, cu căderi mici de apă, care cobora de pe dealurile din stânga mea și se vărsa în cel mai mare și mai leneș din dreapta; alte câteva creaturi păroase, astea și mai mari, care pășteau ce creștea pe valea aia. Ce să vă zic, era o priveliște interesantă, semănând un pic cu Marea Prerie Americană înainte ca strămoșii noștri să fi ucis toate animalele sălbatice cu carne comestibilă.

Dar cea mai interesantă era o haită de vreo douăsprezece animale de pradă aflate cam pe la jumătatea distanței. Dădeau târcoale unui grup de trei sau patru vietăți pe care nu le puteam distinge cum trebuie. Am întins mâna într-acolo și am întrebat-o pe Hypatia:

— Ele sunt?

Și când mi-a răspuns că da, i-am cerut să mă ducă mai aproape de ele.

Din apropiere am putut să-mi dau seama că animalele vânate semănau cu porcii. Adică, ar fi semănat cu porcii, dacă porcii ar avea picioare lungi și subțiri și cozi mari și stufoase, ca de veveriță. Printre ei era și o scroafă care își dezvelise colții și încerca să-i apuce pe prădătorii care o înconjuraseră; iar cei trei micuți se ascunseseră cât putuseră ei mai bine sub burta ei. Însă animalele de pradă mă interesau pe mine. Aduceau vag cu primatele. Vreau să spun că semănau la față cu maimuțele și aveau cozile scurte. Dar nu semănau cu nicio primată care a trăit vreodată pe Pământ pentru simplul motiv că aveau șase membre: patru le foloseau pentru deplasare, iar celelalte două îndeplineau funcția de brațe. Și la capetele lor aveau un fel de mâini în care țineau pietre cu muchii tăioase, pe care au început să le arunce la prada lor.

Scroafa nu a avut nicio șansă. În câteva minute, doi dintre puii ei au fost doborâți, iar ea a luat-o la goană, lovind cu coada lungă văzduhul în stânga și în dreapta ca un metronom. Purcelul rămas în viață s-a luat după ea, mișcându-și și el coada în ritmul impus de cea a mamei lui. Iar animalele de pradă cu câte șase membre s-au apucat să-și devoreze victimele.

Scena nu era deloc una plăcută.

Știu foarte bine că animalele mănâncă pentru a putea trăi, iar eu nu sunt câtuși de puțin sentimentală în privința asta – la naiba, și eu mănânc friptură! (Și nu întotdeauna de la Fabrica de Hrană.) Cu toate acestea, nu suportam să văd ce se petrece pe această stepă extraterestră, pentru că unul dintre purceluși încă mai trăia atunci când maimuțele-lupi au început să-l înfulece, iar zbieretele lui disperate mi-au atins o coardă sensibilă.

Prin urmare, nu m-am supărat deloc atunci când m-a întrerupt Hypatia ca să-mi spună că domnul Tartch nu așteptase să-l contactez eu și că mă căutase el.

Aproape toate conversațiile mele cu Bill Tartch reușeau cumva să ajungă în sfere mai intime. Îi place să vorbească porcos. Iar mie nu, așa că am încercat să scurtez discuția. Părea în formă – nu prea înalt și nu tocmai chipeș, dar robust și cu un zâmbet superb și excitant, ce părea a spune „Știu să mă distrez ca nimeni altul”. Plecase de doar două zile. Nu am prea multe

date concrete să vă ofer din sfertul de oră de discuție purtat peste toți acei ani-lumină; iar restul a fost intim. Când am terminat de vorbit se făcuse vremea să mă pregătesc pentru cina cu oamenii de pe PhoenixCorp.

Ca de obicei, Hypatia mi-o luase înainte. Îmi umblase prin garderobă și scosese de acolo un costum elegant cu pantalon, ca să nu mi se mai ridice fusta în cap. Îmi adusese și un colier din aur pe care să mi-l pun la gât și care nu avea să mă mai izbească peste obraji cum mi se întâmplase cu șiragul de perle. Erau alegeri bune; așa că nu m-am opus. În vreme ce mă îmbrăcam, Hypatia m-a întrebat, chipurile, într-o doară:

— Și, spune-mi, ți-a mulțumit domnul Tartch?

Deja îi cunosc toate inflexiunile vocii. Cea folosită acum mi-a ridicat părul de la ceafă.

— Pentru ce să-mi mulțumească?

— Cum adică pentru ce? Pentru că îl ajuți în carieră, mi-a răspuns ea aparent surprinsă. Păi, nu era cam terminat până să apari tu? Prin urmare, mi s-ar părea normal să-și manifeste recunoștința.

— Nu întinde coarda! i-am spus eu, în vreme ce îmi puneam niște accesorii din pietre prețioase la picioare.

Câteodată mi se pare că Hypatia se bagă prea mult în treburile mele personale; iar în situația aceasta nu avea absolut niciun motiv. Nu trebuia să dau ceva la schimb ca să-mi fac rost de un bărbat. Iisuse, problema mea era cum să scap de ei! Singura chestie este că, atunci când relația se termină, îmi doresc să-i las într-o stare mai bună decât cea în care i-am găsit. Și este adevărat că, în cazul lui Bill, puțin ajutor ici și colo se dovedise extrem de folositor.

Dar nu voiam să discut asta cu ea.

— Ori vorbești despre altceva, ori taci din gură! i-am ordonat eu.

— Sigur, iubita. Să vedem... Ți-au plăcut creaturile de pe planeta Crabului?

I-am spus adevărul:

— Nu prea. Sunt dezgustători când mănâncă.

Hypatia a chicotit:

— Ai stomacul sensibil, Klara? Chiar crezi că sunt mult mai răi decât strămoșii tăi îndepărtați? Pentru că mie nu mi se pare că *Australophitecus robustus* își făcea griji dacă mâncarea era sau

nu pe placul comesenilor lui.

Discuția asta o mai avuseserăm de multe ori.

— Ce spui tu acolo s-a întâmplat cu foarte mult timp în urmă, Hypatia.

— Așa e și în cazul creaturilor de pe planeta Crabului, iubita. Animalele rămân animale. Acum, dacă vrei să uiți de treaba aia urâtă cu vânătoarea și cu înfulecarea prăzii...

— Nu încă, i-am spus, așa cum îi mai spusesem de multe ori înainte.

Poate niciodată.

Ce voia de fapt Hypatia era să mă scoată din trupul meu fizic, cu toate durerile și supărările lui, și să mă transforme într-o inteligență pură, artificială. Așa cum se întâmplase cu alți oameni pe care îi cunoscusem. Așa cum se întâmplase cu Hypatia însăși, deși în cazul ei era vorba despre o aproximație simulată a cuiva care pe vremuri fusese o persoană în carne și oase.

Bineînțeles că era o idee înspăimântătoare. Deși nu cu totul lipsită de farmec. Nu reușeam să obțin toate plăcerile dorite de la viață, dar cu siguranță că nu-mi doream să *mor.* Iar dacă acceptam soluția propusă de Hypatia, nici că mai muream vreodată.

Însă deocamdată nu eram dispusă să fac pasul acela. Sunt totuși vreo două lucruri pe care o persoană în carne și oase le poate face, iar o mașină nu. (Mă rog, de fapt este vorba de un singur lucru foarte important.) Și nu mă simțeam pregătită să renunț la trupul de femeie până nu făceam tot ce fusese menit el să facă. Iar pentru asta aveam nevoie de un bărbat... și nu eram deloc convinsă că Bill Tartch era bărbatul de care aveam eu nevoie.

Când am ajuns la bordul navei PhoenixCorp pentru cină, mi s-a părut că toți cei de acolo aveau un aer conspirativ și că așteptau ceva.

— Am pus cam douăzeci la sută dintre foițele optice, m-a anunțat Terple, peste măsură de încântată. Vrei să te uiți?

N-a așteptat să-i răspund și a dat un ordin scurt:

— Hans! Arată-ne planeta!

Luminile s-au făcut mai mici și în fața noastră a început să plutească un glob albastru cu pete albe, cam de mărimea

capului meu. Aveam senzația că doar zece metri mă despărțeau de el. Era jumătate acoperit de întuneric și jumătate luminat de un soare aflat undeva la dreapta mea, dar pe care nu îl puteam vedea. Era acolo și o semilună, care tocmai ce apăruse din spatele planetei. Părea mai micuță decât Luna noastră și n-am putut să văd dacă avea cratere sau mări pe suprafața ei. Dar pe partea luminată a planetei se observau un ocean mare și un fel de continent rectangular. Terple a stins luminile de tot și atunci am reușit să văd alte bucăți de pământ pe partea cufundată în noapte a planetei. Căci ce altceva să fi fost locurile acelea pe care înfloreau mii de lumini, lumini artificiale, luminile unor orașe.

— Vezi, Klara? s-a umflat ea în pene. Orașe! Civilizație!

VI

Mintea navei lor era un bucătar cu adevărat minunat. Am mâncat fructe de mare prăjite, alături de un rizoto mai mult decât acceptabil. La desert am avut smochine coapte cu cremă de vanilie. Toate felurile au fost excelent pregătite. Sau poate doar ni s-a părut, pentru că toți ne simțeam mult mai relaxați acum, când aflaserăm că totuși aveam ce să studiem.

Cu toate acestea, la masă nu s-a servit vin.

— Nu bem nimic alcoolic până când nu ne terminăm observațiile, mi-a explicat June Terple fără să o întreb.

Tonul ei mi s-a părut jumătate scuză, jumătate provocare.

— Dar cred că Hans îți poate aduce ceva… a continuat ea.

Am scuturat din cap, întrebându-mă dacă Hypatia îi dezvăluise lui Hans că mie îmi cam plăcea câte un pahar din când în când. Probabil că da. Minților de nave le place bârfa și era evident că echipajul știa destule despre mine. Conversația de la masă a fost animată, acoperind subiecte din cele mai diverse, dar fără să atingă nici măcar o singură dată tema găurilor negre.

Una peste alta, a fost o cină plăcută. În timpul ei, membrii echipajului s-au scuzat pe rând și s-au dus să verifice roboții care mișunau pe antena de 500 de kilometri, ca să coasă foițele de reflexie în parabola aceea perfectă. De fapt oamenii din echipaj nu ar fi trebuit să se deranjeze pentru atâta lucru. Hans veghea în permanență și la chestia asta cu foile optice și la toate celelalte, dar se vede treaba că Terple conducea nava cu

o mână de fier. Mare parte din conversație a fost presărată cu glume cunoscute doar de ei, dar nu m-a deranjat, pentru că Hypatia mi le explica în ureche. Când cineva a început să vorbească despre dorul de casă și Oleg Kekuskian a zis în glumă (în glumă, dar *foarte apăsat*) că unora dintre noi nu le era deloc dor de casă, săgeata asta era țintită spre Humphrey Mason-Manley.

— O „înțeapă” pe Terple, Klara, mi-a spus Hypatia. Și Kekuskian e gelos.

Julia (pronunțat *Huulia*) Ibarruru, fosta profesoară grasă și bătrâioară, urmașă a incașilor din Peru, i-a povestit melancolică lui Starminder cât de mult își dorea să apuce să viziteze Nucleul înainte de moarte și s-a arătat indignată când a aflat că eu nu fusesem în viața mea la Machu Picchu.

— Și ai vizitat întreaga Galaxie? Și n-ai găsit de cuviință să vezi una din cele mai mari minuni ale propriei tale planete?

Singurul care nu a vorbit prea mult a fost Mark Rohrbeck. Între smochine și cafea și-a cerut scuze și a plecat. S-a întors abia după o jumătate de oră.

— A sunat acasă, m-a lămurit Mason-Manley cu un aer atotștiutor.

Iar Hypatia, cea mai mare indiscretă din Galaxie atunci când îi permit eu, m-a lămurit și mai bine:

— Încearcă s-o convingă pe nevastă-sa să nu divorțeze. Dar nu-i merge.

Când mai aveam puțin din cafele, Terple a șoptit ceva în aer. Evident că Hans era pe fază și, într-o fracțiune de secundă, capătul sălii s-a cufundat în întuneric. A apărut iar planeta, acum vizibil mai mare decât înainte. A mai șoptit ceva și imaginea s-a mărit până când a umplut întreaga încăpere, dându-mi senzația amețitoare că am să mă prăbușesc în ea.

— Acum avem o rezoluție de doi sau trei kilometri, a anunțat cu mândrie Terple.

Dar cu rezoluția asta nu vedeam decât munți, țărmuri și nori, iar planeta era tot pe jumătate luminată și pe jumătate în noapte. (Cum altfel să fi fost? Planeta se învârtea sub noi și nu avea să-și modifice poziția față de soare în cele câteva zile de observație.) M-am uitat mai bine și mi s-a părut ceva ciudat la zona din partea de jos a imaginii. Așa că le-am indicat locul și i-am întrebat:

— Este cumva un ocean, acolo, în stânga? Pata aceea întunecată? Pentru că acolo nu se vede nicio lumină.

— Nu. Este tot pământ. Probabil că regiunea aceea nu este populată din cauza frigului. Trebuie să înțelegi că asta nu este o imagine de ansamblu a planetei. Ne aflăm cam la douăzeci de grade spre sud de Ecuatorul ei, așa că îi putem vedea Polul Sud, dar nimic mai la nord, acolo unde pe Pământ ar fi Scoția sau Alaska. Ai văzut globul pe care ni l-a făcut Hans? Nu? Hans, afișează-l!

Și imediat în mijlocul sălii a apărut o sferă care se rotea încet. Ar fi semănat perfect cu globul pământesc pe care îl ținea bunicul meu în dormitor, pentru că și acesta avea desenate toate paralelele și meridianele. Însă continentele erau așezate cu totul altfel.

— L-am obținut din vechile date Heechee pe care ni le-a adus Starminder, m-a informat vocea lui Hans. Noi am dat nume continentelor. Îl vezi pe acela format din două mase aproximativ circulare, conectate printr-un istm care seamănă cu o halteră? Chiar așa l-a botezat Dr. Terple: „Haltera”. Și este format din Haltera de Est și Haltera de Vest. „Tigaia” este acela rotund, cu peninsula lungă și subțire care se întinde către sud-vest. Cel pe care îl vedem chiar acum este „Aluna”, pentru că…

— Văd și singură pentru ce, i-am retezat-o eu.

Programul lui Hans era destul de receptiv ca să sesizeze din tonul meu că mi se părea cam plictisitoare lecția aceasta de geografie. Terple nu avea nicio treabă cu receptivitatea.

— Continuă, Hans! i-a cerut ea tăios atunci când el s-a întrerupt.

Și Hans a continuat.

Din politețe, m-am forțat să stau cuminte cât timp Hans mi-a prezentat fiecare punct de pe hartă. Am ajuns la capăt în același timp: el la capătul expunerii, eu la capătul răbdării.

— Foarte interesant! am spus eu, desprinzându-mă din cârligul de susținere. Îți mulțumesc pentru cină, June, dar cred că e mai bine să vă las acum să vă vedeți de treabă. Oricum, ne vom vedea foarte des în următoarele cinci zile.

Brusc s-a așternut o expresie nedumerită pe chipurile tuturor celor din jurul meu. Pe Terple a apucat-o tusea.

— Păi, cum să-ți zic… nu este vorba chiar despre cinci zile, mi-a spus ea stânjenită. Nu știu dacă ai aflat, dar plecăm înainte

de explozia stelei.

Am încremenit cu o mână pe șervetul pe care voiam să-l pun la loc, în inelul lui, iar cu cealaltă ținându-mă de cârligul din perete.

— Nu se menționa nimic despre asta în proiectul vostru. De ce nu am fost informată?

Mi-a răspuns pe un ton stingherit:

— Plecăm de aici în clipa când steaua începe să se distrugă. E mult prea periculos să rămânem.

Nu-mi place să fiu luată prin surprindere de oamenii care lucrează pentru mine. M-am uitat urât la ea.

— Cum să fie periculos când ne aflăm la depărtare de șase mii de ani-lumină?

S-a încăpățânat să insiste:

— Nu uita că eu răspund de siguranța sistemului și echipajului. Și nu cred că ai idee ce înseamnă o supernovă, Klara. Este *imensă.* În 1054, astrologii chinezi au reușit să o vadă *în plină zi,* vreme de aproape o lună întreagă… era în iulie. Și nu aveau echipamentele noastre optice ca să o mărească.

— O să purtăm ochelari de soare. Care-i problema?

Mi-a spus hotărâtă:

— Noi *vom pleca.* Nu vorbesc doar despre lumina care se vede. Chiar și acum, deși au trecut șase mii de ani de la explozie și ar fi avut timp să se răcească, încă mai emite unde din întregul spectru electromagnetic, de la microunde și până la razele X. Nu e deloc bine să fim aici când toată radiația aia atinge punctul culminant.

Mă spălam pe dinți când am auzit-o pe Hypatia vorbind din spatele meu:

— Să știi că nu-i lipsit de sens ce spune Terple. Când se va forma supernova, va prăji tot ce se află în raza ei.

Nu i-am răspuns, așa că a încercat o altă abordare:

— Nu ți se pare că Mark Rohrbeck arată bine? Sigur, acum e foarte tulburat din cauza divorțului, dar mi se pare că te cam place.

M-am uitat la ea în oglindă. Era în formă de simulare completă și se sprijinea de ușa de la baie, privindu-mă cu un zâmbet mic.

— Ar trebui să ți se pară și că are jumătate din vârsta mea, i-

am atras eu atenția.

— Ba nu, Klara, m-a corectat ea. În realitate nu are nici măcar o treime din vârsta ta. În fond, ce contează? Mi-a arătat Hans dosarul lui. Și pot să-ți spun că nu este deloc alterat din punct de vedere genetic. Mă rog, cât de nealterate pot fi ființele omenești. Vrei să-i vezi și tu dosarul?

— Nu.

Mi-am terminat treaba în baie și am dat să ies. Cu o mișcare grațioasă, Hypatia mi s-a dat la o parte din drum de parcă n-aș fi putut să trec prin ea.

— Cum dorești, mi-a zis. Atunci, poate vrei ceva de mâncare? Sau un păhărel înainte de culcare?

— Nu vreau decât să mă culc. Chiar acum.

A oftat:

— Atâta pierdere de timp! Dar ai să renunți la trupul tău din carne mai devreme sau mai târziu, nu-i așa? De ce să mai aștepți? În formă de simulare vei putea face absolut tot ce faci și acum, însă mai bine. Și…

— Suficient! i-am ordonat eu. Ce voi face acum este să mă duc la culcare și să-mi visez iubitul. Pleacă!

Simularea a dispărut, iar vorbele ei: „În cazul acesta, noapte bună” au venit spre mine din aer. De fapt, Hypatia nu pleacă cu adevărat atunci când i-o cer, ci doar se preface. O parte din prefăcătoria asta este faptul că se poartă de parcă nu ar ști ce fac eu în intimitatea camerei mele. Dar normal că știe.

Nu era adevărat că intenționam să-l visez pe Bill Tartch. Poate m-am gândit la el (foarte puțin) atunci când m-am băgat în așternuturile de pe patul uriaș și rotund și am întins instinctiv mâna alături și nu am găsit pe nimeni. Îmi place mult să simt un trup de bărbat lângă mine, un trup lângă care să mă cuibăresc și să dorm. Dar lipsa unui bărbat în patul meu însemna totodată și lipsa sforăiturilor din ureche, lipsa înghiontelilor din timpul somnului, lipsa conversațiilor stupide la trezire, când nu îmi doresc nimic altceva decât să mă ghemuiesc undeva în liniște, lângă o cană cu cafea și o felie de grepfrut.

Știu, gândurile astea îmi aduceau consolare; dar nici nu am pus bine capul pe pernă, că mi-a dispărut tot somnul.

Insomnia era încă unul dintre defectele persoanelor din carne și oase care o dezgustă atât de mult pe Hypatia. Dar nu trebuia să mă impacientez. Hypatia mi-a umplut dulapul din baie cu

absolut toate medicamentele de care și-a imaginat ea că aș putea avea nevoie în creierii nopții. Acolo există și vreo șase flacoane cu diferite soiuri de somnifere. Dar nu am apelat la ele. Aveam o idee mai bună. Am deschis capacul de la noptieră, unde țin comenzile manuale pe care le folosesc atunci când nu vreau să-i cer ceva Hypatiei și am accesat imaginea pe care voiam să o văd.

Insula mea.

Se numește Raiwea – adică rei-ii-UI-ah, cu accent pe a treia silabă, cum pronunță polinezienii – și este unicul loc din univers de care îmi este dor când sunt departe de el. Suprafața nu-i prea mare, doar două mii de hectare cu totul. Însă are palmieri și arbori de pâine și o lagună drăguță, deloc adâncă, astfel încât rechinii de dincolo de recif nu își fac drum pe acolo. Iar acum, pentru că am plătit să le am, acolo se află și o mulțime de bungalow-uri micuțe și cochete, cu acoperișuri din paie artificiale și prevăzute cu instalații sanitare, aer condiționat și toate celelalte dotări necesare pentru asigurarea confortului. Mai sunt pe insula mea locuri de joacă și terenuri de sport, organizate pentru baseball sau fotbal sau orice alt joc prin care copiii și-ar putea consuma excesul de energie. Adăpostită în interiorul recifului, se află Fabrica de Hrană a insulei, care produce în ritm accelerat alimente sănătoase pentru toate gusturile: și tot a mea este. Totul este al meu. Fiecare centimetru pătrat. Eu am plătit insula din banii mei și am populat-o cu orfani și femei singure cu copii mici din toată lumea. Când mă duc acolo, devin Buni Klara pentru o sută cincizeci de copii, de la nou-născuți la adolescenți; iar când sunt în altă parte îmi propun ca la una, două zile să accesez sistemele de supraveghere de acolo ca să văd dacă școlile funcționează și dacă toată lumea e bine, sănătoasă, pentru că… of, uite, recunosc!… pentru că îmi sunt dragi copiii ăia. Îi iubesc pe toți, până la ultimul, și sunt în stare să jur că mă iubesc și ei.

Hypatia zice că asta e din cauză că eu nu am copii.

Poate că are dreptate. Totuși, două dintre ovulele mele sunt puse bine în congelatorul clinicii din Raiwea. Stau acolo deja de mulți ani, dar doctorii mă asigură că încă sunt 100 viabile. Mi-am pus acolo ovulele în eventualitatea că mă voi hotărî într-o bună zi să fac celălalt lucru dezgustător cu trupul meu din carne și să dau naștere propriului meu copil…

Însă nu reușesc să dau de bărbatul pe care mi l-aș dori drept tatăl copilului meu. Bill Tartch? Ce să spun?… Poate. O vreme așa crezusem, apoi nu am mai fost chiar așa de sigură.

Chestia este că odată am zis că am întâlnit acest bărbat. Poate că relația noastră ar fi avut o șansă. Numai că s-a întâmplat că am rămas blocată vreo două decenii în afurisita aia de gaură neagră și, când am fost în sfârșit salvată, am aflat că bătrânul Rob Broadhead se combinase cu o altă femeie.

Ghinion, nu?

Dar ce rost are să-ți faci sânge rău în privința lucrurilor care nu mai pot fi îndreptate?

Când m-am trezit în dimineața următoare, Hypatia m-a întâmpinat cu o nouă imagine de pe planeta Crabului. Aceasta era acum prea mare ca să mai poată intra în salonul meu, dar Hypatia voia să-mi arate o anumită linie de coastă. În centrul imaginii era o pată destul de neclară, dar care părea a fi ceva făcut de mâna omului – de mâna omului adevărat, vreau să spun.

— Au ajuns la rezoluție de jumătate de kilometru, m-a anunțat Hypatia. Iar acolo se vede un orășel. Nu încape nicio îndoială.

M-am uitat și eu cu atenție. Nicio îndoială că așa era. Dar tot nicio îndoială că era foarte mic.

— Nu există nimic mai mare?

— Mă tem că nu, Klara. Hans zice că planeta pare neobișnuit de slab populată, deși nu se cunoaște deocamdată motivul. Te duci pe PhoenixCorp?

Am clătinat din cap:

— Le dau pace să lucreze. Ar trebui să lucrăm și noi. Ce ai pentru mine?

Avea o altă statistică a câtorva dintre afacerile în care băgasem bani la un moment sau altul. Erau acelea de natură pur comercială, ca minele de Heliu-3 de pe Lună și lanțul de fabrici de hrană din Golful Bengal și proiectul de revitalizare a deșertului Sahara și încă alte patruzeci sau cincizeci de investiții. Niciuna nu mă interesa în mod deosebit, dar, indiferent cât de mulți bani cheltuiam cu ele, mă făceau cu fiecare zi tot mai bogată.

Cam atunci Hypatia și-a dres glasul așa cum face de obicei

când vrea să-mi sugereze că are ceva de discutat. Am presupus că voia să vorbească despre insula mea, așa că am intrat în joc.

— A, apropo! i-am zis eu. Am accesat Raiwea azi-noapte după ce m-am dus la culcare.

— Serios? s-a prefăcut ea mirată. Și cum merg treburile pe acolo?

Am repetat vechea rutină și i-am spus care dintre copii erau gata de plecare și cum cei optsprezece noi orfani, localizați de diversele agenții cu care făceam eu afaceri, urma să fie aduși pe insulă data viitoare când voi fi și eu acolo. Și, așa cum făcea întotdeauna, indiferent dacă era sinceră sau nu, Hypatia a cloncănit aprobator. Deși simularea ei mi se părea vag amuzată. Am luat-o ca pe o provocare și i-am zis:

— Uite, vezi? Ăsta-i alt lucru pe care noi, animalele, îl putem face și tu nu: copii.

— Sau nu îl puteți face, dacă mă gândesc cum stau lucrurile în cazul tău, mi-a replicat ea cu simpatie. Dar nu asta voiam să-ți spun.

— Nu?

— Nu voiam decât să te anunț că nava domnului Tartch va andoca într-o oră. Și domnul nu este singur.

Uneori Hypatia dă dovadă de idiosincrasii atât de omenești că nu de puține ori m-am gândit să-i schimb programele. Tonul vocii ei m-a avertizat că mai avea ceva să-mi spună. Și i-am zis mai puțin sigură pe mine:

— Nu-i de mirare. Câteodată are nevoie de echipaj.

— Normal că are nevoie, Klara, mi-a spus ea cu mare veselie. Deși acum echipajul lui e format dintr-un singur membru. Și e foarte drăguță.

V

Asistenta foarte drăguță era chiar deosebit de drăguță; și părea să aibă în jur de șaisprezece ani. Ba nu, nu-i adevărat. Arăta mult *mai bine* decât o fată de șaisprezece ani. Nici când m-am născut nu cred că am avut piele frumoasă ca a ei. Nu era fardată, nu avea nevoie. Purta un combinezon de zbor dintr-o singură bucată, foarte decent, care o acoperea de la fund până la gât și nu lăsa niciun dubiu cu privire la ce era sub el. O chema Denys. Când am ajuns acolo (fără să mă grăbesc, deoarece nu voiam ca Bill să creadă că ardeam de nerăbdare să-l văd), toți

cei trei bărbați de pe PhoenixCorp atârnau în jurul ei, ținându-se de cârligele de susținere și privind-o aidoma unor vulturi care au dat de un stârv suculent.

Dar Bill nu părea să-i observe. Deja își pregătise echipamentul pentru tragerea forșpanului, iar Denys manevra camerele lui desuete. Au panoramat sala de la intrare și au strâns imaginea pe Bill, care, cu cea mai prietenoasă și inteligentă expresie pe chip, a început să vorbească publicului:

— Vă relatează din nou Wilhelm Tartch, de la bordul navei PhoenixCorp, unde echipajul este pregătit să readucă la viață o rasă de creaturi inteligente. Am norocul și fericirea să o am alături…

Și una dintre camere s-a învârtit oprindu-se asupra mea.

— …pe frumoasa mea logodnică, Gelle-Klara Moynlin.

M-am uitat urât la el, pentru că, orice i-aș fi fost eu lui Wilhelm Tartch, categoric nu eram o femeie care intenționa să-l ia de bărbat. Mi-a aruncat o ocheadă obraznică și a continuat:

— După cum vă amintiți, înainte ca Heechee-ii să dea fuga ca să se ascundă în Nucleu, au cercetat cea mai mare parte a Galaxiei, în căutare de alte rase inteligente. Dar nu au găsit niciuna. Când au vizitat Pământul, au descoperit acolo australopitecii, care însă se aflau prea departe, pe scara evoluției, de omul modern. Nici măcar nu-și constituiseră sistemul de comunicare prin intermediul cuvintelor. Însă aici, pe această planetă…

Și în spatele lui a apărut imaginea planetei Crabului, în stadiul de pre-supernovă.

— …au descoperit o altă rasă primitivă, despre care au crezut că ar putea deveni, cu timpul, atât inteligentă, cât și civilizată. Ei bine, poate că așa s-a și întâmplat cu acești Crabi, cum le spune echipajul de pe PhoenixCorp. Însă Heechee-ii nu s-au aflat prin preajmă ca să-i vadă. Și nici noi nu suntem, pentru că locuitorii planetei Crabului au avut ghinion.

S-a oprit o secundă, pentru efect dramatic, apoi a continuat:

— Să vă explic despre ce este vorba: în sistemul acestei planete au existat două stele, una pitică și mică și una gigantică, de tip A. De-a lungul mileniilor, în vreme ce ființele acelea se zbăteau să ajungă la civilizație, steaua cea mare a început să piardă din masă, aspirată fiind de cea mică. Apoi, pe neașteptate, steaua cea mică a atins masa critică. Și a explodat.

Iar Crabii, împreună cu planeta și cu toate realizările lor, au fost instantaneu distruși de suflul supernovei.

Aici s-a oprit și s-a uitat lung la Denys, până când fata l-a anunțat:

— Gata, am prins tot!

Apoi s-a împins în perete ca să se apropie de mine, cu brațele întinse, cu un zâmbet larg pe chip; când ne-am atins, și-a lipit obrazul de gâtul meu, murmurând siropoșenii de genul:

— Ooo, Klaretta, prea mult am stat despărțiți!

Adevărul e că Bill Tartch știe să strângă o femeie în brațe. Mă simțeam bine în îmbrățișarea lui, cu trupul lui de bărbat lipit de al meu… și am privit peste umărul lui spre Denys. Care se uita la noi cu un surâs tandru, complet lipsit de gelozie.

Ce avea din belșug planeta Crabului era apa. Atunci când s-a rotit în jurul propriei axe și țărmul continental a dispărut în noapte, în fața noastră a apărut un ocean nemărginit.

Chestie care nu l-a bucurat deloc pe Bill Tartch.

— Asta-i tot ce o să vedem? s-a răstit el, fără să se adreseze cuiva anume. Am crezut că o să fie măcar un soi de oraș.

I-a răspuns Terple:

— S-ar putea să găsim unul mai mic. L-am observat înainte de rotația planetei. Ți-l pot arăta, dacă vrei. Hans? Întoarce până la obiectul de mai devreme.

Ipoteticul oraș nu arăta deloc mai impresionant acum decât prima oară. Și l-a lăsat rece pe Bill, care a cloncănit enervat.

— Auzi, minte a navei! Ești în stare să mărești imaginea?

— Este mărită, domnule Tartch, i-a răspuns amabil Hans. Însă acum rezoluția noastră este puțin mai bună și ți-o pot prezenta în infraroșu. Se observă puțin mai multe detalii…

Și a apărut iarăși marginea continentului, însă mai încețoșată acum din cauza diferențelor de temperatură dintre apă și pământ.

— …dar, după cum poți vedea, sunt acolo niște puncte fierbinți pe care nu le-am identificat încă.

Chiar așa. Se vedeau niște puncte *mari* și extrem de strălucitoare. Iar deosebit de încurajator pentru ceea ce căutam noi era faptul că unele dintre ele păreau a avea formă geometrică – triunghiulară sau dreptunghiulară. Dar ce anume erau?

— Decorațiuni de Crăciun? și-a dat cu părerea Bill. Adică, nu Crăciun-Crăciun, ca la noi, dar poate că toate casele alea sunt luminate festiv în cinstea vreunei sărbători.

— Nu cred, domnule Tartch, i-a zis Hans pe un ton cumpănit. Nu este prea multă lumină optică; ce vezi tu acolo este căldură.

— Adică este iarnă și se încălzesc la ceva?

— Nu știu dacă este iarnă, domnule Tartch. De fapt, nici nu este probabil să fie. Instrumentele noastre arată că sursele acelea luminoase au o temperatură de aproximativ trei sute de grade Celsius. Aproape detemperatura incendiilor forestiere.

Bill nu mai înțelegea nimic.

— Adică și-au dat foc la miriști? Sau poate e vreun fel de industrie?

— Deocamdată nu avem de unde să știm, domnule Tartch. Dacă ar fi așa, atunci ar trebui să vedem mai multă lumină; însă este prea puțină. Nu avem ce face și trebuie să așteptăm să obținem date mai complete. Între timp, mai este ceva ce cred că ai vrea să vezi.

Și cadrul la care ne uitam noi a început să alunece cu rapiditate pe suprafața planetei (peste grupuri uriașe de nori, vreo două insule și apoi alți nori) până a ajuns deasupra unei bucăți de ocean. În centrul ei era o pată neclară și cenușie; dar care pâlpâia tare și abia dacă o observai.

— Nori? s-a aventurat Bill.

— Nu, domnule Tartch. Cred că este vorba despre un grup format din anumite obiecte aflate în mișcare, la aproximativ șaptezeci și unu grade sau, cum ați zice voi, puțin mai la nord față de est. Probabil că sunt destul de mari, altminteri nu le-am fi observat deloc. S-ar putea să fie niște vase, deși viteza lor de deplasare este prea mare pentru oricare tip, cu excepția ambarcațiunilor cu aripi portante și a hidroavioanelor. Când oglinda va fi aproape gata și rezoluția va fi aproape optimă, ar trebui să le putem recunoaște, cu condiția să mai fie în raza noastră vizuală.

— Și asta când se va întâmpla?

Hans ne-a oferit pauza aceea prefăcută de câteva secunde – chipurile se gândea. Apoi a răspuns pe un ton de scuză:

— A apărut o mică problemă în privința asta, domnule Tartch. Unele dintre panourile cu oglinzi instalate au suferit un șoc termic și nu mai funcționează bine. Am fost obligat să mut acolo

majoritatea echipamentelor pentru a le putea ajusta. Așa că va mai dura ceva timp până când ne vom ocupa din nou de oglindă. Câteva ore.

Bill s-a uitat la mine și eu m-am uitat la el.

— Ei, la dracu'! a exclamat el. Ce altceva o să mai meargă prost după asta?

Ce a mai mers prost după aceea nu a fost din vina lui June Terple. Deși ea așa susținea. Zicea că ea era la conducerea întregii operațiuni, deci responsabilitatea era a ei întru totul și nu ar fi trebuit să-i permită lui Ibarruru să regleze de capul ei comenzile lui Hans. Iar Julia Ibarruru își prezenta înlăcrimată regretele:

— Starminder mi-a spus că Heechee-ii identificaseră alte unsprezece planete în Nebuloasa Crabului; n-am vrut decât să verific dacă pe vreuna se observă semne de viață și mă tem că un moment am apropiat prea mult lentilele de stea.

Ar fi putut fi și mai rău. Le-am spus să nu se necăjească și le-am invitat la un pahar pe nava mea. Inclusiv pe Starminder. Iar gestul meu l-a făcut pe așa-zisul meu logodnic să ridice din sprâncene, pentru că fusese convins că el era prima persoană pe care să o chem la bord. Dar a adoptat o atitudine filozofică:

— Ne vedem mai târziu, mi-a spus el.

Și, însoțit de Denys, a pornit să ia interviuri celorlalți membri ai echipajului.

Hypatia așezase ceaiul și ceștile pe o măsuță și vinul sec de Xeres pe alta. Însă, înainte de a ne apuca să bem dintr-unul sau din celălalt, le-am prezentat nava celor trei femei. Revenirea la gravitația normală le dădea o stare de disconfort accentuat, dar au șchiopătat prin dormitorul de oaspeți, scoțând exclamații admirative; s-au extaziat în fața bucătăriei, pe care eu nu o folosisem niciodată, însă o instalasem pentru eventualitatea că m-aș fi apucat de gătit; și au picat pe spate când mi-au văzut baia personală. Cadă cu hidromasaj, bideu, altă cadă mare din onix, pereți îmbrăcați cu oglinzi – Bill Tartch zicea mereu că așa trebuie să-și imagineze o curvă că arată paradisul; și nu era primul musafir al meu care să facă remarca asta. Nu cred că femeile de pe PhoenixCorp mai văzuseră vreodată așa ceva. Și le-am lăsat să se uite în voie. Ba le-am permis chiar să arunce o privire în dulapurile mele cu parfumuri și cosmeticale.

— Vai de mine! a exclamat Terple la un moment dat. Ulei de mosc! Autentic! Este îngrozitor de scump.

— Nu prea mă dau cu el. Ia-l tu, dacă îți place, i-am spus.

Apoi, pentru a încheia apoteotic turul navei, am deschis ușa de la dormitorul meu.

Când am ajuns în cele din urmă la ceai, Xeres și conversație, prima remarcă făcută de Ibarruru a fost:

— Domnul Tartch mi s-a părut un bărbat foarte interesant.

Nu a menționat de unde și până unde îi venise să spună asta, dar știam că se gândește la patul meu uriaș și rotund. Așa că am sporovăit ceva timp despre domnul Tartch și despre fascinanta lui carieră. Apoi despre cum crescuse Terple urmărind știrile cu prospectorii Porții și despre cum Ibarruru visase toată viața la o șansă ca asta:

— Știi, pe Pământ astronomia este o formă de artă pierdută, mi-a zis ea. Acum avem toate datele Heechee, așa că nu mai are rost să pierdem vremea cu telescoape și sonde.

— Și atunci cu ce se ocupă un astronom după ce și-a pierdut obiectul muncii? am întrebat-o eu din politețe.

Mi-a răspuns plină de amărăciune:

— Am predat un curs de astronomie la o facultate de stat din Maryland. Unor studenți care niciodată nu se vor ocupa cu astronomia adevărată pentru că acum, dacă îți dorești neapărat să vezi ceva, te urci pe o navă, ieși în spațiu și vezi ce ai de văzut.

— Așa cum am făcut eu, domnișoară Moynlin, mi-a spus Starminder, adresându-mi grimasa aia care la neamul Heechee ține loc de zâmbet.

Eu atâta așteptam. Dacă mai exista un loc în tot universul pe care îmi doream din tot sufletul să îl văd, locul acela era casa ei din Nucleu.

— Probabil că îți este dor de casă, i-am zis eu. Toate stelele astea de lângă noi, oricât ar fi ele de strălucitoare, probabil că ți se par mici și neînsemnate.

— O, nu! m-a contrazis ea politicoasă. Sunt destul de drăguțe. Este o schimbare bine-venită. De copiii mei îmi este dor.

Nici prin cap nu-mi trecuse că ar fi putut avea copii, dar uite că da, avea doi și îi lăsase acasă când ea a plecat Afară. Fusese o decizie cumplit de greu de luat, dar nu putuse rezista tentației. Aventurii. Îi era dor de copii? Firește că-i era! Dar

copiilor le era dor de ea? M-a privit surprinsă când i-am pus întrebarea asta.

— Nu, domnișoară Moynlin, nu le va fi dor de mine. Acum dorm, pentru că este noapte. Eu mă voi întoarce înainte să se trezească. Dilatarea temporală, înțelegi? Voi rămâne aici doar un an sau doi.

Ibarruru a intervenit necăjită:

— Vezi, Starminder, asta-i problema care mă neliniștește cel mai mult cu privire la Nucleu. Nu mai sunt tânără și știu că, dacă aș intra acolo doar pentru câteva zile, nu voi mai găsi niciun cunoscut în viață atunci când voi ieși. Ba nu, nu chiar pe niciunul, s-a corectat ea. Care-i proporția, patruzeci de mii la unu? Deci o săptămână în Nucleu înseamnă cam o mie de ani acasă.

Se întoarse iar spre femela Heechee.

— Dar chiar dacă noi nu putem intra acolo, ne poți spune tu cum este înăuntru, Starminder. Vrei să-i povestești Dr. Moynlin cum e în Nucleu?

Și asta abia așteptam să aflu. Auzisem de multe ori descrieri ale Nucleului, dar am ascultat-o pe Starminder până la capăt. Și a durat mult, pentru că îi era tare dor de casă.

Oare ar fi avut vreo importanță dacă aș fi petrecut o săptămână în Nucleu? Sau o lună sau chiar un an? Evident că mi-ar fi un dor cumplit de copiii mei și de insula mea, dar era cine să le poarte de grijă. Și lor, și celorlalte lucruri care contau pentru mine. Plus că nu mai exista niciun alt om în tot universul la care să țin atât de mult încât să-mi fie dor de el.

Am tresărit când am auzit vocea Hypatiei. Mi-a vorbit pe un ton oficial din cauză că nu eram singură:

— Domnișoară Moynlin, vă caută cineva.

Și mi-a afișat chipul lui Bill Tartch.

Fundalul m-a făcut să-mi dau seama că se întorsese pe nava lui. Era proaspăt și vesel și îmi zâmbea cu toată gura.

— Îmi permiți să urc la bord, scumpo?

Întrebarea lui a produs o reacție instantanee din partea musafirelor mele.

— O! exclamă Ibarruru, venindu-și în fire. Ar cam fi cazul să ne întoarcem și noi la treabă. Nu-i așa, June?

Tonul ei suna complice. Nu și tonul lui Terple. Aceasta doar s-

a ridicat și Starminder i-a urmat exemplul.

— Nu trebuie să plecați, le-am zis eu.

— Ba sigur că trebuie, m-a contrazis Terple. Julia are dreptate. Îți mulțumim pentru ceai și… hmmm… pentru toate celelalte.

Și au plecat, lăsându-mă singură cu iubitul meu.

— De o oră se tot ferchezuiește, mi-a șoptit Hypatia în ureche. A făcut duș, s-a bărbierit, s-a îmbrăcat elegant. Și s-a dat cu colonia aia de mosc despre care crede că îți place ție.

— Dar chiar îmi place, i-am spus. Dar îmi place cum miroase pe el. Te rog, fii bună și apari în fața mea atunci când vorbesc cu tine.

M-a ascultat și și-a făcut apariția. Stătea tolănită pe sofaua de pe care tocmai se ridicase Ibarruru.

— Bag de seamă că speră să-ți cadă la așternut, remarcă ea. Din nou.

N-am avut niciun chef să mă leg de acel „din nou“ ambiguu. Asta-i altă trăsătură enervantă a Hypatiei, dar nu și-o folosește într-atât de des ca să mă hotărăsc s-o reprogramez. Mi se păruse o idee bună să o aleg pe Hypatia din Alexandria pentru personalitatea cu care să înzestrez mintea navei. Numai că Hypatia asta a mea s-a luat prea în serios. Așa se întâmplă atunci când te pricopsești cu o minte puternică pentru nava ta: începe să se confunde cu rolul pe care i l-ai dat. Primul lucru pe care l-a făcut a mea a fost să-și caute prototipul și apoi s-a modelat cât mai aproape de original, atât cât credea ea că am să suport – până la detalii cum ar fi acela că adevărata Hypatia detesta bărbații.

— Deci vrei să nu-ți stau în drum? m-a întrebat ea amabilă.

— Nu, i-am zis. Poți să rămâi.

— Vai, ce fată bună! După părerea mea, sexul este oricum supraapreciat.

— Zici asta pentru că n-ai avut niciodată parte de el, i-am trântit-o eu. Adică nici tu, drăgălașul meu program, și nici femeia legendară după care te-am creat, care a murit virgină și despre care se povestește că ar fi alungat un pețitor insistent aruncându-i în față cârpele ei murdare de menstruație.

— Minciună răuvoitoare! mi-a zis Hypatia fără să pară deranjată. Răspândită de călugării creștini de la mănăstirea St. Cyril, după ce au răpit-o și au hăcuit-o. Gata cu asta, uite-i că

vine.

Aș fi fost în stare să pun prinsoare că primele cuvinte ieșite din gura lui Bill Tartch aveau să fie *În sfârșit singuri!* Însoțite de un zâmbet strălucitor și de încercarea de a mă lua în brațe. Și aș fi câștigat pe jumătate. Nu a spus nimic, ci doar și-a întins brațele și s-a repezit spre mine, cu zâmbetul larg pe chip.

Apoi a observat-o pe Hypatia tolănită pe sofa.

— O! a exclamat el, punându-și atât de brusc frână, încât aproape s-a împiedicat (se vede treaba că nici pe nava lui nu exista gravitație). Credeam că vom fi singuri.

— Nu chiar acum, scumpule, i-am spus eu. Dar mă bucur să te văd.

— Și eu.

A analizat în gând situația și l-am simțit că își schimbă abordarea: Doamna nu-și dorește ce-mi doresc eu acum, așa că ce să facem? Asta-i o trăsătură deopotrivă bună și rea a lui Bill Tartch: face mereu doar ce vreau eu, fără să încerce vreodată să mă ia prin surprindere cu gesturi romantice. Zic că-i o trăsătură bună pentru că dovedește că e un scump căruia îi pasă de dorințele mele. Pe de altă parte, așa cum preferă Hypatia să privească situația, se poate spune că este un ticălos fără coloană vertebrală, care mă pupă în fund ca să obțină tot felul de avantaje.

În timp ce mă gândeam în care din cele două moduri să interpretez acum atitudinea lui, Bill a pocnit din degete.

— Știu ce facem, s-a luminat el la față. Oricum trebuie să-ți iau un interviu adevărat. În regulă? Poți să mi-l înregistrezi tu, Hypatia?

Hypatia nu i-a răspuns, preferând să se uite îmbufnată la mine.

— Fă ce-ți spune! i-am ordonat eu.

Dar Bill se și răzgândise.

— Mai bine nu, a spus el, aparent fără să se supere că Hypatia nu voia să primească ordine de la el. Oricum cred că ar fi greșit dinadins doar ca să îmi facă în ciudă. Mai bine o chemăm pe Denys.

Denys a venit într-un minut, echipată cu toate camerele alea micuțe și demodate. Mi-am dat toată silința să mă port amabil și amical.

— Da, poți să le instalezi oriunde vrei, i-am spus eu, deoarece

aparatele nu aveau să plutească pe nava mea. Pe spetezele de la scaune? Sigur. Nu-ți face probleme dacă agață sau rup tapițeria; Hypatia o să repare imediat toate stricăciunile.

Nu m-am uitat la ea, doar i-am făcut semn să se facă nevăzută. M-a ascultat fără să protesteze.

Bill se plantase lângă mine și mă ținea de mână. Nu mi-am tras-o. A durat puțină vreme până când Denys a instalat toate camerele de filmat. Bill o privea cu indulgență, însă fără să își ofere ajutorul. Interviul începu imediat ce tânăra ne-a anunțat că totul este pregătit.

A fost un interviu tipic pentru Wilhelm Tartch, adică a vorbit mai mult el. A repetat toată povestea noastră în fața camerelor, într-un monolog lung, neîntrerupt; iar rolul meu a fost să-mi lipesc un zâmbet inteligent pe față și să mă prefac că îl ascult cu toată atenția. Apoi a ajuns la partea cu Phoenix.

— Suntem aici ca să urmărim efectele acestei explozii care a avut loc cu aproximativ o mie de ani în urmă… Ce s-a întâmplat, Klara?

Mă privea cu atenție și eu am știut ce citește pe chipul meu.

— Închide-ți camerele de filmat, Bill. Dacă tot vrei să faci chestia asta, atunci trebuie să știi despre ce vorbești. Explozia a avut loc cu *mult* mai mult de o mie de ani în urmă.

A clătinat îngăduitor din cap.

— E suficient pentru public, mi-a explicat el. Că doar nu țin o lecție de astronomie. Steaua a explodat în 1054 d.Hr., corect?

— În 1054 au *văzut* chinezii explozia. În anul acela a ajuns la noi lumina supernovei, dar drumul ei a durat cinci mii de ani. Nu ți-ai făcut temele?

— Probabil că am sărit peste partea asta, iubito, mi-a spus, adresându-mi cel mai spăsit și trist zâmbet din arsenalul lui. În regulă, Denys. Reluăm de la ultima parte. O să băgăm niște imagini cu supernova ca să facem trecerea la acest subiect. Gata? Dă-i drumul. Explozia aceasta gigantică a avut loc cu multe mii de ani în urmă, distrugând complet o civilizație care ar fi putut deveni egală cu a noastră în anumite privințe. Cum erau ființele acestea pe care cercetătorii de pe Phoenix îi numesc „Crabi”? Nu a știut nimeni. Însă acum, prin generozitatea manifestată de Gelle-Klara Moynlin, care se află lângă mine, putem să vedem cu ochii noștri ce a realizat această populație condamnată, în chip tragic, la pieire, înainte de explozia

neașteptată a planetei lor, care a retezat... haide, măi, Klara! Acum ce mai e?

— Nu avem de unde să știm dacă a fost pe neașteptate sau nu. Nu crezi? Ăsta-i unul dintre lucrurile pe care încercăm să le lămurim.

Denys și-a dres glasul și a spus cu timiditate:

— Bill, poate ar fi bine să mă lași să studiez puțin contextul înainte de a-ți continua interviul.

Iubitul meu s-a strâmbat supărat.

— Of, fie! N-ai decât!

Am auzit o tuse șoptită, care însemna că Hypatia avea ceva să-mi spună.

— Da? am spus eu în aer.

Iar ea a început imediat:

— Mintea navei PhoenixCorp m-a anunțat că au reluat lucrul la parabolică și că acum imaginea este mărită mai mult. Plus că mai sunt și alte noutăți pe care cred că vrei să le afli. Să le afișez aici?

Bill părea că se calmase puțin. S-a uitat la mine.

— Ce părere ai, Klara?

Nu era deloc o întrebare bună. Nu voiam să-i spun ce părere aveam.

Dacă e să vorbim cinstit, nici nu-mi convenea părerea mea. În regulă, nici el și nici acadeaua asta de Denys nu studiaseră informațiile existente despre supernovă venind spre PhoenixCorp. Și atunci, întrebarea care se impunea era: ce anume au făcut în tot timpul ăla?

Am răspuns:

— Nu. Cred că ar fi mai bine să le văd pe PhoenixCorp. Voi doi luați-o înainte. Vin și eu în câteva minute.

Cum au plecat, a și apărut Hypatia. S-a tolănit cu un aer trufaș pe scaunul pe care stătuse Denys.

— Cu ce te pot ajuta, Klara? m-a întrebat ea, plină de solicitudine.

Avea cu ce să mă ajute, dar încă nu eram pregătită să i-o cer.

Așa că am rugat-o altceva.

— Poți să-mi arăți interiorul navei lui Bill?

— Bineînțeles, Klara.

Și mi l-a afișat imediat.

Nu era mare lucru de văzut. Evident că rețeaua nu voia să

cheltuiască prea mult pe confortul lui Bill. Nava lui era veche, cu toate comenzile Heechee la vedere; când mi-o proiectasem pe a mea, avusesem grijă să ascund bine toată urâțenia, așa cum se ascund țevile de încălzire în pereții unui apartament. Important era că avea două compartimente de dormit, unul al lui Denys și celălalt categoric al lui Bill. Paturile erau nefăcute în amândouă. Clar că mintea acelei nave închiriate nu le avea cu ordinea și curățenia. Și nici Denys. Însă nu era niciun indiciu care să sugereze că și-ar fi făcut vizite nocturne.

Așa că am renunțat.

— Mori de nerăbdare să mi-i bârfești încă de când au ajuns aici, i-am spus eu Hypatiei. Așa că, haide, spune-mi acum ce ai de spus!

Mi-a aruncat iar privirea aia fals nedumerită:

— Adică ce anume să-ți spun, Klara?

Am mârâit urât la ea.

— Spune-mi! *Au făcut-o*?

S-a schimonosit dezgustată.

— O, da, scumpa mea, sigur că au făcut-o. În tot timpul drumului. Ca niște câini în călduri.

M-am uitat în jur la paharele de vin și la cești și la pernele sofalei deranjate de cei care se așezaseră acolo.

— Mă duc pe navă. Curăță mizeria asta cât lipsesc eu, i-am ordonat, verificându-mi machiajul în oglindă.

Arătam ca întotdeauna, de parcă nu se întâmplase nimic.

În fond, chiar nimic nu se întâmplase, nu? Ce importanță avea dacă Bill se hotărâse să se culce cu Denys asta sau cu oricât de multe Denyse, atunci când eu nu mă aflam prin preajmă? Că doar nu avusesem de gând să mă *căsătoresc* cu el!

VI

Niciunul dintre membrii echipajului nu se afla în ecluză atunci când am ajuns eu pe PhoenixCorp. Dar le auzeam vocile. Râdeau și discutau plini de însuflețire în sala de mese. Când am intrat acolo, am văzut că încăperea era cufundată în întuneric. Se uitau toți la niște scene simulate de Hans și nu m-a observat niciunul.

Cu multă discreție, m-am agățat și eu de o curea din perete și m-am uitat în jur. I-am văzut pe Bill și pe recipientul actual al spermei lui atârnați la distanță cuviincioasă unul de celălalt.

Denys ciripea de zor către Mason-Manley; Bill vorbea singur în reportofon. Mason-Manley strângea entuziasmat umărul lui Denys, fără doar și poate stimulat de euforia momentului. Mi se părea că fetiței îi face plăcere. Chiar dacă a observat, Bill nu a dat semne că s-ar fi simțit deranjat. Însă nu e mai puțin adevărat că Bill nu a fost niciodată un tip gelos.

Și până de curând, nici eu nu am fost.

De fapt, nu despre gelozie era vorba. Ci despre... să spunem bune maniere. Dacă Bill voia să facă din când în când sex cu câte o pipiță, treaba lui. Dar asta nu-l scuza pentru faptul că o cărase pe pisi până aici tocmai de pe Pământ, ca să mi-o fluture pe la nas.

Cam la un metru de mine, Mark Rohrbeck privea imaginile cu un aer mai puțin mohorât decât de obicei. Când a dat cu ochii de mine, mi-a făcut cu mâna și mi-a strigat:

— Uite, domnișoară Moynlin! Dirijabile de observație!

Așa că m-am întors să mă uit și eu. În sectorul pe care mi-l indicase se vedea unul dintre oceanele planetei Crabului. Îl acopereau o mulțime de nori, dar în unele zone aceștia erau subțiri și risipiți. Iar printre ei pluteau opt cârnați groși și argintii în formație în „V“. Erau prea compacți și aveau contururi prea clare ca să fie doar niște nori.

— La obiectele astea ne-am uitat mai devreme, domnișoară Moynlin, m-a informat vocea lui Hans. Acum putem să deosebim elementele individuale și este cert că sunt artefacte.

— Sigur că sunt, dar de ce crezi că plutesc? De unde știi că nu sunt un fel de nave? am întrebat eu și m-am răzgândit în secunda următoare. Nu, uită că am întrebat asta.

Înțelesesem și singură. Dacă ar fi fost ambarcațiuni, ar fi lăsat urme în urma lor pe apă. Da, aparate de zbor erau. Așa că am întrebat altceva:

— Știi cumva încotro se duc?

— Așteaptă puțin, mi-a zis June Terple. Hans, proiectează imaginea pentru domnișoara Moynlin!

A dispărut imediat oceanul și în locul lui a apărut planeta Crabului în întregime, cu apele colorate în albastru și pământurile în cenușiu. Opt ovaluri micuțe, extrem de disproporționate față de rest, pluteau deasupra oceanului. De la ele pornea o linie argintie care se întindea spre nord-est și o alta aurie care mergea spre sud-vest. Terple a comentat:

— Se pare că dirijabilele au venit de după grupul acela de insule de la capătul cursului indicat de linia aurie. Și se îndreaptă spre continentul în formă de halteră de la dreapta. Din păcate însă, ele se află prea la nord și nu le putem vedea prea bine de aici. Însă Hans a mărit unele detalii ale insulei de pe care au plecat dirijabilele. Hans?

Globul a dispărut. Iar acum ne uitam la niște scene în infraroșu: linia țărmului, golful și ceva ce ardea în jurul golfului. Și iarăși contururile zonelor în flăcări contraziceau legile geometriei.

— Așa cum am presupus, este aproape sigur vorba despre o comunitate, domnișoară Moynlin, mi-a spus Hans. Cu toate acestea, se pare că a suferit o catastrofă asemănătoare cu cea pe care am observat-o pe continentul aflat acum în cealaltă parte a globului.

— Ce fel de catastrofă? am vrut eu să știu.

Hans și-a mărturisit părerea de rău:

— Deocamdată nu avem toate datele, domnișoară Moynlin. Am putea presupune că este vorba despre un incendiu uriaș. Sunt sigur că vom înțelege mai multe atunci când vom avea o rezoluție mai bună. Poate în câteva ore. Te voi ține la curent.

— Chiar te rog, i-am zis eu.

Și apoi, fără să-mi fi propus așa ceva, m-am pomenit spunând:

— Cred că am să mă întorc pe nava mea ca să mă lungesc puțin.

Bill s-a luminat brusc la față și a început să se dezlege de pe stinghia pe care stătuse cocoțat până atunci. Am clătinat ușor din cap spre el.

— Îmi pare rău. Vreau să mă odihnesc. Ultimele zile au fost epuizante.

Ceea ce firește că nu era tocmai adevărul-adevărat. Nici prin cap nu-mi trecea să mă odihnesc. Nu voiam decât să rămân singură sau, în orice caz, doar cu Hypatia lângă mine. Iar asta este cam același lucru.

Când am ajuns pe nava mea, Hypatia m-a întâmpinat cu o atitudine mămoasă.

— Prea multă lume, scumpa mea? m-a întrebat ea. Să-ți prepar ceva de băut?

Am scuturat din cap, refuzând băutura, dar i-am dat dreptate în rest.

— E tare ciudat, am zis eu întinzându-mă pe sofa. Cu cât cunosc mai mulți oameni, cu atât sunt mai puțini cei în jurul cărora mă simt în largul meu.

— Oamenii în carne și oase sunt de regulă extrem de nesărați, și-a exprimat ea acordul. Ce zici de o ceașcă cu ceai?

Am ridicat nepăsătoare din umeri și imediat am auzit activitate în bucătărie. O fi avut Hypatia defectele ei, dar știa să fie o mămică foarte grijulie atunci când aveam nevoie de așa ceva. M-am întins pe sofa și m-am uitat o vreme în tavan.

— Știi ceva? i-am spus eu la un moment dat. Încep să cred că ar trebui să mă stabilesc pe insulă.

— Da, ai putea să o faci, mi-a zis ea plină de tact.

Dar, pentru că Hypatia este Hypatia, nu s-a putut abține și a adăugat:

— Să vedem… ultima dată ai stat acolo fix unsprezece zile, nu-i așa? Iar asta s-a întâmplat acum șase luni?

M-a făcut să intru în defensivă – din nou. Și i-am zis:

— Am avut alte treburi.

— Firește că ai avut. Dar parcă nici cu o dată înainte nu ai stat prea mult, nu? Doar șase zile. Iar asta a fost acum mai bine de un an.

— Am înțeles care este punctul tău de vedere, Hypatia. Haide să schimbăm subiectul.

— Cum spui tu, șefa.

Și a început să vorbească despre altceva. Majoritatea subiectelor alese se refereau la evoluția proprietăților mele în cele câteva ore trecute de când le verificasem ultima dată. Nu o ascultam. După câteva minute, am băut ceaiul pe care mi-l făcuse și m-am ridicat de pe sofa.

— Am de gând să-mi umplu cada și să stau în ea ceva timp.

— Vrei să ți-o pregătesc eu, scumpo? auzi, scumpo? Au obținut imagini noi de pe planeta Crabului și ți le pot proiecta cât stai în cadă.

— De ce nu?

Și până când mi-am scos hainele, cada uriașă din onix s-a umplut cu apă la o temperatură perfectă, ca de obicei. Am închis ochii și m-am lăsat pe spate. Am așteptat să mă mângâie spuma cu parfum dulce și să mă facă să mă simt din nou

mulțumită și împlinită. Așa cum mi se întâmplase în mii de alte dăți, uneori chiar cu succes.

Aceasta a fost una dintre reușite. Baia fierbinte și-a făcut cu brio treaba. Am simțit cum încep să alunec spre un somn relaxat și binecuvântat.

Dar pe neașteptate un gând rătăcit mi-a trecut prin minte și s-a dus naibii toată relaxarea.

Am ieșit din cadă și am intrat la duș. L-am deschis la maximum și am stat o vreme să mă biciuiască apa rece. Apoi am făcut-o fierbinte. Am ieșit și am tras pe mine un halat.

În vreme ce îmi uscam părul, s-a deschis ușa și a apărut Hypatia care m-a privit îngrijorată.

— Scumpo, mă tem că te-a supărat ce ți-am spus despre Tartch, mi-a zis ea, mustind de compasiune. Dar în realitate nu-ți pasă ce face, nu-i așa?

I-am răspuns:

— Sigur că nu.

Și m-am întrebat dacă este adevărat.

— Bravo, scumpo! m-a aprobat ea. Au venit imagini noi de pe planetă. Uite-le.

— Nu acum, am refuzat-o eu. Acum vreau să te întreb ceva.

Hypatia nu a făcut nicio mișcare, dar imaginile au dispărut.

— Ce anume, Klara?

— Când moțăiam în cadă mi-a trecut prin cap că s-ar putea să adorm și să alunec în apă și să mă înec. Și apoi m-am gândit că tu stai de veghe și n-ai să permiți să se întâmple așa ceva. Am dreptate?

— Sunt mereu la curent cu problemele tale, Klara. Așa că da, ai dreptate.

— Și după aia mi-am zis că ai putea să mă lași să mă înec doar ca să mă vâri în dispozitivul ăla de stocare pe care tot încerci să mi-l vinzi. Așa că am ieșit din cadă și am intrat la duș.

Uitându-mă fix la ea, mi-am strâns părul la spate cu o clamă. Nu a spus nimic. A rămas nemișcată în pragul ușii, purtând pe chip obișnuita ei expresie binevoitoare și gânditoare.

— Așa ai fi făcut? am întrebat-o eu.

Păru surprinsă.

— Mă întrebi dacă te-aș fi lăsat dinadins să te îneci? Nu cred că aș putea face una ca asta, Klara. Ca regulă generală, nu sunt programată să mă împotrivesc dorințelor tale, chiar dacă asta ar

fi spre binele tău. Și spre binele tău ar fi, așa să știi. Dispozitivul de stocare îți va asigura viață veșnică sau aproape veșnică. Și nu vei mai avea parte de preocupările meschine și dezgustătoare ale cărnii, care îți produc acum atât de multă suferință.

I-am întors spatele și am pornit spre dormitor ca să mă îmbrac. A venit după mine, folosindu-și excelenta simulare a mersului. Ce voiam eu să știu era cât de generală era regula ei generală și care anume ar fi fost excepția permisibilă după mintea ei. Dar n-am apucat să o întreb, pentru că a început să vorbească.

— O, Klara! Au descoperit ceva interesant pe planetă. Haide să-ți arăt!

Nu a așteptat răspunsul meu și a luminat imediat capătul camerei.

Vedeam iarăși micuța flotă de dirijabile. Ajunseseră aproape de coastă, dar ieșiseră din formație. Acum erau împrăștiate care încotro, iar două se prăbușeau în ocean, arzând cu flăcări mari. În jurul lor bâzâiau niște obiecte mici pe care nu le puteam desluși prea bine.

— Dumnezeule! am exclamat eu. Le doboară ceva!

Hypatia a dat din cap.

— Așa se pare, Klara. Probabil că dirijabilele Crabilor sunt umplute cu hidrogen, altfel nu ar putea arde așa. Iar asta sugerează un nivel destul de scăzut de dezvoltare tehnologică. Însă trebuie să recunoaștem că nu avem de-a face cu niște primitivi. Sunt suficient de civilizați ca să ducă un război intern atât de violent.

VII

Nu mai era nicio îndoială. Crabii se apucaseră să se omoare între ei într-un fel de luptă aeriană desprinsă parcă din poveștile vechi cu… cu ce? Cu Primul Război Mondial. Nu vedeam avioanele care doborau dirijabilele. Dar cu siguranță că se aflau acolo.

Habar n-am ce sperasem să văd atunci când hotărâserăm să-i readucem la o așa-zisă viață pe Crabii de mult dispăruți. Dar în niciun caz așa ceva. Iar scena care a apărut apoi (pentru că Hans transfoca neobosit imaginea pe locurile de pe suprafața planetei unde se întâmpla câte ceva) nu era deloc mai pașnică.

Ci mult mai violentă. În locul unde un fluviu mare se vărsa în ocean se vedea un port plin cu nave de suprafață; dar unele dintre ele erau în flăcări, iar altele se scufundau. („Cred că le-au atacat submarinele”, a opinat Hypatia. „Ar putea fi vorba și de avioane de bombardament sau de mine, dar eu pariez pe submarine.”) Acum se lămurise misterul din jurul petelor ciudate de căldură. În urma bombardamentelor, orașele fuseseră arse din temelii și în locul lor rămăseseră doar tăciuni fierbinți. Am văzut apoi o câmpie care era luminată de niște scântei albe și roșii, dar nu ne-am putut da seama care era sursa acestora. Hypatia a avut și acum o ipoteză.

— Păi, a spus ea, plină de interes, eu cred că ne uităm la o bătălie cu tancuri de mari proporții.

Și așa mai departe.

Totul mi se părea atât de lipsit de sens! Nu aveau nevoie să se deranjeze să se omoare între ei. Planeta lor o va face foarte curând. Fără să bănuiască ceva, fiecare dintre Crabii aceștia se îndrepta cu rapiditate spre o moarte îngrozitoare în explozia soarelui lor.

Doar cu o oră mai devreme îi compătimisem pentru soarta crudă care îi aștepta. Acum nu mai eram atât de sigură că nu-și meritau soarta aceasta.

Hypatia se uita iar la mine cu expresia aceea maternă pe care o simula adesea.

— Mă tem că toate imaginile astea te tulbură, Klara, mi-a șoptit ea. Crezi că te-ai mai înveseli dacă l-aș invita la bord pe domnul Tartch? Te-a căutat. Zice că vrea să discute cu tine despre aceste imagini noi.

— Normal că vrea, am zis eu, convinsă că Bill voia de fapt să-mi spună că nu merita să-l tratez cu atâta răceală. Nu. Spune-i că m-am culcat și că am cerut să nu fiu deranjată. Și acum te rog să-mi povestești tot ce e de povestit despre Mark Rohrbeck.

— Ah! oftă ea pe tonul acela care face o singură silabă mai elocventă decât un întreg discurs.

N-aveam chef să-i înghit purtarea.

— Dacă ai ceva de spus, te poftesc să o faci!

— Dar nu am nimic, draga mea, mi-a spus ea, nefăcând niciun efort să-și ascundă fățărnicia. Știi bine că nu-ți judec obsesia pentru bărbați.

Se apropia de limită. Apoi a întrecut-o.

— Ai crede, a murmurat gânditoare, că ar fi trebuit să devii mai prudentă în urma experiențelor pe care le-ai avut cu bărbații. Din cauza asta speri că tot ce a fost mai rău a trecut? La fel ca orfanul ăla amărât, Wan.

Nu i-am dat replica. Nici măcar n-am lăsat-o să termine. Doar atât i-am spus:

— Taci!

A avut suficientă minte să mă asculte. Există anumite subiecte pe care nu le discut și Hypatia știe foarte bine că trei dintre ele sunt: Wan, faptul că m-a salvat din gaura neagră și scurta (deși nu suficient de scurtă) perioadă cât i-am fost amantă și am locuit împreună.

Atunci s-a apucat să-mi înșire toate informațiile despre Mark Rohrbeck. Fusese crescut de bunic, pentru că părinții îi muriseră când era mic. Bunicul cu pricina își câștigase existența ca pescar pe Lacul Superior.

— Cel mai mult dădea la mreană. Știi ce-i aia, Klara? Un pește hidos. Cu ventuze mari în loc de fălci. Se atacă între ele și atacă și alți pești și sug măruntaiele victimei până o omoară. Nu cred că ți-ar face plăcere să guști dintr-o mreană, dar se pare că numai ele mai rămăseseră în lac. Bunicul lui Rohrbeck le exporta în Europa – oamenii de acolo le considerau delicatese. Ziceau că au gust de melci. Apoi au apărut Fabricile de Hrană și bătrânul a dat faliment.

— Revino la Mark Rohrbeck, i-am ordonat eu. Nepotul. Acela care se află aici.

— O, scuze. Așa… și tânărul Mark a primit o bursă la Universitatea din Minnesota, a învățat bine, s-a înscris la doctorat la Institutul Tehnologic din Massachusetts, și-a făcut o carieră frumoasă în domeniul informaticii, s-a căsătorit, a făcut doi copii, dar după aia soția lui și-a dat seama că îi place mai mult un dentist și l-a părăsit pe Rohrbeck. Așa cum ți-am mai spus, tipul are niște gene excelente. Mulțumită?

M-am gândit la ce aflasem, apoi am răspuns:

— Aproximativ. Să nu te apuci să tragi vreo concluzie din asta, auzi?

— Nici vorbă, Klara.

Dar tot expresia aia satisfăcută o avea pe chip.

Am oftat.

— Bine. Acum deschide drăcia aia.

— Desigur, Klara, mi-a zis deloc surprinsă și a afișat din nou imaginile. Mă tem că situația nu s-a îmbunătățit deloc.

Nu se îmbunătățise. Era cam la fel ca mai devreme. M-am uitat cu stoicism câteva minute, apoi am zis:

— În regulă, Hypatia. Am văzut suficient.

A stins imaginile, privindu-mă curioasă.

— Când vor termina lucrul la oglindă, imaginile vor fi mult mai clare. Atunci vom putea să-i vedem și pe Crabi.

— Splendid, am spus eu ironică și apoi am explodat. Pentru numele lui Dumnezeu, care-i problema cu oamenii ăia? Pe planetă e destul loc pentru toți. De ce n-au stat cuminți acasă? De ce n-au vrut să trăiască în pace?

Întrebările mele erau retorice, dar Hypatia s-a grăbit să le răspundă.

— La ce te așteptai? Doar sunt creaturi făcute din carne, mi-a zis ea scurt.

Nu aveam de gând să o las să scape așa ușor.

— Haide, Hypatia! Și oamenii de pe Pământ sunt tot din carne și nu se apucă să străbată jumătate de lume doar ca să se omoare între ei!

— Nu mai spune? Ce memorie scurtă ai, draga mea Klara. Gândește-te doar la războaiele mondiale din secolul douăzeci. Gândește-te la cruciade, când zeci de mii de europeni s-au târât până la Marea Mediterană ca să ucidă cât mai mulți musulmani. Gândește-te la conchistadorii spanioli care au nimicit populațiile băștinașe din cele două Americi. Hei, gândește-te chiar și la călugării ăia păduchioși care i-au sfârtecat pe locuitorii Alexandriei…

Și imediat a adăugat dezgustată:

— Firește, toți oamenii ăia erau creștini.

M-am uitat nedumerită la ea.

— Crezi că noi acum urmărim un război religios?

A ridicat grațios din umeri:

— Ce contează? Oamenii din carne nu au nevoie de motive ca să se omoare între ei, scumpa mea.

VIII

Când oglinda a fost gata, am putut să observăm o mulțime de detalii. Am văzut chiar și Crabii-Centauri – cu trunchi vertical

înfipt pe patru picioare, aceeași conformație moștenită de la primitivii pe care îi văzusem eu.

Adevărul este că îi puteam vedea uneori. Nu tot timpul. Era nevoie de condiții optime. Bineînțeles că nu-i puteam vedea dacă se aflau în partea întunecată a planetei decât cu ajutorul razelor infraroșii; și nu-i puteam vedea nici dacă între noi și ei se interpunea un strat de nori. Dar tot reușeam să vedem suficient. Din punctul meu de vedere, mai mult decât suficient.

Echipajul de pe PhoenixCorp se dădea peste cap ca să țină pasul cu avalanșa de date noi. Se părea că Bill luase hotărârea să aibă răbdare cu dispozițiile mele imprevizibile, așa că atitudinea lui față de mine a fost veselă, dar oarecum indiferentă. Avea treabă. Și el, și Denys îi întrerupeau din treabă pe toți membrii echipajului ca să le înregistreze reacțiile spontane. June Terple renunțase cu totul la somn și se împărțise între două activități: studierea imaginilor care veneau cu rapiditate și cicălirea lui Hans, care trebuia să aibă grijă să-i anunțe la timp despre explozia iminentă stelei, ca să poată pleca dracului de acolo.

Doar Mark Rohrbeck părea a avea timp la dispoziție. Chestie care mie îmi convenea de minune.

L-am descoperit în cabina-dormitor, în care Hans proiecta îndatoritor copii ale noilor imagini. Sarcina principală a lui Mark era să supravegheze mintea navei și funcțiile ei, dar totul mergea fără probleme, așa că nu prea avea de lucru. Mare parte din timp și-o petrecea privind posomorât la imagini.

M-am agățat de un cârlig aproape de el.

— Urâtă treabă, nu? i-am spus eu prietenoasă, încercând să-l înseninez.

Dar a refuzat să se lase înseninat.

— Despre Crabi vorbești?

Cu toate că avea ochii lipiți de imagine, era evident că mintea-i călătorea prin alte părți. S-a gândit puțin, apoi și-a spus părerea:

— Ce să zic, cred că-i destul de urâtă. Dar toate astea s-au întâmplat cu mult timp în urmă, nu-i așa?

— Iar tu ai probleme mai presante pe cap, l-am încurajat eu.

Mi-a aruncat o imitație mohorâtă de zâmbet.

— Bag de seamă că mințile navelor noastre m-au bârfit de zor, mi-a zis el după câteva momente. Nu mă deranjează atât

de mult despărțirea de Doris. Adică, mă doare, sigur că da. Am crezut că o iubesc, dar… n-a fost să fie, nu? Acum are pe altcineva, așa că ce naiba mai pot eu să fac? Dar…

Și a gemut nefericit.

— …dar problema este că vrea să păstreze copiii.

Nu era doar un bărbat drăguț, ci și unul care începuse să mă înduioșeze. Așa că i-am spus, dând din cap cu o simpatie pe care, în mod cu totul neașteptat, ajunsesem să o simt în clipa aceea:

— Îți este dor de ei, nu-i așa?

— La dracu'! Mi-e dor de ei încă de când s-au născut, s-a răstit el, supărat pe sine. Cred că din cauza asta n-a mers. Am fost prea mult plecat în misiuni așa că nu ar fi corect s-o învinuiesc pe Doris pentru că și-a găsit un alt bărbat care să o țină în brațe.

Vorbele astea au stârnit în mine o emoție de care nu mă știam în stare.

— Ba nu! am strigat eu, surprinsă de propriul meu ton. Nu faci bine! *Învinuiește-o* pe târfa aia! Oamenii trebuie să fie *credincioși* unul altuia!

Izbucnirea mea l-a surprins și pe Rohrbeck. Mi-a aruncat o privire speriată, de parcă-mi crescuseră brusc coarne, dar n-a mai apucat să spună ceva. June Terple a trecut chiar atunci plutind prin fața cabinei și ne-a văzut. S-a prins de un cârlig atât cât să-și vâre nasul înăuntru și să strige:

— Rohrbeck! Mișcă-ți fundul! Vreau să te asiguri că Hans transfochează imaginile la viteză maximă. Altminteri am putea pierde date importante!

Și dusă a fost.

Mark mi-a aruncat o privire ciudată. Apoi a ridicat din umeri și a dat din mâini ca și cum ar fi vrut să spună că nu poate să stea de vorbă cu mine pentru că trebuie să asculte de ordinele șefei, chiar dacă acestea se referă la sarcini deja îndeplinite. Și dus a fost și el.

Nu m-am supărat pentru privirea aia ciudată. Până atunci nu știusem că eram atât de sensibilă când venea vorba despre partenerii încornorați. Dar se vede treaba că așa eram.

Ca să nu le stau în drum, m-am întors pe nava mea și m-am uitat la imagini împreună cu Hypatia.

A început să le proiecteze chiar de cum am intrat, fără să aștepte să îi cer. Așa că m-am așezat și m-am uitat.

Dacă nu-i considerai *oameni*, atunci cu siguranță că ți s-ar fi părut interesant ce făceau Crabii. Ca să nu mai spun că ei înșiși erau niște creaturi interesante. Se observau trăsături ale prădătorilor primitivi în variantele acestea civilizate. Auzi tu, civilizate! Firește, acum aveau tot felul de mașinării și purtau haine și, dacă nu te deranjau membrele în plus, arătau destul de impresionant în tunicile lor țipătoare și jambierele lor cu țepi; iar șalurile alea pe care le purtau pe cap erau împodobite cu niște obiecte ce puteau fi insigne ale rangului deținut. Sau poate erau doar niște podoabe ieftine. Însă mie mi se părea că majoritatea erau îmbrăcați în felurite uniforme. Majoritatea celor mai civilizați, în orice caz. În interiorul Continentului Sudic, se vedeau o pădure tropicală și o savană, erau o mulțime care nu păreau deloc civilizați. Acești Crabi nu aveau mașini. Nici haine nu prea aveau pe ei. Se hrăneau cu roadele pământului și cu ce vânau; și păreau a petrece cea mai mare parte a timpului holbându-se îngrijorați la cerul pe care bâzâiau din când în când formații de dirijabile și aparate de zbor cu două aripi.

Cei civilizați îmi dădeau impresia că își pierd din nivelul de civilizație atins. Când Hans ne-a prezentat niște detalii ale orașelor bombardate, am văzut acolo cohorte de Crabi cu patru picioare (majoritatea civili, a fost presupunerea mea) care încercau să iasă dintre ruinele fumegânde sau în flăcări, cărând boccele cu puținele lor bunuri și ducându-și copiii de mână sau în brațe. Mulți șchiopătau, abia reușind să se târască. Alții erau urcați în căruțe sau pe niște tărgi cu tălpici, ca săniile.

— Parcă toți sunt răniți sau bolnavi, am spus eu și Hypatia a confirmat.

— Cu siguranță, draga mea. În fond, sunt vremuri de război. Dar nu ar trebui să reduci situația la arme și bombe. N-ai auzit niciodată de războiul biologic?

M-am uitat la ea cu gura căscată.

— Vrei să zici că răspândesc dinadins boala? Că o folosesc drept *armă*?

— Mi se pare foarte probabil și deloc fără precedent, m-a informat ea, pregătindu-se să-mi țină o prelegere.

A început prin a-mi aduce aminte de primii coloniști americani din New England care au oferit în dar indienilor pături infestate

cu variolă, pentru ca astfel să scape de ei.

— Și bineînțeles că acei coloniști erau creștini foarte evlavioși…

A continuat. Dar eu nu o mai ascultam. Mă uitam la imaginile de pe planeta Crabului.

Erau din ce în ce mai îngrozitoare. Într-o scenă care nu a durat mai mult de o clipă, am zărit ceva ce mi-a atins o terminație nervoasă pe care o crezusem aproape atrofiată. Scena era un arhipelag din regiunea tropicală a planetei. Semăna puțin cu insula mea; recif, lagună și vegetație sălbatică. Se vedeau și Crabi aborigeni. Dar nu erau singuri. Crabi în uniforme îi mânau ca pe vite spre piața satului. În ce scop, însă, nu-mi puteam da seama. Să-i oblige să se înroleze? Să-i execute? Oricum ar fi fost, nu era de bine. Și, atunci când m-am uitat mai de aproape, am văzut că multe din plante erau uscate, aproape pe moarte. Să fi fost vorba despre alte arme biologice îndreptate împotriva recoltelor? Arme cu substanțe defoliante? Nu știam ce se întâmplase, dar mie mi se părea că toată vegetația aceea luxuriantă fusese distrusă cu intenție.

Îmi ajunsese. Și luasem o hotărâre.

Am întrerupt mintea navei din turuiala despre Camp Detrick[20].

— Hypatia? Cât de mare e capacitatea ta neutilizată? Întrebarea mea nu a șocat-o. A abandonat istoria molimelor răspândite intenționat și mi-a răspuns imediat:

— Destul de mare, Klara.

— Suficientă pentru toate datele din sistem? Poate și pentru Hans? Acum a părut surprinsă. Cred că așa și era.

— Asta înseamnă o mulțime de date, Klara, dar, da, mă descurc. Dacă trebuie. Despre ce e vorba?

— Mă gândeam și eu așa, i-am răspuns. Mai arată-mi o dată refugiații.

IX

Am fost atentă la ceas, dar aveam timp suficient pentru ce intenționam să fac. Chiar mi-am îngăduit mai întâi un mic respiro.

M-am dus pe insula mea.

---

[20] Camp (Fort) Detrick - în Maryland, centrul programului de dezvoltare a armelor biologice în perioada 1943-1969 (n. tr.).

Nu în persoană, firește. Doar m-am uitat pe monitoare ca să văd tot ce se petrece pe Raiwea și am ascultat rapoartele șefilor de departamente. Dar m-am simțit aproape la fel de mulțumită.

Ori de câte ori îi văd pe copii cum cresc sănătoși și fericiți și liberi, mă simt foarte bine. Sau, în cazul de față, mai puțin rău.

Am plecat de pe Raiwea mea, accesată la distanță, și am revenit în realitatea navei Phoenix.

Hans transfoca imaginile care veneau acum mult mai repede decât le puteam noi asimila. Dar n-aveam ce face. O lume întreagă se perinda prin fața ochilor noștri și nu conta dacă o vedeam în timp real. Toate datele erau stocate, urmând a fi analizate și interpretate ulterior. De altcineva. Nu de mine. Eu văzusem tot ce trebuia.

La fel ca mai toți membrii echipajului de pe Phoenix. Starminder și Julia Ibarruru se aflau în sala de mese, unde vorbeau despre Nucleu fără să dea atenție imaginilor care nu conteneau să sosească. Toate camerele de filmat ale lui Bill Tartch erau întoarse spre ecran, însă el părea îmbufnat și nu manifesta un interes deosebit pentru ce se întâmpla acolo. Denys dormea dusă, atârnată în hamuri alături de el.

— Ce rost au toate astea, Klara? m-a întrebat Bill de cum m-a văzut. Nici măcar o secvență mai de Doamne-ajută nu am reușit să obțin din toată porcăria asta. Iar echipajul s-a dus la culcare.

Eu mă uitam la Denys. Până și sforăitul micuței parașute era drăgălaș.

— Au nevoie de somn, i-am zis eu. Terple ce face?

A ridicat din umeri.

— Și Kekuskian a căutat-o acum câteva minute. Nu știu dacă a reușit s-o găsească. Auzi? Ce-ar fi să continuăm interviul, ca să nu pierdem vremea în zadar?

— Poate mai târziu, l-am mințit eu și am plecat să o caut pe June Terple.

I-am auzit țipetele furioase mai înainte să dau cu ochii de ea. Ei, da, Kekuskian o găsise și acum se certau ca la ușa cortului. Ea urla:

— Îmi pasă cât o bășină de șarpe despre ce ți se pare ție că ți s-ar cuveni, Oleg! Plecăm! Cât mai suntem întregi trebuie să scoatem dracului de aici tot sistemul!

— Să nu faci așa ceva! a zbierat el. La ce bun am mai venit până aici dacă nu pot să studiez supernova?

— Mai important este să rămânem în viață, s-a înverșunat ea, și exact asta o să facem. Eu comand aici, Kekuskian! Eu dau ordinele. Hans! Stabilește cursul pentru steaua neutronică!

La faza asta am intervenit eu.

— Anulează ordinul, Hans! am pus eu. De acum înainte vei primi dispoziții doar de la mine. Ai înțeles?

— Am înțeles, domnișoară Moynlin, a răspuns mintea navei, deloc tulburată sau neliniștită.

Ceea ce nu se putea spune și despre Terple. Am încercat să-i găsesc scuze femeii; nu dormise și se afla într-o stare de stres maxim. Însă am avut o clipă senzația că intenționa să-mi dea un pumn.

— Ce mama dracului crezi că faci aici, Moynlin? m-a întrebat ca pe ton amenințător.

— Preiau comanda, i-am explicat eu. Vom mai rămâne aici o vreme. Și eu vreau să urmăresc explozia stelei.

— *Da!* s-a bucurat Kekuskian.

Terple nici nu s-a uitat la el. Își concentrase întreaga atenție asupra mea și nu era deloc într-o dispoziție amabilă.

— Ai înnebunit de-a binelea? Vrei să mori?

M-am întrebat dacă ar fi fost ceva chiar atât de rău, dar am ales să-i vorbesc într-un mod rațional:

— Nu vreau să spun că trebuie să rămânem chiar aici ca să ne prăjească steaua. Nu noi, oamenii. Vom evacua echipajul și vom urmări explozia de la distanță. E loc suficient pentru toată lumea pe nava mea și a domnului Tartch. Eu voi lua trei sau patru dintre voi. Iar Bill îi va lua pe ceilalți.

Terple era șocată. Parcă nu-i venea să creadă ce aude.

— Klara! Radiațiile vor fi *enorme!* Ar putea distruge tot sistemul!

— În regulă, i-am spus. Înțeleg. O să-ți cumpăr unul nou.

S-a uitat la mine ca la o nebună.

— Să-mi cumperi unul nou? Klara, știi cât ar putea să coste…

Dar s-a oprit brusc și s-a uitat lung la mine.

— Mă rog, a spus apoi, câtuși de puțin calmată, dar mai mult sau mai puțin resemnată în fața realității. Bănuiesc că știi. Dacă asta vrei, n-ai decât s-o faci. Tu ești șefa.

Da, eu eram șefa. Ca întotdeauna.

Așa că nimeni nu a obiectat atunci când am dat ordinele. I-am

strâns pe toți în sala de mese și le-am explicat că urma să abandonăm nava. I-am spus lui Terple că este bine-venită pe nava mea, împreună cu Starminder și Ibarruru.

— Facem doar câteva zile până pe Pământ; voi trei puteți sta în dormitorul meu de oaspeți. Mason-Manley și Kekuskian vor merge cu Bill și Denys. Nu-i prea mult spațiu în nava lui închiriată, dar se vor descurca.

— Cum rămâne cu Hans și cu mine? m-a întrebat nedumerit Rohrbeck.

I-am răspuns cu un aer degajat:

— O, voi veniți cu mine. O să vă facem loc.

Nu mi s-a părut prea extaziat la perspectiva unei călătorii prin spațiu alături de o femeie frumoasă și fără obligații ca mine. Nu mi se părea nici măcar interesat.

— Nu mă refer la mine *personal*, Klara, mi-a zis el iritat. Am muncit mult ca să-l fac pe Hans! Nu vreau să se strice!

Nici reacția asta nu a fost ce așteptam eu, dar, sincer, îmi plac bărbații care își pun meseria mai presus de orice.

— Nu-ți face griji, l-am asigurat eu. Am întrebat-o pe Hypatia. Și mi-a spus că are multă capacitate neutilizată. Așa că îl copiem și îl luăm cu noi.

X

Nu mai văzusem niciodată explozia unei supernove în timp real. Dar, în fond, câți oameni au văzut-o? Și nu am fost deloc dezamăgită. Spectacolul a fost exact așa cum speram.

Când a avut loc explozia, noi pluteam în cele două nave, la câteva milioane de kilometri distanță de focarul principal. Acum Kekuskian era cel care îi dădea ordine lui Hans și îi ceruse să nu se mai ocupe de planeta Crabului și să se concentreze asupra stelei. Hypatia mi-a șoptit la ureche că Bill era un pachet de nervi din cauza hotărârii mele și că nava închiriată răsuna de văicărelile lui.

Își propusese să surprindă pe film toate secvențele acelea oribile, tragice. Ba, dacă s-ar fi putut, chiar și expresiile de groază de pe chipurile Crabilor când aveau să-și vadă soarele transformându-se în piftie deasupra lor. Mie nu-mi mai trebuia așa ceva: îi văzusem pe Crabi cât să-mi ajungă o viață și apoi încă una. Iar eu aveam ultimul cuvânt.

În sala principală de pe nava mea erau două ecrane. Hypatia

montase la ele sistemul optic exterior, așa că pe unul puteam vedea oglinda gigantică și minuscula navă Phoenix, ca două jucărioare aruncate într-un colț de cameră; iar pe celălalt era afișată planeta Crabilor așa cum se vedea ea de pe PhoenixCorp. Nu era nimic periculos în asta, mi-a spus Hypatia. Hans îi redusese mult luminozitatea și oricum noi nu percepeam decât lumina vizibilă și nu urma să fim afectați de radiațiile magnetice care aveau să emane în mai puțin de un minut. Dar chiar și așa era imensă. Avea diametrul de doi metri și atât de strălucitoare, încât trebuia să mijim ochii dacă ne uitam la ea.

Nu cunosc prea multe despre suprafețele astrale, dar steaua aceasta mie mi se părea bolnavă. Era acoperită cu un fel de proeminențe și cu niște pete solare urâte. Apoi a sosit mult-așteptatul eveniment. Steaua a început să se micșoreze, ca și cum Hans ar fi îndepărtat obiectivul de ea. Însă nu asta era. Steaua se năruia și o făcea foarte repede. („Asta-i implozia”, mi-a șoptit Hypatia.) Sub ochii noștri diametrul de doi metri s-a făcut de un metru și jumătate, apoi doar de unu, apoi s-a micșorat și mai tare…

Și imediat a început să se mărească la loc, aproape la fel de repede pe cât descrescuse. Și s-a făcut încă și mai strălucitoare decât la început. Hypatia mi-a șoptit: „Iar asta-i faza de recul. I-am cerut lui Hans să reducă intensitatea luminii. O să fie mai rău de-atât.”

Așa a fost.

S-a făcut mai mare… și mai mare (și mai furioasă), până când ne-a umplut sala. Și tocmai în momentul când începusem să am senzația că voi fi înghițită de iadul acela sideral, imaginea a început să se destrame. Am auzit geamătul lui Terple:

— Uită-te la oglindă!

Și am înțeles ce se petrecea cu imaginea noastră. Oglinda și micuța PhoenixCorp de pe ecranele noastre erau lovite de torentul de radiații în stare pură, izbucnit din supernovă. Nu existau filtre acolo. Și nici întrerupătoare de siguranță nu existau. Lumina orbitoare revărsată din lentila gravitațională se reflecta în flăcările care cuprinseseră nava PhoenixCorp. Apoi oglinda a început să se strâmbe. Straturi subțiri de metal se cojeau de pe suprafața ei, explodând apoi în nori de plasmă, strălucitori ca artificiile de Patru Iulie. Preț de o fracțiune de secundă am putut să deslușim plasa de sârmă de sub foițele

optice. Apoi a dispărut și ea, iar în fața ochilor noștri nu a mai rămas decât scheletul din bare de ranforsare, fierbinți și incandescente.

Credeam că nu mai aveam nimic de văzut. Mă înșelam. O clipă mai târziu imaginea supernovei a reapărut. Dar nu mai era deloc la fel de colosală sau cumplit de strălucitoare ca mai devreme. Și totuși încă te mai înspăimânta.

— Ce…? am vrut eu să întreb, dar Hypatia mi-a luat-o înainte.

— Acum ne uităm la stea prin camera video din centrul antenei, Klara, mi-a explicat ea. Oglinda nu ne mai poate oferi imaginea mărită a spațiului din jurul navei. Pentru că s-a distrus. Mă îngrijorează și camera. Lentila gravitațională este destul de puternică, iar camera s-ar putea să nu mai…

S-a întrerupt, iar imaginea a dispărut definitiv. A pâlpâit o singură dată și dusă a fost.

— …dureze prea mult, a încheiat Hypatia.

Și, evident, a avut dreptate.

Am inspirat adânc și m-am uitat în jurul meu. Ochii lui Terple erau plini de lacrimi. Ibarruru și Starminder stăteau una lângă alta, mute și șocate. Mark Rohrbeck vorbea în șoaptă cu mintea navei lui.

— Asta este! am zis eu scurt. S-a terminat distracția!

Rohrbeck a vorbit primul, pe un ton aproape vesel:

— Hans a obținut toate datele, m-a anunțat el. Și nu a pățit nimic.

Terple ridicase mâna, cerând să intervină.

— Klara? Cum rămâne cu nava? Temperatura a fost incredibil de mare, dar antena a ars destul de repede și probabil că fuzelajul este intact. Dacă am putea duce acolo o echipă de reparații…

— Imediat, i-am promis eu. Mă rog, aproximativ imediat. Mai întâi ne ducem acasă.

Mă uitam fix la Rohrbeck. O clipă mi s-a părut de-a dreptul fericit, dar fericirea aia s-a dus rapid. Când mi-a observat ochii ațintiți asupra lui, a ridicat ușor din umeri.

— Unde o mai fi și asta! a murmurat el cu tristețe.

Am vrut să-l bat pe umăr prietenește, dar era cam devreme pentru asemenea gesturi. Așa că m-am mulțumit să-i spun înțelegătoare:

— Păi, nu ți-e dor de copii? Eu am un loc unde sunt foarte mulți. Și, pentru că tu vei fi singurul bărbat adult de pe insula mea, vei fi și singurul lor tată.

XI

Suflul de la explozia supernovei nu a distrus PhoenixCorp. Bineînțeles, oglinda a fost distrusă cu totul, dar nava în sine a fost foarte puțin prăjită.

Așa că June Terple s-a bâțâit de colo-colo o vreme, până nava s a răcit, apoi s-a întors să o verifice însoțită de acei membri ai echipajului care i s-au pus la dispoziție. Și nu erau prea mulți aceia. Odată ce Denys dispăruse din peisaj, Manson-Manley a reușit să-i reintre în grații. Kekuskian i-a promis că va fi de față la distrugerea completă, ce va avea loc peste optzeci de ani. Cu condiția să mai trăiască la vremea aia. Și, firește, Terple încă îl mai avea pe indestructibilul Hans, întors în culcușul lui individualizat. Restul echipajului era format doar din rezerve. Starminder s-a întors la familia ei din Nucleu, iar Ibarruru s-a dus cu ea, în calitate de Ambasador Onorific al Universului. Pe banii mei.

Normal că Terple m-a invitat să-i însoțesc în sejurul lor la steaua neutronică. De fapt, nu a avut încotro, din moment ce banii pentru această nouă aventură veneau din aceeași sursă ca a misiunii de dinainte. Adică de la mine. Din politețe am spus că poate, o să vedem. Dar, de fapt, nici prin cap nu-mi trecea să fac asta. Mi-a ajuns să văd un sfârșit de lume. Nu-mi mai trebuia un altul. Iar reportajul despre Crabi al lui Bill Tartch a făcut furori pe net în doar câteva zile. Marele succes de care s-a bucurat l-a ajutat să uite de supărarea provocată de faptul că ne despărțiserăm.

Hypatia mi-a făcut copii ale tuturor fișierelor și le-am păstrat multă vreme cu mine, pe insulă, până când lucrurile au luat o întorsătură neplăcută și totul a fost distrus într-o clipă. (Însă aceasta este o altă poveste. Una cu adevărat urâtă, la care nu vreau să mă gândesc acum.) Din când în când proiectam fragmente din fișiere pentru copiii care se arătau interesați și pentru mamele lor. Dar cel mai des le proiectam pentru mine.

Mark Rohrbeck a rămas un timp pe Raiwea, dar nu prea mult. Așa funcționează insula mea. Când copiii sunt pregătiți pentru lumea de afară, îi las să plece. La fel a fost și cu Rohrbeck.

Perioada lui de refacere sufletească a durat doar trei luni. Apoi m-a sărutat de rămas-bun și dus a fost.

8 PE PLANETA ÎMPĂDURITĂ

I

Până la ieșirea de pe nava spațială, Estrella și Stan au avut de străbătut un culoar lung de cinci metri. Apoi s-au pomenit pe o platformă, scăldați de lumina strălucitoare a soarelui. Acolo s-au oprit șocați de ce vedeau.

— Dumnezeule! a șoptit Estrella. Sunt un milion!

Nu chiar un milion, dar cu siguranță erau foarte mulți Heechee, strânși pe platformă și holbându-se la ei... sau înșirați pe terase și verande și holbându-se la ei... sau îngrămădiți pe acoperișuri și la ferestre, pe o distanță de jumătate de kilometru, de asemenea holbându-se la ei. Nu făceau nimic altceva decât să se holbeze. Și să bolborosească și să ciripească între ei în șoapte cuviincioase, firește, dar împreună zbârnâiau ca un stol imens de lăcuste. Stan o cuprinse pe Estrella de după umeri.

— Unde naiba e Salt? vru el să știe.

Nu primi niciun răspuns de la puzderia de Heechee. Se pare că niciunul nu vorbea engleza. Stan își încreți nasul, pentru că, deși se aflau în aer liber, tot îl deranja mirosul persistent de amoniac emanat de Heechee. Acesta se împletea cu arome înțepătoare și fructate, venind probabil de la pădurea din apropiere. (Pentru că, vedeți voi, aceasta era „Planeta împădurită.) Dar pe Stan nu-l interesau mirosurile.

— Dracu’ s-o ia! bombăni el. Habar n-am ce ar trebui să facem acum.

Însă alții aveau habar. De ei se apropiară doi dintre Heechee-ii din jur (probabil niște indivizi de rang înalt, judecând după broderiile cu fire roșii, albastre și galbene care le împodobeau tunicile). Îi luară de braț. Unul pe Estrella, celălalt pe Stan. Acești Heechee erau surprinzător de scunzi, cu zece sau doisprezece centimetri mai mici chiar decât Estrella, însă fata nu opuse nicio rezistență. Și nici Stan, cu toate că avusese intenția să o facă. Însă, simțind forța acelei strânsori colțuroase, înțelese că nu ar avea niciun rost. Așa că cei doi oameni îi lăsară pe Heechee să facă ce doreau. Adică să-i conducă spre o altă

platformă, mai înaltă, asemănătoare cu o scenă. Acolo ţinură fiecare câte un discurs (pe limba lor), poate adresat mulţimii sau poate pentru lentilele mici pe care Stan le vedea lucind în public.

— Cred că o să ne dea la ştirile de seară, îi murmură el Estrellei.

Tânăra nu-i dădu atenţie, pentru că privea undeva în zare, dincolo de silueta navei lor, care intra supusă în bazinul de aterizare. Apoi cei doi Heechee îi apucară iarăşi de braţe şi Stan exclamă:

— Acum ce-or mai vrea?

Voiau ca Stan şi Estrella să se urce într-un vehicul deschis, cu trei roţi, care nu avea şofer la chestia aia care semăna cu o cârmă, ci doar două rânduri de stinghii Heechee. Şi, evident, niciun scaun normal.

Atunci apăru şi Salt.

— Da, se înţelege, spuse ea oarecum spăsită, dar şi agasată, foarte rău că nu se stă jos, nu credeţi? Dar nu trebuie să îngrijoraţi. Distanţa nu departe.

— Distanţa până unde? se răţoi Stan.

Iar Estrella întrebă şi ea:

— Tu nu vii cu noi?

— Distanţa până unde mergeţi, le explică Salt. Eu? Cu voi? Nu, eu nu merge. Cum să merge? Eu treburi serviciu.

Şi gata. Salt dispăru în mulţime, în vreme ce primii doi Heechee se urcară în vehicul, se căţărară pe stinghiile din spate, invitându-i prin gesturi pe Stan şi Estrella să le ocupe pe cele din faţă.

— Eu nu mă aşez pe chestiile alea! anunţă Estrella.

Nici nu se aşeză, dar vehiculul porni imediat ce tânăra se urcă în el, iar ea şi Stan se agăţară de stinghii ca să nu cadă.

Aşa au călătorit o vreme. Cu un schelălăit bizar, vehiculul se repezi imediat pe o pantă, din care intră într-un tunel larg şi bine luminat. În faţa lor mergeau alte trei sau patru maşini asemănătoare, ai căror pasageri se întorseseră ca să se holbeze la Stan şi Estrella. În urma lor veneau de două ori mai multe asemenea vehicule.

Stan nu şi-a putut da seama cât a durat drumul. O vreme au mers din nou în aer liber (munţi luminoşi în faţă, păduri verzi de jur-împrejur), apoi au coborât la loc în subteran. Au trecut pe

lângă tuneluri laterale, fără să între în ele. Unul sau două din vehiculele din spate s-au separat de grup și au fost imediat înlocuite cu trei sau patru noi. Luminile, la început verzi și albastre, s-au făcut verzi și aurii, apoi aurii și roșii, apoi iar verzi și albastre.

— Cred că o să-mi vină să vomit, mormăi Estrella în urechea lui Stan, agățându-se și mai bine de stinghie.

— Te implor, abține-te, se sperie el. O să ajungem curând.

Și, din fericire, chiar așa a fost. Pe neașteptate, vehiculul lor intră într-un tunel lateral, identic cu toate celelalte pe lângă care trecuseră. Apoi urcă pe o rampă care se răsucea într-o spirală strânsă pe câteva niveluri. Și se opri într-o curbă a spiralei deloc deosebită de celelalte. Femela Heechee din spatele lor se ridică cu grație de pe stinghia ei.

— Voi acum ieșiți, le-a spus ea. Aici este unde locuiți voi.

Se supuseră, iar femela se așeză la loc, vehiculul întoarse și porni înapoi.

— Nu știam că vorbește engleza, spuse Estrella privind în urma alaiului de Heechee.

— Avem o problemă mai importantă acum, zise Stan, cu ochii la ușa fără clanță și fără zăvor. Cum naiba intrăm noi aici?

Dar le-a fost destul de ușor să între. Estrella i-a arătat un fel de clapă lângă ușa ce sclipea slab. Iar când Stan o apăsă, din partea cealaltă se auzi un răget aspru – probabil că așa făceau soneriile Heechee. Însă atunci când atinse ușa, aceasta se deschise și astfel au putut să între în noua lor locuință.

Priviră mirați în jur. De cealaltă parte a ușii nu se afla doar o singură încăpere. Ci mai multe, dar din prag nu-și dădeau seama câte anume. Iar printr-o altă ușă se putea vedea ceva ce semăna cu colțul unui balcon, scăldat de soare.

— Uau! se miră Estrella. E mare! Și e toată a noastră, Stan!

Conceptul de locuință „mare“ era unul nou pentru cei doi tineri, pentru că niciunul dintre ei nu fusese obișnuit cu luxul. În cazul lui Stan, culmea confortului însemnase să împartă un pat cu Oltan Kusmeroglu în apartamentul părinților acestuia. În vreme ce Estrella nu avusese niciodată parte de un asemenea răsfăț. Prin urmare, casa lor de pe Planeta Împădurită a Stelei Bătrâne și Calde Douăzeci-și-Patru reprezenta o nouă culme a hedonismului. Spațiul locuibil trebuie că avea peste o sută de

metri pătrați, iar Stan avea bănuiala (și speranța) că nu vor fi obligați să-l împartă cu nimeni.

Acum, firește că mobilierul era puțin cam ciudat, fără să punem la socoteală că multe dintre camere nu aveau ferestre. Dar nici nu se așteptaseră la ceva construit anume pentru ființele omenești. Tot ce au găsit acolo era exact așa cum se așteptaseră. Li se lăsase un morman cu vreo doisprezece baloți de ierburi pentru dormit, suficienți pentru umplerea spațiilor dintre colții stinghiilor Heechee din apartament. Dar nu trebuiau să și doarmă pe baloții aceia, deoarece li se puseseră la dispoziție două structuri asemănătoare unor litiere pentru niște pisici foarte mari, pline cu frunze proaspete. Așa își mobila neamul Heechee dormitoarele, i-a spus Estrella lui Stan; sulurile pe care le folosiseră pe navă erau echivalentele sacilor de dormit.

Erau cinci camere cu totul (mă rog, Stan le zicea camere, deși în unele cazuri singura delimitare între ele era doar o draperie cam transparentă; bine măcar că încăperea cu recipientul pentru excrețiile fiziologice avea o ușă glisantă). Două dintre cele cinci încăperi erau dormitoare sau, mai corect, camere cu cutii cu frunze. În alta se aflau câteva pupitre încorporate, ecrane și ghivece cititoare de cărți Heechee. Iar a cincea, cea mai mică dintre toate, avea pereții acoperiți cu vreo zece televizoare tip Heechee care se uitau la ei cu ochi orbi.

— Ai idee cum să le deschidem? întrebă Stan, știind dinainte ce răspuns va primi. În regulă. Atunci, ai măcar vreo idee de unde am putea face rost de ceva de mâncare?

Și acum primi răspunsul anticipat. Se întoarse să se uite la Estrella și văzu că tânăra ieșise pe balcon. Îi auzi oftatul emoționat:

— Vino și tu aici!

Se duse și el pe balcon și se pomeni în fața unui peisaj cu dealuri ca oglinda. Acum înțelese el de unde venea numele Munții de Mică Sclipitoare. Doar culmile lor străluceau; pe versanți și în valea verde se întindeau pajiști imense printre pâlcurile de copaci înalți ca niște sequoia. Așa se explica și numele planetei. Văzduhul avea un miros plăcut, deși deloc asemănător cu mirosurile de pe Pământ. Adierea vântului nu le aducea în nări parfum de pini sau brazi sau flori. Miresmele erau mai puternice, mai înțepătoare și mai prietenoase decât orice

esență de lemn pe care o mirosiseră ei vreodată acasă. Parcă se aflau în bucătăria unei bunicuțe care se apucase să coacă plăcinte.

Însă Stan nu se lăsă distras de aceste arome.

— Hei! exclamă el. Uite acolo!

Se uita la cer. De pe platforma unde ajunseseră după ce coborâseră de pe navă văzuse un număr nefiresc de mare de stele palide. Acum nu mai erau deloc palide și erau literalmente cu sutele, în toate culorile pe care le pot avea stelele: alb și albastru, galben și portocaliu, roșu și un maro dogoritor. În apropierea orizontului, Steaua Bătrână și Caldă Douăzeci-și-Patru se pregătea să apună, cu una din micuțele luni ale Planetei Împădurite în urma ei.

— Se spune că în Nucleu sunt foarte multe stele, se minună Stan. Dar până acum nu am știut cât de multe.

Estrella îl strânse de mână, apoi îl lăsă să se minuneze în fața spectacolului astronomic. Sau, mai degrabă, să-și frământe mintea, încercând să-l înțeleagă. Însă o urmă destul de repede pe Estrella înăuntru. Chiorăitul stomacului său nemulțumit de ultima masă primită îl împiedica să se concentreze cum trebuie.

Nu o găsi nicăieri pe Estrella, dar ușa închisă de la camera pentru excreții îl lămuri unde se afla tânăra. Și îi aduse aminte că și el se confrunta cu aceeași problemă. Iuțeala cu care își rezolvă Estrella treaba a fost demnă de toată lauda. Nici Stan nu a stat prea mult acolo, dar ar fi stat și mai puțin dacă nu s-ar fi pomenit într-un întuneric desăvârșit odată cu închiderea ușii. Cu toate astea, s-a descurcat. A terminat de făcut ce avea de făcut și s-a simțit mai bine dintr-un punct de vedere și puțin mai rău din altul: fără presiunea din vezică, senzația de foame devenise și mai acută.

Nu doar el se simțea astfel. Cu ochii la pereți, Estrella își freca nervoasă abdomenul.

— Sunt sigură că trebuie să fie dulapuri în spatele lor. Și poate acolo e ceva de mâncare. Numai că nu reușesc să deschid drăciile astea. Ce zici? Vrei să încerci și tu?

Stan încercă. De mai multe ori și în mai multe moduri, fără niciun rezultat. Nu conta dacă ciocănea pereții, dacă îi lovea cu pumnul, dacă zbiera la ei. Dacă se aflau dulapuri în spatele lor, el nu știa cum să ajungă la ele.

Apoi apăru o altă problemă.

Camera în care se aflau începuse să se întunece cu rapiditate – se aflau la două încăperi distanță de balconul care reprezenta unica sursă de lumină a apartamentului.

Când Steaua Bătrână și Caldă Douăzeci-și-Patru apunea, atunci o făcea cu simțul răspunderii, nu se juca. Acum o vedeai revărsându-și lumina strălucitoare peste zăcămintele de mică din munți, acum n-o mai vedeai, dispărând dincolo de orizont.

Și brusc, noua lor casă se cufundă în *întuneric.* Ca atunci când pe Pământ se face noapte. Ca atunci când pe Pământ se face noapte și cerul este acoperit cu nori groși și pe stradă nu sunt aprinse felinarele și nu arde nicio lumină la ferestre. Stan aruncă o privire spre balcon și întrezări spectacolul oferit de cerul nopții din Nucleu. Magnific spectacol, sigur că da. Însă nu-i ajuta deloc să se miște prin apartament fără să se împiedice sau să se ciocnească de lucruri.

— Futu-i! bombăni Stan.

Estrella era de altă părere.

— Poate că ar fi mai bine să ne culcăm, spuse ea.

Stan zise că era de acord, dar nu îi auzi răspunsul. N-o mai auzea nici că se mișcă prin preajmă. Bâjbâi după ea, cu mâinile întinse ca orbii, dar nu reuși decât să-și izbească fluierul piciorului de unul dintre pupitre. Auzi apoi foșnetul blând al ierburilor de dormit și înțelese ce se întâmpla. Parcă și ochii începuseră să i se obișnuiască cu întunericul. Dar când se apropie de Estrella și dori să o atingă, respirația ei regulată îi spuse că deja adormise (sau se prefăcea că doarme).

Vru să o trezească. Apoi renunță. Se gândi că din cauza lui era ea atât de dezamăgită, poate pentru că nu o trecuse în brațe peste pragul noii lor case. Dar, dacă așa stăteau lucrurile, acum era prea târziu să încerce să-și repare greșeala.

Destul de greu reuși să găsească cealaltă cutie pentru dormit și se întinse în ea, sperând din tot sufletul că ziua următoare va fi una mai bună.

II

Așa a fost.

Când se trezi, observă că Estrella nu mai era la locul ei. Pe o masă se aflau cam douăsprezece pachete cu Hrană-CHON, care nu fuseseră acolo cu o noapte în urmă. Și alte lucruri bune se mai întâmplaseră: în vreme ce înghițea lacom o substanță

gelatinoasă cu gust de fructe de mare și alta mai crocantă cu gust de sirop de arțar, Stan află că Estrella își dăduse seama cum se folosesc dispozitivele pentru spălat. Și că le-a folosit nu doar pe ea, dar și pe toate hainele lor murdare rău, care, înșirate pe balustrada balconului, se uscau acum la lumina Stelei Bătrâne și Calde Douăzeci-și-Patru. Neîncetând să se minuneze de istețimea ei, încercă și Stan să facă un duș. Deși nu era tocmai un duș. Era o instalație care arunca asupra ta găleți cu apă călduță (cam zece, douăzeci de litri odată), la intervale de câteva secunde. Nici săpun normal nu era. Ci niște jardiniere lungi cu plante încâlcite, asemănătoare cu rourița, de jur-împrejurul așa-zisei „cabine de duș”. Ascultând de sfatul Estrellei, Stan rupse mănunchiuri din plantele acelea și se spălă cu ele, descoperind cu uimire că făceau spumă, iar apoi se dizolvau în apă, făcând să-l usture pielea, dar și curățind-o de minune.

Al naibii de ciudată chestie, dar uite că a funcționat. Însă nu era acolo niciun prosop sau ceva care să semene cu unul. Stan presupuse că Heechee-ii nu aveau nevoie de așa ceva din cauză că apa se scurgea imediat de pe pielea lor netedă și lucioasă. Tot îi mai era foame, dar de multă vreme nu se mai simțise atât de curat (ud și curat), iar asta avu darul de a-i ridica moralul. Se pare că dușul o ajutase și pe Estrella, căci, atunci când, fără să-i pese că era în pielea goală, o cuprinse într-o îmbrățișare amicală, fata îl îmbrățișă și ea după o scurtă ezitare. Și îi răspunse și atunci când îmbrățișarea lui deveni mai intimă. Iar Stan uită cu totul de foame, înlocuită fiind de o nevoie mult mai presantă.

După aceea totul a fost cam ca pe vremuri. Chiar dacă o litieră Heechee nu era tocmai locul ideal pentru o partidă de sex, au fost nevoiți să se mulțumească cu ea. Și s-au descurcat. Apoi au stat o vreme ținându-se în brațe. Stan își îngropase fața în părul Estrellei și totul era minunat pe Planeta Împădurită a Stelei Bătrâne și Calde Douăzeci-și-Patru.

Tocmai când era pe punctul de a ațipi, Estrella începu să se foiască. Smulse un smoc din ierburile pe care stăteau și le frecă între degete. Apoi zise, pe un ton serios:

— Știi ceva? Cred că ar trebui să ne culcăm *în* vegetația asta, așa cum fac Heechee-ii, nu deasupra cum facem noi.

Stan clipi nedumerit spre ceafa ei.

— Ce spui?

— Se culcă așa pentru că strămoșii lor erau un fel de animale care trăiau în vizuini, îi explică ea. Așa mi-a spus Salt. Probabil că din cauza asta își fac construcții în subteran și sapă tuneluri pe alte planete, înțelegi?

— Îhî, mormăi Stan.

Și, neavând altceva mai important de făcut, o trase spre el. Sărutul acesta s-ar fi putut transforma în altceva, dar chiar atunci se auzi sunetul bizar al soneriei de la intrare: ceva între un mârâit și un tors grav de pisică, pe care te-ai aștepta să-l auzi de la un leu abia deșteptat din somn.

Își traseră pe ei câteva haine, deschiseră ușa și se pomeniră în fața lui Salt, femela Heechee. Le adusese o plasă plină cu pachete cu hrană.

— Ia, zise Salt, întinzând plasa spre Stan. Pentru voi astea. Vechi obicei la noi să aduci mâncare la vizită în casă nouă. Obicei simbolic, pentru că suficiente alimente în dozator. În orice caz, continuă ea, parcă ușor stânjenită, când eu venit la vizită, surpriză, întuneric și voi dormit. Așa că las cadou cu hrană și plecat. Și vin din nou, tot cu mâncare, pentru că obicei neclar în asemenea cazuri. Iertați la mine?

Bineînțeles că „iertat la ea”, mai cu seamă când le arătă unde se afla „dozatorul” și cum puteau să-l facă să le distribuie mâncare oricând aveau nevoie. Li s-a părut destul de ușor: nu aveai decât să îl activezi și să îi ceri în engleză ce anume doreai să mănânci.

— În *engleză*? întrebă neîncrezător Stan.

— Da, în engleză, firește. Modificat pentru confortul vostru.

Și cum anume îl activai? Ei, foarte simplu. La fel ca în cazul ușii de la intrare, trebuia doar să-ți lipești palma de un anumit loc aflat pe peretele dozatorului. Le arătă Salt unde se aflau locurile cu pricina.

— Grijă când apeși, îi avertiză ea. Palma toată lipită, te rog. Noi nu trebuie la fel, dar la voi nu funcționează la prima atingere din cauză de carne mai multă și lipide pe palmă și degete.

Stan bâțâi din cap, mulțumit că măcar atâta lucru reușise să înțeleagă.

— Deci ușa se încuie cum trebuie, da? Adică nu poate nimeni să intre și să ne fure lucrurile?

Salt se uită la el nedumerită.

— „Fure”? Adică să ia fără aprobare? De ce să facă asta?

Stan nu știu ce să-i răspundă, iar ea continuă.

— Să arăt la voi restul.

Și le arătă: cum același truc activa luminile din camere și cum le puteau regla la intensitatea dorită; cum să deschidă televizoarele și să aleagă ce canal voiau să urmărească; și dulapurile din perete...

În unul dintre acestea se aflau trompeta lui Stan și flautul Estrellei.

— Hei! exclamă Stan fericit, întinzându-se după instrumentul lui.

Îl verifică grijuliu pe toate părțile, ba chiar interpretă câteva fraze melodice. Abia apoi o lăsă pe Salt să continue.

Însă femela Heechee nu mai avea multe de spus. Doar:

— Hai pe terasă ca să odihnit și vorbit, da?

Ieșiră în balcon și inspirară bucuroși parfumul dulce al Planetei Împădurite. Salt le studie cu atenție chipurile, apoi zise:

— Desfătător, nu? Noi așa crezi!

— Foarte frumos, răspunse docil Stan, mirându-se totodată că Estrella nu se grăbea să-l aprobe.

În loc să-și manifeste bucuria, tânăra spuse:

— Ce nu pricep eu este unde se află locuitorii. N-ai zis că planeta este locuită?

— Corect așa am zis. Este de multă lume locuită.

— Și atunci unde sunt toate clădirile – casele, fabricile, toate astea?

Salt se înecă ușor, apoi spuse cu indulgență:

— Uit că voi nu ca noi sunteți. Clădiri sunt în subteran, firește.

— Dar casa noastră nu-i în subteran, obiectă Stan.

— Ba sigur că da, îl corectă Salt. În deal. Doar balcon este afară. Aduc aminte, continuă ea visătoare, în lumea de oameni tot se ridică în aer. Dar la noi nu. Heechee preferă înăuntru, nu afară. Uitați-vă mai bine.

Și când Stan își miji ochii, reuși să observe că din versanții dealurilor ieșea ceva. De fapt, mai multe ceva-uri, cu spații egale între ele. Niște ceva-uri care nu păreau deloc creații ale naturii.

— Vezi? Pe dealuri acolo alte balcoane etcetera. Nu fabrici la noi. Ci locuri de muncă la fel ca al meu...

Și făcu un semn cu mâna scheletică.

— ...acolo jos, în spate pădurea cu copaci mari.

— Ce anume faci tu la locul tău de muncă? se interesă Estrella. De data asta răspunsul nu mai veni atât de prompt. De fapt, Salt lăsa impresia că nu înțelesese întrebarea: își contorsionă mușchii feței, se cutremură din tot corpul și abia apoi spuse:

— Ajut pe alții făcut treabă pentru persoane. Alții făcut treabă la fel pentru mine demult.

— Ce fel de treabă?

— Ce trebuie pentru împlinire.

Estrella se încruntă.

— Adică un fel de școală?

— Școală? Nu deloc școală. Nu.

— Atunci e vorba despre vreo instituție religioasă?

Normal că Salt habar nu avea ce însemna „instituție religioasă”

și începu să dea semne de tulburare... sau de ceva care pentru Heechee echivala cu tulburarea oamenilor.

— Aștepți, le comandă Salt.

Apoi nu mai spuse nimic câteva clipe. Stan își închipui că își întrebase Mintea Stocată cum să reacționeze în fața unei întrebări dificile puse de o ființă omenească.

Apoi Salt se uită la ei și schimbă subiectul.

— Uite deasupra. Vezi? Trei stele strălucitoare.

Nedumerit, Stan se uită în sus. Nu se vedea nimic neobișnuit acolo (mă rog, nimic neobișnuit pentru locul acela, întrucât cerul nu semăna cu cel al Pământului). Steaua Bătrână și Caldă Douăzeci-și-Patru se înălțase pe cer. Și nu era singură. Stan reuși să distingă cea mai mare dintre lunile planetei, care se ținea după ea: argint spectral pe cerul foarte albastru. Mai erau acolo și stelele de zi, cel puțin douăsprezece sau cincisprezece: aur și rubin și paloare pe un cer absolut normal pentru oricare planetă din supraaglomeratul Nucleu.

— Care dintre ele? o întrebă el.

— Acolo, spuse Salt. Lângă orizont peste Munții de Mică Sclipitoare. Vezi trei stele strălucitoare în linie dreaptă? Acelea trei. Se cheamă Uriașa-Fără-Planetă-Albastru-cu-Alb, Aproape-La-Fel-de-Uriașa-Fără-Planetă-Albastru-cu-Alb și Foarte-Galbena-Planetă-Unsprezece. Vezi?

Da, le vedeau bine, își spuse Stan, pentru că erau cu mult mai

strălucitoare decât oricare stea care călătorise vreodată pe cerurile Pământului.

— Normal că le vedem, zise politicoasă Estrella. Dar ce legătură au stelele alea cu ce te-am întrebat eu?

— O! exclamă ușor Salt, cu o ezitare aproape omenească. Nicio legătură, foarte corect. Credeam că vor interesa pe voi. Stelele acestea anume. Le vezi din oricare loc din Nucleu. Nu mereu în linie dreaptă, firește, depinde de unde te uiți. Folosite de piloți la instruire pentru verificare curs. Copiii foarte mici învață după ele. Cer foarte familiar de noi când copiii mici. Uităm la el cu plăcere și liniște.

Și continuă fără să-și modifice tonul:

— Ofer scuze pentru schimbare subiect care poate derutat pe voi. A fost un motiv. Motiv pentru timp. Acum, să explic ce întrebați, vreau voi știți lucrul văzut de mine și ce întâmplat atunci.

Și se întrerupse.

Stan ascultase din ce în ce mai nerăbdător toate digresiunile și eschivările interminabile ale creaturii.

— Ce ai văzut? se rățoi el.

— Văzut stele în galaxie Afară, Stan-persoană-om. Multe stele! Frică. În Nucleu doar puține stele – nouă mii șapte sute treizeci și trei în total, cu planete și fără. Afară, Afară nu știu cât de multe. Poate opt la puterea a opta. Cel puțin. Foarte frică. Tot timpul Afară nu dormit în vizuină. Și asta rău. Când întors dificultăți la dormit pe care nu pot descris. Așa că venit aici ca să odihnesc și consolez până când să mă uit iar cu liniște la Trei-în-Șir și la alte stele cunoscute.

Părea destul de tulburată, își zise Stan. Dar Estrella îl strânse de brațul slăbuț și vorbi prima:

— Ai fost cu adevărat înspăimântată.

— Da, spuse Salt. Dar nu mai. Cu dispozitivul de aici am întors la stare normală.

Se scutură și exclamă cu putere:

— Uite cât timp trecut! Timp acum doar pentru întrebări specific despre locuință. Aveți?

Stan se încruntă, oarecum nedumerit. Heechee-ii nu purtau ceasuri, iar în apartament nu se vedeau aparate asemănătoare. Deci, de unde își putuse da seama Salt cât timp trecuse? Expresia de pe chipul Estrellei îi spunea că și ea mai avea

câteva întrebări. Tânăra se gândi puțin apoi ridică din umeri și spuse:

— Da, eu vreau să te mai întreb ceva. Unde este bucătăria?

— Bucătăria? repetă Salt cu privirea goală.

— Locul unde se prepară mâncarea, îi explică Estrella. Unde gătești și speli vasele și alte chestii dintr-astea.

— Aha, acum eu înțeles, spuse Salt, fâlfâind din mâini spre ei. Tu vorbește despre loc pentru preparat hrana. Dar hrana deja preparat. Înțelegi?

Și îi conduse înapoi la dozator, din care se apucă să scoată pachete multicolore. Cu o bătaie din picior scoase din podea una dintre mesele ascunse. O umplu cu vreo zece pachete și îi invită:

— Poftiți. Dacă foame la voi, deschide. Mai mult alimente pe care noi văzut pe voi că mâncat pe nava voastră și eu comandat înainte. La fel și mobila potrivită pentru dimensiuni neobișnuite pe care aveți. Atenție mare acum, că arăt cum funcționează aparate pentru citit, pentru curățat corp, etcetera, uite, uite!

Și le demonstra în timp ce vorbea, la fel ca o mamă excesiv de prudentă care își lasă pentru prima oară copilul singur acasă.

— Mănâncă dacă vrei, încheie ea, și dormi când chef la voi și o seară bună la amândoi.

Și plecă.

Stan nu era nici pe departe satisfăcut de caracteristicile locului unde Salt își regăsise odihna și consolarea, dar nu avea ce face. Și oricum, chiar dacă femela Heechee refuzase să le răspundă deschis la întrebări, măcar le oferise anumite compensații. Acum aveau la dispoziție o mulțime de gadgeturi cu care să se joace. Ceea ce au și făcut. Mai întâi au ales televizoarele, unde se difuzau emisiuni de știri pe care ei nu le puteau înțelege, deoarece erau în limba Heechee; și o serie nesfârșită de programe posibil culturale (concerte? piese de teatru? telenovele?), pe care niciunul nu le putea suferi. Mai îndârjită decât Stan, Estrella rămase în fața televizoarelor, în vreme ce tânărul se plimbă fără țintă prin apartament, jucându-se cu luminile, făcându-și nevoile în recipientul special doar pentru că îi plăcea să vadă cum dispare încet balta de urină de pe fundul acestuia.

Apoi își aduse aminte de ceva. Căută dulapul unde îi era trompeta, o scoase și cântă câteva acorduri. Mergea foarte bine.

Încurajat, se aventură să interpreteze o variantă solo a cunoscutului cântec *Minnie the Moocher,* dar după primul refren o auzi pe Estrella strigându-i iritată:

— Stan! Pentru numele lui Dumnezeu! Du-te și cântă afară! Nu pot să aud nimic de zgomotul tău!

Cam ofensat, Stan își luă trompeta și ieși pe balcon, unde își încântă posibilul public cu *Misty, St. James Infirmery Blues, Satin Doll* și alte piese pe care și le mai aducea aminte din vremurile cu trupa Stan, Tan the Gang… până când începu să-l doară buza de jos și nu mai reuși să cânte ca lumea.

Dar, având o stare generală destul de bună, porni să o caute pe Estrella.

Starea bună îi cam dispăru atunci când o găsi. Cu toate că se aflau în miezul zilei, tânăra se întinsese într-una din litiere, cu ochii închiși și mâinile pe piept.

Stan se sperie.

— Estrella? șopti el.

Dar aproape că fu cuprins de furie atunci când ea deschise ochii.

— Am crezut…

Nu-și termină vorbele, pentru că ar fi însemnat să cobească dacă ar fi recunoscut că, preț de o clipă, își închipuise că fata murise. Și spuse:

— Ce Dumnezeu faci aici?

Estrella se ridică și-și trecu picioarele peste marginea cutiei.

— Mă gândeam la ce ne-a spus Salt. Dar mai mult la ce nu ne-a spus. Știi ce cred? Cred că ea lucrează într-un fel de spital de boli psihice.

Stan se încruntă.

— Adică într-o casă de nebuni?

— O, nu. Nu chiar. Poate într-un fel de instituție care se ocupă și cu psihoanaliza.

— Unde pacienții stau întinși pe o canapea? se minună Stan. Și cineva le zice „povestește-mi visele tale și eu o să-ți spun de ce vrei să i-o tragi lu’ maică-ta”? Dumnezeule mare, vreau să sper că Heechee-ii nu se ocupă cu așa ceva.

Vorbele lui o iritară pe Estrella.

— Mda, mormăi ea. Exact la genul ăsta de reacție mă așteptam din partea cuiva care habar n-are despre ce e vorba.

Stan oftă prelung. Nu-i plăcea deloc să se certe cu Estrella și

se uită urât la ea. Apoi îi trecu ceva prin minte.

— Ia stai puțin. Vrei să zici că tu ai făcut așa ceva?

Și da. Făcuse. Psihoterapie. Pe vremuri, la abator. După ce o călcase bizonul pe față. Ca să poată trece prin perioada de dureri cumplite și (adăugă ea pe un ton sec) pentru a se obișnuit cu ideea că tot restul vieții va arăta ca o ciudată.

În momentul acela lui Stan îi trecu orice chef de ceartă. Și se repezi să o asigure că nu-i nimic ciudat la felul cum arată fața ei sau oricare altă parte o corpului.

Estrella îl studie câteva clipe, de parcă atunci făcuseră cunoștință și nu știa prea bine dacă să-l considere prieten sau dușman. Apoi îi spuse:

— Ești un drăguț, Stan. Mulțumesc că spui asta. Acum chiar că vreau să mă culc.

Se întinse iarăși în litieră și închise ochii.

Întrebându-se (așa cum o făcea adesea) dacă va ajunge vreodată să o înțeleagă pe femeia pe care bănuia că o iubește, Stan începu să se fâțâie prost dispus prin apartament. Dar nu pentru multă vreme; auzi o voce – în engleză! — din camera cu televizoarele. Probabil că Estrella găsise un canal în limba pe care o înțelegeau și îl lăsase deschis pentru el.

Se uită și se amuză. Puțin. Nu mult, pentru că pe Stan nu-l prea interesau oamenii care făceau lucruri peste puterea lui de înțelegere: analizarea structurii interne a unei stele variabile, crearea de habitate uriașe în jurul stelelor care nu aveau planete locuibile, executarea altor misiuni pe care el le pricepea și mai puțin de atât. Schimbă canalele până când nimeri peste un nume cunoscut: Wan. Băiatul acela, descendent al unor naufragiați, declanșase Urgia Lui Dumnezeu care-i ucisese tatăl. Se pare că acum acesta furase o cantitate mare de arme și instrumente avansate (deși „furase” nu era tocmai cuvântul potrivit, de vreme ce se pare că Wan lăsase bani pentru tot ce luase)… iar acum devenise fugar prin galaxie. Sau poate chiar pe Afară; nu știa nimeni pe unde.

Stan oftă, se ridică și începu iarăși să se învârtă fără rost prin apartament. Ba prin camera cu dozatorul, dar nu prea mai avea chef de mâncare; ba prin camera cu litierele pentru dormit, dar nu prea avea chef să se culce, deși Estrella părea că doarme foarte bine pe așternutul din ierburi. În final ajunse pe balcon. Avea trompeta cu el, dar nu se reapucă de cântat. Își aminti de

ultima dată când cântase pe Pământ. Își aminti de Tan și de Naslan, surioara cea frumușică a lui Tan. Și de englezoaica de pe Poartă, care, după multe încercări, reușise să câștige o sumă modestă…

Toți aveau un lucru în comun. Toți, își dădu el acum seama, muriseră de mult.

Cât de mult timp însemna „de mult”? Stan încercă să calculeze. De câte zile se aflau el și Estrella în Nucleu? Poate de șase sau șapte, nu mai multe. Dar aceste șase sau șapte zile din Nucleu echivalau cu șase sau șapte înmulțit cu 40 000 zile în galaxia lor! Iar atât de multe zile însemnau secole – poate chiar un mileniu!

Stan nu suporta să aibă astfel de gânduri și încercă să se oprească. Își puse trompeta pe pardoseala sticloasă și își sprijini coatele de balustrada balconului, forțându-se să se gândească la priveliștea din față. Se aplecă mai tare, cu ochii la culmea sclipitoare a muntelui din zare.

Și atunci auzi o remarcă din spatele lui:

— Mi-ar fi foarte ușor să te împing peste balustradă. Și atunci ai muri și nu ar ști nimeni.

III

Încă dinainte de a se îndrepta de mijloc, Stan avu impresia că știe cui aparținea vocea aceea. Și când se întoarse văzu că bănuiala lui fusese corectă. Sosise un alt oaspete, iar numele lui era Achiever.

Nou-venitul nu mai purta straiele țipătoare pe care le avusese pe Poartă, dar chiar și în tunică și sandale, după standardele Heechee, individul era la fel de dezagreabil.

— Cum ai intrat aici? îl întrebă tânărul nostru.

Achiever făcu o grimasă.

— Nu sunt obligat să-ți spun. De fapt, adăugă el, nu sunt obligat să-ți spun absolut nimic din ce nu vreau să-ți spun. Pricepi?

Stan îl măsură cu prudență pe masculul Heechee. Nu-i era tocmai teamă. Și nu-i era străin genul acesta de confruntări, pentru că străzile Istanbulului nu duseseră lipsă de mitocani, bătăuși și tot soiul de huligani. Însă niciunul dintre aceia nu fusese Heechee (ba, mai mult, un Heechee nebun, posedând toate tehnicile luptelor de stradă din lumea lor).

Atuurile lui Stan erau înălțimea, anvergura brațelor și greutatea. Prin urmare nu credea că Achiever l-ar putea răni prea tare. Chiar se gândi că, într-o luptă corp la corp, probabil că ar șterge pe jos cu ticălosul ăsta… dar atunci pe balcon apăru Estrella, care se uită cu uimire la Achiever. Și Stan n-a mai fost atât de sigur că ea ar scăpa neatinsă în eventualitatea unei încăierări.

Și se hotărî să fie împăciuitor.

— Retrag ce am spus. Nu te mai întreb nimic.

Masculul Heechee aruncă o privire spre Estrella, apoi nu o mai băgă în seamă.

— Nici măcar de ce te urăsc atât de tare?

Stan clătină din cap:

— Nici măcar.

Achiever scoase un fornăit grosolan, probabil încercând să imite râsul omenesc.

— În cazul ăsta, zise el, pe un ton triumfător, am să-ți spun.

Își împleti degetele peste mușchii unduitori ai abdomenului și începu:

— Când voi doi ați apărut neinvitați în lumea noastră, ne-am speriat că, nesăbuiți cum sunteți, ați fi putut reprezenta o amenințare din partea rasei de creaturi malefice pe care le numim…

— Asasinii, dădu Stan din cap. Da. Cunoaștem povestea asta.

Achiever îi aruncă o privire dezgustată.

— Nu mai spune? Eu nu vorbesc despre situația actuală. Vorbesc despre altceva, despre un loc unde viața este imposibilă.

— Adică Poarta, da?

Achiever își desfăcu degetele și flutură din mâini.

— Ai impresia că ești deștept, dar nu le știi pe toate, declară el. Nu știi cum a fost viața pe obiectul pe care noi l-am identificat drept Depozitul Mobil Patruzeci-și-Trei și căruia voi îi spuneți „Poarta”. Unde eu am stat foarte mult timp. Unde am fost obligat să verific înregistrările de călătorie ale tuturor navelor spațiale existente, ca să văd dacă nu cumva vreuna din acestea a ajuns în apropiere de Asasini. Înțelegeți ce vorbesc eu aici?

Și când îi văzu pe Estrella și Stan dând din capete, Achiever exclamă:

— Ba nu! Nu este adevărat, pentru că nu aveți cum să înțelegeți cât de plictisitoare este treaba asta și cât de oribilă a fost viața mea acolo! Oamenii voștri mișunau prin toate colțurile asteroidului de stocare. Și zgomotele! Înghesuiala! Urcarea și coborârea în puțurile alea infecte, ținându-te de frânghii! Și, peste toate astea, *duhoarea*!

Începuse să îi calce pe nervi.

— Nici nouă nu ne place cum mirosiți voi, îi replică Stan.

— Cum îți permiți să ne jignești cu această comparație?! Voi duhniți a putreziciune, a fecale, a lucruri execrabile! Însă nu doar mirosul m-a deranjat, chiar dacă era scârbos. Purtarea voastră era și mai dezgustătoare! vorbiți atât de tare! Vă atingeți atât de des, uneori cu violență! Adesea mă atingeați și pe mine! Și nu aveam cum să scap de toate astea! Și a trebuit să le îndur vreme de patru ani foarte lungi!

Mușchii obrajilor lui Achiever păreau acum un cuib de șerpi.

— Să vă spun ce a fost cel mai rău! Nu exista nicăieri vreun loc unde să pot fi singur. Doar un fel de lac în învelișul asteroidului, unde se mai întâmpla să nu vină oamenii. Dar nu puteam rămâne mereu acolo, pentru că era locul unde veneau masculii și femelele voastre ca să se împerecheze. Să se împerecheze! Să-și unească fizic organele sexuale! Chiar dacă femelele nu erau în perioada de rut!

Estrella se uită urât la el.

— De unde naiba știi asta?

— Știu! M-am interesat! Le-am observat pe femelele voastre după împerechere. Nici una, nici măcar una singură nu a făcut copii!

Stan făcea eforturi colosale să-și stăpânească râsul, dar Estrella părea mai înțelegătoare.

— Trebuie să fi fost îngrozitor pentru tine, spuse ea.

— Foarte îngrozitor! Nici măcar nu bănuiți în câte feluri!

Compasiunea Estrellei ajunsese la limită, însă nu o depășise.

— Îmi pare sincer rău, îl asigură ea. Dar cei care te-au înlocuit? S au confruntat și ei cu aceleași dificultăți?

— Ăia? exclamă Achiever disprețuitor. Nu! Câtuși de puțin! Trăiesc acum în lux, într-un habitat din afara haloului galactic, unde pur și simplu păzesc zona Asasinilor. Atâta tot, nimic mai mult nu fac. Îi urăsc foarte mult. Aproape la fel de mult cât vă urăsc pe voi. Nu știu dacă voi putea suporta această

interacțiune intimă care urmează, dar știu că doresc să plec acum de lângă voi.

Nu și-a luat la revedere. S-a întors și a plecat fără vreun alt cuvânt, lăsându-i pe Estrella și Stan să-și dea singuri seama despre ce vorbise.

— La dracu'! se plânse Stan. Chiar *niciunul* din neamul ăsta nu-i în stare să zică direct ce gândește fără să mai bată câmpii ca nebunul? Ce naiba e „interacțiunea intimă" despre care vorbește?

Estrella nu spuse nimic, dar amândoi cunoșteau răspunsul: habar nu aveau.

IV

Nu i-a mai deranjat nimeni în restul zilei și astfel au avut suficient timp să dezbată vorbele lui Achiever, dar nu și să ajungă la vreo concluzie care să-i mulțumească. Au mâncat din nou, s-au uitat o vreme la niște jurnale de știri pe care nu le-au înțeles și s-au dus la culcare. Separat. Cam nasol, cel puțin pentru Stan.

Și, la scurtă vreme după ivirea zorilor, au fost deșteptați de mârâitul avertizorului de la ușă. Au deschis-o și s-au pomenit nas în nas cu un bărbat. Un om din rasa oamenilor. Deloc tânăr. Ținuta îi era sobră: haină, pantaloni bine călcați și o cravată cu dungi în culori pale. Avea un zâmbet amabil și ochi pătrunzători. I-a întrebat politicos:

— Vă pot deranja? Mă numesc Sigfrid von Psiho. Sunt un subprogram al lui Albert, mintea navei lui Rob Broadhead. Știți, desigur, cine este domnul Broadhead. Sunt psihiatru. Pentru că nu au cunoștințe în acest domeniu, Heechee-ii cer ajutor ori de câte ori vreunul dintre ei începe să dea semne de tulburări mentale. Eu sunt cel care îi ajută.

9 POVESTEA UNUI BUCĂTAR

I

Numele meu este Marc Antoniu și doresc să clarific această problemă de la bun început.

Chiar dacă port numele acesta, nu înseamnă că aș fi vreun bărbat din Roma antică. Nu sunt, așa cum nici partenerul meu, Thor Aruncătorul-de-Ciocan, nu este vreun zeu scandinav. De

fapt, exact la fel ca Thor, nici bărbat nu aș prea fi, din moment ce nu sunt nimic altceva decât un simplu bucătar computerizat. (Am folosit termenul „simplu”, dar nu sunt *chiar* simplu.) Sunt doar una dintre nenumăratele (zece la puterea a zecea) inteligențe artificiale pe care persoanele-oameni și persoanele-Heechee le-au creat, în urmă cu mai multe secole, pentru a face treburile mai ciudate în locul lor atunci când cele două rase au construit Roata. Care Roată a fost făcută în scopul urmăririi acelui cuib extragalactic al entităților imateriale cunoscute sub numele colectiv de Asasinii, Dușmanul sau, mai recent, Kugelblitz. (Nu este cazul acum să vă povestesc mai multe despre aceste entități, pentru că vă voi spune destule despre ele mai încolo.)

Atunci, de ce am primit numele Marc Antoniu? Motivul (și nu spun că a fost unul bun) nu are nicio legătură cu statutul de partener de sex al reginei egiptene, Cleopatra, pe care l-a avut adevăratul Antoniu. Reputația lui de mâncău mi-a adus numele ăsta. Sau, mai elegant spus, reputația lui de epicurian. Se spune (dar nu garantez că ar fi o poveste adevărată) că gusturile lui Antoniu erau într-atât de rafinate, încât bucătarii erau obligați să-i gătească aproximativ șase meniuri la fiecare cină și, indiferent la ce oră i s-ar fi năzărit să guste dintr-unul, acestea trebuiau să fie gata și să fie perfecte. (Povestea nu spune ce se întâmpla cu celelalte cinci meniuri. Cel mai probabil Marc Antoniu avea niște sclavi tare bine hrăniți la bucătărie.)

Iar eu semăn cu Marc Antoniu prin aceea că amândoi avem gusturi rafinate.

În celelalte privințe, Marc Antoniu și cu mine nu semănăm absolut deloc. Ba chiar dimpotrivă. Antoniu nu a pregătit niciun fel de mâncare în toată viața lui. Nici măcar nu ar fi știut de unde să înceapă. Interesul lui pentru mâncare se rezuma la consumul ei. Pe de altă parte eu nu consum niciun fel de aliment, dacă nu puneți și energia în categoria alimentelor. Eu sunt (sau mai degrabă acea subrutină primară care mă definește este) *Masterchef* în arta culinară. Sunt foarte puține secretele din domeniul gastronomiei de înaltă clasă pe care eu să nu le cunosc – ba nu, trebuie să fiu sincer și să vă spun că nu este *niciun* secret al gastronomiei rafinate pe care eu să nu îl cunosc. Și nu există nicio tehnică a ei pe care eu să nu o pot pune în practică. (Bineînțeles, cu ajutorul efectorilor mei.

Majoritatea Inteligențelor Artificiale nu au așa ceva. Eu am.) Însă, pentru a-mi putea duce la îndeplinire misiunea, trebuie să am acces nelimitat la o Fabrică bună de Hrană.

Cei mai mulți dintre clienții mei nu îmi sunt recunoscători pentru eforturile pe care le fac pentru ei. De exemplu, prietenul meu, Harry, nu e în stare să aprecieze savoarea felurilor rafinate de mâncare. Gustul lui Harry a fost deteriorat de cei patruzeci și cinci de ani omenești petrecuți pe pustia planetă Arabella. A stat mult acolo și a fost îngrozitor de flămând. S-a zbătut să-și facă rost de calorii simple, nu de delicatese culinare. Prin urmare, acum nu-i pasă ce mănâncă, atâta timp cât are cu ce să-și umple burta.

Când Harry a intrat în sistemul meu, era îmbrăcat cu obișnuitul lui tricou cu guler, blugi tăiați scurt și sandale și mușca dintr-un măr Granny Smith pe care îl simulasem pentru el mai devreme.

— Salutare, Markie! mi-a spus. Ai treabă? Vrei să mergi la plimbare?

Nu aveam mai multă treabă decât în mod obișnuit. Pe lângă îndatoririle de rutină din bucătărie, plus contabilitatea pe care o țineam pentru cele unsprezece restaurante ale Roții pe care le deservesc, observând emanațiile din Kugelblitz și menținând capacitatea de intervenție militară la nivel optim, în momentul acela preparam o budincă hawaiiană pentru familia Lorenzini.

— Ce fel de plimbare? l-am întrebat.

Își întindea gâtul ca să vadă ce pregăteam eu în bucătăria mea concretă. (Mă rog, de fapt nu făcea chiar asta; mai corect ar fi să spun că a intrat în mediul meu operațional.)

— Vor să mă trimită înapoi pe Arabella, mi-a zis el, adulmecând în jur.

Acum trebuie să vă spun că nici de adulmecat nu adulmeca așa cum fac oamenii. Entitățile mecanice, așa cum suntem noi doi, Harry și cu mine, nu sunt dotate cu nasuri, așa că nu putem reacționa în mod direct la moleculele din aer. Dar pot reacționa astfel instrumentele din bucătărie, iar eu îl învățasem pe Harry cum să transforme datele lor în arome culinare. Așa fac și eu.

De fapt, pentru Harry nu contează prea tare ce anume gătesc, pentru că îmi spune mereu același lucru:

— Măi, tare bine miroase! Ce este?

La fel a spus și acum.

E mai bine să-i răspunzi lui Harry când te întreabă ceva. În felul ăsta reușești să faci economie de timp. Așa că i-am spus că am copt deja o pâine hawaiiană dulce, pe care o voi pune în sosul deja pregătit: un fel de sos Hollandaise, în care turnasem treptat o jumătate de kilogram de zahăr pudră și un decilitru de unt topit, în vreme ce efectorii mei îl mixau.

Și când am terminat de povestit rețeta, Harry a exclamat:

— Hm! Ha! auzi, Markie, de unde scoți toate chestiile astea? E vorba doar despre atomi diferiți, nu-i așa? Atunci de ce nu-i aliniezi pe toți atomii ăștia așa cum vrei, în loc să-ți pierzi vremea gătind?

Cum să vă spun? În realitate eu nu „gătesc”, dar nu m-am apucat să-l contrazic.

— Știi câți atomi există în felul ăsta de mâncare? Aproximativ zece la puterea a douăzeci și patra – asta înseamnă zece urmat de douăzeci și patru de zerouri. Sunt capabil de multe, dar nu pot să țin evidența atâtor atomi în același timp.

— Așa zici?

A afișat zâmbetul ăla care mă anunță că va începe imediat să mă tachineze.

— Zici că ești capabil de multe? Cât de mult înseamnă „multe”, Markie?

Ei, cum să răspund unei asemenea întrebări? Programul meu principal este destul de mare. Niciodată nu știu când mi se va cere să pregătesc sos vietnamez de pește sau cârnați de oaie sau costițe afumate de porc à la New Orleans, așa că trebuie să am mereu la dispoziție o rezervă de aproximativ treizeci de mii de rețete specifice, din bucătăriile a aproape cinci sute de națiuni, regiuni și grupuri etnice. Pe lângă formulele chimice și fizico-chimice ale tuturor ingredientelor. (E obligatoriu să le am pe toate, mai cu seamă în cazul polizaharidelor, unde celuloza și amidonul sunt, de fapt, același compus; singura diferență fiind modul în care se îmbină inelele de glucoză care le alcătuiesc. Dacă o dau în bară cu geometria, clienții mei vor primi celuloză și vor muri toți de foame – cu excepția cazului în care acești clienți ar fi termite.) Există peste douăsprezece mii de ingrediente standard, de la pere și arpagic până la sfeclă (cinci varietăți) și andivă roșie și orice vă mai trece prin minte, pentru că ați fi surprinși să aflați ce sunt oamenii în stare să mănânce.

Plus programe pentru extragerea lor instantanee, în orice combinație.

Cât înseamnă asta? Cred că suficient pentru funcționarea a patru sau cinci fabrici mari în același timp sau pentru un conflict militar de dimensiuni medii. În realitate, sunt unul dintre cele mai puternice programe din Roată.

Dar i-am oferit lui Harry un răspuns laconic:

— Înseamnă destul de mult. Mănâncă-ți mărul. Nu mi-ai zis de ce trebuie să te întorci pe Arabella.

— Ah, e vorba despre un alt proiect de cercetare, mi-a răspuns el, ridicând indiferent din umeri, de parcă tot timpul i se întâmpla să ia parte la proiecte de cercetare.

(Eu știam bine că nu era cazul. După ce fusese salvat, lui Harry îi rămăseseră prea puține aptitudini utile. Așa că nu i se dădea nimic de făcut pe Roată.)

— Li s-a arătat să afle mai multe informații despre planetă. Adică despre Arabella. Și vor să mă duc înapoi și să mă mai uit pe ici, pe colo. Zic să iau cu mine o inteligență artificială, nu vreo fostă ființă omenească, așa cum sunt eu. Și m-am gândit imediat la tine.

În toată vremea asta, soseau comenzile pentru cină – friptură înăbușită de vită, cu varză roșie și găluște tiroleze pentru Klagenkampi; creveți la tigaie pentru familia Dao; mai multe gustări Heechee pentru petrecerea dată în cinstea nou-veniților din Nucleu; și încă vreo patruzeci de alte comenzi diferite. Și, pentru că niciunul dintre ei nu avusese decența să mă anunțe în prealabil, nu aveau să capete decât produse de la Fabrica de Hrană și niciuna dintre rețetele mele laborioase la care mă pricep atât de bine. Dar probabil că nu-și vor da seama. În timp ce mă ocupam de comenzi, i-am pomenit în treacăt lui Harry:

— Eu nu am plecat niciodată de pe Roată.

A mușcat ultima oară din măr și a aruncat cotorul peste umăr. Am avut grijă să îl fac să dispară înainte să atingă podeaua.

— Știu asta, Markie, mi-a zis el cu înflăcărare. M-am gândit că o să-ți facă plăcere să mai ieși de aici.

Știți ceva? Propunerea lui mi se părea o experiență plină de satisfacții. Am gândit cu voce tare:

— Presupun că aș putea să-mi deleg responsabilitățile unui alt program.

— Sigur că ai. Putea, Markie. Asta înseamnă că o să vii cu

mine?
Deoarece apucasem să cântăresc toate argumentele relevante, cel mai important fiind acela că eu sunt supus al Autorității Roții și sunt obligat să le îndeplinesc toate ordinele, i-am spus ce hotărâre luasem:
— Da. Ne vor însoți și oameni organici?
A părut șocat.
— O, nu, Markie! În niciun caz! Kugelii nu se împacă deloc cu oamenii adevărați. Și nu se dau în vânt nici după inteligențele stocate, așa cum sunt eu. Din cauza asta ei au spus că trebuie să fiu însoțit de cineva ca tine, ca să nu-i supărăm.
— Nu înțeleg la cine te referi când spui „ei”, Harry. Care sunt unii și care sunt alții?
Mi-a explicat cu răbdare:
— Cei din Autoritatea Roții au decis să trimită acolo pe cineva ca tine. Ceilalți „ei“ sunt aceia care ne vor însoți. Nu ți-am zis? Luăm cu noi pe câțiva din Kugelblitz ca să… cum se spune?… ca să reviziteze locul crimei. Pricepi tu, câțiva dintre cei care alcătuiesc Dușmanul.

II

În următoarea jumătate de secundă am fost ocupat să onorez comenzile, dar nu chiar atât de ocupat ca să nu pot reflecta și la povestea lui Harry. Din păcate însă, nu am reușit să obțin datele suplimentare de care aveam nevoie. Am început să cercetez arhiva, știind că, deși aș putea găsi acolo toate informațiile despre fosta planetă a lui Harry, era destul de posibil să nu aflu mai multe despre expediția în sine. Cu toate acestea, noi, programele importante, obișnuim să ne facem servicii reciproce atunci când se poate și astfel mai existau încă vreo treizeci sau patruzeci de surse neoficiale pe care le puteam consulta…
Și, în vreme ce încercam să mă hotărăsc care mi-ar fi fost mai utilă, una dintre ele m-a contactat.
— Marcus, mi-a spus ea, mi-e tare foame. Fă-mi, te rog, niște ouă Benedict, eventual cu garnitură de cartofi prăjiți și o salată mică.
Fiind o Minte Stocată, nu avea cum să-i fie foame la modul propriu; dar eram destul de sigur că știam care era situația ei. Indiferent dacă e vorba de persoane stocate sau organice, plictisul le face pe toate să-și dorească să mănânce. Iar serviciul

ei presupunea destul de multă plictiseală.

— Imediat, Breeze, i-am răspuns eu. Vrei să ți le trimit ca de obicei?

— Nu, nu, mi-a zis ea supărată. Suntem tot în ședință. Vin eu când am o clipă liberă.

Și a dispărut.

Breeze este una dintre cele mai vechi și mai bune cliente ale mele, una dintre puținele care au cutezanța de a încerca lucruri noi; și întâmplarea face să fie o Heechee. Înainte ca rasa aceasta să fi fost coruptă de oameni, tuturor membrilor ei, inclusiv lui Breeze, le-ar fi fost silă (și nu mă refer aici la un dezgust moderat, la modul declarativ, ci la *sila* reală, cu dat-la-boboci) numai la ideea că ar putea mânca vreun fel de produse animale – cu excepția soiului ăluia de pește cu care erau obișnuiți. Nici acum nu se dau toți în vânt după așa ceva. Când gătesc pentru Heechee, nu fac nimic altceva decât să cer de la Fabrica de Hrană culori, texturi și arome agreabile, exact așa cum făceau și ei pe vremea când trăiau în Nucleu.

Însă regula aceasta nu se aplică tuturor. Această vârstnică femelă Heechee din Autoritatea Roții a primit misiunea de a supraveghea Dușmanul (așa cum le zicea ea Asasinilor) încă dinainte de construirea Roții și am sentimentul că s-a plictisit de moarte. În orice caz, ea era unul dintre puținii Heechee care îmi permiteau să experimentez cu Hrana-CHON pe vremea când încă mai era organică. Așa am putut să-i ofer câteva sugestii ale gustului omenesc.

Nu a fost deloc greu. Doar i-am introdus în mâncare câteva arome noi: furantiol, pentru dulceața din fructe; pirazină, pentru legumele verzi și proaspete, chestii de genul ăsta. Totul a mers bine până când am încercat să-i sugerez ce gust are carnea, folosind puțin bisulfit bis-2-metil-3-furil. Primele zece dăți nu a reușit să înghită, deloc surprinzător, pentru că bisulfiții pun probleme și oamenilor. Dar apoi s-a obișnuit cu gustul și curând a ajuns să înfulece hamburgeri și hotdogi mai ceva ca o liceană. După aceea am învățat-o să-i placă supa de pește și brânza Stilton maturată și tot soiul de alte chestii gourmet. A făcut o adevărată pasiune pentru stridii, ajungând să cunoască diferența dintre varietatea Wellfleet și cea Chincoteague și să poată explica de ce stridiile din Boulogne-sur-Mer nu au aceeași

aromă delicată ca micuțele stridii japoneze. Și, în ciuda pronosticurilor noastre, niciun fel de stridii nu i-a făcut rău. I-am pregătit câte trei mese copioase pe zi până când i s-a defectat trupul organic și a fost nevoită să între în programele stocate. (Dar nu a devenit acel gen de program destinat fostelor ființe omenești; era o Heechee, așa că s-a făcut o Minte Stocată.) În orice caz, după transformarea aceasta a început să mănânce – de fapt, să „mănânce” – de două ori mai mult decât înainte. Doar că într-un mod electronic.

Îmi doream să se grăbească să-și ia ouăle Benedict pentru că îmi era greu să pricep două aspecte complet diferite ale situației în fața căreia mă pusese Harry. În primul rând, habar nu avusesem că cineva de pe Roată ar putea să aibă o relație atât de strânsă cu Kugelii încât să poată planifica o călătorie împreună cu aceștia. În al doilea, nu prea înțelegeam ce anume trebuiau să facă Kugelii când ajungeau la destinație.

Harry nu-mi era de niciun folos.

— Nu-i domeniul meu, Markie. Eu doar mă gândesc că o să fie interesant să revăd planeta aia. Deci, ce zici? Vii cu mine sau nu?

M-am gândit bine și i-am zis că da, am să merg cu el. Și atunci Harry a pornit vesel să anunțe Autoritatea că s-a înțeles cu mine.

Autoritatea Roții este constituită aproape în totalitate din persoane-oameni și persoane-Heechee organice sau ex-organice, ajutate doar de două inteligențe artificiale. Din considerente de natură politică este important să existe în Autoritate și membrii încă în viață fizică. (Sau doar așa încearcă ea să se convingă de faptul că organicii ar avea vreo importanță.) Oricum, rezultatul acestei organizări este încetineala de reacție (încetineală cronică și deplorabilă) a Autorității. Am multă simpatie pentru membrii ei stocați sau artificiali, așa cum este Breeze ori celălalt client favorit al meu, Thermocline. Îmi imaginez cât de plictisiți se simt atunci când așteaptă ca organicii să se înscrie la cuvânt în timpul ședințelor. Eu, unul, așa m-am simțit și, prin urmare, am profitat de timpul cât Harry informa Autoritatea cu privire la consimțământul meu ca să-mi pun budinca de pâine în cuptor, să mă ocup de alte șaizeci sau șaptezeci de comenzi noi, să termin ouăle Benedict pentru Breeze, să-mi rezolv alte treburi și, simultan, să accesez

informațiile semnificative despre planeta pe care urma să o vizitez, planetă căreia (așa cum am menționat anterior) oamenii îi dăduseră numele „Arabella”.

Nu am găsit nimic nou în înregistrările oamenilor. Aflasem de la Harry tot ce era acolo – de mai multe ori. Înregistrările Heechee aduceau oarecum mai multe clarificări. În conformitate cu acestea, pe Arabella existaseră odinioară o faună și floră luxuriante, inclusiv o specie semiinteligentă de hexapode cu sânge rece, pe care Kugelii le exterminaseră acum o jumătate de milion de ani, ca parte a programului lor asiduu de distrugere în masă. Am descoperit imagini ale acelor hexapode și o mulțime de date geologice și cam atât.

Eram puțin derutat. Planeta aia nu avea nimic special. Nimic ca să justifice o călătorie până acolo, chiar cu un echipaj de sacrificiu, cum ar fi al nostru. Istoria Arabellei nu o deosebea prin nimic de alte planete. Kugelii masacraseră orice formă de viață organică inteligentă sau aproape inteligentă peste care dăduseră în timpul drumurilor lor prin galaxie. Acesta este un fapt cunoscut de toată lumea, deoarece Heechee-ii se ascunseseră în Nucleu tocmai pentru a nu fi următoarea rasă exterminată. Singurul lucru care ar merita să fie amintit despre Arabella este că fusese una dintre destinațiile preprogramate ale primelor nave Heechee conduse de oameni care au pornit din Poartă. Din nefericire, exploratorii-oameni cărora soarta le-a trasat acest plan de zbor nu s-au mai întors de acolo. Au ajuns pe planetă. Au rămas pe planetă. Navele lor s-au deprogramat imediat și nu s-au mai putut întoarce. Trei sau patru echipaje alcătuite din primii exploratori ai Porții au ajuns de-a lungul timpului acolo și acolo au și rămas, hrănindu-se cu plantele și animalele necunoscute ale planetei, până când au reușit să-și dea seama cum ar putea face ca navele Heechee să le asculte comenzile, în loc să-și execute programele instalate cu multă vreme în urmă de creatorii lor. La scurt timp după aceea, echipele de salvare, alcătuite din oameni, au ajuns să verifice planetele din regiunea unde se afla și Arabella, iar echipajele naufragiate au fost recuperate – mai bine spus, au fost recuperați acei membri ai echipajelor care avuseseră norocul să rămână în viață.

Harry fusese unul dintre aceștia. De asemenea, fusese unul dintre primii care au ajuns pe Arabella. Când aterizase pe acea

planetă a dezamăgirilor catastrofale, Harry era un tânăr cutezător. Patruzeci și cinci de ani mai târziu, când l-a găsit echipa de salvare, era un bătrân fără putere. Reușise să-și mai facă rost de vreo doi ani de viață organică, petrecută mai ales în unitatea de terapie intensivă din cadrul centrului medical din apropiere. Dar deja trupul lui fizic se deteriorase într-atât de tare, încât nu se mai putea face nimic, așa că a fost transformat într-o inteligență artificială. La un moment dat s-a luat hotărârea să-i fie valorificată experiența. Chiar dacă nu avea suficiente cunoștințe despre Kugeli, măcar știa ce erau aceștia în stare să facă atunci când voiau cu tot dinadinsul să distrugă ceva. Așa că a fost adus aici.

Firește că Harry îmi mai spusese povestea asta – de fapt, mi-o spusese destul de des, având grijă să sublinieze mereu lipsa de varietate a hranei lor. Probabil că planeta asta, zicea el, avusese pe vremuri o mulțime de plante și animale, dar Kugelii fuseseră excesiv de meticuloși.

Ce mă interesa pe mine era faptul că unii dintre acești Kugeli aveau să facă parte din echipa noastră.

Iar asta era ceva neobișnuit. Nu mai văzusem niciodată vreun Kugel de aproape. De fapt, nimeni de pe Roată nu văzuse. Deși Kugelblitz poate fi observată în permanență de pe Roată; acesta fiind motivul principal pentru înființarea ei. Kugelblitz nu era însă un singur obiect. Ci un amalgam de puncte gălbui, înconjurat de un paravan de găuri negre (astfel încât dacă s-ar fi întâmplat ca vreo bucățică răzleață de materie, o cometă rătăcită, să zicem, ar fi amenințat să se prăbușească peste vreun loc din Kugelblitz, să poată fi aspirată într-una dintre acele găuri negre). Nu exista contact cu Kugelblitz; doar operatorii din Fotoliul de Vise aveau misiunea de a-l „urmări” zi și noapte.

Din câte îmi dădeam eu seama acum, această „urmărire” mersese mult mai departe.

În vreme ce mă documentam despre Arabella, unul dintre cei mai enervanți clienți ai mei mi-a cerut din senin să-i pregătesc o cină cu salată din brânca-ursului și naan. Nu m-am mirat. Clientul acesta încerca în permanență să mă prindă în ofsaid cu comenzile lui trăsnite: diverse feluri de mâncare servite la Curtea lui Amedeu al VIII-lea de Savoia, cerneală de sepie

prăjită, tot felul de aiureli. Chestia care mă enerva cel mai tare era că individul ăsta era om în carne și oase, drept care efectorii mei trebuiau să-i pregătească mâncare reală.

Dar masa asta a fost destul de ușor de gătit. Naan-ul este o simplă lipie din Afganistan, coaptă din făină de grâu; și am rețeta în fișierele mele. Salata mi-a luat puțin mai mult. Brânca este o plantă din mlaștinile englezești, pe care o mâncau oamenii în Evul Mediu pentru că nu aveau ceva mai bun. Nu aveam alte informații despre ea și nu puteam face rost de o mostră pe care să o analizez, pentru că a dispărut de secole bune. Așa că i-am făcut o salată de spanac, în care am aruncat niște cromozomi de varză chinezească și i-am trimis-o. Nu a protestat. Nici el nu văzuse vreodată cum arată brânca.

Asta făceam când a apărut Breeze, extrem de istovită.

— Am la dispoziție doar vreo douăzeci de milisecunde. Mi-ai făcut ouăle? m-a întrebat ea.

Firește că i le făcusem.

— Bravo! Sunt fierbinți și bune, m-a complimentat Breeze, gustându-le.

Normal că așa erau. Acesta este unul dintre avantajele felurilor de mâncare pregătite pentru clienți ca ea. Meniurile mele simulate pentru inteligențele stocate au exact temperatura pe care le-o programez eu și rămân așa, fără să-și piardă din prospețime sau savoare, până când le modific programarea.

Îi pregătisem lui Breeze și o măsuță, cu un trandafir alb într-o vază din cristal, un șervet din damasc împăturit în formă de păun, tacâmuri din argint masiv și farfurii din porțelan Spode, fin și vechi. Pentru că lui Breeze îi plac la nebunie frivolitățile astea omenești.

— Treabă multă la Autoritate, nu? am întrebat-o eu politicos.

Mi-a aruncat o privire șmecherească și mi-a spus printre înghițituri:

— Știi bine că da. Chiar în momentul ăsta…

S-a întrerupt, parcă așteptând ceva. Și am auzit și eu. Nu o alarmă în adevăratul sens al cuvântului – pentru că nu aveai cum să confunzi așa ceva –, ci un soi de sughiț al sistemelor de alertare, întrerupt imediat.

— Asta este… a spus satisfăcută Breeze. Ar fi bine să mă duc înapoi.

Eu deja începusem să-mi verific senzorii ca să aflu ce anume se întâmplase. Și m-am oprit doar cât să o întreb:

— Ce ar trebui să fac eu acum?

A înghițit ultimul dumicat, și-a tamponat cu șervetul buzele subțiri de Heechee, mi-a răspuns sec:

— Bagajele.

Și a dispărut.

Avea dreptate, așa că am început să mă pregătesc de călătorie. Bineînțeles că niciunul dintre noi doi nu se referise la un bagaj adevărat, pentru că inteligențele artificiale nu au așa ceva, ci la ceva puțin mai personal.

Nu este prea dificil să reproduci o inteligență artificială ca mine. Nu trebuie decât să copiezi programele, unul câte unul, într-un asamblor. Treaba asta nu mi-a luat decât câteva zeci de microsecunde și imediat am fost doi în mediul meu.

— Salutare, Marc Antoniu al Doilea! i-am spus eu sosiei mele, care mi-a replicat pe loc:

— De ce îmi spui al Doilea? Tu ești o copie, nu eu.

Uite, asta se întâmplă atunci când noi, programele, suntem copiate. Și mereu rezolvăm conflictul în același fel. Celălalt Marc Antoniu și cu mine am generat trei numere prime la întâmplare. Numere destul de mari, cam de trei sau patru sute de cifre fiecare. Apoi le-am adunat pe toate șase. Numărul obținut astfel nu mai era prim. Nici nu avea cum să fie, nu? apoi pur și simplu i-am aflat divizorii. Un divizor a fost mai apropiat de unul dintre numerele mele prime, așa că eu am câștigat.

— Mă dau bătut, mi-a spus Marc al Doilea, recunoscându-și înfrângerea. Îți doresc o... hei! Ce-i aia?

Eram și eu pe punctul de a spune același lucru, pentru că senzorii ne informau abia acum că ceea ce aproape declanșase alarma fusese o emisie din Kugelblitz. Așa că am zis:

— Cred că ar fi cazul să discut cu Thor Aruncătorul-de-Ciocan.

— Bineînțeles. Asta aș face și eu.

Așa că am plecat, lăsându-mi sosia să verifice temperatura budincii din cuptor și să monteze pe farfurii niște cartofi prăjiți pentru Samyon Larbachev și cei trei nepoței flămânzi de care avea grijă câtă vreme părinții erau la serviciu. Am inițiat legătura cu persoana despre care am vorbit: Thor Aruncătorul-de-Ciocan.

Acum, firește că Thor nu aruncă niciun fel de ciocan. Are arme mult mai puternice la dispoziție. Și nu este o entitate pe care să vrei să o deranjezi fără să te fi gândit de două ori înainte. Dar suntem în aceeași echipă. Dacă ar izbucni vreodată un război cu Kugelii, eu aș fi primul sistem la care ar apela. Thor mi s-a afișat acum nu sub formă de zeu din Walhalla, ci ca ofițer de armată, cam de pe la jumătatea secolului douăzeci și unu, cu decorații înșirate pe tot pieptul și cu proiectile în tocurile de la centură.

— Salut, Marc! mi-a spus el binedispus. Cu ce te pot ajuta?

— Acum aproape o secundă a fost o emisie din Kugelblitz. A avut vreo legătură cu misiunea mea pe Arabella?

Thor mi-a rânjit larg.

— Da. Emisia a transportat un pachet de Kugeli pe Roată. Te vor însoți în misiune.

Întotdeauna Thor a fost mai bine sau cel puțin mai rapid informat decât mine (cum era și normal să fie, din moment ce el controla singurele arme care ne-ar fi putut salva în cazul unui eventual atac al Kugelilor). Speram toți să nu se întâmple niciodată una ca asta, căci armele nu erau cine știe ce, iar zvonurile ocazionale cum că ar mai exista o armă puternică ascunsă pe undeva nu se dovedeau întemeiate.

— Așa este, am zis eu, dar nu pricep ce treabă are Consiliul cu planeta asta destul de anostă.

Norocul meu că îl prinsesem într-o dispoziție bună. Mi-a răspuns cu seriozitate:

— În fond, nu văd de ce nu ți-aș spune. N-are nicio treabă. Sigur, există un raport în care se menționează că acolo se desfășoară activități neautorizate, iar conducătorii noștri vor să afle mai multe detalii. Însă nu-i ceva într-atât de important ca să justifice trimiterea unei nave spațiale. Mai ales una cu un echipaj ca al tău. Serios, toată povestea nu-i decât un exercițiu de cooperare cu Kugelii în cadrul unui proiect cu Kugelii, orice fel de proiect. Nimic mai mult. Evident, cu speranța că, la un moment dat, se vor ivi aceste proiecte mărețe.

— Dar de ce această planetă?

— Întrebarea asta, mi-a zis Thor, trebuie să o pui Kugelilor. Ei au ales-o. Știi bine că au sateliți-spion pretutindeni.

Nu era o întrebare, pentru că știam asta. Așa că nu i-am răspuns. Atunci Thor a continuat:

— Nu pot decât să presupun că unul dintre spioni le-a raportat

ceva ce le-a stârnit interesul, poate chiar activitatea aceea despre care ți-am spus. Ascultă, Marc, nu cumva acum s-a afișat ordinul tău de deplasare?

Ba da. Mi se ordona să fac parte din echipajul pentru Arabella și să pornesc într-o călătorie cel mai probabil inutilă. Așa că l-am luat pe Harry și am plecat să ne alăturăm camarazilor noștri Kugeli.

III

Nava pe care ne-o dăduse Autoritatea era un Unu vechi, ca vai de ea, cea mai mică dintre cele lăsate de Heechee pe Poartă.

Nu că dimensiunea ei ne-ar fi pus vreo problemă. Dacă nu am fi fost decât Harry și cu mine nu am fi avut nevoie de prea mult spațiu; programele noastre intră într-un singur datevantai Heechee. Însă nu la fel se întâmpla și în cazul componentelor Kugel care aveau să ne însoțească.

Când toată masa enormă a Kugelilor a ajuns într-un singur loc (adică în gaura aceea neagră, opacă și neobișnuită, căreia noi îi zicem Kugelblitz), gravitația i-a ținut imiți. Fărâma din acel întreg care urma să vină cu noi era mult mai mare decât sateliții-spion pe care îi trimiteau pretutindeni prin galaxie ca să fie la curent cu absolut tot ce se întâmplă. Totuși, nu era atât de mare ca să fie afectată de forța gravitațională. Prin urmare, pentru ca acești Kugeli să nu zboare în toate direcțiile, era nevoie de un control magnetic asupra lor, adică de un generator real de unde magnetice, care ocupa destul de mult spațiu.

Așa că atunci când ne-am „urcat la bord“ am observat că vechiul interior al navei Heechee fusese modificat. Comenzile din sala principală fuseseră echipate cu un servomodul, de folos pentru creaturile nemateriale, așa cum eram eu și Harry, în caz că ni s-ar fi arătat să anulăm programul de zbor și să conducem noi nava. Dar schimbările cele mai importante fuseseră făcute în modul. Aproape fiecare centimetru cub era umplut cu izolatorul magnetic al Kugelilor, o structură metalică extrem de alambicată, ca o reprezentare 3D a cubului cvadridimensional denumit „tesseract”. Adică arată ca un cub sclipitor, cu latura de o jumătate de metru, din fețele căruia se formează alte șase cuburi absolut identice.

Imediat ce am ajuns la bord, am verificat caracteristicile

exterioare ale tesseractului. Nu erau prea multe. Temperatura de suprafață, în concordanță cu temperatura ambientală; coeficientul de reflexie, 0,8; emisii radioactive, nesemnificative. Am sesizat un zumzet slab, de înaltă frecvență, cam de 300 hertzi, dar fără modulații: deci n-aveam ce informații să obțin din analiza lui.

— Ei? m-a întrebat atunci Harry, care nu se prea pricepe la materia solidă. Recepționezi ceva?

Am clătinat din simularea care-mi ținea loc de cap.

— Dacă mă întrebi despre contactul cu Kugelii, atunci răspunsul meu este „nu”.

Mi-a zis pe un ton filozofic:

— Probabil că ne-ar fi antipatici dacă i-am cunoaște.

Nu am mai spus nimic. Mă gândeam la ce s-ar putea întâmpla dacă acest contact s-ar produce din greșeală, eventual în cazul vreunei defecțiuni a izolatorului magnetic, iar toată energia aia ne-ar exploda în față – mă rog, ar exploda peste fișierele noastre fizice. Gând deloc productiv, de vreme ce nu puteam face absolut nimic ca să evit o atare situație.

Filozofia și Harry nu conviețuiesc prea mult timp. Deja începuse să se agite.

— Ce zici? Decolăm și noi odată? Ori o să stăm aici ca proștii toată ziua?

Nu exista decât un singur răspuns la această întrebare. Am acționat programul de lansare, am stabilit traiectoria și după aia am început să mă gândesc ce ar trebui să fac mai departe.

Problema era că Roata se află într-un capăt al Galaxiei, în timp ce Arabella orbitează în jurul unei stele G-2, din constelația Brațul lui Perseu, situată la aproximativ șaptezeci de mii de ani-lumină depărtare. Am calculat că, datorită nou-instalatului motor de viteză ultraînaltă, călătoria noastră va dura circa cinci zile – ceea ce pentru noi însemna o perioadă incredibil de lungă și plictisitoare.

Se pare că la același lucru se gândea și Harry, pentru că îmi sugeră:

— Ce-ai zice dacă am juca câteva partide de șah, Markie?

Am clătinat din cap.

— Ideea mea e mai bună. Ai să-mi spui ce instrucțiuni ți-a dat Autoritatea pentru momentul când vom ajunge pe Arabella.

A clipit nedumerit la mine.

— Instrucțiuni?

— Da. Instrucțiuni. Adică ce ți-au cerut să faci.

A ridicat din umeri.

— Nu mi-au dat niciun fel de instrucțiune, Markie. Mi-au zis doar că trebuie să mă duc acolo. Atâta tot.

Nu era cea mai bună veste primită vreodată. Sperasem ca toți cei din Autoritate să fi avut informații ceva mai exacte decât îmi dăduse mie Thor Aruncătorul-de-Ciocan. Poate că le aveau, dar nu voiau să le divulge. Plin de înțelegere, Harry m-a bătut ușor pe simularea care-mi ținea loc de umăr.

— Sunt sigur că ăia știu ce fac, mi-a spus el, încercând să mă consoleze. În orice caz, avem cu ce să ne distrăm acolo: am să-ți arăt toate locurile pe unde am umblat. O să-ți placă, nu crezi?

Nu i-am răspuns. Furia nu-i trecută în programul meu, nici măcar enervarea, cu excepția impulsurilor de a-mi corecta greșelile făcute când prepar un meniu mai special. Iar acum mă simțeam destul de aproape de impulsul acela.

Harry m-a privit lung, așteptând să audă de la mine o oarecare părere constructivă. N-a auzit-o și și-a pierdut răbdarea.

— Știi ceva, Markie? mi-a zis el. Mie mi s-a cam făcut foame. E cumva posibil să-mi faci niște ouă cu șuncă, poate cu câteva felii de pâine de secară și cu un pahar cu suc de portocale și șampanie?

M-am hotărât pe loc.

— Bună idee. Am să-ți pregătesc toate astea la micul dejun, i-am spus eu.

Harry mi-a aruncat una din privirile alea derutate, tipice pentru el.

— La micul dejun?

— Da, la micul dejun. Adică la prima masă a zilei. Nu am de gând să fac absolut nimic până nu ajungem la destinație. Dacă vrei, poți să te retragi și tu din activitate.

Ce să spun, nu i-a plăcut ideea mea sau nu i-a plăcut prea mult, până când a priceput că nu aveam nicio intenție să-mi petrec interminabila călătorie pregătindu-i meniuri complicate (dar simulate) sau jucând partide nesfârșite de șah sau dame, pe care oricum le-aș fi câștigat doar eu. Asta ar fi însemnat că trebuia să se bazeze doar pe propriile lui resurse, situație deloc plăcută pentru el, deoarece nu avea așa ceva. Prin urmare,

Harry a bombănit cât a bombănit, dar nu a protestat atunci când am programat cronometrele să ne trezească atunci când ajungem pe Arabella.

Și am intrat amândoi în standby.

Starea de standby nu prea seamănă cu somnul – din câte știu eu despre somn. În standby nici nu moțăim, nici nu visăm. Acum suntem complet treji și lucizi, în momentul imediat următor suntem din nou perfect treji și lucizi. Doar că a trecut ceva timp între astea două momente. Nu contează cât: o jumătate de milisecundă sau o mie de ani.

Așa că *poc!* și pa-pa; și *poc!* și salutare iarăși. Nimic mai mult. Imediat ce am ieșit din standby, m-am întors să verific instrumentele. Așa că n-am înțeles din prima exclamația alarmată a lui Harry:

— Tu cine naiba mai ești?

Pe Harry îl speriase apariția unui străin în spațiul nostru propriu, „eigenspațiu”, cum s-ar zice.

Străinul acela era biped. Avea brațe și deasupra umerilor i se înălța un cap cu ochi și chip, dar nu părea om. Nu părea nici Heechee. Arăta mai degrabă ca un soi de golem construit de cineva care auzise și de oameni, și de Heechee, dar nu-i văzuse nici pe unii, nici pe ceilalți și nu aflase că sunt specii diferite. Creatura asta avea pieptul plat și un smoc uriaș de păr pe creștet, combinând trăsăturile pe care eu le găsesc cel mai puțin atrăgătoare la cele două forme de viață. Și a început să ne vorbească cu o voce metalică, zornăitoare:

— Noi observăm că am ajuns în zona identificată drept Arabella. Noi observăm de asemenea că au fost inițiate procedurile de coborâre, în conformitate cu planul de zbor.

Apoi s-a întors spre Harry, mișcând din toate părțile corpului, ca un spânzurat zvârcolindu-se în laț.

— Ca să-ți răspundem la întrebare, a zis el cu același bâzâit mecanic în voce, noi suntem Grupul. Este cunoscut faptul că ai fost organic în trecut. Prin urmare, te rugăm să nu ni te adresezi decât în situație de nevoie urgentă.

Vorbele astea m-au făcut să intervin.

— Eu am o nevoie urgentă, am zis. Am nevoie urgentă să aflu ce ar trebui să facem noi pe planeta asta.

Cu aceleași mișcări de marionetă Kugelul s-a întors către

mine. Ca să-mi răspundă, mi-am spus eu. Dar mă înșelam. S-a holbat la mine cu ochii ăia morți preț de o clipă, apoi imaginea lui s-a descompus încet și a dispărut.

M-am uitat la Harry și Harry s-a uitat la mine.

— Am impresia că nici de la ei nu o să căpătăm instrucțiuni, nu?

Harry a ridicat din umeri.

— Oricum, am putea încerca să găsim locul unde am naufragiat eu, mi-a sugerat el, aparent încântat de idee.

Adică altfel decât mine. Pentru că nu mă interesa deloc să văd un loc unde fusese ceva odată, dar acum nu mai era. Nu mi se părea un motiv suficient de solid care să justifice călătoria de șaptezeci de mii de ani-lumină.

IV

După separarea modulului spațial de nava pe care am lăsat-o să orbiteze în jurul planetei, am ajuns pe suprafață în optsprezece minute (socotite în timpul oamenilor). Adică foarte mult. Am pregătit mâncare adevărată pentru trei mii de oameni într-o perioadă mult mai scurtă de atât. Cele optsprezece minute ar fi fost suficiente pentru legarea prieteniilor între noii camarazi de la bordul unei nave – cu tot cu schimbul de povestiri autobiografice și împărtășirea părerilor despre misiune.

Dar nu așa merg treburile cu Kugelul…

Mai bine să spunem lucrurilor pe nume. Ar fi mai corect dacă aș zice „Kugelii”, la plural, pentru că foarte, foarte mulți bâzâiau în interiorul izolatorului lor – cel puțin câteva milioane sau poate mult mai mulți de atât. Dar ce am văzut noi acolo nu erau milioane de ceva. Kugelii au preferat să ni se arate sub forma unei singure creaturi mai mult sau mai puțin umane – adică așa ni s-au arătat atunci când voiau să ni se arate în vreun fel, ceea ce nu se întâmpla prea des. După ce caricatura aceea de om termina de spus ce voiau Kugelii să ne comunice, făcea stânga împrejur și se evapora. Dacă se întâmpla să mai pun o întrebare (dar numai despre lucrurile concrete, cum ar fi fost funcționarea modulului spațial), figura aceea se materializa din nou atât cât să-mi poată răspunde și apoi se volatiliza iarăși. Celelalte întrebări – de tipul: „Grupule, ne poți spune ce vreți voi să realizați pe Arabella?” – erau pur și simplu ignorate, chiar dacă veneau din partea mea. Iar la întrebările lui Harry, fostul

organic, nu răspundeau deloc.

„Interminabilă” nu-i cuvântul potrivit pentru a descrie coborârea noastră. Pentru că s-a terminat la un moment dat.

Mi-am putut da seama că aterizaserăm doar atunci când instrumentele mele au înregistrat o creștere a greutății neprovocată de vreo mișcare a vehiculului nostru, cam optzeci la sută din greutatea normală pe Pământ. Modulul s-a cutremurat o dată, apoi nu s-a mai mișcat.

Ajunseserăm pe Arabella.

Nu exista niciun motiv pentru care să amânăm ce trebuia să facem, așa că am alcătuit fără întârziere o schemă de explorare. După un moment m-a urmat și Harry.

Deși aterizaserăm pe partea luminată de soare a planetei, atmosfera era destul de întunecată. Se pare că nimeriserăm în mijlocul unei furtuni, pe care am reușit să o identific imediat din fișierele accesate.

Presupunând că ar mai fi existat animale în partea aceasta a planetei, noi nu le-am văzut – probabil că se adăposteau în vizuini de ploaia torențială. Era mai rece față de standardele climei temperate a Pământului, așa cum le știam eu, aproximativ 3-4 °C. Iar prin norii negri treceau sulițe groase de electricitate.

Harry tremura lângă mine – din motive pur psihologice, firește, deoarece, la fel ca mine, nici el nu era afectat de schimbările mediului înconjurător.

— Vezi ceva cunoscut? l-am întrebat eu.

A scuturat dezamăgit din cap.

— N-am fost aici în viața mea.

— Ba ai fost, Harry, l-am contrazis eu cu blândețe. Asta este Arabella. Ai petrecut patruzeci și cinci de ani omenești pe planeta aceasta și sunt convins că nu ai avut cum să uiți.

Mi-a aruncat o privire sfidătoare.

— N-am uitat nici măcar o blestemată de *secundă* din perioada aia, dar ce te face să crezi că am mai fost vreodată în partea asta a Arabellei? Doar vorbim despre o afurisită de planetă, nu? Și nu uita că n-am avut la dispoziție vreun aparat de zbor care să ne plimbe pe aici. Cât crezi că am putut să vizităm pe jos?

Am rămas surprins. Pentru prima oară de când ne cunoșteam,

Harry avea dreptate, iar eu mă înșelasem. Recunosc că nu eram obișnuit cu acest tip de experiență și nici nu-mi plăcea. Așa că am spus spășit:

— Îmi pare rău, Harry. Dar nu recunoști chiar nimic?

N-a mai insistat. Mi-a arătat un pâlc mic de copaci sau de organisme asemănătoare cu copacii, aflat la vreo zece metri de noi.

— Știu ce sunt ăia. Au frunze comestibile atunci când apar, mi-a zis el. Mai târziu îți fac rău. Bertha era să moară când le-a încercat.

— Deci recunoști ceva?

S-a uitat agasat la mine.

— Am spus că recunosc *copacii.* Copacii sunt din aceeași *specie,* Markie, dar nu am mai fost niciodată în locul ăsta. Erau mai mulți acolo unde am fost. O pădure adevărată, sute de kilometri pătrați cu chestii dintr-astea. Și primăvara, când le dădeau frunzele, mamă-mamă ce ne mai ghiftuiam.

Harry rânjea, de parcă amintirile astea erau unele fericite. Poate că așa și era. Probabil că erau momente fericite acelea când el și ceilalți naufragiați își putuseră umple burțile. Nu m-am dat bătut și i-am arătat la orizont un lanț muntos destul de mare, înghițit de nori pe frecvențele optice, dar perfect vizibil în microundă.

— Ce zici de munții ăia? l-am întrebat.

S-a uitat într-acolo fără entuziasm și a clătinat din cap.

— Habar n-am, Markie, nu cred. Poate dacă am reuși să vedem ce-i pe partea cealaltă?

— Nicio problemă, am spus și am mutat imediat schema pe culmea cea mai înaltă.

Furtuna era și mai puternică acolo – cu foarte multe descărcări electrice și precipitații abundente. Cu diferența că aceste precipitații erau sub forma unor cristale hexagonale de apă în stare solidă – chestia aia pe care oamenii o numesc zăpadă. Totuși, locul acesta avea anumite avantaje. De pe culme puteam vedea cale de o sută de kilometri până la orizont. Unul din vârfurile muntoase din apropiere era retezat, iar înăuntrul lui se afla un lac, în craterul unui vulcan stins. În depărtare se vedea un alt lac, mult mai mare, spre care înainta prin mlaștini și stufăriș un râu mare și leneș. Mi se părea că imaginea aceea ar fi mai ușor de recunoscut.

— Ce zici, Harry? l-am întrebat.

A tresărit la descărcarea electrică petrecută la mai puțin de două sute de metri de noi, apoi a clătinat iarăși din cap.

— Erau niște mlaștini ca astea și lângă peșteri. Am stat mult acolo ca să prindem gângănii și niște lighioane asemănătoare cu crevetții. Vai de mine, ce gust oribil aveau! a adăugat el strâmbând dezgustat din nas. Dar nu găseam nimic altceva de mâncare atunci când se făcea frig. Și încă ceva, nu am văzut acolo niciun lac ca ăsta de aici.

Am oftat.

— În regulă. Haide să încercăm și dincolo.

Și am încercat. Apoi am încercat și într-un alt loc. Și în altul. Iar apoi, la a noua ori a zecea încercare, s-a materializat lângă noi silueta diformă a Kugelilor.

— Nu este nimic interesant aici, ne-a anunțat el – ei. Avem o întrebare.

— Întrebați, le-am zis eu cam nervos, pentru că-mi pierdusem răbdarea cu Harry.

— Întrebarea este aceasta: De ce am adus modulul pe suprafața acestui obiect? De ce nu am rămas pe orbită și nu ne-am dirijat explorările de acolo?

Harry a rămas cu gura căscată.

— Măi, Markie, să știi că are dreptate, mi-a zis el supărat. De pe orbită am putea să vedem mult mai multe, nu?

Firește că puteam. Mi-am dat și eu seama.

Am șovăit puțin, neștiind exact ce să spun. Și nu am spus că: „Nu eu am întocmit planul de zbor”, deși era adevărat. Și nici măcar că: „Nu m-a consultat nimeni în privința asta”, deși și asta era adevărat. Nu am spus decât:

— Ai dreptate.

Atâta tot am spus și am început să pregătesc modulul pentru întoarcerea pe orbită.

Era a doua oară în toată existența mea când eu mă înșelam și altcineva avea dreptate. M-a deranjat și mai tare decât prima dată.

V

Programul implicit al modulului îl face pe acesta să decoleze în direcția în care se rotește planeta. Nu mi s-a părut necesar să îl schimb, așa că am continuat drumul spre est și am întocmit o

schemă de explorare pentru regiunile pe care nu le vedeam. Se făcuse noapte în est, dar întunericul nu era o problemă pentru senzorii noștri. Sau pentru Harry. La fiecare nou loc examinat, răspunsul lui era același:

— Nu! Nț! Nu, nu recunosc nimic aici, Markie. Nu!

Începuse să mă enerveze la culme șirul acesta de negații și din păcate nu-i prevedeam sfârșitul într-o perioadă de timp rezonabilă.

Să vă spun ce înțeleg eu prin „perioadă de timp rezonabilă”. Nava noastră se afla pe o orbită de o sută de minute; adică de o sută de minute aveam nevoie pentru a putea să scanăm întreaga planetă. Deci eram condamnați să facem treaba asta, insuportabil de plictisitoare, pe toată perioada *nerezonabil* de lungă a celor șase milioane de milisecunde.

Și pe Harry îl plictisea la fel de tare. Dar chestia asta ne-a adus un mic avantaj, pentru că-și trata mereu plictisul îmbibându-se cu mâncare; iar astfel am avut și eu parte de ceva diversiune pregătindu-i tot felul de meniuri, care mai de care mai dichisite. Unele au fost destul de neobișnuite – un sufleu cu oțet balsamic adevărat; un pește-balon otrăvitor, din Japonia, care se numește „torafugu”; deserturi simandicoase care necesitau mai multă îndemânare decât cheltuiam eu de obicei cu mâncarea pentru Harry. De exemplu, un dulce care reprezenta o bătălie navală. Poate că aceea de la Trafalgar – nu mi-am bătut capul cu acuratețea istorică, deoarece știam că Harry nu avea cum să-și dea seama. Din vată de zahăr am făcut crestele valurilor pe o mare din cremă de limetă. Marinari din ciocolată albă trăgeau cu tunuri din marțipan instalate pe corăbii din turtă dulce, cu pânze din bezea. Harry a urmărit destul de interesat întregul proces de creație, dar, când l-am anunțat că e gata, nu s-a gândit de două ori și l-a înghițit pe nerăsuflate. Apoi, ca un băiat politicos ce este, mi-a spus:

— Auzi, Markie? Mi s-a cam tăiat de dulce. Ce zici de o fripturică bună?

— Sigur, i-am răspuns eu și m-am apucat de treabă.

O friptură de vită la cuptor, făcută așa cum trebuie, prezintă destule provocări. Iar eu căutam perfecțiunea, de la miezul în sânge și până la crusta prăjită, acordând o atenție deosebită

reacțiilor Maillard[21]. Acestea dau cărnii gustul perfect: moleculele mari se divizează la 140 °C și dau naștere moleculelor mici, care poartă gustul acela minunat. Câteva grade în plus și friptura devine cărbune amestecat cu grăsime, câteva grade în minus și gustul nu e deloc bun. De data asta am nimerit-o. Harry era de acord cu mine, pentru că l-am auzit cum mormăie apreciativ.

Atunci s-a întâmplat ceva.

Ne aflam deasupra oceanului, îndreptându-ne spre partea luminată de soare a planetei. Harry a lăsat la o parte ultimul dumicat de friptură și m-a întrebat curios:

— Markie, tu vezi ce-i acolo?

Firește că vedeam, în sens pur literal. Ce nu vedeam eu era motivul pentru care merita Harry să comenteze pe seama spectacolului dat de soarele care apărea în fața noastră.

— E un *răsărit de soare,* Markie! a exclamat el. Primul pe care îl văd de *nu mai știu când.* Nu ți se pare și ție că-i minunat?

Sincer, nu. Nu sunt dotat cu sisteme care să recunoască frumusețea vizuală dacă nu are legătură cu prezentarea felurilor de mâncare. Sigur, am putut să identific toate culorile, de la rozul-palid al măruntaielor de miel înainte de fierbere și până la roșul-aprins al homarului dat în clocot. Însă astea nu erau decât frecvențele normale ale luminii refractate prin picăturile de apă situate în poziție adecvată față de soare. Nu-mi dădeam seama ce era atât de deosebit la priveliștea aceea care îl făcuse pe Harry să uite de mâncare.

Atunci el a scos un sunet pe care nu i-l mai auzisem. A sărit în picioare, dărâmând masa și răsturnând toată mâncarea pe jos. Arăta spre orizont cu mâna în care încă mai ținea furculița. Și a țipat:

— Uite acolo! Acolo am stat eu, Markie! Haide, vreau să cobor să mă uit mai bine.

În timp ce mă uitam la ce îmi arăta Harry, am șters automat mizeria pe care o făcuse. Ca să fiu sincer, nu eram la fel de entuziasmat ca și el, dar n-am avut încotro și l-am urmat atunci când s-a proiectat pe suprafața planetei.

Aș fi putut identifica și singur locul, fără niciun ajutor din

---

[21] Reacția Maillard - reacție chimică între aminoacizi și zaharuri (n. tr.).

partea lui Harry, pentru că, de cum am ajuns jos, am văzut la marginea mlaștinei resturile unui modul vechi de pe un Cinci. Epava era năpădită de papură, dar aceasta nu părea deloc să fi crescut acolo. Din buza mlaștinii terenul urca brusc spre un grup de dealuri, iar Harry mi-a arătat o stâncă cu o deschizătură sub ea:

— Acolo am stat cel mai mult! în peștera aia! Și uite colo – aia-i ascunzătoarea pe care ne-am făcut-o ca să prindem gândaci iarna.

Îmi arăta spre rămășițele unui fel de colibă din papură, instalat chiar în locul unde marginea mlaștinii intra în apa neagră și vâscoasă.

— Ne urcam în ascunzătoare chiar înainte de a se lumina de ziuă, îmi povestea Harry emoționat. Și când ieșeau gândacii să se hrănească, săream pe ei și-i prindeam. Era nevoie de ascunzătoarea asta, pentru că erau destul de agitați. Dacă am fi încercat să ne apropiem de ei dinspre mal, ne-ar fi simțit de la cinci metri și s-ar fi risipit care încotro. Și pe toată coasta dealului – vezi acolo? — sunt copacii ăia cu frunze comestibile. Și sub crengile lor, deși nu ai cum să vezi de aici, cresc niște chestii care seamănă cu ciupercile și…

Și la-la-la și lu-lu-lu.

Țin la Harry. Sunt programat să fiu binevoitor, atunci când este posibil, cu persoane, minți stocate sau alt fel de inteligențe. Așa că nu mă deranjează când Harry îmi consumă mare parte a timpului, ba chiar și unele aptitudini. Însă nava noastră se deplasa pe orbită cu mai mult de trei grade longitudinale pe minut. Da, sigur, un minut înseamnă o perioadă foarte lungă pentru noi, dar la fel de adevărat era că mai aveam multe de cercetat pe planetă. Și Harry nu se dădea dus de aici.

— Ce-ar fi să aterizăm, Markie? m-a rugat el. De ce n-am face-o? Haide, te rog, fii înțelegător. Ce Dumnezeu, putem să cercetăm altă dată restul gropii ăsteia de gunoi!

N-am răspuns. De fapt, nu am făcut nimic. Și, pentru că eu eram singurul care putea modifica programul modulului, am rămas pe orbită. Și Harry s-a bosumflat.

Poate că ar fi rămas bosumflat pe tot timpul acelor interminabile șase mii de secunde cât dura o rotire completă, dacă nu am fi văzut ceva neobișnuit într-una dintre văile peste

care treceam.
Semăna cel mai bine cu un vechi castel, cam dărăpănat, din istoria organică a Pământului, suficient de impunător pentru un cezar, înconjurat de grădini suficient de grandioase pentru un rege francez, situat lângă un teren perfect circular, acoperit cu vegetație, cu diametrul de un kilometru. Iar în mijlocul acestuia se afla un iaz, de asemenea, perfect circular.
Primul meu gând a fost că poate Kugelii nu distruseseră toate urmele acelei vechi civilizații. Dar după un singur moment mi-am dat seama că lucrurile nu erau chiar așa cum păreau.
Da, ce vedeam acolo era într-adevăr un castel, însă deloc vechi. Doar semăna cu unul. Apoi am observat, fără putință de tăgadă, că era destul de actual în multe privințe. O pereche de obiecte ce semănau cu niște spaliere pentru viță-de-vie sau pomi fructiferi păreau a crește direct din acoperiș. Dar nu era așa. Le-am văzut cum se retrag, dând la iveală niște chestii din metal lucios care nu erau deloc vechi. Și traversau acum spațiul direct spre modulul nostru de pe orbită. M-am convins că erau arme cu fascicule încărcate cu particule atomice și subatomice, foarte asemănătoare cu acelea pe care le ținea pregătite Thor Aruncătorul-de-Ciocan, în eventualitatea unei probleme cu Kugelblitz-ul.

VI

Există momente când mă bucur nespus că sunt o inteligență artificială. Acesta era unul dintre ele. Pe când armele acelea letale se apropiau de noi, am avut suficient timp să analizăm situația, să ne gândim care ar fi alternativele și – vai, în doar 210 sau 225 de milisecunde, poate totuși puțin mai multe – să hotărâm ce să facem.
Nu doar Harry și cu mine am dezbătut problema. Kugelul, cu tot melanjul lui de trăsături abracadabrante, s-a înființat imediat, chiar atunci când Harry striga la mine:
— Scoate-ne dracului de aici!
Nu știu dacă Kugelul a auzit ce mi-a cerut Harry. Cert este că nu a comentat nimic. Totuși, cutremurându-se cuprins de o emoție pe care eu nu o puteam recunoaște, a spus:
— Este o nerușinare! Locul acesta a fost sterilizat temeinic! Suntem profund supărați că a fost din nou populat.
Nu am reacționat imediat, pentru că mă șocase faptul că

parodia aia de persoană era capabilă de emoții. Apoi mi-a picat fisa.

— Asta este, nu? am exclamat eu. Din cauza asta ai vrut să venim aici, pentru că ați aflat cumva că mai există cineva pe planetă?

O clipă am crezut că îmi va răspunde, pentru că am sesizat cum imaginea Kugelilor ezită înainte de a se fragmenta încet într-o pâlpâire de puncte luminoase. Și apoi s-a topit iarăși. Nu mai conta. Știam că am dreptate. O știa și Harry.

Și se îngrijorase.

— Despre ce vorbește ăsta, Markie? a vrut el să afle. Doar nu crezi că are de gând să-i mai sterilizeze o dată pe tipii de acolo?

— Sper că nu, am zis eu. Poate nici nu-i în stare. Erau o mulțime de Kugeli atunci când i-au exterminat pe locuitorii planetei, nu doar câțiva câți sunt în al nostru.

Harry a cugetat puțin la vorbele mele.

— Dar cum crezi că au făcut-o atunci când au făcut-o?

Ei, ce să zic? Era o întrebare bună. Poate chiar întrebarea la care trebuia noi să răspundem. Scopul misiunii noastre pe Arabella.

— Haide să-l întrebăm, am zis eu și m-am adresat aerului: Kugel? Vrei să ne spui cum au sterilizat neamurile tale planeta asta?

La început nu am crezut că o să-mi răspundă. Apoi s-a format imaginea aia strâmbă. Foarte încet s-a format.

— Ne-au nemulțumit creaturile chimice care păreau a da semne de comportament inteligent, așa că am acționat în consecință, a răspuns el.

— Bine, Kugelule, sigur că da, i-am spus eu încercând să-mi stăpânesc nerăbdarea. Dar cum anume ați acționat?

— Am provocat încheierea funcțiunilor chimice, a zis el, de parcă asta ar fi însemnat ceva. Am dezactivat toate creaturile din materie mai mari decât…

Aici a ezitat, căutând în jur un termen de comparație.

— …decât laba piciorului tău.

— Mai exact, cum ați făcut asta? s-a băgat în vorbă și Harry.

Poate că a fost o greșeală. Poate că Kugelii ar fi răspuns la întrebare dacă aș fi pus-o eu. Dar nu așa au stat lucrurile. Nu a dispărut, ci doar a înghețat. Și când zic *înghețat,* știu bine la ce mă refer. Nu se mai mișca absolut deloc.

Harry a fluturat din mână prin fața ochilor creaturii. Zadarnic.

— Rahat! a exclamat el scârbit. Ce *nesimțiți* sunt, nu crezi?

— Ba cred, Harry, i-am răspuns eu. Dar poate ar fi mai bine să ne gândim la situația în care ne aflăm.

Pentru că trecuseră aproape o sută din milisecundele noastre, iar armele alea urâte se apropiau tot mai mult de noi.

Adus la realitate, Harry a înghițit în sec.

— Poate că ar trebui s-o ștergem de aici, a zis el cam neliniștit.

— Poate, am fost eu de acord, dar mai întâi vreau să văd ce-i acolo.

Adică voiam să caut creaturile din castel. Și aveam de gând să folosesc radiațiile infraroșii ca să depistez căldura trupurilor vii, dacă existau...

La un moment dat chiar am crezut că i-am găsit. Pe o pajiște mică de lângă iaz, câțiva oameni păroși și murdari se hrăneau deznădăjduiți cu fructe sălbatice din niște tufe.

Am spus „oameni”. Am exagerat. Erau creaturi bipede, sigur. Poate chiar primate. Dar în niciun caz nu erau oameni. Când am mărit imaginea, am observat că erau mai păroși și mai despuiați și cu chipurile mult mai tâmpe decât orice om organic pe care-l întâlnisem vreodată. Dar, indiferent ce anume erau viețățile acelea, cu siguranță că nu ele construiseră castelul.

Harry s-a holbat la scenă; s-a holbat la mine; s-a holbat la Kugel. N-a primit niciun semn de la Kugelul care stătea neclintit într-o manieră irealizabilă pentru ființele organice: neclintit însemna o mie la sută *neclintit* în această simulare a Kugelilor. Harry s-a întors la mine.

— Poate că ar trebui să ne apropiem, a îndrăznit el.

I-am arătat ce cusur avea ideea asta a lui.

— Am lua-o imediat pe coajă.

— Aha! a oftat el, mijindu-și ochii la armele care se îndreptau spre noi.

Apoi a venit cu o altă sugestie:

— Atunci haide să plecăm naibii de aici, bine?

Nu eram pregătit să o fac, mai ales că mai aveam câteva milisecunde până să ajungă armele la noi. Am dezbătut diverse opțiuni.

De exemplu, să ne întoarcem și să ne ascundem pe orbită, de unde să luăm legătura cu baza și să-i întrebăm ce să facem într-

o atare situație. Sau să aterizăm într-un loc unde să nu putem fi observați din castel și să ne apropiem de el, furișându-ne pe suprafața planetei. Sau chiar să contramandăm totul și să ne întoarcem pe Roată.

Dar uite că cea mai bună idee a fost cea a Kugelului. Cât timp am discutat eu cu Harry, a stat nemișcat și tăcut, dar după aceea toate elementele chipului, membrelor și trupului i s-au rearanjat într-o configurație oarecum diferită de cea de mai devreme.

— Ești la curent cu faptul că organicii stau de obicei în subteran? mi-a spus el cu vocea aia spartă și dezagreabilă.

— În subteran? am repetat eu, iar el și-a schimbat poziția ca să se uite la mine cu ochii lui goi.

— În tuneluri, mi-a explicat. Probabil lăsate de Heechee.

Ce să spun? Nu mă gândisem la asta, dar acum mi se părea foarte posibil. Pentru că nu am avut nimic de comentat, el mi-a pus o întrebare.

— Ești familiarizat cu tehnologiile acestea? Cu alte cuvinte, sunt ele în mare măsură electromagnetice?

Am presupus că la arme se referea, din moment ce erau singurele produse tehnologice pe care le vedeam eu în jur.

— Cred că da. Dar de ce te interesează?

— Noi avem două propuneri alternative pe care îți cerem să le iei în considerare. Numărul Unu: Dacă dorești, noi vom volatiliza armele acestea, făcându-le astfel inofensive.

M-am uitat chiorâș la el.

— Le veți volatiliza? Cum anume?

— Nu trebuie decât să facem o deschizătură de un femtomilimetru[22], timp de o femtosecundă, prin care am putea să dirijăm niște componente de-ale noastre împotriva armelor. Estimăm că efectul asupra masei noastre va fi unul neglijabil, nu mai mult decât câteva șaptesprezecimi la puterea a unsprezecea din energia componentelor noastre. Dar firește – a mai adăugat el – că va trebui să folosim un fascicul care să deschidă un canal prin peretele navei, ceea ce va produce daune de natură estetică și pierdere de compuși volatili.

Habar nu aveam că Kugelii erau capabili de așa ceva. Nici Harry nu știuse, altfel nu se putea explica faptul că rămăsese cu

---

[22] „Femto-“ (element de compunere) - a 10^{-15} parte din ceva (n. tr.).

gura căscată.

— La dracu’ cu compușii volatili! a început el, dar eu luasem deja o hotărâre și l-am oprit.

— Nu, Kugelule. Nu vrem să le facem vreun rău fizic dacă avem și altă opțiune. Totuși, acolo jos se află niște *organici*...

Știam foarte bine că nu va considera că m-aș opune planului, ba chiar dimpotrivă. Dar totodată speram că se va supune vetoului meu, ceea ce s-a și întâmplat.

— Numărul Doi: Deoarece și tehnologia voastră este electromagnetică, s-ar putea să nu puteți penetra aceste sisteme din cauză că nu au o structură compatibilă?

Probabil că avea impresia că spusese destul. Dar nu era așa.

— Deci ce propui să facem? l-am întrebat eu.

Cu toate că nu putea fi numită o față, bizara harababură de trăsături ale Kugelului a reușit să exprime oarece dezamăgire față de mintea mea înceată.

— Mai întâi trebuie să intrați într-un fișier mic. Apoi trebuie să vă răspândiți în sistemele lor. În al treilea rând, trebuie să vă finalizați documentarea. În al patrulea, trebuie să vă întoarceți aici pentru stabilirea pasului următor.

— Aha! a zis Harry, bâțâind din cap. Auzi, Markie, s-ar putea să meargă, nu? Merită să încercăm, ce zici?

— Zic, am spus eu, cu ochii la ecran, că prima armă se află la un arcsecundă[23] de noi, iar cealaltă e chiar în urma ei. Ce se va întâmpla cu nava în timp ce noi frecăm menta acolo jos?

— Nu este o problemă, a încercat Kugelul să mă liniștească. Ne ocupăm noi. Ne vom retrage în/pe nava superluminică și vom sta o vreme în afara razei de acțiune. La perioade aleatorii, dar nu mai mari de câteva secunde, ne vom întoarce ca să ascultăm mesajele voastre. Însă nu vom rămâne prea mult în raza de acțiune a armelor.

Harry mi-a aruncat una dintre cele mai sarcastice priviri din arsenalul lui.

— Deci așa vom face, da? Ce-i cu tine, Markie? De ce nu te-ai gândit tu la asta?

Nu i-am răspuns la întrebare. Am spus doar:

— Hai s-o facem. Reformatează-te, în vreme ce eu localizez ținta.

---

[23] Arcsecundă (secundă de arc) - 1/60 dintr-un minut de arc, care reprezintă 1/60 dintr-un grad (n. tr.).

Adevărul este că aveam un răspuns bun la ce mă întrebase, însă nu am vrut să i-l spun. Pentru simplul motiv că Kugelii îmi făcuseră o altă surpriză de proporții. Habar nu avusesem că știau să utilizeze servomodulele noastre ca să conducă nava.

Pe acoperișurile castelului erau niște obiecte în formă de flori, despre care eu am bănuit că ar fi fost antene de căutare sau de amplificare a semnalului. Ne-am repezit la ele și, da, chiar antene erau – din fericire pentru noi, pentru că, dacă în locul lor ar fi fost cumva un paratrăsnet, atunci am fi întâmpinat probleme când am fi vrut să intrăm în componentele lor electronice.

Dar nu a fost cazul. Am ajuns din prima. Și, drept dovadă, am auzit imediat o voce puternică și aspră care ne-a întâmpinat cu ospitalitate:

— Hei, voi doi! Nu mișcați! Afișați-vă imediat!

Normal că zbieretul acesta nu aparținea vreunei persoane organice. Ci unei inteligențe artificiale, la fel ca mine, programată să păzească locul. Dar, când a intrat cu forța în mediul nostru, a făcut-o sub înfățișarea unui organic – un șerif din Vestul Sălbatic, cu tot cu pistoale, pălărie cu boruri mari și cizme cu pinteni care n-au atins niciodată crupa vreunui cal. Cu cât este mai lipsit de importanță programul unei inteligențe artificiale, cu atât mai detaliate vor fi simulările ei – am învățat asta din proprie experiență.

Totuși, eu mă port politicos ori de câte ori este posibil. Acesta era căminul respectivei inteligențe artificiale. Așa că ne-am afișat amândoi; eu purtând șorțul și boneta de bucătar, iar Harry îmbrăcat cu echipamentul sportiv, strident colorat, pe care îl purta în mod obișnuit.

— Nu mișcă nimeni! ne-a ordonat paznicul, cu mâna pe patul pistolului.

Nu aveam niciun motiv să o facem, așa că am stat pe loc. Dar mi s-a părut că tonul lui era mult mai belicos decât l-ar fi îndreptățit statutul lui. Mi-am dat imediat seama că programul lui era de departe mai slab decât al meu, ba chiar și decât al lui Harry. În orice caz, chestia e că am rămas înțepeniți din pură politețe.

Însă, cu cât trecea timpul, cu atât mai puțin încrezător părea paznicul.

— Nu s-a știut că veți veni aici, a zis el îngrijorat, măsurându-ne din cap și până în picioare.

— Nu s-a știut nici că voi sunteți aici, i-a replicat Harry agitat și, fiind mai puțin dispus să se comporte politicos, a adăugat: Auzi, Markie, de ce nu-l faci să dispară pe clovnul ăsta?

Am clătinat din cap. L-aș fi putut neutraliza cu ușurință, așa cum evident că începuse și el să-și dea seama. În schimb, i-am spus cu cât de multă blândețe am fost eu în stare:

— Te rugăm să ne scuzi dacă te-am speriat. Treceam pe aici cu nava noastră și v-am observat instalația asta. Așa că ne-am gândit să vă facem o vizită amicală. Pentru că dorim să avem relații de prietenie cu voi. Nici prin programe nu ne trece să vă facem vreun rău – în afară de cazul, am adăugat eu cu un zâmbet care spunea că șansele mi se păreau extrem de mici, în care am fi nevoiți să ne apărăm.

Paznicul apucase să-și dea seama de gravitatea situației cu care se confrunta.

— Vă cer să așteptați un moment, a spus el cu vocea dintr-odată denaturată și mecanică – deoarece, așa cum mă așteptasem eu, discuta simultan cu un alt program cu autoritate mai mare.

Adevărul este că nu am așteptat prea mult – doar câteva microsecunde, timp care mi-a ajuns doar cât să produc un castron cu supă de stridii și o salată pentru Harry. Apoi paznicul a tușit și ne-a spus pe un ton spășit:

— Vă rog să mă urmați. Secretarul Proprietarului vă va primi acum.

L-am urmat. Nu m-am obosit nici măcar să fac să dispară vasele murdare din care mâncase Harry – din partea mea, să-și facă singuri menajul. Plus că nici acum paznicul nu se purta prea amabil cu noi. Nu s-a oprit să vadă dacă țineam pasul cu el, ci doar a luat-o la goană înainte spre un loc pe care nu găsise de cuviință să ni-l spună.

Călătoria prin eigenspațiu este exact atât de grea (sau de ușoară) cât vrea să o facă operatorul mediului. Paznicul acesta a ales să o facă extrem de plictisitoare. L-am urmat prin coridoare anoste, mult prea multe decât ar fi avut nevoie oricare altă inteligență artificială ca să ajungă dintr-un loc în altul. Cred că încerca să ne facă să ne rătăcim. Într-un final, am ajuns la

capătul drumului. Pe neașteptate, culoarul s-a lățit și am intrat într-o încăpere ce semăna cu cabinetul unui magnat. Pe covoarele groase era un birou, parcă din mahon, cu o plăcuță pe care scria „Dna. Roz Borraly”. Camera avea și „ferestre” care dădeau – sau „dădeau” – spre apele de un albastru strălucitor ale unui golf (simulat), pe care treceau fâșnețe mai multe bărcuțe cu pânze, sub un cer la fel de albastru și la fel de fictiv. Persoana din spatele biroului avea înfățișarea unei frumoase femele din specia oamenilor, cu păr ca de aur, dantură perfectă, sâni mari. Nu s-a deranjat să ne salute, ci doar ne-a spus:

— Știe vreunul dintre voi cum să arunce în aer o stea?

Nu la întrebarea asta mă așteptasem eu. Nu eram pregătit să-mi împart cunoștințele cu ea. Și nici nu mă simțeam obligat să fiu sincer. Așa că am spus doar:

— Nu.

În vreme ce Harry s-a întors spre mine și m-a întrebat:

— Ce dracu’ zice asta?!

Femeia a părut dezamăgită, apoi a căzut pe gânduri, apoi ne-a întrebat:

— În cazul acesta, cine sunteți voi?

I-am spus aceeași poveste pe care i-o spusesem și paznicului și am adăugat:

— Am văzut un fel de oameni pe acoperișul vostru și am vrut să ne uităm la ei de aproape.

S-a mai gândit puțin și după aia ne-a aruncat un zâmbet. Dar nu genul acela de zâmbet care spune „Sunt o persoană amabilă și prietenoasă”, ci genul care îți sugerează „Vreau ca tu să crezi că sunt amabilă și prietenoasă”. Ba chiar a și chicotit puțin.

— Da, îmi închipui că asta vreți, ne-a zis ea. De-a dreptul scârboși, nu vi se pare? Sunt hominizii de casă ai Proprietarului. Li se spune australopiteci. Avem o familie întreagă. O mămică, un tătic și un băiețel, deși Gadget nu mai este chiar atât de mic și mie mi se pare că încearcă să se dea huța cu maică-sa.

S-a mai gândit puțin și apoi a continuat:

— Probabil că știți că, în trecut, Proprietarul a fost grav rănit și nu poate nici să ierte și nici să uite asta. Resentimentele lui față de Corporația Porții sunt perfect îndreptățite. Și față de instrumentele ei, adică față de cam toată lumea.

Ne-a măsurat cu privirea, apoi a adăugat:

— În orice caz, Proprietarul este o persoană binevoitoare și

generoasă. S-ar putea să vă acorde o audiență. Iar dacă o va face, vreau să țineți minte că el este al șaptelea cel mai bogat om din galaxie și că este puternic în multe alte privințe. Așa că, dacă vi se va acorda această favoare, aveți grijă să nu îl ofensați. Fiți politicoși. Vorbiți puțin. Și nu faceți niciun gest care să-l ia prin surprindere. Ați înțeles?

— Absolut! am spus eu.

A dat din cap.

— Foarte bine. Trebuie să aveți răbdare. Va dura câteva secunde până voi primi instrucțiunile de la Proprietar, deoarece, așa cum v-am spus, este organic.

Dar n-am așteptat prea mult după timpul oamenilor. Mult mai puțin de un minut sau, în timpul nostru, câteva eternități. Mie mi s-a întâmplat adesea să aștept mai mult atunci când vreo organică cu capu-n traistă încerca să se hotărască dacă vrea să mănânce gazpacho sau supă din coadă de vită. Practica e mama învățăturii.

Cu Harry e o altă poveste. El însuși ex-organic, îl apucă neastâmpărul destul de repede, așa că am apelat iar la soluția mea obișnuită în astfel de cazuri.

— Ți-e foame? l-am întrebat, convins că îi era, deoarece trecuse aproape o întreagă secundă de când îi dădusem să mănânce ultima dată. Ce zici de vreo două cotlete de porc, din alea mari și groase, bine făcute, așa cum îți plac ție?

Dar de la primele mele cuvinte începuse să clatine din cap nerăbdător.

— Mi-a cam foame, Markie, sigur că-mi este. Dar parcă nu mi-e poftă de cotlete. Știi la ce m-am gândit? La supa aia grecească de lămâie. Cu ou. Și la felul principal… mmm, stai să mă gândesc…

S-a lovit de câteva ori cu degetul peste buzele țuguiate.

— …a, da! Știu! Un curcan mare, ca pentru Ziua Recunoștinței, cu umplutură de castane și… Ba nu, stai nițel… jumate castane, jumate stridii… și după aia, știi tu, desertul obișnuit, plăcintă cu dovleac sau ceva de genul ăsta. Și murături și măsline… și, auzi, Markie, dă-i bătaie, că mi s-a făcut o foame de nu poți să-ți închipui!

Așa că am făcut ce mi-a cerut. Aproape. Însă nu i-am dat bătaie.

Deși aș fi putut să o fac foarte ușor. Aș fi putut să simulez imediat toate cele șase sau șapte feluri de mâncare, bașca vinul și cafeaua și puțin sorbet ca să-și curețe gura din când în când și niște bomboane de ciocolată sau mentă. Dar nu avea niciun rost. Harry e capabil să bage în el o cantitate uluitoare de mâncare cât ai clipi – pentru că este o simulare, evident – iar după câteva secunde să se vaite iarăși de foame. Așa se distrează el. Însă la fel de mult îi place să se uite la mine când o pregătesc și atunci tace, pentru că nu vrea să mă deranjeze.

Așa că am lucrat încet, făcând toate felurile de la zero. Am simulat până și ultima fărâmiță a meniului. Am scos miezul simulat dintr-un dovleac inexistent ca să fac plăcinta și m-am prefăcut că fierb castane pentru umplutură. Am simulat un curcan de șase kilograme, cu tot cu pene și organe interne, ca să fie mai interesant tot procesul. Curcanul era din rasa Narragansett, bineînțeles. De când stătea lângă mine, Harry se învățase să trateze cu dispreț păsările acelea cu piepturi uriașe, dar complet lipsite de gust, crescute în secolul douăzeci. A trebuit mai întâi să tai picioarele orătaniei ca să le fierb înăbușit și să fac supă din ele; curcanii Narragansett obișnuiesc să meargă mult, așa că picioarele lor pot fi cam tari dacă nu le fierbi. Apoi am jumulit și am spălat pasărea și m-am apucat să gătesc măruntaiele pentru sosul fripturii. Și așa mai departe.

Pentru că toate treburile astea nu-mi solicitau decât o parte infimă din capacitate, am folosit restul pentru alte scopuri.

Primul lucru pe care l-am făcut a fost să testez potențialul sistemului.

Nu era mare lucru de capul lui. Paznicul părea orb la tot ce făceam eu. Secretara era chiar atât de năucă, dar nu reprezenta o amenințare. Când m-am furișat de acolo, am avut grijă să las în urmă o copie a mea care gătea cu spor mâncarea pentru Harry, iar ea nici măcar nu și-a ridicat ochii la mine.

Însă asta nu însemna că în sistem nu existau programe mai capabile. Prin urmare, am înaintat încet, scopul meu principal fiind acela de a trasa configurația instalației. Nu m-a deranjat nimic, nu am avut nicio surpriză neplăcută.

Cercetarea de la fața locului mi-a confirmat ce ne spusese Kugelul, și anume că era vorba despre niște vechi tuneluri Heechee. Cu excepția unei săli deosebit de spațioase, în niciuna

dintre celelalte nu am observat vreo persoană organică în viață. Mare parte dintre acele încăperi nici nu prea erau mobilate. Clar că Proprietarul nu se prea dădea în vânt după musafiri.

Identificasem și înregistrasem tot armamentul din castel, dar nu mă apropiasem încă de centrele principalelor inteligențe artificiale, când am auzit-o pe Secretară că mă strigă:

— Bucătarule?

Și – țuști! — m-am întors în copia mea înainte ca ea să continue.

Harry încă mai mesteca la un copan al curcanului.

— Nu uitați ce v-am avertizat, a spus Secretara, și prezentați-vă imediat în fața Proprietarului!

Însă nu ne-a zis cum să ajungem în locul unde se afla acest Proprietar, deși eu mă așteptasem să o facă și chiar mă pregătisem să compar instrucțiunile ei cu notițele mele. Dar nu. Secretara a apelat la un truc murdar. A dispărut pur și simplu. Și și-a luat și mediul cu ea. Iar noi ne-am pomenit într-un cu totul alt cadru.

Dar nu unul simulat, de data aceasta.

Ne aflam în sala aceea mare pe care o identificasem eu. La o observare optică, cel mai tare semăna cu sala tronului unui țar ori cu un apartament prezidențial al unui hotel din Las Vegas. În afară de câteva simulări, acolo se aflau și patru sau cinci persoane-femei, tolănite pe ici, pe colo, fiecare la fel de superbă ca simularea care ne trimisese aici. Însă ele nu erau simulări. Erau organice. La fel și unicul ocupant de sex masculin al sălii, un bărbat pământiu care, cu un aer plictisit, alegea bomboane de pe o tavă. Și-a ridicat ochii la noi și am știut imediat că el era Proprietarul.

Dar asta nu-i tot. L-am recunoscut de îndată ce i-am văzut chipul. Într-adevăr era unul dintre cei mai bogați oameni ai galaxiei, iar numele lui era Juan Enrique Santos-Smith. Pe scurt, Wan.

VII

Un masterchef nu trebuie doar să gătească mâncăruri savuroase. Uneori el trebuie și să facă față pretențiilor unor clienți mai puțin obișnuiți. Se aștepta de la mine să mă descurc cu orice VIP ar fi găsit de cuviință să sosească pe Roată. Pentru acest motiv mi se dăduse o bază de date de identificare a

aproximativ două sute de mii dintre cei mai importanți oameni din Galaxie. Astfel încât nu doar să-i hrănesc, dar și să mă adresez lor pe nume și chiar să-i întreb ce le mai fac familiile, presupunând că aveau așa ceva.

Evident că Proprietarul se afla pe lista aceasta. Știam că acest Wan era odrasla a doi vechi prospectori de pe Poartă, ale căror nave îi duseseră pe un artefact Heechee și-i lăsaseră acolo. Se poate spune că au avut și noroc, și ghinion. Ghinion, pentru că au dus-o mai rău decât o dusese Harry pe Arabella. Părinții lui Wan nu au fost niciodată salvați de pe artefactul acela. Au murit acolo. Iar norocul a fost că artefactul pe care s-au stins nu era nimic altceva decât o gigantică și sofisticată navă Heechee, nemaivăzută de oameni vreodată; și era plină cu tot felul de creații tehnologice de mare valoare pentru omenire.

În cazul lui Wan, chestia cea mai importantă a fost că, atunci când au apărut salvatorii, s-au aplicat regulile descoperirii stabilite de Corporația Porții. Adică Wan, fiul și unicul moștenitor al acelor prospectori morți și anonimi, a intrat în posesia întregului artefact, devenind astfel incredibil de bogat.

Fapt care lămurea câteva lucruri. În primul rând, cum anume Wan, care ajunsese la o vârstă destul de înaintată, reușea să pară uluitor de vioi; medicina oamenilor face minuni în cazul celor capabili să achite costurile. În al doilea, explica cum de putuse să-și facă un sanctuar ca acesta. Douăzeci dacă ar fi construit și tot i-ar fi rămas destui bani să le mute pe toate pe Norul Mic al lui Magellan.

Cu toți banii ăia, Wan nu avea de gând să se mulțumească doar cu o suită de câteva companioane, oricât de superbe ar fi fost acestea. În sală se mai aflau cel puțin încă vreo douăsprezece alte persoane, dar toate acestea erau doar simulări ale unor inteligențe artificiale. Două jucau, cam fără chef, o partidă de șah; mai multe se strânseseră în jurul unei mese de joc, altele stăteau de vorbă, răspândite prin încăpere. Toate purtau haine neobișnuite. Am văzut un bărbat cu un costum de clovn și nas din chit roșu. Altul era într-un halat alb de doctor și avea un stetoscop în jurul gâtului. Două femei, cu creioane înfipte după urechi, țineau în brațe caiete dictando, folosite pe vremuri la stenografie. Dar, orice ar fi făcut, atunci când Harry și cu mine am apărut, s-au întors toți să se holbeze la noi.

Proprietarul n-a rămas mai prejos și s-a holbat și el, molfăind în continuare ce avea în gură. Apoi a înghițit și ni s-a adresat pe un ton la fel de posac ca înfățișarea:

— Nu v-am invitat eu aici. Aveți vreun argument care să mă convingă să vă las să rămâneți?

N-am stat pe gânduri.

— Numele meu este Marc Antoniu și sunt unul dintre maeștrii bucătari ai Galaxiei. Pot prepara cu mare artă orice fel de mâncare dorești, din oricare bucătărie a lumii, inclusiv…

Și aici am înșirat la iuțeală o grămadă dintre cele mai interesante arte culinare ale marilor civilizații din istoria omenirii…

Ba nu, nu-i tocmai adevărat.

O simplă simulare a mea a făcut toate astea. Eu nu mai eram acolo.

Nu exista niciun motiv pentru care să rămân în sala tronului lui Wan și să turui meniuri interminabile și nici să ascult interminabilul discurs necioplit al lui Wan (lung de opt sau nouă minute) în locul unei urări civilizate de bun venit. Pur și simplu am lăsat simulării mele instrucțiuni referitoare la expresiile pe care trebuia să le afișeze și vorbele pe care să le spună.

Normal că treaba asta nu era lipsită de riscuri. Ceva ar fi putut să meargă prost, dar m-am asigurat și în sensul acesta. M-am întors la fiecare douăzeci, treizeci de milisecunde, ca să văd cum mai merg lucrurile și, în caz de nevoie, să modific instrucțiunile pentru simularea mea.

Am făcut asta pentru că aveam nevoie de puțin timp în care să fiu singur și să inspectez mai în amănunt regatul lui Wan.

Și am avut tot timpul din lume. Proprietarul mi-a lăsat simularea să vorbească vreo optsprezece secunde întregi înainte să o întrerupă. Asta, plus întâmpinarea lui extrem de originală, mi-a oferit mai mult de douăzeci și șapte de secunde de timp organic în care să cotrobăi prin jur. Dacă vă interesează să aflați ce anume poate face o inteligență artificială în douăzeci și șapte de secunde de timp omenesc, răspunsul este: „Orice vrea”.

Primele două miimi din aceste multe secunde le-am folosit pentru a-mi instala alarme, astfel încât să fiu sigur că nicio inteligență artificială aflată în slujba lui Wan nu se va amesteca în treburile mele. Asta a fost floare la ureche. Apoi, când am

început să-l examinez pe îndelete pe Wan și regatul lui, imaginea întregului a prins contur.

Eu nu am fost niciodată un bărbat organic și tânăr. Însă am avut ocazia să hrănesc destui și am fost atent la ce trăncăneau ca să-mi dau seama ce lucruri le plac. Așa am aflat că le plac turnurile înalte și îmbrăcate în iederă, piscinele de dimensiuni olimpice, sălile de jocuri de tot felul. Cu zecile. Le plac statuile ecvestre și statuile obscene; le plac armele de tot felul și poligoanele unde să le încerce. Dar mai ales le place ce am văzut eu în dormitorul lui Wan… în special dacă ar fi să adaugi și grupul de patru tinere organice arătoase și cu minimum de haine pe ele, pe care le văzusem în sala tronului.

Deși Wan depășise vârsta copilăriei cu câteva generații organice, o parte din el nu se maturizase niciodată. Mi-ar fi fost milă de el dacă nu i-aș fi descoperit și alte „jucării”. Mult mai numeroase și mult mai rele.

Fiecare dintre dealurile din jurul castelului era străbătut de un labirint de tuneluri, construite de Heechee înainte să fugă și să se adăpostească în Nucleu. Toate spațiile acelea din subteran erau pline cu mașinării ale morții. Erau acolo bombe și proiectile, obuze și mine, arme biologice și chimice, plus nenumărate nave spațiale mici, care funcționează fără pilot, capabile să ducă aceste instrumente ale prăpădului oriunde i-ar fi poftit lui Wan sufletelul.

Nu copil era acela care își umpluse proprietatea cu asemenea lucruri. Ci un bărbat organic, unul matur și pe deplin funcțional. Și – eram destul de sigur de asta – unul foarte nebun.

Când am revenit în sala tronului la următoarea vizită de verificare, l-am găsit pe Harry acolo. Și el pornise să inspecteze locul, iar acum ardea de nerăbdare să facem schimb de impresii. Când Wan Proprietarul începuse să spună „D-dî-ddî“ (adică „De unde știi toate astea?”), Harry mi-a dat încântat veștile. Descoperise ceva ce mie îmi scăpase.

O fată. Asta descoperise Harry. Tânără, atrăgătoare, om, deși actualmente nu mai era organică. Era inteligență stocată, la fel ca el.

— Allison o cheamă, mi-a spus el entuziasmat, și am senzația că mă place!

S-a gândit puțin, apoi a adăugat:

— Oricum, e sigur că nu-l place pe Wan ăsta. Zice că-i în stare să ne ia gâturile fără să ezite.

— Noi nu avem gâturi, i-am amintit eu.

Wan reușise în sfârșit să ajungă la „u-uu-uuu“ din al doilea cuvânt.

— Dacă am avea. Și, în orice caz, nu doar pe noi ne-ar omorî. Allison zice că-i sigură că zilele astea o să arunce în aer una dintre planete.

Asta explica depozitul de arme pe care îl văzusem eu. Și m-a făcut să mă gândesc serios la ce anume ar fi trebuit să facem în continuare.

Vedeți voi, nu era cu totul onorific statutul meu de adjunct al lui Thor Aruncătorul-de-Ciocan, care se ocupa de menținerea păcii. Presupunând că, în cel mai rău caz, ar fi izbucnit vreodată un conflict armat cu Kugelii, eu aș fi reprezentat o parte din forța de atac a lui Thor. Menținerea păcii era un aspect important al fișei postului meu. Și aici, și pe Roată.

Așadar, se impunea o reacție în caz că tâlharul ăsta organic colecționa toate gadgeturile alea ucigașe cu intenția de a le folosi. Iar singurul din jur în stare să ia atitudine eu eram.

Cea mai bună sursă de informații era probabil această inteligență stocată, această Allison pe care o descoperise Harry. Mă aștepta deja lângă un pian vechi, așezată într-o poziție afectată ca să mă impresioneze.

Nu o fi fost Allison decât o sumă de particule încărcate – la fel ca mine –, dar asta nu o împiedica să-și dorească să se înconjoare cu lucruri frumoase. Mi-am dat seama imediat. Nu știu eu prea multe despre obiceiurile tinerelor femei din specia umană, dar nu am avut cum să nu observ pernele brodate cu flori în culori pastelate de pe sofaua acoperită cu creton și uriașul panda din pluș de pe patul cu baldachin roz. Tablourile de pe pereți (aranjamente florale sau balerine suple), platourile cu fructe de pe mese, muzica în surdină – toate astea alcătuiau cursa perfectă în care ar fi căzut orice tânăr organic atunci când era invitat la un pahar după întâlnire.

Am lăsat-o să-și facă numărul; am luat loc pe sofa și am refuzat cu un gest tava cu smochine și nuci pe care mi-a întins-o – cum ar fi să-mi dea altcineva de mâncare tocmai *mie*! apoi am început să-i pun întrebări.

Voiam să-mi spună tot ce știa despre Wan. A fost dispusă să o facă, dar mai întâi voia să-mi povestească despre ea. Am trecut repede pe la simularea mea ca să mă asigur că nu apăruse nicio problemă care să necesite prezența mea efectivă. Nu apăruse. Wan tocmai ajunsese la „ș-șș-ștt”, așa că l-am lăsat să vorbească în voie.

Când l-a cunoscut pe Wan, mi-a povestit Allison, ea era o balerină cu cariera distrusă. Se înscrisese în rândul prospectorilor Porții atunci când nu a mai suportat trei ore de exerciții zilnice la bară. Deși nu a folosit chiar cuvintele astea, ideea este că a ajuns să colinde barurile de pe planeta Peggys.

— Și uite-i pe tipul ăsta ciudățel, Wan, care intră în bomba unde eram eu. Am senzația că se cam dăduse la fund pentru că intrase în niște necazuri pe care nici măcar banii lui nu le puteau rezolva imediat. Nu dorești ceva de băut? Cafea? Sau altceva? m-a întrebat ea puțin cam tristă.

Cred că suferea de singurătate și se bucura că acum avea un musafir.

— Mulțumesc frumos, dar nu doresc nimic, i-am spus eu, deși tot era tentant să văd cum îmi oferă altcineva niște răcoritoare.

— Despre ce fel de necazuri vorbești?

A ridicat din umeri.

— Mai târziu am auzit despre ce era vorba, dar se pare că lui Wan îi intrase în cap că el era proprietarul Bătrânilor, așa că a răpit câțiva de pe rezervația din Kenya. Și a intrat în conflict cu legea pe chestia asta. De altfel, multe din lucrurile pe care le are aici nu sunt prea legale. Atunci au mai fost și alte probleme, dar nu cunosc detaliile. Și după aia a apărut pe planeta Peggys, unde eram eu blocată. Și așa ne-am cunoscut.

S-a întrerupt și s-a uitat lung la mine într-un mod pe care nu-l anticipasem.

— Zici că te cheamă Marc, nu? a șoptit ea. Drăguț nume. Drăguț bărbat. Pot să-ți pun o întrebare?

Am dat din cap că poate.

— Cum ai fi arătat dacă nu ți-ai fi… știi tu… retușat imaginea?

Uite că la asta nu mă așteptasem, cu toate că știam că înfățișarea pe care o luasem fusese modelată după chipul unor personaje cu destul succes. Am decis să fiu sincer.

— N-aș fi arătat în niciun fel, Allison. Nu am fost niciodată organic.

S-a strâmbat când a auzit asta, apoi a oftat și a spus:

— Ei, asta este! Deci, cum îți spuneam, eu mă aflam pe planeta Peggys. Nu am avut noroc în viață. Nici măcar ca prospector al Porții. Trei călătorii și niciun câștig. A treia a fost cea mai rea, pentru că atunci am ajuns pe Peggys, care evident că fusese descoperită deja de patru sau cinci ori și pe ea funcționa acum o adevărată colonie. Așa că m-am hotărât să rămân acolo. Și...

Începuse să mă obosească. Așa că i-am zis:

— Wan, Allison! Încăpuseși să-mi povestești despre Wan.

— Păi *asta* și fac. Mergeam din bar în bar, încercând să fac rost de bani pentru Lumea Cealaltă. Știi că există un lanț de magazine Lumea Cealaltă care te pot transforma în inteligență artificială dacă îți permiți să plătești prețul? Normal că, dacă te cheamă Wan, nu ai nevoie de magazinele astea pentru că tu deții toate echipamentele și Doctorul Moarte e lângă tine să te asiste. Împreună cu bufonul curții și avocații și secretarele și...

Știu că v-am zis că am o grămadă de timp la dispoziție, dar nu chiar o eternitate. Am ridicat o mână.

— Te rog, Allison.

A făcut un efort și și-a adunat gândurile.

— Da. Scuze. Așa, și Wan își pierdea vremea cam prin aceleași cârciumi ca și mine. Îmi făcea cinste. I se părea nostim că fusesem balerină, pentru că trebuie să recunosc că pe vremea aia numai a prim-balerină nu mai arătam eu. Dar îi plăcea să mă asculte. Mai ales când îi povesteam că toate fetele din trupă aveau iubiți și ce fel de lucruri poți să faci cu picioarele după zece ani de exerciții la bară – știi tu, bara aia din fața unor oglinzi mari unde exersează balerinii și balerinele. Și asta este...

A ridicat din umeri și a încheiat:

— Iată-mă aici.

Mi se părea că omisese ceva.

— Vrei să spui că Wan te-a luat de pe planeta Peggys?

A scuturat din cap.

— Oooo, nu! Nu atunci. Atunci a plecat cu altă femeie și eu l-am uitat. Dar șase sau șapte luni mai târziu, când ajunsesem la limita puterilor, apare individul ăsta, cică de la un cabinet de avocatură, și-mi zice că Wan e de acord să-mi plătească transformarea la Lumea Cealaltă, cu condiția să fiu de acord ca, după aia, să mă duc la el acasă și să dau lecții de balet unor

prietene de-ale lui.

S-a oprit să chicotească ironic și a continuat:

— Cred că le-ai văzut pe prietenele cu pricina. Sunt niște fete pe care le-a agățat prin diverse locuri. Presupun că au multe talente, dar dansul nu se numără printre acestea. Poate cu excepția lui Liz. Îi cam sunt datoare.

Se aștepta să o întreb pentru ce anume, așa că nu am dezamăgit-o.

— E o poveste cam lungă, a spus ea, de parcă până acum ar fi fost scurtă. Lui Wan i-a fost mereu o teamă cumplită de moarte. Așa că ține lângă el toate echipamentele de la Lumea Cealaltă, iar Liz știe cum să le opereze. Însă nu el a murit, ci eu. Iar Liz m-a stocat.

— Liz? am întrebat eu aiurea, doar ca să nu mai facă altă paranteză.

— Elizaveta. Doctor Moarte, cum îi zicem noi. Parașuta aia din Rusia care stă lângă Wan. O recunoști pentru că: a) nu-i atrăgătoare cum suntem noi, celelalte; și b) are mereu o expresie îngrijorată, pentru că este tot organică și îi este teamă să nu rămână însărcinată.

A dat din cap, ca pentru a-și accentua spusele și a continuat:

— În orice caz, după ce m-am prins cum stau treburile cu activitățile stocate, am simulat o întreagă companie de balet la care Wan se uită din când în când, dar nu în spectacole ca *Giselle* ori *Spărgătorul de nuci*, ci în niște reprezentații pe care le-am regizat eu special pentru el.

Mi-a făcut cu ochiul și m-a întrebat iarăși:

— Chiar nu vrei un pahar cu ceva?

— Mulțumesc, dar nu, am clătinat eu din cap.

Femeia începuse să mă calce pe nervi, așa că m-am hotărât să scurtez discuția.

— Mai am vreo două întrebări pentru tine. Secretara Proprietarului ne-a întrebat dacă știm cum să aruncăm în aer o stea. Știi cumva la ce s-a referit?

Mi s-a părut surprinsă.

— Ah, stai puțin! Wan a zis odată că și-ar dori să poată face așa ceva. Și chiar ar putea, dacă ar descoperi pe undeva vreun obiect Heechee, antic și de demult, programat pentru asta. Crezi că despre asta este vorba?

Informația aceasta era neașteptată din două motive. Se pare

că Wan se apropia de un anume obiect la care făcuse odată aluzie Thermocline, bătrânul Heechee. Trebuia neapărat să discut problema cu Thor Aruncătorul-de-Ciocan. Însă aveam nevoie de mai multe date și femeia asta nu era sursa potrivită.

— Încă ceva. Știi cumva de ce a strâns Wan toate armele alea?

A ridicat din umeri.

— Pentru că vrea să ucidă pe cineva. Că doar la asta sunt bune armele, nu? Cred că o s-o facă de îndată ce prinde puțin curaj. Ceea ce n-o să se întâmple prea curând; că nu-i un tip prea îndrăzneț. Deși nu-l întrece nimeni când e vorba de dușmănie.

— Știi pe cine dușmănește?

— Păi, a zis ea, căzând pe gânduri, cam pe toată lumea. Dar cel mai mult pe Robinette Broadhead – știi cine este, da? Normal că știi. Și pe câteva femei. Destul de multe, de fapt. Nu știe să se poarte într-o relație și atunci când se termină, zice că femeia e de vină. Dar cel mai tare și mai tare îi urăște pe Heechee. Pe toți, pe fiecare în parte, tot neamul lor. Dar, fiind atât de obsedat de ură, probabil că dușmănește zeci de oameni de care nici n-am auzit… Sigur nu vrei să bei ceva?

— Sigur, Allison.

— Pentru că, a zis ea, ridicându-se și venind mai aproape de mine, nu ai niciun motiv să te grăbești. Nu mi se întâmplă prea des să am musafiri.

Trebuie să vă mărturisesc că în momentul acela am fost cuprins de un sentiment care, în termeni organici, s-ar numi „jenă”. Pentru că, vedeți voi, înțelegeam perfect ce voia Allison de la mine – nu doar din cuvintele pe care le spunea, ci mai ales din subtextul lor. Se oferea la cel mai direct mod să întrețină raporturi sexuale cu mine.

Inteligențele artificiale ca mine nu au prea multă experiență în acest domeniu – de fapt, nu avem deloc. Sexul nu face parte din programul nostru.

Însă asta nu înseamnă că nu suntem în stare să întreținem raporturi sexuale. Și eu pot s-o fac, dacă așa vreau. Vă amintesc că sunt una dintre cele mai puternice inteligențe artificiale create vreodată. Prin urmare, mi-ar fi ușor să simulez o astfel de activitate.

Nu pot spune dacă aș fi făcut-o sau nu. Evident că orice

experiență are farmecul ei, iar mie îmi face plăcere să încerc lucruri noi. Am mers până într-acolo încât am făcut o incursiune rapidă în sala tronului ca să văd cum se desfășoară lucrurile, în caz că mi-aș fi dorit să mai stau puțin în compania lui Allison.

Dar iată că lucrurile nu se desfășurau tocmai bine.

Conversația încetase. Secretara/paznica lui Wan luase formă vizibilă și îi șoptea la ureche ceva ce-i preschimbase expresia ursuză de mai devreme într-una care oscila între furie și îngrijorare.

M-am întors imediat în camera lui Allison.

— Scuze, i-am zis cât de politicos am putut, trebuie neapărat să mă întorc. Dar mă mai nedumerește ceva. Nu mi-aș fi închipuit că Wan ar fi pasionat de balet. De ce crezi că a făcut efortul de a te aduce aici?

— Simplu, a răspuns ea, pe un ton plin de regrete, în vreme ce eu simulam că mă ridic de pe scaun și mă pregătesc de plecare. M-a întrebat de ce ar merita să urmărească un spectacol de balet. Iar eu i-am spus că acolo sunt o mulțime de fete drăguțe, îmbrăcate sumar, care își îndoaie trupurile în tot felul de poziții neobișnuite.

Expresia de pe chipul Proprietarului nu se schimbase. Nici buzele țuguiate ale femeii care-i șoptea în ureche nu-și pierduseră fermitatea – câștigând, astfel, simpatia mea, deoarece știam ce înseamnă pentru o inteligență artificială să vorbească rar pentru a putea fi înțeleasă de un ascultător organic. Sala tronului era exact așa cum o lăsasem eu cu o clipă înainte. Însă pe coridorul din fața ei era ceva nou: două matahale de paznici în uniforme cu însemnele Proprietarului, imobilizându-l pe Harry care părea extrem de speriat.

Nu m-am sinchisit de furia intensă și amenințătoare din privirile lor. În primul rând, pentru că atunci când ești o simulare poți să fii oricât de mare și fioros vrei; depinde doar de capacitatea programului, iar al meu era suficient de eficient ca să mă facă aliat de nădejde al lui Thor Aruncătorul-de-Ciocan. Am încadrat spațiul din jurul celor doi paznici și m-am contractat împrejurul lor. După ce i-am presat destul ca să-i neutralizez, le-am ordonat:

— Dați-i drumul! Plecați de aici!

Neavând încotro, cei doi s-au supus.

Harry a început să-și frece brațele, de parcă strânsoarea

namilelor chiar îi provocase durere fizică.

— De ce a durat atât, Markie? s-a răstit el supărat. Totul mergea bine când, pe nepusă masă, m-am pomenit că mă înșfacă gorilele astea și mă trag afară. Habar n-am ce li s-a năzărit.

— Li s-a năzărit că au aflat ce făceam eu. Haide! Ne întoarcem pe navă!

VIII

La rugămințile lui Harry, ne-am oprit să o luăm și pe Allison cu noi. N-am întâmpinat nicio problemă. Apoi am gonit prin canalele de comunicare ale castelului până când am dat de o antenă.

Ne-am lansat către ea și ne-am pomenit înapoi pe navă, departe de orice forțe ar fi putut să trimită Wan după noi și, oricum, cu mult înainte ca el să se dezmeticească și să le convoace.

Primul lucru pe care l-am făcut a fost să strig:

— Kugelule! Vino încoace. Trebuie să discutăm.

O clipă am crezut că iar nu avea de gând să-mi răspundă, dar apoi a început să se formeze talmeș-balmeșul de puncte și culori, speriind-o la culme pe Allison.

— Iisuse H-rzzz-stoase!! a guițat ea. Ce mama dracului mai e și *aia*?

— Stai liniștită! i-am spus eu. Este un prieten.

Ceea ce, firește, era o minciună, dar tot ce voiam era să tacă din gură și să nu-mi stea în drum. După asta, i-am relatat Kugelului despre armele și intențiile lui Wan, încheind:

— În consecință, trebuie să-l împiedicăm să facă rău. Am putea cere ajutorul autorităților…

— La naiba am putea, m-a întrerupt Harry. Ar dura câteva zile să ajungă aici cineva și în timpul ăsta individul ar putea să-și înarmeze toate navele alea și să le lanseze…

— Dar, am continuat eu, aceasta nu este o opțiune fezabilă. Va trebui să acționăm noi înșine. Însă nici Harry și nici eu nu avem această capacitate. Voi o aveți?

Componentele figurii au început să se foiască.

— Se cunoaște faptul că o avem, mi-a atras el atenția. Am mai sterilizat o dată planeta aceasta și o putem face din nou: o simplă lovitură ușoară dată câmpului magnetic va duce la

anularea stratului atmosferic opac la radiații permițând astfel razelor letale să ajungă la organismele de pe planetă…

În tot acest timp, Allison îl ascultase pe Kugel cu gura căscată. Acum și-a folosit-o ca să urle la el:

— Ia stai așa, musiu! N-ai să faci nimic din toate astea! Tu zici aici că ai s-o omori pe Rose și pe Liz și pe Jilly și pe Jean, ca să nu-i mai pun la socoteală pe Bătrâni și…

I-am aruncat privirea aia semiletală pe care o repetasem pentru rolul meu de războinic-adjunct. A funcționat. Tipa a tăcut numaidecât, iar eu i-am zis Kugelului:

— Așa ceva este inacceptabil. Nu suntem autorizați să distrugem persoane vii.

A tăcut un moment, de parcă ar fi încercat să înțeleagă acest concept neașteptat și cu totul nou pentru el. Apoi a spus:

— Mai este un impediment în legătură cu această propunere. Nu suntem suficienți pentru a duce la îndeplinire misiunea. Convocarea altora ar necesita timp la fel ca și cererea voastră de întăriri.

Am dat din cap.

— Deci să revenim la prima idee. Ești în stare să volatilizezi toate armele lui Wan, fără să omori pe nimeni?

— Și s-o faci repejor? s-a băgat în vorbă și Harry. Armele alea ale lui se cam apropie de noi așa că nu avem tot timpul din lume ca să luăm o hotărâre.

De fapt, cam aveam. Probabil că Proprietarul tocmai era informat de paznicii lui că simulările noastre se destrămaseră și dispăruseră. Dar voiam să se rezolve totul cât mai rapid. Așa că m-am adresat din nou Kugelului:

— Poți să faci ce ți-am cerut?

Altă pauză. Apoi, cam în silă:

— Fără probleme. Pot să o fac cu mare precizie.

— Atunci, dă-i bătaie! l-am îndemnat eu. Distruge-i armele! Și, dacă tot te ocupi de asta, fă bine să-i anihilezi și navele.

N-a fost nevoie să spun mai multe. Kugelul nu mi-a răspuns prin vorbe, ci doar a pâlpâit, s-a disipat și a dispărut înapoi în oala lui sub presiune. Nu l-am mai văzut niciodată.

Dar am văzut ce a făcut.

Încă nu aveam o idee prea clară despre cum arăta procesul de „volatilizare” despre care vorbise Kugelul. Așa că m-a cam

luat pe nepregătite.

Trebuie să înțelegeți că eu nu am urechi anatomice. Deci nu am auzit nimic în mod direct, dar, cu toate că ne aflam la extremitatea atmosferei planetare, am simțit șocurile atunci când senzorii mei acustici au receptat cincizeci sau șaizeci de explozii rapide și ascuțite, de o mare intensitate. Harry a resimțit aceleași șocuri. Și-a dus mâinile simulate la urechile la fel de simulate (evident, degeaba) și m-a implorat:

— Haide, Markie! Fă-l să înceteze!

Nu puteam. Dar nu mai conta. Exploziile deja se opriseră. Și atunci am observat pe carcasa izolatorului pentru Kugeli o peliculă cu bășici minuscule ca din metal lichid. O alta asemănătoare apăruse pe peretele navei noastre. Mi-am dat seama că erau emisiile la femtoscară promise de Kugel. Mi-am spus că trebuie să fiu recunoscător pentru că nici hardware-ul meu și nici cel al lui Harry nu se aflaseră în linie dreaptă cu palatul lui Wan. Mă cam îndoiesc că Kugelul ar fi făcut vreun efort să le evite.

Însă ce se petrecea pe Arabella nu era deloc la femtoscară. În jurul castelului începuseră să apară niște norișori mici de fum, apoi câțiva mai mari; apoi a venit mama tuturor exploziilor, însoțită nu doar de vălătuci de fum, ci și de bucăți din structură și flăcări furioase. O mare parte din castelul lui Wan fusese distrusă, deși mi s-a părut că nu era aceea în care îl lăsasem eu. Cred că una dintre salvele Kugelului detonase depozitul principal de arme și muniție al lui Wan. Intensitatea exploziei m-a făcut să-mi pară rău pentru Bătrâni, dar m-a liniștit Harry, care își centrase senzorii optici asupra lor și mi-a raportat că se ascunseseră sub copaci și că erau teferi.

Și cu asta basta.

Atunci am început să așteptăm sosirea celorlalte nave.

Problema era că nu ne puteam permite să scăpăm din ochi castelul lui Wan. Nu aveam de unde să știm ce mai ascunsese prin alte tuneluri. Poate că nimic, dar nu voiam să riscăm. Prin urmare nu puteam să ne lăsăm nava pe o orbită planetară normală, deoarece orice s-ar fi putut întâmpla atunci când noi ne aflam în partea cealaltă a Arabellei.

Așa că am ales varianta mai complicată.

Am coborât nava pe traiectoria ei orbitală, până când castelul

lui Wan a ajuns chiar pe linia orizontului, apoi ne-am zapat cu viteza luminii spre locul unde a apărut deasupra celuilalt orizont…

Și am repetat iar și iar acest procedeu, până la sosirea celorlalte nave. Adică 3,831 zile mai târziu.

Vreți să știți câte asemenea orbite parțiale intră în 3,831 zile? 83. Totalizând aceste 3,831 zile de timp organic. Și vreți să știți cât înseamnă asta pentru unii ca mine și Harry, obișnuiți să operăm în timp artificial?

Vă spun eu că nu vreți să știți. Credeți-mă că nu vreți. Să spunem că vorbim despre o perioadă interminabilă.

Dar chiar și o asemenea perioadă, aparent nesfârșită, tot se sfârșește la un moment dat. Și atunci au sosit întăririle. Și ne-au luat locul. Și am avut parte de o călătorie la fel de interminabilă până înapoi pe Roată. Până înapoi acasă. Dar măcar atunci am putut să ne stingem.

IX

Când am ajuns pe Roată, Thor Aruncătorul-de-Ciocan s-a bucurat să mă vadă, Marc al Doilea nu s-a bucurat, iar ceilalți n-au avut nicio reacție – nici de bine, nici de rău. Normal că erau entuziasmați de ce făcuserăm pe Arabella. Harry devenise eroul zilei și simularea lui organică dădea interviuri peste interviuri. La fel și Allison, în rolul prizonierei salvate din ghearele monstrului Wan, care avusese de gând să ucidă mii de organici nevinovați până când am apărut noi, supereroii, și i-am dejucat planurile.

Nu m-a deranjat tămbălăul ăsta. Harry era un ex-organic, înzestrat cu orgoliul aferent; în vreme ce eu eram doar o inteligență artificială, un produs fabricat. Nu te apuci să feliciți inteligențele artificiale pentru că fac ce le este prevăzut în program. Doar le bagi în revizie dacă nu o fac. Sau le dai la fiare vechi.

Marc al Doilea nu dădea semne că ar fi vrut să-și împartă treburile cu mine; de fapt a dat toate semnele că își dorea să dispar – probabil că era invidios la culme pe mine pentru că eu avusesem parte de aventură și el nu. Senzația era extrem de bizară. Pentru prima oară de când fusesem creat nu aveam nimic de făcut.

În afară de a mă vedea cu Thor Aruncătorul-de-Ciocan, firește. Așa că m-am dus la el.

L-am prins într-un moment prost. Era în toiul verificării zilnice a arsenalului de pe Roată. Și, chiar dacă totul era mereu pregătit, nu-i convenea să fie deranjat.

— Încearcă mai târziu, mi-a zis el iritat. Poate peste trei sau patru secunde; cam atunci ar trebui să-mi vină rezultatele.

— În regulă, Thor, am spus eu. Scuze.

Și așa am rămas cu câteva secunde libere și cu nimic de făcut în timpul ăsta. Nu aveam chef nici măcar să exersez prepararea vreunui fel de mâncare mai dificil, pentru că nu voiam ca Marc al Doilea să-și închipuie că mă apuc să concurez cu el. Nici pe Harry nu mai trebuia să-l hrănesc, deoarece în momentele acelea Allison îl atrăgea mai mult decât mâncarea. Așa că m-am întors la navă – nu știu prea bine de ce am făcut-o. Probabil pentru că m-am gândit că Kugelul o fi într-o dispoziție mai volubilă. Dar nu era. De fapt, nu era acolo. Bănuiesc că se întorsese în Kugelblitz, deoarece izolatorul era acum deschis și gol.

Au trecut secundele. Nu doar trei sau patru. Nu doream ca Thor să creadă că îl presez, așa că am așteptat șase secunde întregi înainte de a mă întoarce în eigenspațiul lui.

Luminile de semnalizare erau stinse, soneriile și claxoanele erau mute, iar Thor avea treabă să îl pună la curent pe consultantul lui Heechee.

Îl cunoșteam. Numele lui era Thermocline și îmi era client fidel – la început voia doar cușcuș, preparate grecești din miel și halva; apoi a căpătat mai mult curaj atunci când îi permitea digestia. Ce vreau eu să spun aici este că Thermocline era organic. Adică am exagerat când am spus că Thor avea treabă să-l pună la curent. Thor avea o grămadă de timp să se ocupe și de altele.

Acum stătea aplecat peste un ecran de diagnosticare pe care erau afișate date din Kugelblitz. Nu l-am văzut să-și ridice capul la mine, dar știa că sunt acolo. Au mai trecut câteva microsecunde până să dea un semn că m-a văzut. Și atunci mi-a spus:

— Deci ai dat-o în bară și l-ai scăpat.

Așa era Thor, întotdeauna la obiect, indiferent ale cui sentimente le-ar fi rănit. Dar eu m-am ținut tare.

— N-avem de unde să știm asta. I-am găsit corpul.

Thor a mârâit la mine:
— I l-ați găsit după ce n-a mai avut nevoie de el. N-ați discutat cu cele patru organice pe care le-a abandonat? Au spus foarte clar că „Doctorul Moarte” l-a stocat și au plecat amândoi de acolo cu o rachetă-mesager.
Nu i-am răspuns pentru că avea dreptate. Nu luasem în calcul posibilitatea ca Wan să fi ascuns un torpilor dincolo de munți. Știa și el că are dreptate, așa că nu s-a mai obosit să continue și a schimbat subiectul.
— Te-ai gândit ce ai să faci de-acum înainte?
— Nu prea, am spus eu. De fapt, exact despre asta vreau să vorbesc cu tine.
Atunci a ridicat ochii la mine, clipind des, de parcă s-ar fi simțit surprins.
— Cu mine? De ce să vorbești cu mine, Marc?
Dar știa foarte bine de ce. Fără îndoială că Thor este cea mai puternică persoană pe care o cunosc, fie ea inteligență artificială, persoană organică sau stocată. Și nu mă refer la armele pe care le controlează. Ci la faptul că membrii Consiliului stau cuminți și îl ascultă atunci când are ceva de spus.
I-am zis:
— Am crezut că ai niște idei pentru mine.
— Idei?
Tonul lui părea a spune că n-a avut neam de neamul lui vreo idee și nici nu știa cum să facă pentru a avea una. Apoi a continuat:
— Păi, nu știu. Poate. M-am gândit că am nevoie de un control autonom pentru câteva dintre armele de pe orbitele mai îndepărtate. Crezi că te-ar interesa?
— Nu, i-am răspuns eu, nici vorbă.
Se referea de fapt la o sarcină tot atât de incitantă precum operarea unui termostat.
— Vreau să fac ceva important, ceva care să fie cel puțin la fel de interesant ca treaba pe care o făceam înainte de misiunea asta.
— Și vrei să te ajut eu?
Și mi-a aruncat o privire de general cu cinci stele care se uită la un recrut enervant.
— De ce aș face-o, Marc?
— Fără motiv, i-am zis eu. Am crezut doar că ai să o faci.

Apropo, știai că Wan Santos-Smith pare să fi aflat ceva despre un perturbator-de-stele?

Vorbele astea l-au făcut să se uite cu mai mult interes la mine și, atunci când mi-am dat seama că îi captasem toată atenția, i-am tras-o, arătându-i Kugelblitz-ul de pe ecran:

— Știi că Kugelii se pot proiecta afară din blitz ori de câte ori au chef?

A mormăit:

— Normal că știu. Pot să se detașeze din sateliții-spion și să între în izolator – așa cum au făcut și când te-au însoțit pe Arabella.

— Nu, Thor, eu îți vorbesc despre faptul că pot ieși din izolator.

Și am început să-i povestesc cum Kugelul a distrus armamentul lui Wan. Nu am mai adăugat că puteau face la fel și cu armele lui. Nu era nevoie. Apoi am plecat, lăsându-l să-și reconfigureze toate sistemele.

Dar a făcut câteva lucruri pentru mine înainte să plec. Thor nu era un prieten comod, dar își plătea întotdeauna datoriile.

Așa că am căpătat o navă – Thor a făcut-o pierdută din inventar – și am pornit la drum.

Nu eram sigur că asta voiam să fac atunci când Thor a venit cu ideea, pentru că mă îngrijora cam tare o dilatare temporală de patruzeci de mii la unu. Însă Thor mi-a explicat că asta reprezenta o problemă pentru oamenii organici, nu pentru noi. Sunt cu două ordine de mărime mai rapid decât oamenii organici atunci când se află în Nucleu și pot să intru și să ies de acolo în câteva secunde, cel mult zece minute dacă vreau să mai zăbovesc puțin, iar atunci când mă voi întoarce nu vor fi trecut decât câteva zile de timp al oamenilor.

Nu știu exact ce voi găsi acolo, dar cred că va fi interesant. Poate o să dau de Breeze, vechea mea prietenă? Poate o să-mi fac prieteni noi. Nu știu, dar cred că merită să încerc.

10 MAȘINA DE VISE

I

Ultimul lucru la care s-ar fi așteptat Stan pe planeta aceea în întregime populată de Heechee pe care ajunsese era să se

pomenească la ușă cu un alt om. Cu atât mai puțin cu unul care pretindea a fi psihiatrul legendarului Robinette Broadhead.

Totuși, Stan își reveni destul de repede din surpriză – într-un singur minut. Estrella se dezmetici și mai repede. Și imediat se repezi să ofere musafirului gustări, ceva de băut, un loc unde să se așeze, îmbujorată și tulburată ca o mireasă la vizita neanunțată a viitoarei soacre.

Von Psiho refuză și gustările, și băutura. Cu foarte multă politețe, dar și cu foarte multă fermitate.

— Știți, le explică el, eu nu sunt o persoană organică. Nu sunt nici măcar una materială. Sunt doar o simulare computerizată. Ce vedeți voi este o imagine. Nu pot nici să mănânc, nici să beau.

— Nu face nimic, zâmbi Stan cu toată gura. Oricum nu cred că avem ceva prea băubil. De fapt, nici de mâncare nu sunt sigur. Așadar, ce putem face pentru tine?

— Sper că multe, zise von Psiho pe un ton prietenos. Dar mi se pare că dau dovadă de lipsă de politețe. Vouă vă este foame, nu-i așa?

De fapt, exact la asta se gândea Stan în momentul acela. Însă Estrella a fost cea care răspunse musafirului:

— Ne este, dar nu m-aș simți bine dacă noi am mânca, iar tu te-ai uita la noi.

Von Psiho se lumină la față.

— Asta este cea mai ușoară problemă din lume. Vedeți-vă de mâncarea voastră și eu o să stau jos – adică o să simulez că stau jos – și o să beau un pahar de vin de Xeres simulat.

Ascultători, chiar dacă puțin tulburați, Stan și Estrella începură să aleagă dintre pachetele cu mâncare, în timp ce psihiatrul trase din aer o măsuță, un scaun cu spătarul drept, o sticlă și un pahar. Până când să despacheteze Stan ceva ce semăna cu un biscuit plat și rotund, de culoare verde și cu aromă de pește, von Psiho deja își clătise gura imaginară cu o înghițitură din vinul imaginar și acum ridicase paharul imaginar în lumină.

— Nițel cam slab, declară el, dar bunicel. Presupun că știți de ce mă aflu aici.

Estrella se uită la Stan. Tânărul ridică din umeri.

— E vorba despre tipul ăla care ne urăște?

Chipul lui von Psiho radie de bucurie.

— Exact! Mă așteptam să fiți inteligenți și mă bucur să văd că nu m-am înșelat. Ia Spuneți-mi, ați aflat cumva ce anume făcea Achiever atunci când a început să aibă probleme?

Stan se încruntă:

— Achiever?

— Nu v-a spus nimeni cum îl cheamă? Ăsta este numele lui, Achiever. Și se afla într-o misiune destul de importantă.

— Îi căuta pe Asasinii ăia, zise Estrella, dând din cap, dar noi nu prea știm multe despre ei.

— Vrea să spună, interveni Stan, că știm că au omorât demult rasele inteligente, dar nu știm de ce au făcut-o.

Von Psiho își studie câteva clipe paharul.

Apoi le aruncă celor doi tineri o privire aproape răutăcioasă.

— Vreți să vorbim cu lux de amănunte despre Asasini? îi întrebă el. Vedeți voi, eu sunt deja un program destul de bătrâior și îmi cam place să vorbesc. Dar dacă totuși vreți…

Lui Stan îi era indiferent, dar Estrella spuse încântată:

— Da, sigur că vreau.

Von Psiho îi adresă un zâmbet cald.

— Atunci, vă spun că nici eu nu cunosc răspunsul la întrebarea despre motivul pentru care Asasinii erau… cum să zic eu… Asasini la scară mare. De fapt, nici nu cred că-l cunoaște cineva. Cea mai bună ipoteză pe care am auzit-o este aceea că Kugelii se tem că alte inteligențe, mai ales cele organice, ar putea să le dejoace planurile, oricare ar fi acestea.

Stan începuse să-și piardă răbdarea.

— Tot vorbești despre lucruri pe care noi nu le cunoaștem, se plânse el. Ce-s ăia Kugelii?

— Îmi pare rău. Sincer. Vedeți voi, problema este că eu cunosc atât de multe, încât uneori mi-este greu să estimez cât de puțin știu oamenii organici – of, la naiba! exclamă el, mușcându-și buza simulată. Bat câmpii, nu-i așa? Credeți-mă că nu vreau să vă umilesc în niciun fel. Realitatea este că știu foarte multe. Sunt o inteligență artificială foarte, foarte bătrână; și am făcut o mulțime de lucruri…

Nerăbdarea lui Stan atinse cote alarmante.

— Kugelii, îi aminti el. Ce dracu’ sunt Kugelii?

— Divaghez mereu, nu? zise von Psiho cu regret. Să încerc să vă explic ce spuneam. Noi am dat numele de „Kugeli” particulelor individuale ale Asasinilor pentru că ele există în

ceva ce se numește Kugelblitz. Dar ce este Kugelblitz-ul, o să mă întrebați voi. Este numele dat unei găuri negre care conține mai multă energie decât materie. Înțelegeți? Asta sunt Asasinii. Creaturi din energie și, cu multă vreme în urmă, înainte ca Heechee să se retragă în Nucleu, unde ne aflăm noi acum…

Von Psiho nu începuse tocmai cu începutul, dar mersese destul de în urmă pe firul poveștii, punându-i astfel răbdarea la încercare lui Stan. Estrella, pe de altă parte, părea a-i sorbi fiecare cuvânt.

Așa că tânărul își păstră cumpătul. Se apucă să mănânce combinații după combinații de texturi și arome care mai de care mai bizare, în vreme ce asculta povești după povești, care mai de care mai stranii, despre rase masacrate și despre motivele care au dus la decizia Heechee-ilor de a se retrage în Nucleu. Continuă să asculte și după ce terminase de mâncat și, împreună cu Estrella, curățase toate resturile și ambalajele și le dusese la gunoi. Amândoi ascultau, iar inexistentul (deși persoană și nu una oarecare, ci o persoană care avea darul de a domina o conversație) Sigfrid von Psiho vorbea fără să obosească.

Interesantă poveste. Cu toate acestea lui Stan nu-i păru rău când se auzi mârâitul soneriei de la ușă.

— Scuzați-mă, spuse el, bucuros că are motiv să coboare de pe stinghia Heechee, care, deși fusese capitonată, era departe de a fi confortabilă.

Spre marea lui surprindere, Estrella, care ascultase totul cu foarte mare atenție, voia să afle mai multe.

— Încă ceva, doctore von Psiho, spuse ea. Asasinii ăștia mai sunt prin preajmă? Ar trebui să ne facem griji din cauza lor?

Stan zăbovi și el, așteptând răspunsul. Dar acesta veni într-o clipită.

— Ca să-ți răspund la prima întrebare, spuse von Psiho, da, încă mai sunt prin preajmă, în Kugelblitz-ul lor. Cât despre grijile pe care să vi le faceți… ce să zic?… Sunt foarte bine păziți într-o stație spațială uriașă, de forma unei roți, construită special în acest scop. Așa că nu trebuie să fiți prea îngrijorați. Poate doar un pic. Acum, ce facem? N-ar trebui să răspundem la ușă?

Von Psiho porni primul printre încăperile comandate spre ușa

de la intrare. Unde se opri politicos, așteptându-l pe Stan să o deschidă.

Nu era nimeni. Probabil că persoana care sunase la ușă se plictisise să mai aștepte și plecase. Însă nu fără a lăsa în prag un obiect curios. Acesta era făcut din fire împletite de metal albastru Heechee și avea aproximativ (așa i se păru lui Stan) dimensiunile unui sicriu. Tânărul nu-și dădea seama la ce ar putea servi sau care i-ar fi proveniența.

Dar era evident că Sigfrid von Psiho cunoștea toate aceste lucruri.

— Stan, Estrella, îi strigă el pe un ton parcă plin de căință. Acesta este dispozitivul pe care îl așteptam, iar acum trebuie să vă mărturisesc că nu am fost întru totul sincer cu voi. Am venit aici ca să vă cer să-mi faceți un serviciu. Iar serviciul acesta are legătură cu dispozitivul pe care îl vedeți.

Se uită la ei și adăugă:

— Dispozitiv pe care zic că ar fi mai bine să-l ducem înăuntru, nu credeți? Vreți să mă ajutați, vă rog?

Adică Estrella trebuia să ridice obiectul dintr-un capăt, iar Stan din celălalt. Nefiind construit din materie, Sigfrid von Psiho nu era de niciun ajutor la transportarea obiectelor grele. Dar o luă înainte, deschizându-le drumul.

Din fericire, chestia aia era mai ușoară decât părea la prima vedere. Von Psiho se opri la ușa care dădea în balcon.

— Îl puteți pune aici, le-a spus el, zâmbind. Acum, dacă sunteți buni, ridicați partea de deasupra… vedeți că e prinsă în balamale… da, așa, foarte bine.

Se aplecă să-l examineze mai îndeaproape. Se vedeau acolo două carcase din metal, fiecare cu un capac tot din metal. Stan se gândi în treacăt dacă nu cumva era vorba despre un pat dublu în viziune Heechee.

Dar se convinse că nu era așa când von Psiho se îndreptă de mijloc și spuse:

— Pare în stare de funcționare. Se întâmplă cumva să recunoașteți vreunul obiectul acesta? Nu? Ei, nici nu mă așteptam, dar… nu știu exact câți ani aveți… își amintește vreunul dintre voi de vremurile acelea când toată lumea părea că înnebunise?

— Sigur, răspunse Stan.

Iar Estrella se băgă și ea în vorbă:

— Da, vremurile nebune. La fermă a fost foarte rău atunci, dar au încetat când noi eram pe Poartă. Oamenii ziceau că totul a fost provocat de un copil orfan, care a folosit un fel de mașină de vise a Heechee-ilor. Parcă Wan îl chema pe copilul ăla sau cam așa ceva, nu?

— Exact, cam așa ceva îl chema, confirmă von Psiho. Wan era numele lui și încă mai este printre noi. Și încă ne mai face necazuri. Dar nu Wan trebuie să ne îngrijoreze acum. Din moment ce vă amintiți toate astea, veți înțelege că obiectul acesta este o variantă a acelei mașini de vise, cunoscută sub denumirea tehnică de „dispozitiv de emisie recepție teleempatică[24] și psihokinetică”. Însă modelul acesta nu este capabil să facă probleme pe scară largă. Are o rază de acțiune prea mică. Heechee-ii îl foloseau la prevenirea comportamentului antisocial.

Se opri să mângâie mașinăria cu gesturi bizar de afectuoase.

— Uitați cum funcționează: dacă intrați fiecare într-unul dintre cele două compartimente și aparatul este pornit, atunci fiecare veți simți imediat ceea ce simte celălalt. Înțelegeți? Ba chiar veți ști ce se află în subconștientul celuilalt, lucruri de care el nu are habar.

Până în momentul acesta Stan îl ascultase puțin cam intrigat și puțin cam agasat de prelegerea prea lungă. Dar ultimele cuvinte ale lui von Psiho îi stârniră interesul.

— Pe bune? întrebă el. Adică aș putea să aflu chestii despre Strell pe care nici ea nu le știe?

Însă Estrella, cu aceeași idee în minte, se încruntă și protestă:

— Nu cred că mi-ar conveni să tragă toată lumea cu urechea la gândurile mele.

— Bineînțeles că nu ți-ar conveni, draga mea, o liniști von Psiho. Lucrurile nu stau așa. Mașinăria lui Wan din Norul Oort emitea către întregul sistem solar. Aceasta de aici are un circuit închis doar pentru voi doi.

Își schimbă tonul și adăugă ușor stânjenit:

— Sau pentru unul dintre voi și altcineva. Aș vrea să o încerc ca să-mi dau seama dacă îl poate ajuta pe Achiever.

Expresia de pe chipul Estrellei era de surpriză maximă, cu o

---

[24] Teleempatie (telepatie + empatie) - capacitate de a citi gândurile și de a comunica cu ceilalți prin intermediul emoțiilor (n. tr.).

tentă de îngrijorare. A lui Stan era mai degrabă furioasă și ofensată.

— Adică vrei să mă bag în chestia asta împreună cu *smintitul* ăla? se rățoi el.

Von Psiho oftă.

— Știu că îți cer foarte mult, spuse. Îți cer să-ți deschizi mintea în fața cuiva care nu este om, ba chiar în fața unuia care este destul de tulburat, dacă e să o spunem pe-aia dreaptă.

Se întrerupse o clipă ca să cugete, apoi continuă:

— Cu siguranță că doriți să vă sfătuiți înainte de a-mi da un răspuns, nu-i așa? Prin urmare, am să vă las puțin singuri. Mă rog, ca să fiu sincer, nu doar din cauza asta am să plec. Habar nu aveți cât de stresant este pentru o inteligență artificială, așa cum sunt eu, să poarte discuții în timp real cu organici ca voi. Vitezele de procesare sunt diferite, pricepeți, iar eu am și alte… cum să spun… afaceri de care trebuie să mă ocup.

Preț de o clipă, Stan avu impresia că le va mărturisi care anume erau acele „afaceri”, dar von Psiho nu o făcu. Doar adăugă:

— Așa că am să-mi fac din treburi și am să revin să discutăm după ce va ajunge și Achiever aici. Deocamdată vă spun la revedere, încheie el și părăsi camera.

Pentru unul care nu fusese niciodată o creatură din carne și oase, se pricepea destul de bine să simuleze mișcările oamenilor, își zise Stan. Apoi cei doi tineri auziră cum ușa de la intrare se deschide și se închide: *șșșșșșșșșș.* Stan nu-și dădea seama dacă chiar așa fusese ori dacă era o altă simulare menită a spori iluzia că von Psiho era real.

În orice caz, ideea era că plecase. Dar problema ridicată de el rămăsese.

II

După plecarea lui Sigfrid von Psiho, Stan și Estrella rămaseră muți pe stinghiile lor. Nu că nu ar fi avut nimic de spus. Dimpotrivă: aveau prea multe și nu știau de unde să înceapă. În cele din urmă, se hotărî Stan să rupă tăcerea:

— Cât tupeu a putut să aibă nemernicul ăla! exclamă el. Ce-o fi în capul lui de vine aici și-mi cere să fac schimb de minte cu dementul ăla?

Estrella nu comentă, ci se mulțumi să constate:

— Dar e un tip cumsecade, Stan.

— Cumsecade pe dracu'! Toată lumea e cumsecade când încearcă să te convingă să faci ceva!

— Nu la asta mă refer, spuse Estrella.

Șovăi puțin și apoi adăugă:

— Vreau să spun că atunci când m-a văzut prima oară nu a părut șocat și nici nu mi-a aruncat privirea aia compătimitoare, „vai-sărăcuța-de-tine!”.

Stan înțelese despre ce vorbea tânăra doar atunci când o observă că-și pipăie cu vârfurile degetelor pometele stâng.

— O-o-o! se bâlbâi el stingherit. Păi…

Și nu-i mai veni nimic în minte, pentru că adevărul era că uitase cu totul că ar fi fost ceva în neregulă cu felul în care arăta Estrella. Se foi și își drese glasul și se mai bâlbâi un pic și, în cele din urmă, spuse:

— La naiba, Strell, nu-i pasă nimănui de asta!

Privirea pe care i-o aruncă fata era deopotrivă drăgăstoasă și tristă. Apoi renunță la subiect.

— Haide să vorbim despre cealaltă problemă.

Și au vorbit. Au tot vorbit și au mai vorbit și apoi au mai vorbit nițel și nu au reușit să ajungă la vreo concluzie satisfăcătoare. Poate pentru că nu exista așa ceva. Stan rezumă chestiunea exclamând revoltat:

— Mi-e și groază când mă gândesc că ar putea să-mi între altcineva în cap!

— Știu, iubi, îi zise Estrella, mângâindu-i umărul cu tandrețe. Dar chestia e că le suntem datori. Ne-au adus aici, ne-au dat o casă și toate celelalte.

Stan ridică din umeri și Estrella își duse mâna la gură ca să-și înăbușe căscatul.

— Am să mă întind puțin, îi zise. Vorbim și mai târziu, dacă vrei.

Îl sărută pe creștet în trecere. Și apoi gata, plecase de lângă el. Fără să-l invite să o urmeze prin vreun cuvânt sau gest.

Lui Stan îi trecu prin minte că *Pso-La* lui, adică „Persoana de Sex Opus cu care împărțea Locuința” (așa cum auzise el odată că se numește) – cu alte cuvinte, *iubita* lui (deși mai avea până să se obișnuiască să-i spună astfel) – sau, ca să includă toate astea într-un singur nume, *Estrella* dormea cam mult în ultima

vreme. Nu se putea gândi la alt motiv decât acela că probabil îi venise ciclul. Ipoteza asta îi era de mare folos lui Stan, deoarece putea explica și alte modificări de dată recentă în comportamentul tinerei. Într-adevăr, era o ipoteză care îl scutea pe Stan de efortul de a ghici cauzele acelor elemente ale comportamentului feminin pe care oricum nu avea să le înțeleagă vreodată.

Și care erau foarte multe.

Gândind așa, Stan ieși din nou pe terasă. Și din nou i se întinse înainte priveliștea aceea minunată cu pajiști, păduri și munți acoperiți cu mică. Și îi veni o idee. Tot voia să se plimbe pe acolo, așa că de ce nu ar face-o acum?

Prima problemă era rampa aceea în spirală pe care ajunseseră la apartament. Își dădu imediat seama că nu era nimic dificil, ci doar trebuia să coboare pe ea până la ușa pe care scria „ieșire”. Dar nu în limba engleză, firește. Acolo era doar o săgeată luminoasă, strâmbă și albastră, pe care Stan o traduse prin cuvântul respectiv. Și nu se înșelă.

Ajunse în fața unei pajiști întinse și frumoase – ca aceea din *Alice în Țara Minunilor,* își zise el, inspirând aerul cald și aromat. Mersul îi era săltat, dar nu numai din cauză că gravitația acestei planete era cu zece procente mai mică decât aceea de pe Pământ. Ci și pentru că se simțea *bine* acolo. Picioarele i se cufundau în iarba de un verde intens. De jur-împrejur pluteau norișori subțiri, trandafirii, la fel ca puful plopilor canadieni, despre care Stan citise mai demult, dar pe care nu îi văzuse niciodată. Un curcubeu se destrăma în zare, dincolo de culmile munților.

Da, recunoscu el pentru sine, acesta era cel mai frumos loc unde fusese el vreodată. Desigur că ar fi fost și mai frumos dacă Estrella s-ar fi plimbat acum alături de el. I-ar fi plăcut să-i arate gândăceii rotunzi care se ascundeau prin smocurile de iarbă. Sau floricelele alea grațioase, peste care se aplecă să le simtă parfumul...

— Iisuse! exclamă el, ridicându-se iute.

Câteva dintre flori îl mușcaseră de mână.

Și nu se gândea doar la faptul că prezența Estrellei alături de el ar fi putut face lucrurile bune și frumoase să fie și mai bune și mai frumoase. Ideea era că se bucura să o aibă alături în orice împrejurare. Îi trecu prin minte să se întrebe dacă nu care

cumva era îndrăgostit de ea. Nu știa prea bine ce înseamnă a fi „îndrăgostit” și prin urmare nu putea decât să presupună că era posibil.

Ceea ce îl conduse la cealaltă întrebare: Oare Estrella era îndrăgostită de el?

Cu cât se gândea Stan mai mult la asta, cu atât era mai puțin sigur de răspuns. De ce ar fi ea îndrăgostită de el? Nu o proteja de pericole, nu-i rezolva problemele – din contră, Estrella părea că se descurcă mai bine cu lumea din jur. Unde mai pui că nici nu era deosebit de arătos. (Mă rog, cu ochii ăia strâmbi nici ea nu era vreo frumusețe.) Și mai trebuia să recunoască faptul că era mult prea tânăr ca să fie luat în serios – doar un adolescent, în vreme ce ea avea douăzeci și trei de ani. Sau și patru. Sau și mai mult – nu-i știa vârsta exactă, pentru că Estrella nu și-o menționase niciodată. Iar diferența asta era destul de importantă, chiar dacă nu luai în calcul obiceiul care spune că bărbatul trebuie să fie mai în vârstă decât femeia.

Nemulțumit de toate gândurile astea, Stan vru să dea un șut într-unul dintre gândacii care mișunau pe jos, dar nu îl nimeri. Se lăsă apoi în genunchi și se rostogoli pe o parte. Se întinse pe iarba caldă, asigurându-se mai întâi că nu se afla în apropierea niciunei flori carnivore. Își puse brațul sub cap și închise ochii.

Se trezi din moțăială atunci când niște degete dure de Heechee îl scuturau de umăr.

Căscă iute ochii și văzu un chip necunoscut – un mascul Heechee, tânăr, cu o expresie ce putea la fel de bine fi una de mânie sau de amuzament. Străinul acela ținea în mâna liberă un fel de margaretă cristalină. O lipi de urechea lui Stan și îi spuse:

— Persoană-Stan! Căutat pe tine! Rog vii imediat. Achiever deja aici. Doctor Psiho curând. Se cere prezența ta.

Apoi, ca și când și-ar fi adus aminte de ceva:

— Persoana care vorbește acum este Salt. Mulțumesc. Mulțumesc foarte mult.

Da, Achiever era acolo, dând târcoale prin apartamentul lor, cu un aer critic. Tot acolo se aflau și două femele Heechee (Salt și încă una pe care Stan nu o recunoscu) și Estrella. Care îl apucă de mână cu destulă afecțiune cât să estompeze amintirea recentelor sale neliniști și îl prezentă necunoscutei:

— Ea este Delete.

Interveni și Salt:

— Prietenă veche, persoană-Stan. De asemenea mult pricepută la operarea dispozitivului. Din fericire, știe și să vorbească pe limba speciei voastre.

Stan observă că femela cea nouă îi întinsese o mână ciolănoasă.

— Încântat de cunoștință, spuse el din reflex, strâmbându-se atunci când Delete îi strânse prea tare mâna.

Apoi nou-venita îi zise, fără să-i dea drumul din strânsoare:

— Nu ai fost prezent la informare. De aceea trebuie să repet esența. În primul rând, operarea… nu știu cuvântul… mașinii care comunică dorințe și temeri nu produce efecte negative pe termen lung. Experiența îndelungată a dovedit-o, experiență dobândită cu subiecții anteriori, unii chiar din specia voastră. În al doilea rând, nu s-a mai încercat utilizarea ei cu două specii diferite, deci există posibilitatea ca primul punct să nu fie valabil. În al treilea rând, oricum ar sta lucrurile, vom începe procedura chiar acum.

Vorbele astea o făcură pe Estrella să exclame:

— Ei, da’ care-i graba? Nu ar trebui să fie prezent și doctorul von Psiho?

— Corect, spuse Salt. Nu se cunoaște de ce lipsește. În majoritatea cazurilor a dat dovadă de promptitudine.

Achiever, care în tot acest timp luase diferite obiecte în mână și apoi le pusese jos, fără să pară că ar fi dat atenție celorlalte persoane din încăpere, se opri ca să-i arunce lui Delete o privire urâcioasă. Fără să-și ia ochii de la ea, se adresă lui Stan și Estrellei:

— Vrăjitoarea asta afurisită vrea să spună că de acum înainte nu voi mai face lucruri indezirabile. Înțelegeți?

— Poate că nu, răspunse Stan. Ce fel de lucruri indezirabile?

Achiever își întoarse privirea veninoasă asupra lui Stan.

— Îți dau un exemplu. Tu porți o haină. Mie îmi place haina ta. Îți iau haina și o port, fără permisiunea ta.

Delete încercă să imite un râs sardonic, de om, foarte asemănător cu cel al lui Achiever.

— În cazul tău nu a fost vorba doar despre haine, nu este așa? îl întrebă ea.

Achiever o țintui iarăși cu căutătura-i fioroasă.

— De ce întrebarea asta? Ai convingere de dreptatea ta, nu

este așa?

— Îți cer să confirmi, continuă Delete necruțătoare. Indecența nu are legătură cu hainele, nu este așa?

Achiever răspunse abia după o vreme:

— Nu mai fac nici una, nici alta, declară el.

Și se întoarse către Stan.

— Care este părerea ta, Stan? vru el să știe. Pornim să ne împărtășim cele mai adânci secrete fără să mai pierdem vremea cu pălăvrăgeala?

Adevărul era că tânărul nostru încă nu se hotărâse. Așa că nu-i răspunse. Heechee-ul mișcă din burtă, adică echivalentul omeneștii ridicări din umeri.

— De ce să nu mergem înainte cu proiectul? Acestea două sunt asistente cu experiență, capabile să țină locul unui om imaginar. Deci, vino lângă mine.

Și se urcă în mașinărie.

Stan se holbă la jumătatea goală a dispozitivului, apoi se întoarse către Estrella, cu un zâmbet ironic pe buze.

— Urează-mi baftă, îi zise el.

Dar când tocmai ridicase un picior ca să între în mașină, auzi o voce. Nu era nimeni altcineva în jur, dar recunoscu vocea lui Sigfrid von Psiho.

— Nu tu, Stan! Estrella.

Stan se întoarse și îl văzu pe psihiatru – mă rog, îi văzu simularea animată.

— Îmi cer scuze pentru că v-am făcut să așteptați, spuse el. Am avut de rezolvat niște chestiuni presante, care aveau de-a face cu finanțele și cu construirea unor locuințe și cu altele. Mai multe persoane din Nucleu își manifestă îngrijorarea cu privire la problemele astea, iar eu am fost până acum în ședință cu câteva dintre ele – organice, firește. Așa că normal că a durat ridicol de mult – fără supărare, adăugă el în grabă.

Apoi se întoarse cu fața către mașina de vise, de unde îi privea morocănos Achiever.

— Totul pare în ordine, dar ar cam trebui să mergem mai departe. Estrella? Vrei, te rog, să-ți iei locul? Și acum am să închid capacul…

III

În realitate, cei doi nu au stat prea mult în dispozitiv, deși

Stan ar fi avut altă părere. Era extrem de agitat și așteptarea i s-a părut mult mai lungă.

S-a gândit să mănânce ceva, dar nu-i plăcea să mănânce singur; s-a gândit să doarmă puțin, dar îi era imposibil să închidă ochii când știa că Estrella trecea printr-o experiență pe care el și-o putea doar imagina, dar nu voia să o facă. Așa că s-a mulțumit să se așeze în fața unui televizor Heechee.

Acum se pricepea la schimbatul canalelor. Curând pe ecran începură să curgă scene ale evenimentelor petrecute pe Pământ, iar în partea de jos a imaginii erau afișate meniuri cu sugestii ale altor programe pe care ar fi dorit să le urmărească. Multe sugestii. Prea multe sugestii, adesea conținând numele unor indivizi despre care Stan nu auzise niciodată – Elwon van Jasse, Marjorie Abbott, Rebecca Shapiro și încă alți o sută – sau subiecte pe care nu le cunoștea și nici nu-și dorea să le cunoască. Ce-i păsa lui de cursul acțiunilor pe piața bursieră din Europa? Sau de proiectul canalului de irigații ce va fi săpat din Marea Mediterană și până în Depresiunea Qattara, transformând astfel o parte din Sahara într-un litoral select? Prinse o referire la orașul lui natal, dar când urmări subiectul, văzu că avea de-a face doar cu apropiatele alegeri pentru consiliul local din Istanbul. Printre miile de nume care îi săreau în ochi, observă unul despre care mai auzise: Wan, „cunoscut și ca”… și aici urmau mai multe nume pe care Stan nu le mai auzise niciodată, dar care aparțineau cu siguranță puștiului care deșertase Urgia Lui Dumnezeu peste rasa omenească. Intră pe subiectul acesta, dar dădu doar de un raport al poliției în care se susținea că bărbatul respectiv (acum nu mai era puști) era căutat pentru mai multe infracțiuni.

Tocmai ce urmărea un reportaj despre starea cirezilor de bizoni de pe pășunile din vestul Americii, în caz că va trebui să-i povestească Estrellei, când auzi un scârțâit metalic din spate.

— Estrella? întrebă el, întorcându-se plin de speranță.

Dar nu era Estrella. Ci nesuferitul de mascul Heechee, Achiever. Era clar că ieșise singur din sicriul ăla împletit și întrerupsese… cum îi zice? Conexiunea electronică dintre el și Estrella.

Achiever nu părea fericit. Coardele mușchilor feței se contorsionau ca șerpii într-un cuib. Făcu un semn scurt din cap către Stan, rosti doar două cuvinte – „absolut oribil!” – și ieși din

apartament, trântind ușa în urma lui.

Se părea că supliciul se încheiase. O clipă mai târziu, Stan auzi ciripitul celor două femele Heechee și ajunse la timp în pragul ușii ca să le vadă cum o ajută pe Estrella să iasă din dispozitiv.

Stan avu impresia că tânăra nu arăta doar epuizată, ci și foarte tristă. De lângă mașina de vise Sigfrid von Psiho se uita îngrijorat la ea. Bineînțeles, nu mai îngrijorat decât se simțea Stan, care se repezi spre ei.

Von Psiho se interpuse între ei, intangibil, dar ferm.

— Estrella se simte destul de bine, Stan, zise el, dar nu poți să vorbești cu ea decât după ce o chestionez eu. Te rog să aștepți afară. Și să nu-ți faci griji.

Ușor de zis, imposibil de făcut. Stan se duse afară, dar îi era peste puteri să nu-și facă griji.

Dar dacă, se lamentă el, von Psiho se înșală? Sau dacă îl minte și Estrella a pățit ceva? Dacă *a murit*? Simți cum îi trece un fior înghețat prin inimă atunci când încercă să-și imagineze cum ar fi viața lui de acum înainte fără Estrella… fără un om care să-i țină tovărășie în lumea asta de pocitanii extraterestre… fără *sex.* Se uită la ușa prin care tocmai intrase și nu se putu stăpâni să nu se apropie de ea ca să asculte ce se petrecea dincolo.

Degeaba. Nu se auzeau decât niște sunete foarte slabe, probabil niște șoapte dar nu reuși să distingă cuvintele.

Apoi apărură cele două femele Heechee, îi aruncară priviri curioase, își luară rămas-bun și plecară. Pur și simplu. La un moment dat își dădu seama fără să se mire (căci Stan își pierduse capacitatea de a se mira de cele ce i se întâmplă, mai cu seamă când evenimentele erau neplăcute) că fusese lăsat să aștepte mai mult timp decât cel petrecut de Estrella în mașina de vise. Iar asta nu avea cum să fie un lucru bun. Încercă să se mai uite la televizoare, dar chiar nu mai găsi nimic interesant. Așadar acum nu avea nimic de făcut.

Și pentru că nu avea nimic de făcut, dar avea timp, începu să se simtă din ce în ce mai furios pe… păi, pe toți cei implicați în povestea asta, dar mai cu seamă pe von Psiho; pe von Psiho, care o ținea pe Estrella departe de el.

Însă, după o vreme, furia asta s-a consumat și a venit vremea

angoaselor și a nenumăratelor supoziții dezagreabile. Dar dacă mașina aia de-umblat-în-minte schimbase sentimentele Estrellei față de el? Dacă le făcuse mai reci, mai indiferente sau mai rău? Dar dacă ar mai fi nevoie să mai între încă o dată în dispozitivul ăla în formă de sicriu (o singură dată, doar atât), oare atunci nu se vor modifica oare, inevitabil și ireversibil, sentimentele ei față de persoana care nu a avut voie să o însoțească? Dar dacă...

Iar acum lui Stan i se făcu rău de-a dreptul. Fizic i se făcu rău. Aceasta era cea mai îngrozitoare supoziție dintre toate, era posibilitatea oribilă ca această mașină infectă a Heechee-ilor, exact aceea care pe vremuri, în perioada când Stan locuise la Istanbul, scotea din minți întreaga rasă omenească o dată la câteva săptămâni, să-i fi făcut Estrellei un rău de nereparat. Să o fi înnebunit. Ba chiar să o fi omorât. Și uite-i acum pe el cum îi trec iarăși prin minte gândurile astea cumplite: că va rămâne singur, cât de singur poate fi o ființă omenească. Că va rămâne el unicul om de pe planeta asta cu creaturi extraterestre; că va fi singurul om dinăuntrul acestei imense găuri negre, despărțit de toate persoanele pe care le cunoscuse vreodată în viața lui prin spațiu și un timp ce se transforma cu rapiditate în decenii și secole.

Atunci a apărut Estrella în pragul ușii.

Nu era câtuși de puțin moartă și nici nebună; poate doar (își spuse tânărul) părea puțin mai obosită decât atunci când o văzuse el ultima dată. Dar, în rest, părea destul de bine.

— Stan? îl strigă ea. Vreau să mănânc ceva. Dar înainte de asta, vrei, te rog, să mă ții puțin în brațe?

Se simțea bine, îi spuse ea, înghițind ultimul dumicat dintr-o bucată pătrată de hrană Heechee – crocantă, de culoarea lămâii și cu dungi roz. Da, sigur, era cam obosită. Atâta tot. Nu, nu te durea ce-ți făcea mașina. Nu tocmai.

Mai exact, ce senzații îți dădea?

La întrebarea asta a lui Stan, Estrella oftă prelung. Stăteau alături pe unul dintre așternuturile Heechee. Tânăra se strâmbă nemulțumită.

— Sigfrid m-a tot întrebat asta, spuse ea în defensivă. Am încercat să-i explic, dar nu cred că am reușit. Pe de-o parte, aveam senzația că sunt mare cât o vacă umflată și împuțită. Din cauză că așa au crezut niște Heechee că ar fi oamenii, mi-a zis

Sigfrid. Poate toți au crezut asta, dar majoritatea au fost prea politicoși ca să ne-o arate. Iar pe de altă parte, erau toate sentimentele astea rele, cu adevărat *oribile*, care veneau dinspre Achiever. Nu mă refer doar la furie și nefericire, deși erau din belșug și astea două. Cel mai îngrozitor era ce simțea Achiever față de el însuși. N-am reușit să înțeleg prea multe, Stan. Adică, nu știu de ce se simțea el așa. Dar sunt convinsă că avea niște chestii tare, tare rele în cap... Și mai era și senzația cealaltă, știi. Senzația că am devenit brusc o *parte* din altcineva. Și pe asta nu știu cum să ți-o explic.

Tăcu o clipă și Stan încercă să profite de ocazie.

— Strell? Ce-ai vrut să zici atunci când ai spus că erai ca o vacă?

Tânăra părea că nu-și dorește să vorbească despre asta.

— E cam jenant. Uneori aveam impresia că sunt cât un balon de paradă, cu sânii cât mingile de baschet. Și eram în pielea goală. Pielea mi se făcuse vânătă și...

— Stai puțin. Cum adică „vânătă”? Adică visai în culori?

— Nu era niciun vis. Dar, da, era în culori și forme și mirosuri. Nu asta a fost partea cea mai rea. Uneori eram grasă, dar nu cine știe ce, pentru că nu mai eram om. Eram Heechee, Stan.

Băiatul se uită la ea cu gura căscată. Iar Estrella dădu din cap.

— Da, știu. Însă așa a fost. Eram o femelă Heechee, cu tot cu capul pătrat și chel și tot restul. Asta a fost cea mai cumplită chestie, Stan. M-a speriat de moarte.

O strânse în brațe și se gândi la cele auzite. Nu se mai putu abține și o întrebă:

— Strell? Dar cum ai putut să-ți dai seama?

Fata își ridică ochii spre el.

— Să-mi dau seama de ce?

— Că tu erai femeia aia.

— A, păi, simplu, spuse Estrella, atingându-și obrazul călcat de bizon. Ochii mei erau tot așa și în vis. Stan? Te rog, haide să vorbim despre altceva.

Nu voia să spună mai multe. La toate celelalte întrebări a răspuns cu „Nu știu” sau a clătinat din cap și nu a răspuns nimic. A insistat că nu știe, indiferent cum își formula Stan curiozitățile. Și, în cele din urmă, l-a implorat să înceteze.

— Am obosit, Stan, se plânse ea. Cred că ar fi bine să ne culcăm.

— Probabil, spuse el, cu mintea în altă parte.

Începu să-i adulmece gâtul și îi zise pe un ton cu totul diferit:

— Știi ce aș vrea să fac acum?

Estrella nu se trase înapoi, dar se încordă puțin.

— Scumpule, îmi pare rău. Dar nu am chef.

— Nu aia, spuse el. Chestia cealaltă.

De-abia atunci observă tânăra că el se uita lung la mașina de vise. Se îndepărtă de el și se îndreptă de spate.

— Nu cred că-i bine.

— De ce să nu fie?

Estrella avea o sută de răspunsuri, care mai de care mai logice. S-ar putea să fie periculos. Ar putea să strice ceva. S-ar putea să-l supere pe von Psiho. S-ar putea ca dispozitivul să nu pornească dacă nu-l operează von Psiho sau una dintre cele două femele Heechee. Dar niciun argument nu avu câștig de cauză în fața dorinței lui Stan de a trece și el prin experiența Estrellei. Și, până la urmă, niciun argument nu a mai contat.

— Of, la naiba! a exclamat ea. Fie! De ce nu? Dar să nu dai vina pe mine dacă o să avem necazuri.

IV

Ce senzație aveai în mașina de vise?

Stan nu reuși să-și răspundă la întrebarea asta nici măcar în timpul funcționării dispozitivului – care a fost destul de scurt. Estrella l-a oprit după doar un minut. Plângând în hohote, a ridicat repede capacul jumătății ei și s-a dat jos din el.

Cum ar fi descris Stan senzația din mașina de vise dacă ar fi găsit cuvintele potrivite? Păi, cam așa: parcă a avut visul cel mai real și mai tulburător; parcă a deschis corespondența personală a altcuiva, corespondență plină cu cele mai cutremurătoare secrete; parcă a descoperit că singura persoană din întregul univers pe care credea că o cunoaște s-a dovedit a fi cineva complet străin.

Însă ce putea el susține cu hotărâre era că nu semăna deloc cu îngrozitoarea Urgie a Lui Dumnezeu pe care și-o aducea atât de bine aminte din viața lui de demult de la Istanbul. În multe privințe era mai rea. Bine măcar că nu a mai avut senzația aceea oribilă și debusolantă de vertij care punea stăpânire pe mințile tuturor. Ce a simțit acum a fost cu totul altceva. L-a doborât cu niște lovituri la care nu se așteptase.

— Estrella? o strigă el după ce tocmai ce se hotărâse să nu spună nimic despre cele întâmplate. Te rog să fii sinceră cu mine. Atunci când facem dragoste… pe bune, Strell, sunt chiar atât de… știi tu… atât de *stângaci* și… și *egoist*?

Ea începu să se vaite.

— Ți-am zis că nu trebuie s-o facem!

— Da, dar…

— Da, dar cu mine cum rămâne? Nu-mi pot schimba înfățișarea, nu? Îmi pare rău că sunt atât de urâtă!

— N-am zis niciodată… se indignă el și amuți imediat.

Nu avea nicio importanță dacă își ducea spusele până la capăt. Poți să nu recunoști vorbele rostite sau îți poți cere scuze pentru ele. Dar gândurile acelea neînsemnate, care îți pot trece prin minte uneori, sunt cu totul altceva. Ori le ai, ori nu le ai. Cum să negi sentimente de a căror existență nu ai fost conștient?

Și de ce, mama dracului, a vrut el să facă experimentul ăsta tâmpit?

O îmbrățișă pe Estrella. Cel mai bun lucru era să nu mai vorbească niciodată despre asta. Hotărârea aceasta dură mai mult de un minut, însă nu chiar două, timp în care cei doi tineri se ținură în brațe și conveniră că niciunul dintre ei nu avea cum să fie răspunzător pentru lucrurile pe care nu intenționaseră să le gândească, din moment ce Stan nu numai că o satisfăcea foarte bine, dar era singurul amant pe care și-l dorea Estrella, iar el o iubea așa cum era și nu ar fi vrut să schimbe nimic la ea.

Dar apoi nu se mai putu abține.

— Strell? A fost o chestie nostimă…

— Mă bucur că așa ți s-a părut! zâmbi ea strâmb.

— Nu, vreau să spun că n-am înțeles ceva. Am avut senzația că ascunzi ceva, ceva ce nu vrei să mai afle nimeni… că ai un secret.

Tânăra își ridică fruntea și se uită lung la el. Apoi oftă și zise:

— Cred că ar fi bine să-ți spun. Nu ți-am spus nimic până acum pentru că nu știam cum ai să reacționezi și…

— Strell! Cum am să reacționez la ce?

Fata vru să înceapă, dar chiar atunci se auziră niște zgomote de afară. Slabe, dar cu siguranță de acolo veneau.

— Ce se întâmplă? se neliniști Estrella.

— Strell! Spune-mi!

— Păi, chestia e că s-ar putea să fiu însărcinată.

Moment în care soneria de la intrare începu să grohăie. Stan se duse să deschidă, uitându-se mereu peste umăr la cea care îi dăduse incredibila veste… și se pomeni nas în nas cu cele două femele Heechee care aveau să îi dea altă veste și mai incredibilă.

— Am venit să spunem lucru rău, îi zise Salt pe un ton tânguitor.

Iar Delete adăugă:

— Este vorba despre planeta voastră natală. Nu s-a putut face nimic.

Și Salt:

— Nu, nu putut nimic. Deși, dacă ai noștri avut mai mult timp… dacă studiat conformația geologică cu atenție mai mare…

Delete o contrazise cu un spasm al abdomenului.

— Nu! Cred că nici atunci. Probabil că nu am fi avut ce să facem. Cred că s-ar fi întâmplat oricum.

Estrella ajunsese la capătul răbdării.

— Despre ce dracu' vorbiți? *Ce* s-ar fi întâmplat oricum?

— Întâmplarea, îi explică Salt. Recentul incident catastrofic care provocat moartea multora din specia voastră. Cred că nu putut evitat. Acum noi putut doar regretat alături de voi. Sincere condoleanțe!

11 TĂRÂMUL VALURILOR

I

Nu are rost să mai spunem că pentru majoritatea oamenilor marele tsunami provocat de vulcanul Kilauea[25] a reprezentat un cataclism devastator. Doar gândindu-se la el, și lumii i se răcea sângele în vene. Până și neamul Heechee l-a considerat un eveniment regretabil.

Însă dezastrul nu luase omenirea prin surprindere. Oamenii de știință îi anticipaseră venirea chiar și fără ajutorul Heechee-ilor, deși aceștia și-au adus sprijinul în chestiuni de detaliu. Se pricepeau la ele. Din experiența lor de deplasare a planetelor în interiorul găurii negre în care trăiau aflaseră o mulțime de lucruri despre perturbările tectonice și au putut prezice cu

[25] Kilauea - vulcan activ din Hawaii (n. tr.).

ușurință faptul că, la un moment dat, Marea Insulă Hawaii se va sparge în două bucăți, creând un tsunami uriaș care va spulbera țărmurile Pacificului. Nici măcar Heechee-ii nu știau ce s-ar fi putut face în acest caz.

Și atunci când tsunamiul a venit, cu toată violența și grozăvia lui, s-a observat că valul acela nu semăna cu celelalte cunoscute de omenire în întreaga ei istorie. Chiar și cele mai mari tsunamiuri nu avuseseră mai mult de o sută de metri înălțime. Cel de acum a fost cu totul și cu totul altceva. Când a lovit coastele Pacificului, creasta valului se afla la aproximativ o jumătate de kilometru deasupra țărmului. Iar atunci când toată acea masă de apă implacabilă s-a abătut asupra uscatului, zeci de milioane de oameni și-au pierdut viețile într-o singură clipă.

Dar nu doar oamenii au murit. Construcțiile lor au dispărut odată cu ei. Orașe întregi au fost șterse de pe fața Pământului, ca și cum nu ar fi existat niciodată. Întreaga lume era în doliu.

Mai bine zis, *aproape* întreaga lume. O anume ființă omenească, un preot cu numele Orbis McClune, avea o cu totul altă părere asupra incidentului.

Reverendul McClune nu a deplâns deloc victimele, deoarece, în opinia lui, dezastrul produs de tsunamiul Kilauea nu fusese chiar atât de rău. A avut și părți bune. Una dintre cele mai bune a fost aceea că valul ștersese de pe fața Pământului hălci mari din sudul Californiei.

Ca și cum nu ar fi fost de-ajuns că McClune nu credea că tsunamiul fusese o catastrofă, nu credea nici că ar fi fost o întâmplare naturală. Ba dimpotrivă. După părerea reverendului McClune, valul acela distrugător nu a reprezentat nici mai mult, nici mai puțin decât o manifestare a răzbunării teribile, neîndurătoare a lui Dumnezeu, care i-a nimicit pe păcătoși oriunde s-ar fi aflat aceștia. Marele val a lovit într-o zi de sâmbătă. În dimineața de duminică, reverendul McClune a îngenuncheat în fața enoriașilor rămași în viață din Rantoul, Illinois, și le-a mulțumit Domnului și Mântuitorului lui pentru că s-au îndurat și au curățat haznaua care fusese California de Sud, centrul purulent al așa-zisei industrii a divertismentului, infamul izvor al desfrâului și al goliciunii și al blasfemiilor de tot felul.

Ca să nu mai spunem că avea și motive personale pentru a dori răul acelei părți a lumii.

Dar McClune nu a pomenit în predica sa de aceste motive

personale. Nici nu era nevoie; enoriașii îl cunoșteau. Nu a pomenit nici despre celelalte orașe șterse de pe suprafața Pământului – Hilo și Honolulu, Shanghai și Tokyo, Auckland și Papeete și alte o sută, toate situate pe țărmurile Pacificului și pe insulele lui. Deși se gândea puțin la ele, McClune presupunea că depravarea domnise și în aceste orașe. Din punctul lui de vedere nu exista niciun dubiu în această privință, altminteri de ce le-ar fi distrus Dumnezeu tocmai pe ele? Însă orașele acestea nu prezentau niciun interes pentru McClune. De multă vreme păgâna Californie îi ocupa toate gândurile, la fel cum (bănuia el) ocupa și gândurile Domnului lui. De aceea era aproape sigur că Dumnezeu o alesese ca principală țintă a valului ucigaș. Dacă s-a întâmplat ca și alte comunități să fie distruse în timp ce El îi pedepsea pe californieni, acestea erau doar victime colaterale, care umplu paginile istoriei.

Prin urmare, McClune s-a adresat puținilor săi enoriași rămași în viață, mulțumind cu lacrimi în ochi Dumnezeului său pentru că purificase țărmurile americane ale Pacificului. În urma acestei predici și-a pierdut locul de muncă.

În dimineața acelei duminici de neuitat, în biserica lui McClune se strânseseră mai puțin de treizeci de oameni, căci de multă vreme își înstrăinase restul turmei de enoriași prin diatribele la adresa tuturor lucrurilor petrecute în ultimul secol. Spre amiază numărul acestora scăzuse și mai mult, pentru că de data aceasta mersese prea departe chiar și pentru cei mai loiali dintre loialiștii lui. Cuvintele aflate cel mai des pe buzele enoriașilor mâhniți la ieșirea din biserică erau „A înnebunit de-a binelea” și „Bine, știm că a avut probleme urâte, toată nenorocirea aia cu nevastă-sa, dar, pentru numele lui *Dumnezeu*!" dar cel mai des se auzea „Indiferent ce s-a întâmplat cu nevastă-sa, de data asta a mers prea departe. Trebuie să facem ceva.” Așa că liderii enoriașilor au discutat la telefon cu episcopul chiar înainte de prânz, și până luni dimineață Orbis McClune a rămas fără biserică.

Însă nu a fost excomunicat. I s-a îngăduit să-și păstreze statutul de preot hirotonisit. Dar i s-a cerut să plece din casa parohială. Episcopul l-a sunat și i-a spus că are la dispoziție treizeci de zile în care să-și găsească o altă locuință. Dar McClune i-a răspuns:

— Nu vă faceți probleme. Plec de-aici chiar mâine.

Episcopul s-a uitat lung la chipul de pe ecran.

— Știi, i-a spus el șovăind. Nu eu am vrut să te las fără biserică. Nu-mi face nicio plăcere să mă amestec în problemele locale, dar – Cerule! — știi prea bine că nu mi-ai dat de ales, Orbis. Ai greșit și înainte, când ai intrat în rețeaua de comunicații și ai invocat demonii Heechee din iad…

— Ce alți demoni mai cunoașteți?

Episcopul a gemut:

— Te rog, Orbis, haide să nu începem iarăși discuția. Vreau doar să-ți spun că, atunci când dai impresia că… dai impresia că te *bucuri* de toate morțile provocate de tsunami, nouă ne produci o durere enormă. Și cu siguranță că nu asta este menirea credinței noastre.

Pentru că McClune nu i-a răspuns, episcopul a oftat resemnat. În realitate, nici nu se așteptase ca preotul să-și retracteze vorbele și cu siguranță că nu dorea să între într-una din acele interminabile discuții teologice – ba nu, nu discuții, ci *diatribe* – care caracterizaseră atitudinea lui McClune. Din politețe, iar nu din grijă pentru viitorul preotului, episcopul l-a întrebat:

— Unde ai să te duci, Orbis?

— Ce întrebare e asta? Am să mă duc acolo unde este nevoie de mine.

Și McClune a zâmbit. Avea un zâmbet plăcut. Ați putea spune că era un zâmbet amabil, care mergea drept la inima interlocutorului. Mulți fuseseră aceia care se lăsaseră păcăliți de el și se pomeniseră apoi etichetați drept păcătoși fără speranță de îndreptare, destinați să ardă pe veci în flăcările iadului, întrucât zâmbetul acela era exact opusul acuzelor nemiloase care îi urmau. Episcopul, care îl cunoștea bine pe McClune, s-a speriat la vederea zâmbetului, așteptându-se la ce e mai rău. Dar McClune nu a spus decât:

— Dacă stăm să ne gândim bine, s-ar putea să fie nevoie de mine pretutindeni, nu credeți?

Dar McClune știa foarte bine unde voia să se ducă.

Primul lucru pe care l-a făcut în dimineața următoare a fost să închirieze o boxă unde să depoziteze ce merita să păstreze din bunurile lui. Și nu erau prea multe. Își puse într-un rucsac câteva obiecte de strictă necesitate și luă un tramvai până la aeroportul din Peotone.

Aeroportul Internațional Peotone se transformase într-un

adevărat balamuc. Veneau avioane din toate orașele californiene greu încercate de tragedie. Aterizau, debarcau câțiva refugiați șocați și înfricoșați, încărcau echipe de salvare și provizii și porneau înapoi. Membrii echipelor de salvare aveau îmbrăcămintea curată și întreagă, refugiații nu prea. McClune aproape se împiedică de un bărbat, o femeie și un copil, încremeniți în pragul unei uși. Toți trei erau foarte bronzați. Copilul stătea cu nasul vârât într-un simulator de jocuri virtuale; părinții lui aveau expresia perplexă a acelora care nu se mai confruntaseră cu vreo problemă serioasă până acum; toți trei erau în pijamale – soția într-una aproape transparentă.

Totul era exact așa cum se așteptase McClune. De fapt, așa cum sperase, pentru că fusese sigur că toată lumea va fi prea ocupată să-i ajute pe supraviețuitori ca să îi acorde lui vreo atenție. Era convins că nu va trebui decât să-și etaleze gulerul de cleric și să spună: „Supraviețuitorii au nevoie și de consiliere spirituală”. Și așa a spus. Și a fost suficient. Autoritățile aveau probleme mult mai presante decât să-și facă griji în privința acreditărilor unui alt voluntar. Aruncară o privire fugară la documentele lui McClune și-i făcură semn să se urce în avion.

Era un avion de marfă. Dar marea surpriză pentru Orbis McClune a constituit-o natura bunurilor pe care urma să le transporte pe coastele distruse ale Californiei. Își imaginase că va fi vorba despre lucruri de imediată necesitate – alimente, echipamente medicale și medicamente, doctori, asistente. Dar nu. În cala avionului se încărcau mai ales mașini uriașe de terasament. În plus, cei mai mulți dintre cei vreo douăzeci de așa-ziși salvatori care stăteau alături de el pe scaunele adăugate pe puntea superioară păreau a fi reporteri, iar ceilalți erau toți avocați. Lângă el se aflau o femeie tânără, care stătea de vorbă în șoaptă cu inteligența ei artificială, o pereche de bărbați mai în vârstă și mai rotofei, care studiau împreună niște documente peste intervalul dintre scaune. Niciunul dintre acești pasageri nu-i acordă atenție lui Orbis McClune.

Iar asta îi convenea de minune. Nu avea niciun chef să schimbe impresii cu cineva în momentele acelea. Avea altceva mai important de făcut. Închise ochii, își împreună mâinile pe genunchi și îi adresă Creatorului o rugăciune lungă, tăcută și sinceră, pentru că în epoca aceea în care membrii rasei omenești zburau prin galaxie în nave superluminice, pe Orbis

McClune avioanele îl speriau de moarte.

II

Kilauea devenise un ucigaș în masă nu doar pentru că era vulcan. Există o mulțime de vulcani în lume. Ba chiar există câțiva care, asemenea lui Kilauea, au o activitate oarecum permanentă. Kilauea era deosebit pentru că se afla pe o insulă. Iar asta însemna că lava lui nu avea cum să se scurgă pe uscat, pentru că insula Hawaii nu avea prea mult pământ. Prin urmare, torentele de lavă nu au putut face altceva decât să se prelingă la vale, spre plajă. Pentru ca apoi să se rostogolească de pe țărm în adâncurile Oceanului Pacific.

Lava ajunsă până acolo nu mai era în stare fluidă. În clipa când intra în contact cu apa rece se solidifica instantaneu, într-o explozie de focuri de artificii și aburi supraîncălziți. La fel și următorul șuvoi de rocă lichidă revărsat din cazanul fără fund al vulcanului Kilauea. La fel și următorul șuvoi. La fel și cel care a urmat. Și, pe măsură ce a trecut timpul, cantitățile acestea de lavă solidificată instantaneu de lângă plajele sudice ale insulei Hawaii s-au transformat într-o faleză submarină aproape verticală, care apoi a crescut și a ieșit la suprafață. Și după aceea s-a spart, s-a desprins de uscat și s-a prăbușit, luând cu ea sute de kilometri pătrați din suprafața insulei.

Apa nu este compresibilă. Volumul dislocat de faleza surpată trebuia să se ducă undeva. Așa că s-a transformat într-un tsunami, un val imens care s-a întins peste Pacific cu viteză supersonică până când a lovit platforma continentală. Și atunci s-a umflat, s-a înălțat și s-a prăbușit peste uscat.

Porțiunile acelea de uscat au avut ghinion.

Avertizările prealabile au fost utile. Puțin. Zeci de milioane de oameni au ținut cont de ele și s-au refugiat pe continent și mulți dintre aceștia au reușit să se salveze. Însă nu toți au fost în stare să fugă din calea dezastrului. Chiar și cei rămași în viață nu își putuseră lua orașele cu ei.

Așa că avionul în care se afla Orbis McClune nu a aterizat pe aeroportul din Los Angeles. Ar fi fost imposibil. Din aeroport și chiar din oraș nu mai rămăsese decât o întindere de nisip deasupra noroiului uscat și fără formă. Prima undă a tsunamiului nivelase totul în calea ei, de la Santa Barbara și până la Tijuana – clădiri, drumuri, linii de transport și orice altceva făcut de

mâna omului. Unda care i-a urmat a acoperit ruinele cu nisip de pe fundul oceanului, astupând cu totul resturile fostelor creații ale omului.

Din punct de vedere strict practic, nu avea mare importanță că fusese distrus principalul aeroport din zonă. Pistele lui, lungi de kilometri întregi, fuseseră concepute pentru generații mai vechi de avioane. Pilotul avionului în care se afla McClune a aterizat fără probleme pe una dintre pistele pentru sateliți de la poalele munților. Problemele au început abia atunci când avionul se afla la sol. Toate porțile de debarcare erau deja pline. Vreo șase curse care ajunseseră mai devreme așteptau pe pistele de rulare deschiderea lor. Când avionul lui McClune a ajuns, în sfârșit, la o poartă, la câteva momente după ce ocupantul anterior pornise către pista de decolare, preotul nu a reușit să identifice terminalul din cauza aglomerației infernale. Desigur, și aeroportul din Peotone fusese aglomerat. Dar acesta de acum era de zece ori mai mic și încerca (fără să reușească) să facă față unui trafic de zece ori mai mare.

McClune reuși să înrăutățească și mai mult aglomerația aceea atunci când ajunse la ieșire. Se opri brusc și închise ochii ca să înalțe o rugă de recunoștință pentru că scăpase cu viață din avion.

Începuse de câteva secunde, când îl izbi ceva cu putere în spate, făcându-l să deschidă repede ochii.

Lovitura venise din partea fostei sale tovarășe de călătorie, care târa și ea un rucsac după ea și vorbea în continuare cu inteligența artificială. Era limpede că nici ea nu acordase mai multă atenție lumii din jur.

— La naiba! exclamă ea supărată. Nu poți să te dai din drum?

McClune se întoarse să se uite la ea. Observă mai întâi ceea ce femeia își dorea să fie observat: că avea păr castaniu, ochi căprui și că, una peste alta, putea fi considerată destul de drăguță. De fapt, frumusețea ei dovedea că putuse să-și permită destule operații estetice. În mod normal, concluzia asta l-ar fi interesat mai mult decât înfățișarea ei, dar acum nu era momentul să încerce să strângă fonduri. Pentru că nu mai avea nicio biserică pentru care să le strângă. Așa că se mulțumi să-i adreseze zâmbetul lui fermecător, acela care voia să spună că interlocutorul lui era un dobitoc incalificabil. Se dădu cât de departe reuși în îngrămădeala cumplită din aeroport și spuse

politicos:

— Îmi pare sincer rău, domnișoară. M-am oprit o clipă ca să mă sfătuiesc cu Domnul.

Pentru Orbis McClune asta trebuia să fie toată conversația, dar se pare că femeia era de altă părere. Se uita cu atenție la gulerul lui de cleric. Apoi îi întinse mâna cu palma în afară și îl întrebă:

— Să înțeleg că ești preot, Părinte...?

Zâmbetul lui McClune se lăți și mai mult, în ciuda nervilor care îl apucaseră.

— Nu, nu sunt preot al Bisericii Romano-Catolice, draga mea. Sunt un simplu slujitor al Domnului nostru.

Observă licărirea minusculă din palma tinerei și înțelese că era filmat. Așa că adăugă:

— Am venit aici ca să ajut după puterile mele sufletele celor aflați în suferință.

Femeia făcu o pauză de o microsecundă, apoi insistă:

— Și ce anume crezi că poți face pentru ei, Părinte?

Zâmbetul se întinse exagerat de mult.

— Cum adică ce pot face? îi pot aduce înapoi la pieptul milostiv al Domnului. Ce altceva poate fi mai important pe lumea asta?

— Mersi, îi spuse ea, strângând pumnul și întorcându-se să plece, murmurând iarăși ceva mașinăriei sale și arătând că uitase cu totul de existența lui Orbis McClune.

Enervantă atitudine. McClune fusese disprețuit, insultat, ba chiar și bătut măr de câteva ori. Și se obișnuise cu toate astea. Însă nu era obișnuit să fie lepădat așa cum scuipi un dumicat prea grețos. Și nu-i plăcea nici asta.

Nu contează. Când reuși să se desprindă din șuvoiul de oameni, McClune își îngădui un moment de răgaz ca să se consoleze, imaginându-și flăcările iadului care o așteptau pe femeia aceea. Apoi se gândi unde anume ar trebui să-și înceapă misiunea... și se opri iarăși. Din tavan atârnau semne luminoase cu indicatoare folositoare pe vremuri: „Taxiuri” pentru cei cu dare de mână; și, evident, „Transport Celular” pentru plebe. Nici acestea nu mai existau acum. Unul dintre holurile mari dădea în stația de carturi, dar intrarea în el era blocată de suporți din lemn cu afișe – scrise de mână, dacă vă puteți închipui așa ceva! — cu mesajul incredibil: *Jos transportul celular!*

Absolut șocant. În toată lumea civilizată carturile te duceau din locul în care te aflai în cel în care voiai să ajungi. Mergeai până la prima stație de carturi, situată întotdeauna pe undeva prin apropiere, și chemai un cart. Un minut, cel mult două, după aceea, apărea unul alunecând pe șina principală, se oprea la linia ta secundară și-și deschidea ușile. Te urcai și te așezai – pentru că nu ar fi oprit dacă nu ar fi fost scaune libere – și îți alegeai destinația. Restul era automat. Tu puteai să citești sau să moțăi sau să te uiți la un film pe ecranul din spătarul scaunului aflat în fața ta sau să lucrezi la propriul computer sau să faci ce aveai tu chef să faci. Cartul aluneca înapoi pe traseul principal, oprindu-se din când în când ea să permită vreunui pasager să urce sau altuia să coboare. Iată un mijloc de transport civilizat.

Straniu! Lui Orbis aceste carturi nu i se păreau deosebit de imorale. (Oamenii le inventaseră, nu afurisiții – afurisiți în adevăratul sens al cuvântului – de Heechee.) El mergea tot timpul cu carturile.

Dar nu și aici. Nu și acum.

Iar alte mijloace de transport nu se prea vedeau. În stația de taxiuri nu se vedea niciun vehicul, iar ceilalți pasageri nici nu păreau a aștepta vreunul. Mulți dintre ei erau așteptați și conduși undeva de niște funcționari locali. Asta nu-i era de niciun folos lui Orbis McClune. Pe el nu îl aștepta nimeni.

I-a fost ușor să facă ce a făcut în continuare, pentru că o făcuse de multe ori în trecut. Alese pe cineva din grupul celor care călătoriseră în același avion cu el (o femeie în vârstă, a cărei principală virtute era că nu vorbea cu nimeni în momentul acela) și îi spuse:

— Doamnă, am să vă pun cea mai importantă întrebare din întreaga dumneavoastră viață. Doriți să-mi acordați o clipă din timpul dumneavoastră ca să mă ajutați să salvez un suflet?

Nu dorea. Nici măcar nu i-a răspuns. Doar s-a răsucit pe călcâie și s-a îndepărtat. Următoarea persoană disponibilă a fost un tânăr cu tenul închis la culoare, care privea nervos în jur, evident căutând pe cineva care nu era acolo. Nici el nu dorea să-l ajute. Și nici următoarea persoană. Iar eșecurile acestea îl făcură pe McClune să-și ia un răgaz ca să-și schimbe planurile.

Toți oamenii aceștia din jur erau niște păgâni. Poate că aici

era cel mai bun loc unde să înceapă a-și transmite mesajul.

Se uita în jur după o masă, un ghișeu, ceva pe care să se urce, când auzi că îl strigă cineva. Era vocea femeii cu camera minusculă din palmă.

— Hei, domnu'! Da, dumneata, Părinte! Vino puțin aici!

Cu o mână îi făcea semne, iar cu cealaltă încerca să gonească un grup de cerșetori micuți și zdrențăroși. Când îl observă că ezită, îi zise nerăbdătoare:

— Haide odată, pentru Dumnezeu! Am discutat cu computerul meu și cred că ne putem ajuta reciproc. Știi cine sunt?

McClune habar nu avea, dar înainte să-și recunoască ignoranța, unul dintre micuții cerșetori, o fetiță, îi spuse femeii:

— Te-am văzut. Pe ecran. Ne ziceai de unde să luăm de mâncare și alte chestii.

— Bravo, așa este! răspunse femeia, aruncându-i un zâmbet sec și neinteresat. Numele meu este Cară le Brun. Sunt reporter și, da, am făcut câteva anunțuri de interes general. Prin urmare, vezi, i se adresă ea acum lui Orbis McClune, că nu sunt o impostoare. Am venit aici ca să obțin poveștile de viață ale unora dintre victime și cred că mă poți ajuta. Din punctul de vedere al credinței, vreau să spun; Barb zice că nu a fost acoperit.

McClune își țuguie buzele, gândindu-se dacă ar fi fost cazul să renunțe la planul cel nou.

— Mi-ai spus cum îți pot fi eu de folos, îi zise el. Nu mi-ai spus însă ce poți face tu pentru mine.

— Îți acopăr cheltuielile, răspunse femeia. Ce altceva să fac? Nu știu dacă ai băgat de seamă, dar prețurile sunt exorbitante aici. Și nu știu de ce resurse dispui…

Îl privi întrebătoare și McClune dădu din cap.

— Așa mi-am imaginat și eu. Uite care-i situația: eu am un cont de cheltuieli și Barb a discutat deja cu șefii. Asta înseamnă că pot să-ți achit eu cheltuielile o zi sau două. În limite rezonabile, firește. Ce zici?

— Cine-i Barb?

Femeia începuse să-și cam piardă răbdarea.

— Ce te interesează? Barbara i se spune inteligenței mele artificiale, dacă ții neapărat să știi. Deci, McClune? Care-i răspunsul tău?

Orbis ezită, dându-și seama de ceva:

— Sper că nu i-ai spus și inteligenței artificiale cum mă cheamă.

— Nu. De ce s-o fi făcut? Și ce importanță are? Aștept un răspuns, McClune.

Ușurat, Orbis îi adresă din nou zâmbetul lui fermecător și golit de orice sens.

— Bineînțeles că accept, îi spuse el.

Planul Carei le Brun era să meargă în munți, unde se refugiaseră cei mai mulți dintre supraviețuitori.

La început ideea nu l-a încântat prea mult pe McClune. Acolo jos, pe Tărâmul Valurilor lovise mânia Domnului cu toată puterea ei răzbunătoare și sufletul lui tânjea să vadă rezultatele acelei judecăți implacabile.

Pe de altă parte, nu i-a luat prea mult ca să-și dea seama că nu se mai afla nimeni în viață acolo. Mai bine să-și ofere supraviețuitorilor cuvântul lui mântuitor, să-i întoarcă pe calea credinței pe acei puțini foști păcătoși care fuseseră cruțați de la o moarte îngrozitoare. Așa că ridică o mână ca să o facă să tacă pe fetița care tot bălmăjea ceva despre avantajele unui loc numit Barstow.

— De acord, spuse el, ignorând-o pe cea mică. Cum ajungem acolo?

Femeia se uită iritată în jur.

— Am putea lua un taxi, dar nu e niciunul, spuse ea posomorâtă, privind la stația de taxiuri de lângă bordură, unde se formase o coadă destul de lungă de oameni care asudau disperați în arșița zilei.

Singura mișcare se vedea mai departe, dincolo de capătul terminalului, unde mașinile de terasament, descărcate din avion, porniseră greoaie în șir indian spre locul unde era nevoie de ele.

McClune șovăi, întrebându-se dacă nu cumva acela era un semn divin. Poate că Dumnezeu nu voia ca el să accepte propunerea acestei curve. Nu ar fi greu să-l convingă pe unul dintre conducătorii mașinilor să-l ducă în zona distrusă. Închise ochii, cerându-i Celui de Sus să-i călăuzească pașii pe drumul cel bun. Dar nu primi niciun răspuns.

Cum s-a dovedit, nici nu avea nevoie. Fetița, care stătuse până atunci cu pumnișorii în șolduri, interveni pe un ton

indignat:

— Iisuse! Sunteți surzi? Aveți nevoie de un ghid. Eu sunt ăla.

Le Brun se încruntă, apoi o examină pe fetiță cu atenție. La fel și McClune. Copila nu părea mai mare de doisprezece ani. Părul îi fusese tuns în formă de castron (ciobit acum) și era limpede că nu se întâlnise cu apa de ceva vreme. Dar lui McClune cel mai dezgustător i se părea faptul că purta un șort incredibil de scurt și un maieu croit pentru cineva cu sâni adevărați.

Nici lui le Brun nu-i plăcea mai mult ce vede.

— Avem nevoie de un mijloc de transport, nu de un ghid, se răsti ea. Știi de unde putem face rost de unul?

— Sigur că știu. Doar că mijlocul de transport vine la pachet cu ghidul. Nu iei unul fără celălalt, le răspunse fetița neimpresionată. Batem palma sau nu? Dacă nu vreți, sunt destui ăia care o să vrea.

— Cât ne costă? o întrebă practică le Brun.

— Două sute pe zi, răspunse fata, privind-o cu atenție.

Chipul femeii nu afișă nici urmă de șoc sau indignare, așa că micuța plusă:

— De fiecare. Plus cheltuieli pentru combustibil și altele.

Le Brun îi adresă un rânjet neamuzat:

— Accept acum, înainte să crești prețul, îi zise ea acră. Știi unde vrem să ajungem? În locul ăla din munți unde se află mii de refugiați. Mă gândesc că ar fi bine să o luăm prin deșert sau poate…

Dar fetița nu o lăsă să vorbească până la capăt.

— La Barstow, zise ea cu înflăcărare. Acolo trebuie să mergem. Lui le Brun nu-i plăcea să fie întreruptă.

— De ce la Barstow? vru ea să știe.

Fetița începuse să se uite neliniștită în jur.

— Pentru că acolo e tot ce vă trebuie. Credeți-mă pe cuvânt. Și vă pot duce acolo într-o oră. Mergem?

Le Brun se gândi câteva clipe, apoi se interesă:

— Măcar e vreun hotel acceptabil acolo?

Fetița îi zise cu milă:

— Cucoană, *nu mai există niciun* hotel pe nicăieri! Crede-mă. Am să vă găsesc eu unde să stați.

Acum nu se mai uita la potențiala ei angajatoare. Ci la doi polițiști transpirați și chinuiți care își făceau drum prin mulțime,

îndreptându-se spre locul unde se aflau ei.

— Asta-i treaba, le zise ea. Da sau ba? Ce ziceți? Mergem?

Le Brun îi aruncă o privire lui McClune și apoi ridică din umeri.

— Așa cred. Cum te cheamă?

— Ella, răspunse scurt fata, vrând să o ia din loc.

— Îmi pare bine de cunoștință, Ella, spuse politicoasă le Brun. Domnul acesta este Părintele...

Ella îi strigă peste umăr.

— Te-am întrebat eu ceva? Haide mai repede la mașină, ca să nu mă-ntrebe de sănătate gorilele alea.

„Mașina“ fetiței nu era tocmai o mașină. Era un vehicul antic, cu motor cu piston și, mă credeți sau nu, mergea cu hidrogen. În copilărie, Orbis mai apucase câteva mașini care funcționau cu combustibil, majoritatea aparținând fermierilor prea săraci să-și cumpere altele mai noi. Dar acum? Bănuia că vehiculul ăsta fusese furat din vreun muzeu de mașini de epocă. Era albastru-deschis, decorat cu ciobituri și pete de rugină, iar una dintre portiere era de un galben-țipător. Mașina stătea singuratică într-o parcare aproape pustie, situată la o distanță prea lungă de mers pentru gustul lui le Brun sau McClune. La capătul drumului transpirau abundent amândoi, iar lui le Brun eliminarea asta de apă și altele prin piele îi făcea de-a dreptul silă.

— Drăcia asta funcționează? vru ea să știe.

— Urcă-te și ai să afli singură! îi ordonă Ella.

Dar le Brun nu era prea entuziasmată de perspectivă. Se uita lung la fata din spatele volanului, doar cu un an sau doi mai mare decât Ella.

— Aha, vrei să știi cine e, înțelese Ella. O cheamă Judy. E șoferul meu.

— Vai de capul nostru! exclamă le Brun. Ascultă, Judy, tu ai permis de conducere?

— Am ceva mai bun decât un permis de conducere. Am o mașină. Vă urcați sau nu?

Pe chipul lui le Brun se citea o nemulțumire și mai mare, dar, evident neavând altă opțiune, își aruncă rucsacul pe podeaua camionetei și se urcă după el. Se apropie de mașină și McClune, ușor amuzat. Îi era clar că femeia fusese obișnuită cu tot luxul pe care ți-l poate oferi un cont de cheltuieli. Și nu reușea să se acomodeze cu prezenta lipsă de confort. În vreme ce el, pe de

altă parte, renunțase de mult la tentațiile traiului tihnit, așa că vru să se urce după le Brun.

Numai că femeia se opri brusc, blocând trecerea. McClune observă că ea rămăsese cu ochii ațintiți asupra scaunului din spatele mașinii.

— Auzi, Ella? zise ea întorcându-se furioasă la ghidul lor. Ce-i asta? N-ai pomenit nimic de alți călători.

Ella o împinse înăuntru.

— Crezi că doar voi doi vreți să ajungeți la Barstow?

— Bine, dar dacă chestiile astea emit microunde? Dacă-mi strică inteligența artificială?

— Nu-ți strică nimic. Vezi și singură, îi strigă Ella.

Orbis McClune încercă să se uite pe lângă le Brun, dar portiera era prea îngustă și nu reuși să vadă nimic. Însă doar o secundă mai târziu o auzi bombănind ceva ce semăna a încuviințare și femeia se urcă de tot.

Mai târziu, McClune și-a spus că discuția despre microunde ar fi trebuit să-i dea un indiciu, dar nu s-a gândit la nimic. Oricum, vederea celorlalți pasageri constituise o surpriză cu totul și cu totul dezagreabilă.

Erau doi. Creaturi cu aspect hidos, ca niște schelete de oameni călcate de o cireadă de bizoni, așezate incomod pe noade, pentru ca pungile lunguiețe pe care le purtau între picioare să atârne peste marginea scaunelor tari și zgâriate din plastic. Purtau halate dintr-un material bej. Își sprijiniseră picioarele de niște cutii hexagonale din metal, care emanau o lumină albăstruie. Ochii le erau înfundați în fețe ridate și colțuroase. Și răspândeau un iz vag de urină stătută.

Erau Heechee.

Drumul spre Barstow i-a dus până la marginea Tărâmului Valurilor.

Drumul acesta nu străbătea locurile unde tsunamiul lovise cu toată forța. Acolo terenul era acum plat și pustiu în lumina amurgului. Acolo nu mai rămăsese nimic. Doar pe coastele munților se vedeau dărâmături. Destul de multe. Unele semănau cu ruinele unor clădiri. Cele mai multe, însă, semănau cu construcții din lego făcute de mâinile neîndemânatice ale unui copil uriaș. Pe versanți, oameni și mașini răscoleau cu grijă printre ruine – probabil în căutare de supraviețuitori sau de ceva

care să merite furat. Lui McClune i se părea că toate casele fuseseră smulse din fundații și apoi alunecaseră la vale – zdrobite, turtite, adesea arse – până când s-au oprit în peretele autostrăzii. Mai bine spus, în ce mai rămăsese din perete și din autostradă. Adică nu prea mult. Zonele de jos ale drumului erau contorsionate și pline de gropi; pe multe porțiuni pavajul fusese îndepărtat complet. În nenumărate rânduri, prea-tânăra Judy, mormăind prea-adulte obscenități, se lupta vitejește cu volanul atunci când era nevoită să între în rigolele pline cu noroi și prin hârtoape, unde bătrâna mașină se înclina periculos de tare înainte să revină pe suprafața plană a drumului. Și, of, da, sigur că era și trafic din cauza căruia fata trebuia să-și facă alte griji. Trafic *intens,* mai cu seamă mașini cu inducție, dar și câteva vechituri ca a lor, care concurau pentru același loc pe șosea. Uneori, când ajungeau la o porțiune mai îngustă, se formau ambuteiaje de câte patruzeci sau cincizeci de mașini, care erau obligate să treacă una câte una prin strâmtoarea aceea.

Părintele McClune observă toate aceste lucruri, dar nu ele ocupau locul principal în gândurile sale. Ce îl frământa acum era identitatea neașteptaților tovarăși de drum.

Orbis McClune își trăise întreaga viață convins că era înconjurat de păcate, pornografie și corupție fără Dumnezeu. Înțelesese că așa era lumea. McClune detesta lumea aceasta din tot sufletul, dar era de părere că avea o calitate care o putea salva. Da, sigur, era putrezită până în măduvă, dar era o putreziciune *omenească.* Nu era vorba nici mai mult și nici mai puțin decât despre Păcatul Originar, inventat de Dumnezeu Însuși, cu scopul de a împiedica oamenii din lumea Lui să cadă în patima trufiei.

McClune se ocupase cu acest păcat toată viața lui. Dar Heechee-ii erau cu totul altceva.

Profesia lui McClune avea de-a face cu sufletele; prin urmare, știa tot ce era de știut despre ele. Mă rog, aproape tot. Pe când se uita încruntat cum se oglindeau în parbriz chipurile acelor pasageri nedoriți, își dădu seama că nu găsise răspunsul la o ultimă întrebare despre suflet. Iar întrebarea era: Heechee-ii aveau așa ceva?

Interesantă problemă teologică. Fiarele câmpului nu au suflete, Scriptura nu lasă loc la îndoieli în privința aceasta. În orice caz, fiarele câmpului nu vorbesc pe limba omului și nici nu

poartă haine și nici nu inventează nave spațiale. McClune nu cunoștea răspunsul, dar spuse în gând o rugăciune înflăcărată: Doamne, dacă au suflete care trebuie să fie mântuite, fă să treacă la altcineva paharul acesta, dacă este cu putință[26].

Ideea este că Orbis era convins că Dumnezeu nu avusese nicio legătură cu apariția acelor creaturi abominabile pe Pământ. Erau niște intruși. Veneau de afară. Nu făceau parte din lumea pe care Dumnezeu Însuși o crease – așa cum scria negru pe alb în Cartea Lui – și pe care o pusese la dispoziție exclusiv rasei omenești. Nu era nimic acolo pentru creaturi bizare venite din alte lumi. Așadar, din punctul de vedere al lui McClune, Dumnezeu nu-i binecuvântase pe Heechee, deci aceștia erau întruparea răului. Dacă exista în mintea lui un păcat mai presus de toate celelalte, atunci numele acestui păcat era Heechee.

Scopul ticăloșiei lor era limpede. Din cauza Heechee-ilor atât de mulți oameni părăsiseră lumea lui Dumnezeu ca să se fâțâie prin spațiu. Din cauza Heechee-ilor mașinăriile alea fără suflet ajunseseră să joace un rol atât de important în viețile oamenilor. Din cauza Heechee-ilor păcătoșii fără număr aflați pe patul de moarte aleseseră să renască sub formă de abstracțiuni electronice nemuritoare, în loc să putrezească, spre binele lor, în pământul Domnului, așteptând să fie chemați la El. Această nemernicie din urmă îl oripila în mod deosebit pe McClune din cauza împrejurărilor în care luase sfârșit căsnicia lui. Dar mai rău decât toate astea, din cauza Heechee-ilor dispăruseră aproape complet din lume nevoia, teama și constrângerea la un trai cuviincios.

McClune nu se mai putu stăpâni. Gemu tare, făcând-o pe reporteră să se rățoiască nervoasă la el:

— Care-i problema, McClune? Nu poți să taci din gură? Nu vezi că încerc să le iau un interviu?

Și își fixă iar camera din palmă asupra Heechee-ilor, lăsându-l pe Orbis McClune să se uite posomorât pe geam.

Se întunecase complet atunci când au ajuns în Barstow. Aproape nicio picătură din tsunami nu ajunsese atât de departe pe continent, așa că nu se vedea nicio casă distrusă. Dar se vedeau refugiați. Mulți. Ocupaseră orașul, mergând de colo

[26] Parafrază după versetul 26:39 din Evanghelia după Matei (n. tr.).

până colo fără țintă sau odihnindu-și șezuturile oriunde găseau o suprafață plană – pe trepte, pe borduri, pe hidranți cu capacul plat. Sufocau străzile, pe care camioanele și remorcile cu platformă și autobuzele înaintau cu viteză de melc ca să aducă ajutoare acestor supraviețuitori ai catastrofei sau să aducă alți refugiați. Oamenii invadaseră parcările; mulți, cu saci de dormit sau teancuri de pături în brațe, își protejau temători culcușurile. Se înșiraseră în fața celor câtorva restaurante și moteluri deschise, dar nu în speranța că ar putea obține ceva de mâncare sau un adăpost, ci doar așteptându-și rândul la toalete. Cozi lungi se formaseră și lângă camioanele oprite ca să distribuie pachete turtite și grele cu Hrană-CHON, aduse cu avionul de la vreo fabrică rămasă în picioare. Unii dintre refugiați erau disperați, alții erau doar năuciți. Dar expresia care se putea citi pe majoritatea chipurilor era de revoltă pură. Cu cât erau mai bine îmbrăcați, cu atât revolta le era mai mare. Erau deopotrivă șocați și furioși. Acești oameni nu puteau crede că s-a putut întâmpla așa ceva în lumea aceasta și în epoca aceasta.

McClune examină hoardele cu satisfacție cumpătată. Acestea erau sufletele pe care venise el să le salveze. Oamenii aceștia fuseseră aspru pedepsiți, iar datoria lui era să le spună de ce.

— Oprește mașina! ceru el, începând deja să repete în minte lunga listă a păcatelor.

Dar Judy nu îl ascultă.

— N-ai să vezi! scrâșni ea, uitându-se urât la el prin oglinda retrovizoare.

Iar Ella îi luă partea, spunându-i cu fermitate:

— Nu se poate, tataie. În douăzeci de minute circulația va fi interzisă. Și dacă polițiștii ne prind că încălcăm consemnul, ne lasă fără mașină cât ai bate din palme.

— Și mai tacă-ți gura! adăugă Judy. Trebuie să mă concentrez la condus. Vrei să-i calc pe amărâții ăștia?

„Locuința” oferită de cele două fete nu era luxoasă: o baracă destul de mare, cu miros puternic de ulei, care probabil că fusese un fel de atelier de reparații înainte de a suferi rănile provocate de un incendiu. Judy își băgă și rabla înăuntru – ca să nu i-o fure cineva, le explică ea, deși McClune nu-și putea imagina cine ar fi vrut să se pricopsească cu așa ceva.

Mormanul de rugină ocupa acum cea mai mare parte din spațiul barăcii. În ce mai rămăsese erau paturile – paturi de campanie, pentru că doar atâta le puteau oferi Ella și Judy. („I-auzi”, mârâi Judy atunci când le Brun începuse să se plângă de condiții, „din partea mea poți să dormi și pe trotuar dacă zici că o să-ți fie mai bine”.) Măcar paturile de campanie erau nou-nouțe. Descărcate direct din camioanele cu ajutoare de urgență. La fel și păturile.

Cei doi Heechee nu aveau însă nevoie nici de paturi și nici de pături. Ciripiră și șuierară îngrijorați între ei, apoi către Ella, care se încruntă gânditoare și ieși din baracă. Se întoarse după câteva momente, cu un sac uriaș plin cu zdrențe. Acestea părură a-i mulțumi oarecum pe cei doi, dar nu și spațiul oferit de fată. Din nou începură să bolborosească între ei, uitându-se lung la pereții și acoperișul vechii clădiri, apoi se scuzară politicoși. Își scoaseră afară zdrențele și le împărțiră în două grămezi pe alee, departe de baracă.

Când Judy scoase o exclamație de mirare, Cară le Brun se grăbi să-i explice:

— Am făcut mai demult un reportaj despre asta. Așa dorm ei, îngropați în maldăre de materiale.

— Mda, bine, spuse Judy. Dar de ce au ieșit pe alee?

Asta le Brun nu mai știa. Și nici n-o interesa, pentru că își îndreptase brusc atenția asupra altor carențe ale „locuinței” lor. Avu o reacție de nemulțumire atunci când observă că nu aveau apă curentă, apoi nemulțumirea se transformă în oroare când își dădu seama ce anume însemna asta. Unica „toaletă” disponibilă era o brazdă îngustă lângă drumul de acces, prevăzută cu pereți din pânză, pentru asigurarea „intimității”. Iar apoi, când văzu ce le ofereau fetele de mâncare, oroarea i se făcu furie pură.

— Porcăria asta e Hrană-CHON! explodă ea. O dau de pomană în centru! Cum de aveți tupeul să ne cereți bani pentru ea?

Ella ridică indiferentă din umeri.

— Preferi să stai la coadă? Treaba ta dacă mănânci sau nu. Nu-mi pasă.

Cât vorbeau ele așa, cei doi Heechee și-au pus la punct așternuturile și acum despachetau cu calm niște turtițe rotunde care miroseau a zmeură și usturoi copt. Asta a fost picătura care i-a umplut paharul lui Orbis McClune. Poate că Dumnezeu a vrut să-l pedepsească atunci când l-a adus la un loc cu aceste creaturi dezgustătoare – în mod absolut nedrept, firește, dar

McClune credea că era apanajul Domnului să fie nedrept din când în când. Dar cu siguranță că nu îi putea pretinde slujitorului Lui să și *mănânce* împreună cu ele. Orbis apucă la întâmplare câteva rații și se retrase, așezându-se pe marginea patului său, cât mai departe de Heechee.

Ambalajele pachetelor cu hrană erau în culorile curcubeului. Deși aparent mătăsoase, se crăpară imediat ce-și trecu unghia degetului mare de-a lungul lor. McClune spuse mai întâi o scurtă rugăciune de mulțumire pentru masă și apoi mâncă alternativ din toate, fără să-i pese că un aliment era de consistența aluatului și era cumplit de fad, iar altul îi crănțănea în dinți ca alunele și avea gust de ciorbă de carne. Mâncarea nu fusese niciodată importantă pentru Orbis McClune. Trebuia să mănânci doar ca să poți trăi; și pentru el activitatea aceasta era la fel de plăcută ca aceea a golirii mațelor și nu merita atenție.

Când termină de mâncat, făcu o vizită scurtă la brazda de afară. La întoarcere se opri ca să se uite la cerul înstelat. Apoi intră în baracă. Cară le Brun purta o conversație fără cap și fără coadă cu cele două fete, aparent pentru a face schimb de nemulțumiri. Nedorind să li se alăture, Orbis McClune se întinse pe patul de campanie și închise ochii.

Abia ajunsese la jumătatea rugăciunii de seară, când avu senzația că îl ia cu amețeală și înțelese că se petrecea ceva rău. Întreaga încăpere părea că se cutremură. Simți nevoia imperioasă de a se ridica în șezut, dar reuși să o facă doar la a doua sau a treia încercare.

Nu i se întâmpla doar lui. Vocile speriate din cealaltă parte a casei îi spuneau că femeile trec prin aceeași experiență. Cea a Clarei le Brun era cea mai sonoră:

— Iisuse! Ăsta a fost un cutremur?

Iar când Ella îi confirmă bănuiala, reportera continuă:

— Eu nu m-am angajat să iau parte la niciun blestemat de *cutremur.* Vai de steaua noastră! Imediat o să se întoarcă valul ăla afurisit și de data asta o să ia cu el întregul *stat*!

Pe McClune nu-l interesă să asculte în continuare. Nu fusese nimic altceva decât un act al lui Dumnezeu, iar lui nu-i fusese niciodată teamă de ele. Închise iarăși ochii. Ultima voce pe care o auzi înainte să adoarmă a fost a Ellei:

— Da’ măi potolește-te odată, cucoană! Sunt doar replicile tsunamiului. Se întâmplă tot timpul, pentru numele lui

Dumnezeu! Obișnuiește-te!

III

Dimineața următoare Orbis McClune se trezi odată cu primele raze ale soarelui, pregătit să-și înceapă lucrarea care îl adusese în locul acela. Dar chiar și așa, cei doi Heechee se treziseră înaintea lui și deja plecaseră de acolo – cu ce treburi, McClune nu avea nici cea mai vagă idee. O lăsă pe Cară le Brun certându-se cu fetele din două motive – unu: că nu exista duș; și doi: că ele refuzau să o ducă în centru cu rabla lor, drept care era obligată să meargă pe jos. De fapt, nu era prea departe. În mai puțin de douăzeci de minute McClune ajunse în locul unde se aflau oamenii pe care îi căuta el.

Centrul orașului Barstow era la fel ca mai toate centrele orașelor de provincie din lume, cu aceleași firme familiare pe aceleași magazine – aceleași prăvălii cu iaurturi și înghețată, aceleași restaurante fast-food, aceleași agenții de turism, aceleași ateliere de reparații electronice, aceleași birouri de contabilitate. În drumul lui, McClune trecu pe lângă o sală de fitness și un centru de distracții care oferea cufundarea totală în realitatea virtuală; pe lângă un studio de Tae Kwon De și pe lângă vreo cinci sau șase saloane de coafură și cabinete de estetică dentară – prin urmare locuitorii din Barstow își doreau să arate pe cât de bine le-o permitea tehnologia modernă, tot atât de mult ca oricare alți oameni din oricare alte orașe. McClune nu numai că trecu pe lângă ele, ci nici măcar nu le observă. Ce căuta el era un colț de stradă cu o mulțime de oameni (dar așa erau acum colțurile tuturor străzilor din Barstow) și o bancă sau un balcon sau o masă de picnic pe care să se urce ca să se adreseze gloatei.

Nu peste multă vreme descoperi locul perfect. Un sens giratoriu cu un spațiu verde în mijloc. Avea câteva tufe cu flori în jurul unei statui înalte a cuiva în straie de călugăr. Și aici, la fel ca pretutindeni altundeva în Barstow, locul era împânzit de refugiați dezorientați. Numeroasele bănci din piatră erau deja ocupate, dar asta nu reprezenta un impediment pentru Orbis McClune. Nu a avut nevoie decât de cuvintele „Scuză-mă, frate, am venit să fac lucrarea Domnului”, rostite cu zâmbetul acela larg și iubitor și într-o clipită îi făcură loc niște bătrâni de pe o bancă. Se urcă pe ea și, observând numele gravat pe soclul

statuii – Călugărul Junipero Serra[27], cine o mai fi fost și ăla își spuse că este un semn bun. Precis că persoana cu statuia fusese papistaș; totuși, era un om care își pusese întreaga viață în slujba Domnului – chiar dacă în a unui Domn fals – ceea ce însemna că erau oarecum colegi. Încântat, McClune se întoarse, își ridică brațele în semn de binecuvântare și vru să se adreseze mulțimii…

Atunci văzu ce se afla vizavi, în partea cealaltă a intersecției. Firma viu colorată a unui magazin, pe care scria cu litere mari *Lumea Cealaltă.*

Iar semnul acesta nu era unul bun.

Dacă exista ceva ce detesta McClune mai mult decât neamul Heechee, atunci acel ceva era lanțul de stabilimente Lumea Cealaltă, unde muribunzii sau cei doar nefericiți puteau profita de acel afurisit surogat pentru moarte născocit și răspândit de Heechee. Nu era vorba doar despre blasfemia unui asemenea act, deși evident că era blesfamator. În joc erau anumite sentimente personale ale lui Orbis McClune.

Dar atenția i-a fost distrasă doar câteva secunde. Experiența lui îndelungată îl obișnuise să-și reprime sentimentele, oricât de puternice ar fi fost acelea. Așa că ridică din nou brațele:

— Fraților! strigă el.

Unul sau doi trecători se opriră să se uite la el. Dar fără vreun interes deosebit. Atunci repetă și mai tare:

— Fraților! Surorilor!

Și se simți însuflețit de forța acestor cuvinte. Tună în continuare, învăluindu-i pe toți cei din jur în zâmbetul lui larg, dulce, dar fără conținut.

— Ascultați ce vă spun, pentru că vă aduc mântuire și viață eternă la pieptul Domnului nostru!

Unele lucruri sunt universal valabile. De exemplu, victimele unei mari catastrofe naturale – orice fel de catastrofă și din oricare perioadă a omenirii – au în comun aceleași pierderi. Bunurile le-au fost toate distruse: case, mașini, mobilier, plantele care atârnau odinioară de tavanul de la sufrageria distrusă și ea, lampa primită cadou la nunta de demult, vechiul

---

[27] Junipero Serra (1713-1784) - călugăr spaniol, care a pus bazele primei misiuni a ordinului franciscan în Baja, California (n. tr.).

ursuleț de pluș al fiului care acum avea patruzeci de ani. Se destramă relații pentru că prietenii și vecinii sunt mânați de nenorocire care încotro. Dispar multe speranțe și așteptări, fiind înlocuite doar de grija pentru viitorul necunoscut. Aceste lucruri sunt universale. Așa s-a întâmplat în cazul populației din Martinica[28], și în cazul celor care au supraviețuit inundațiilor catastrofale din Johnstown[29], și în cazul locuitorilor Dresdei[30], și în cazul celor care au scăpat de efectele bombei atomice de la Hiroshima. Iar lucrurile astea nu se schimbă niciodată.

Însă aici se petrecuseră schimbări mari de o altă natură. Nici măcar o singură persoană nu a răbdat de foame ca urmare a tsunamiului. În realitate, niciun om din lume nu a răbdat de foame; bogățiile fără limite produse de Fabricile de Hrană puteau sătura orice mulțimi de oameni. Nici măcar o singură persoană nu a pierdut vreo centimă din economiile sale (și nici din datorii) pentru că inteligențele artificiale care se ocupau de bănci și instituțiile de creditare și de autoritățile fiscale din întreaga lume se refugiaseră, instantaneu și prin metode electronice, în fișiere mai sigure. Nici măcar o singură persoană nu și-a pierdut dosarul medical sau rețetele și nici nu a fost lipsită de tratamentul medical, întrucât cadrele medicale și spitalele mobile au fost aduse primele în zonele afectate, iar mulți dintre supraviețuitori nu-și pierduseră inteligențele artificiale care îi puteau informa cu privire la acest gen de probleme. Bine, aici este vorba despre persoanele care erau suficient de înstărite ca să-și poată permite o inteligență artificială.

Dar ce le lipsea aproape tuturor era ceva în legătură cu timpul. Iar asta îi convenea cum nu se poate mai bine lui Orbis McClune.

Așadar, vreme de trei ore neîntrerupte, în soarele fierbinte al dimineții, McClune a pledat, a îndemnat, a avertizat, a amenințat, a condamnat, realizând una dintre cele mai bune

---

[28] Cel mai mare dezastru al secolului XX, provocat de erupția vulcanului Mount Pelee, 1902 (n. tr.).

[29] Johnstown, Pennsylvania, oraș distrus de inundațiile provocate de surparea unui dig în 1884 (n. tr.).

[30] Cel mai mare bombardament convențional din istorie, 1945 (n. tr.).

reprezentații ale vieții sale. Din nefericire, refugiații nu au avut nicio reacție. Cei mai mulți l-au ascultat apatici un timp și apoi au plecat mai departe. Unii au chicotit. Alții, foarte puțini aceștia, l-au întrerupt cu câte o întrebare. Dar cei mai mulți au trecut mai departe.

Însă McClune nu a rămas fără spectatori în jurul băncii. Pentru că numărul oamenilor care mergeau de colo până colo fără țintă se completa în mod constant. Asta nu însemna că nou-veniții ar fi fost mai interesați de vorbele lui decât cei de dinaintea lor. Din locul lui, McClune o vedea uneori pe Cară le Brun plimbându-se prin mulțime. Femeia filma secvențe din predica lui sau încerca să obțină interviuri relevante de la oamenii din jur. Mai erau și alți reporteri acolo. Zeci. Unii cu camere de filmat în palme, alții cu aparate mai complicate. Probabil că aceasta era cea mai bine documentată catastrofă din întreaga istorie a omenirii.

McClune i-a zărit chiar și pe cei doi Heechee ocupându-se de treburile lor. Care treburi păreau a fi de natură pur turistică, dar cine putea fi sigur de ceva atunci când era vorba despre rasa asta? Nu stăteau de vorbă cu prea mulți oameni, deși erau mulți aceia care căscau gurile la ei. Mulțimea se dădea înapoi ca să le facă loc. Nici măcar atunci când McClune a întins mâna acuzator spre ei și a răcnit: „Priviți la întruparea răului! Priviți la creaturile infame care au adus moartea și flăcările iadului asupra celor care vă sunt dragi!” – nici măcar atunci Heechee-ii nu au avut vreo reacție. În vreme ce oamenii doar au mormăit între ei. Și au plecat mai departe.

Da, aceasta era o provocare reală. Aici se afla cel mai numeros public la care visase vreodată McClune. Dar nu reușea să citească pe chipurile lor dacă salvase fie și un singur suflet.

Poate, își zise McClune, problema stătea în structura mulțimii. Nu doar că era cel mai mare public în fața căruia predicase el, dar era și cel mai tânăr și mai sănătos. Nu se aflau pe acolo nici moșnegi dărâmați, nici infirmi, nici măcar o singură persoană care să dea semne că ar suferi de vreo boală debilitantă. În această privință se deosebeau complet de fosta congregație a lui McClune din Rantoul, unde cei tineri și zdraveni fugiseră spre biserici mai puțin deprimante, lăsându-l doar cu acei enoriași pentru care Ziua Judecății de Apoi putea veni în orice moment.

Dar nu-l deranja. El nu își evalua succesele și eșecurile din

viață în raport cu numărul sufletelor salvate, ci în funcție de efortul neostoit pe care îl depunea ca să le izbăvească. Însă și el era om; și el trebuia uneori să se plece în fața unor necesități omenești fundamentale. Așa că luă o pauză când setea și nevoia de a urina deveniră prea stringente.

În Barstow-ul acum asediat de refugiați, nevoile acestea nu puteau fi satisfăcute prea lesne. Găsi o soluție abia atunci când o zări pe Cară le Brun stând nervoasă în pragul studioului de arte marțiale. Erau toalete înăuntru, îi zise ea, toalete și dușuri și, evident, apă potabilă, dar toate costau. Așa că, dacă era de acord să aștepte la coadă împreună, îi va plăti ea intrarea. Se așeză alături de femeie. Aceasta îl măsură din cap până-n picioare.

— Ai salvat multe suflete, Părinte? îl întrebă le Brun pe un ton care sugera că nu mai putea ea de sufletele mântuite, dar se simțea obligată să facă ceva zgomot de formă.

El o ignoră. Dar femeia avea nevoie să vorbească cu cineva ca să uite de rușinea că era obligată să stea la coadă ca oamenii de rând. Și nu se lăsă ignorată.

— Ce zici de cutremurul de azi-noapte? Bineînțeles că știi ce l-a provocat.

McClune ridică din umeri. Nu-i plăcuse niciodată știința.

— Presupun că deplasarea unei falii tectonice.

— Nu și de data asta, spuse ea cu un aer de superioritate și un ton asemenea. Porcăria aia de tsunami l-a provocat. Mi-a explicat inteligența mea artificială. Zice că toată apa aia a comprimat toate crăpăturile solului din California și acum astea reduc cumva toată tensiunea acumulată.

— Aha! mormăi McClune, cu gândul la o latrină.

— Așa că s-ar putea să se mai producă tâmpenii dintr-astea, continuă femeia, parcă bucurându-se că poate împărtăși cuiva veștile proaste. Și asta nu e tot. Ai auzit că li se cam termină mâncarea?

McClune se ușurase la pisoarele de la studioul Tae Kwon De și își astâmpărase setea cu apă de la robinetul din toaleta bărbaților, dar tot se mai gândea la cele auzite.

Se termină mâncarea! Dar asta era absurd. Acum mâncarea nu se mai putea termina. Exista mereu din belșug; era un dat. Da, sigur, fuseseră vremuri când oamenii înfometați crescuseră

bacterii pe cărbuni scoși din mină, bacterii pe care apoi le presaseră, formând bucăți de materie comestibilă. Dar orice textură ar fi dat ei acelei materii, orice arome ar fi băgat în ea, avea în permanență gust de motorină.

Însă asta a fost pe vremuri. Asta a fost înainte de descoperirea Fabricilor de Hrană Heechee, orbitând printre cometele din Norul Oort ca să le asimileze carbonul, hidrogenul, oxigenul și nitrogenul (adică CHON, așa cum li se spune), pentru ca apoi să transforme aceste elemente în aproape toate felurile de mâncare imaginabile. Iar după aceea, nu a fost nevoie decât de un singur pas pentru reproiectarea lor în scopul utilizării de către pământeni. Astfel că acum pluteau pe apele oceanelor și își extrăgeau elementele din apă. Existau pretutindeni sute de asemenea fabrici, care furnizau în permanență hrana întregului glob! McClune văzuse imagini cu ele – în Golful Mexicului și în Marea Roșie, în largul coastelor Marocului și Chinei, oriunde exista suficientă materie organică pentru a le furniza necesarul de carbon și nitrogen care să se îmbine cu oxigenul și hidrogenul din apă. Evident că îi displăcuse profund ceea ce văzuse – un alt act diabolic al Heechee-ilor! —, dar nu exista dubiu că aceste fabrici ținuseră în viață cele douăsprezece miliarde de pământeni. Unul dintre enoriașii lui chiar lucrase într-una din ele înainte de a ieși la pensie și a se retrage la Rantoul. Îi povestise că treaba lui era să amestece CHON-ul brut cu oligoelementele, astfel încât produsul obținut să ofere consumatorului toate vitaminele și mineralele necesare. Fabrica plutitoare în care fusese angajat era ancorată în largul coastelor orașului Baja, California, și hrănea majoritatea locuitorilor din sud-vestul…

Și atunci i se lumină mintea. Baja! Da, sigur că da! Precis că tsunamiul care pustiise țărmurile Pacificului distrusese și Fabrica de Hrană de la Baja – probabil și pe cele de pe coasta Oregonului, din largul Insulelor Auletine și al țărmurilor Americii Centrale și din toate zonele afectate. Și, da, era foarte posibil ca, pentru prima dată într-o generație, să se fi ajuns la fundul sacului cu mâncare.

IV

Lui McClune i se cam făcuse foame atunci când socoti că lucrase suficient pe ziua respectivă. Și presupunea că îl arsese

serios și soarele. Dar se simțea aproximativ atât de fericit cât își permitea în general să fie.

Apoi, pentru ca ziua să-i fie și mai frumoasă, află și niște vești bune atunci când ajunse înapoi la baracă. Când intră pe ușa veche într-un concert de scârțâieli neplăcute și le văzu pe Cară le Brun și pe cele două fete îndopându-se dintr-o grămadă de pachete cu Hrană-CHON. Indiferent ce ar fi urmat să se întâmple, misiunea lui nu avea să fie periclitată din cauza inaniției.

— S-a terminat mâncarea? exclamă dispreţuitoare Ella. Normal că s-a terminat. Știam că se va întâmpla asta, așa că am făcut provizii din timp.

Le Brun avea și ea vești.

— Am vrut să iau niște interviuri la Lumea Cealaltă și am descoperit ceva. În locul ăla își petrec ziua Heechee-ii. Știți oferta aia pe care o fac?

Ella și Judy o știau, dar McClune habar nu avea.

— Ce ofertă?

— Nu știi? Of, la dracu'! zise ea înțelegând situația. Nu ai inteligență artificială, nu-i așa? E o chestie de *imigrație*, pricepi? Adică se oferă să ducă în Nucleu pe oricine își dorește asta. Singura problemă e că oferta nu-i valabilă decât pentru cei care au fost stocați, adică mai întâi trebuie să fie morți.

Reportera observă în sfârșit registrul emoțional desfășurat pe chipul lui McClune – nedumerire, apoi șoc, apoi furie fățișă.

— Hei, îi spuse ea, zâmbind împăciuitor, nu face fața asta! Afacerea de la Lumea Cealaltă e destul de ciudată, recunosc, dar parcă nu-i chiar foarte rea atunci când te gândești la alternative, ce zici?

Și se opri brusc, încruntându-se nedumerită, deoarece expresia de furie de pe chipul lui McClune se topise, înlocuită fiind de zâmbetul acela larg, plăcut, lipsit de sens.

— Rea? repetă el. O, nu, duduie le Brun, nu-i doar *rea.* Este complet diabolică și de o mie de ori am căzut în genunchi și m-am rugat ca aceia răspunzători să fiarbă cât e eternitatea de lungă într-un lac de flăcări în fundul Iadului.

Zâmbetul se lăți și mai mult, iar McClune se întoarse să plece. Cunoștea valoarea unei ieșiri dramatice din scenă, așa că trecu pe ușa rablagită fără să se oprească, fără o singură privire în urmă.

Amurgul era cald, iar adierea vântului blândă. McClune aruncă o privire spre mormanul de zdrențe al Heechee-ilor, îi trecu prin minte să le împrăștie în cele patru zări cu o lovitură puternică de picior, dar se lăsă păgubaș pentru că protestele stomacului îi sugerau că avea un proiect de importanță mult mai urgentă. Așa că se îndreptă către latrină.

În fond, un scaun bun era o binecuvântare. Așa că își făcu treaba pe îndelete. Când se întoarse la ceilalți, pe cer începuseră să apară stelele. Oamenilor li se părea drăguță această primă strălucire a serii. Pentru Orbis McClune stelele purtau stigmatul păcatului. Ele ademeniseră lumea în spațiu, deci și spre Heechee și întreaga lor păcătoșenie.

Dar stelele erau departe, iar pe lumea aceasta McClune se simțea aproape împăcat. Pe cât de împăcat putea fi un suflet chinuit ca al lui.

Dar starea acesta nu dură prea mult. Când împinse ușa și intră, o văzu pe Cară le Brun așezată în colțul încăperii, șoptind ceva cu inteligența artificială, dar cu ochii fixați asupra lui și cu o expresie preocupată. Încheie discuția, se ridică și se apropie de el, părând neașteptat de smerită. McClune intră instantaneu în defensivă. Nu-i plăceau surprizele și experiența îl învățase că rareori acestea prevesteau ceva bun.

Dar nu și de această dată.

— Hei, Orbis! îl salută ea, punându-și mâinile pe umerii lui.

McClune vru să se scuture de ele, dar femeia continuă repede:

— Ascultă, am pus-o pe Barb să te verifice. Îmi cer scuze dacă am spus ceva nepotrivit. N-am știut că soția ta a fost stocată în Lumea Cealaltă.

V

Soarele a fost la fel de puternic și în dimineața următoare. Cocoțat în echilibru precar pe bancă, la umbra statuii severe, McClune s-a simțit mai obosit decât cu o zi în urmă. Vocea i-a fost la fel de poruncitoare, amenințările și avertizările la fel de vibrante. Cu toate acestea, vechiul foc din inimă îi fusese înăbușit de nedorita amintire, de mult reprimata amintire a unei răni vechi… pe nume Rowena.

Rowena. Cea frumoasă. Cea cuminte. Cea… ei, da… cea

iubită… cel puțin cât de mult era în puterea lui Orbis McClune să iubească un alt muritor. Până când cuminţenia s-a transformat în nesupunere, iar Rowena a plătit cu viaţa pentru asta, dar nu a avut şi bună-cuviinţa să rămână definitiv moartă, ci a ajuns o durere permanentă în viaţa lui McClune.

Iar sursa acelei dureri feroce, neîntrerupte se afla chiar sub ochii lui, pe celălalt trotuar. Operatorii de la Lumea Cealaltă ajunseseră la maşina sfărâmată a Rowenei odată cu ambulanţa, la timp ca să-i capete consimţământul, rostit cu buzele ei de muribundă, şi să-i transforme personalitatea – să-i transforme *sufletul*! — în ceva la fel de tangibil ca un roi de electroni capturat într-o maşinărie. Aşa era şi în clipa de faţă. Aşa va fi mereu, câtă vreme va mai exista viaţă pe Pământ.

Vocea lui McClune se sparse chiar în mijlocul uneia dintre descrierile lui preferate a torturii eterne care îi aştepta pe damnaţi. Vreo doi dintre cei care pierdeau vremea căscând gurile la el începură să râdă, dar McClune îşi reveni urgent şi continuă ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. De fapt, gura lui continuă să rostească cuvinte, iar cuvintele se înlănţuiră în argumente coerente, pe care le enunţase de atât de multe ori în trecut.

Rowena nu ar fi putut face una ca asta.

Dovadă stătea întreaga ei viaţă. Tatăl ei fusese un cleric cu păreri aproape la fel de stricte ca ale lui McClune – suficient de stricte ca să-şi boteze fiica cu numele celei mai pure fecioare din lunga operă a lui Sir Walter Scott[31]; şi să insiste ca ea să-şi modeleze personalitatea după cea a personajului respectiv. Rowena fusese educată să fie soţia perfectă a începutului de secol optsprezece. Iar în primii trei ani din căsnicia lui McClune acelea au fost calităţile pe care ea le-a afişat, atât faţă de soţ, cât şi faţă de restul lumii.

Al patrulea an a adus dezastrul.

În tot acest timp, relata publicului său povestea plină de învăţăminte despre Matei, vameşul, cel care a devenit slujitor al Domnului, refuzând să mai colecteze monedă calpă şi alegând să se dedice răspândirii Cuvântului lui Dumnezeu… în tot acest timp, privirea lui era deasupra capetelor celor câţiva spectatori, aţintită asupra detestatei firme cu Lumea Cealaltă de peste

---

[31] Romanul *Ivanhoe* (n. tr.).

stradă. Acolo se afla Diavolul încarnat. Și își bătea joc de el. Rândul de bărbați și femei care așteptau să între era un afront. Cum puteau să nu știe că își condamnau sufletele la chinurile Iadului?

Rowena știuse. El însuși îi spusese chiar în clipa când aflase că ea stătea ore întregi pe net ca să vorbească pe furiș cu eretici și blasfematori, în vreme ce el era în birou, pregătindu-și următoarea predică despre Adevărul lui Dumnezeu. Iar lucrurile despre care discutau erau de neiertat. Drepturile femeilor! Avortul! Libertatea de gândire! Dar cel mai abominabil subiect fusese dragostea trupească dintre două femei, împinse de cea mai murdară poftă dintre toate!

O, cum se mai jurase Rowena că toate discuțiile acelea fuseseră pur teoretice, cum ea niciodată *nu făcuse* așa ceva, nici măcar nu se înscrisese pe listele electorale. Lucrurile acestea doar o *interesau,* nimic mai mult. Era doar *curioasă,* atâta tot. Iar atunci când el i-a spus unde ar putea să o ducă toate aceste curiozități, atunci când a amenințat-o că-i va demasca imoralitatea în fața enoriașilor chiar la slujba de duminică, ea s-a năpustit afară din casă, s-a urcat în mașină și a tăiat calea unui camion de marfă care mergea cu viteză mare. Accident sau intenție? Nu conta. Păcătuise. Iar oameni ca aceia de peste stradă o convinseseră să evite plata pentru păcatele sale, comițând unul și mai mare.

Și uite, acum în fața sediului Lumii Celeilalte erau înșirați vreo douăzeci de bărbați și femei ca să repete același păcat ireparabil.

McClune luă o hotărâre. Imediat ce își va duce fraza la capăt – sau imediat ce umbra statuii din spatele lui va ajunge la tufa micuță de pe marginea trotuarului – își va anunța publicul că predica s-a încheiat, va ieși din părculeț și va traversa strada ca să se ocupe de urgența de acolo. Mai întâi îi va mustra. Poate va reuși să-i îndemne pe spectatori să purceadă la îndreptățită distrugere a locului. Aceasta era soluția justă, își spuse el. Iar vina lui era că nu o făcuse mai devreme.

Acesta era planul. Care nu a putut fi pus în aplicare.

Nu a putut fi pus în aplicare, deoarece McClune se dezechilibră brusc. Și destul de tare.

Vocea lui interioară încercă să-l liniștească spunându-i că era

doar unul dintre cutremurele acelea micuțe. Dar chiar atunci își dădu seama că nu se mai putea ține absolut deloc pe picioare. Cutremurul acesta nu era deloc micuț. McClune se lăsă în genunchi și se apucă bine de spătarul băncii ca să nu cadă… dar căzu oricum. Căzu pe spate în iarba îngălbenită și se lovi cu capul de pământul sfărâmicios. I se întunecă vederea… dar nu atât de tare cât să nu mai poată vedea cum se apleacă peste el chipul solemn, din granit, al călugărului Junipero Serra, dărâmat și el de acest ultim cutremur… Iar chipul acela se apropia tot mai mult de al lui, ca și cum ar fi vrut să-i ofere sărutul morții.

Pentru că moartea îl aștepta acum. McClune nu mai avea nicio îndoială. Gândul acesta îl îngrozi, dar îl și umplu de bucurie, pentru că acum urma să-și întâlnească Creatorul și va primi recompensa Lui divină pentru o viață de serviciu credincios.

Cel puțin așa credea el că merită. Dar îl copleșise și groaza, deoarece cum ar putea un muritor să cunoască natura cumplitei judecăți a Domnului? îi ceru îndurare, nu printr-o rugăciune propriu-zisă, ci într-un strigăt fierbinte de implorare, pentru că atâta timp a mai avut înainte ca buzele acelea neînduplecate să se lipească de ale lui, într-o explozie fulgerătoare de durere cum nu mai cunoscuse.

Și după aceea nimic. Doar beznă.

VI

Dar când McClune deschise iar ochii – îi fusese teribil de greu să-și facă mușchii să-l asculte –, observă că nu îl săruta răposatul călugăr Junipero Serra. Ci un bătrân chel, cu barbă de culoarea ghimbirului. Aerul pe care îl sufla în gura lui Orbis McClune avea gust dezgustător de bere și de alte lucruri, mult mai rele.

— Hei! strigă McClune – mai bine spus, intenționă să strige, dar avu nevoie de trei sau patru încercări ca să se facă auzit. Hei!

Și apoi:

— Ce… crezi… tu… că… faci?

Câte un cuvânt scurt, rostit cu multă greutate.

Bătrânul nu păru să observe nimic neobișnuit. Se trase înapoi, cu o expresie mâhnită.

— Nici tu n-ai fost la ședința de instruire? Hristoase

atotputernice, care-i treaba cu voi!? Încercam să te resuscitez, așa cum ne-au învățat acolo, pricepi?

McClune era prea copleșit de rușinea apropierii fizice ca să-i mai pese de blasfemia din vorbele omului.

— Te-au… învățat… că… trebuie… să… mă… săruți?

Bătrânul păru jenat.

— Păi, da, dacă așa vrei să-i zici. E sărutul vieții, pricepi? Încercam să te fac să respiri din nou. Așa că la început am crezut că te-ai înecat sau cam așa ceva, pricepi?

Apoi adăugă, încercând să-l liniștească:

— Nu-ți face griji dacă nu-ți poți face trupul să te asculte din prima. Așa se întâmplă cu toată lumea. O să fie bine mai încolo.

McClune se încruntă, trecându-și limba peste buze, apoi, amintindu-și de sărutul acela scârbos, și le frecă apăsat cu dosul palmei. Dar și gestul acesta îi reuși abia după vreo două încercări. Apoi spuse răgușit:

— Explică, rogu-te.

Iritat, omul se uită urât la el:

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce crezi că e de explicat? Erau chiar vizavi atunci când monumentul a căzut peste tine, da? Așa că au ajuns imediat la tine înainte să te… să te strici prea tare.

— *Cine* era vizavi? *Cine* a ajuns la mine?

— Iisuse! gemu omul. Da' greu de cap mai ești. Ăia de la Lumea Cealaltă, cine altcineva? Ai fost stocat. Nu-i vezi acum pe recuperatorii lor că vin spre noi?

McClune îi vedea: niște femei tinere și drăguțe, în uniforme albastre și vesele. Dar McClune nu la ele se gândea. Avea altceva în minte, ceva ce părea a fi cel mai mare, cel mai înfricoșător, cel mai important gând din întreaga lui viață.

Orbis McClune trăise cu convingerea certă că moartea însemna judecată. Dacă îți trăiai viața așa cum dorea Dumnezeu, atunci erai recompensat. Dacă nu, erai pedepsit. Oricum ar fi fost, problema se rezolva imediat ce mureai.

Dar nu și în cazul acestei ne-morți veșnice, care nici moarte și nici viață nu era.

Gândul era nimicitor. Întreaga lui viață, McClune nu încetase să declare că va accepta orice i-ar pregăti Dumnezeu. Dar asta? Era *nedrept*!

În momentul acela i se adresă una dintre casierele de la Lumea Cealaltă. Vocea tinerei era la fel de veselă ca minijupa albastră.

— Bună dimineața, domnule… mmm… McClune! Sunt convinsă că v-ați dat deja seama că trupul dumneavoastră organic a decedat, ca urmare a unui accident din lumea organică. Lumea Cealaltă vă oferă cele mai sincere condoleanțe pentru pierderea suferită. Deși nu se poate vorbi despre o pierdere reală, din moment ce ați fost stocat.

Zâmbi, făcând gropițe drăgălașe în obraji, și trecu repede la alt subiect:

— Cum doriți să plătiți, domnule McClune? Acceptăm debitul direct și cardurile de credit.

Luat prin surprindere, Orbis spuse:

— N-am carduri.

— Nicio problemă, domnule McClune! Vă aranjăm cu plăcere transferul de fonduri din conturile dumneavoastră de economii…

McClune cătina din cap.

— …sau puteți să executați o garanție pe casa sau proprietatea dumneavoastră…

McClune clătina în continuare din cap.

Tânăra se încruntă.

— Sau poate aveți o poliță de asigurare? Nu? Ei bine, vă acceptăm bijuteriile, obiectele de artă, orice lucruri de valoare, evident, după ce vor fi evaluate de experții noștri.

Orbis spuse:

— Îmi pare rău, dar n-am așa ceva. N-am absolut nimic. Sunt sărac lipit pământului.

Tânăra păru dezamăgită.

— Of, domnule McClune! exclamă ea. Ce păcat! Mă tem că, în situația aceasta, Lumea Cealaltă va fi nevoită să accepte oferte de la terți, pentru a-și proteja interesele.

Nu mai era veselă. De fapt, expresia de pe chipul ei se făcuse nemiloasă. Iar lui McClune nu-i plăcea ce auzea.

— Despre ce vorbești? vru el să știe. Crezi că mă puteți vinde oricui aveți voi chef?

— O, nu! recunoscu tânăra. Așa ceva ar fi ilegal în aproape toate jurisdicțiile. Dar nu aceasta este problema, nu credeți? Hardware-ul în care am stocat programul dumneavoastră este proprietatea exclusivă a Lumii Celeilalte. Și, la fel ca oricare alt

bun, poate fi vândut pe piața liberă.

Și ridică ușor din umeri cu un gest fermecător.

— Probabil că vi se va părea neplăcut faptul că mintea dumneavoastră stocată își va urma hardware-ul. Însă aceasta nu este problema companiei.

Se întrerupse și-i aruncă o privire compătimitoare.

— Să știți, îi mărturisi ea, că partea asta din slujba mea mi se pare nesuferită, dar ce pot să fac?

— Ai putea să mă închizi, îi spuse el.

Tânăra păru șocată.

— O, nu, domnule McClune! Dacă aș face una ca asta, s-ar micșora valoarea acțiunilor deținute de companie și nu le-ar plăcea deloc.

Scutură hotărâtă din cap.

— Nu, domnule McClune, nu aveți altă soluție decât să încercați să vă descurcați cum puteți. Cerule! Nu credeți că datorați puțină recunoștință celor de la Lumea Cealaltă? Fără ei acum ați fi *mort.*

Și timpul a trecut. Poate minute. Sau poate zile sau săptămâni. Orbis McClune nu avea cum să îl măsoare și nimic cu care să îl compare. Așa a început el să învețe regulile noii sale existențe. Mai întâi a învățat cum să-și miște părțile (inexistente) ale trupului prin spațiul de gigabiți unde-l repartizaseră blestemații ăia de la Lumea Cealaltă. Adică, după ce va fi terminat toate exercițiile, va putea să meargă și să vorbească. Avea și cu cine să vorbească, pentru că el și bețivanul bătrân nu erau singurii stocați în mașinăria aceea. Mai erau zeci de oameni acolo, poate chiar mai mulți. Și și-a dat seama că toți aveau un singur lucru în comun. Niciunul nu era suficient de talentat într-un fel sau altul pentru a fi ușor vandabil.

Da, sigur, au existat câteva sondaje. Un bărbat mai în vârstă, încă organic, își trimisese un doppel[32] în eigenspațiul cu mărfurile disponibile ale Lumii Celeilalte ca să-i găsească un valet. Prin „valet” înțelegea un servitor care, printre altele, avea obligația să îl spele, să îl hrănească și să îl schimbe, deoarece el nu mai putea face niciunul dintre aceste lucruri. Potențialul client a ajuns foarte repede la concluzia că Orbis McClune nu

[32] *Doppel* în lb. germ. în orig. - „duplicat” (n. tr.).

era potrivit din punct de vedere temperamental pentru această slujbă. A mai fost și o femeie care nu spunea exact ce caută, dar care i-a aruncat o singură privire, s-a răstit „În niciun caz el!” și a plecat.

Cel care spunea că îl reprezintă pe un anume domn Santos-Smith nu a părut mai încurajator. Și nici nu a vrut să spună cine era domnul Santos-Smith. Doar s-a uitat dezgustat în jur, la camera goală pe care cu greu reușise să și-o genereze Orbis – celor care trăiau din mila acționarilor de la Lumea Cealaltă nu le era îngăduită risipa – și și-a început interogatoriul. Știa Orbis cum să conducă o navă spațială? Era el în stare să opereze echipamentele de penetrare în găurile negre? Măcar era înzestrat cu ceva abilități tehnice? Și când toate răspunsurile fuseseră „nu”, își închise cu un gest nervos micuța servietă neagră și plecă fără să mai spună vreun alt cuvânt.

De aceea a fost cu atât mai surprinzător când, la scurtă vreme după episodul acesta, a apărut domnul Santos-Smith în persoană. Era un individ slab, livid, fără o vârstă anume. I-a zis:

— Poți să-mi spui Wan. Vreau să-ți pun o singură întrebare. Ce părere ai despre Heechee?

Asta l-a luat complet prin surprindere pe Orbis. De multă, foarte multă vreme, nu mai voise cineva să afle părerea lui pe această temă. Trase aer adânc în piept.

— Heechee-ii, spuse el, reprezintă cea mai mare tragedie pentru rasa omenească. Ar trebui să ardă pe vecie în focul Iadului. Îi urăsc din tot sufletul! Îmi doresc să-i văd morți pe toți până la ultimul și…

Wan a ridicat o mână, oprindu-l.

— Suficient! Slujba e a ta.

Orbis se încruntă.

— Ce fel de slujbă?

— Trebuie să mă ajuți să recuperez ceva ce au furat ei de la mine. Deocamdată însă, adăugă el cu degetele pe un touchpad de la centură, nu e cazul să facem risipă inutilă de energie. Așa că, dacă nu te deranjează, am să te închid pentru o perioadă. De fapt, am să te închid și dacă te deranjează.

12 PATERNITATE

I

Da, veștile venite de pe Pământ erau înfiorătoare: zeci de milioane de morți, mari metropole distruse definitiv. Mai mult decât erau capabili să asimileze Estrella și Stan. Estrella a plâns. Stan a stat șocat și mut în fața ecranului. Au trecut multe minute până să fie capabili să spună ceva. Iar apoi au vorbit ore în șir, Au vorbit iar și iar. Descoperind noi și noi modalități prin care să-și exprime stupoarea, furia fără adresă, durerea.

După aceea, când Estrella s-a dus la culcare, Stan și-a adus aminte și cealaltă veste complet neașteptată, cea pe care i-o dăduse ea. Schimba totul. Se obișnuise cu îndeletnicirea plăcută a sexului după câte o zi plină. Dar niciodată nu-i trecuse prin cap că ar putea deveni tată. („Dumnezeule, Strella, dar tu nu-ți faci injecțiile?” „La care injecții te referi, Stan? În caz că n-ai știut, îți zic eu acum că virginele n-au nevoie de injecții contraceptive, iar eu asta eram, o virgină. Mai ții minte? Mă rog, am fost virgină până cu puțin înainte de plecarea de pe Poartă.”)

Și mai rău i se părea că sarcina Estrellei nu era decât o posibilitate. Dar cât de *posibilă* era posibilitatea asta, Stan nu-și putea da seama, iar asta era cel mai rău. Dacă nu avea de ales, se putea obișnui cu ideea că va deveni tată. Se putea obișnui și cu ideea că nu va avea niciodată copii – cu asta se putea obișnui mai ușor. Dar nesiguranța îl omora.

Estrella nu-i era de niciun ajutor.

— Precis că există teste de sarcină, Stan. Tu nici măcar nu trebuie să faci vreunul de fertilitate. Dacă ești activ din punct de vedere sexual, toaleta îți verifică urina de fiecare dată când îți faci treaba mică. Ai o toaletă din aia cu tine, Stan? Nu? Păcat.

Stan reuși să găsească un pai de care să se agațe.

— Ia stai puțin, Heechee-ii ar trebui să fie în stare să spună dacă ești sau nu gravidă, nu crezi?

Tânăra îi aruncă o privire de infinită indulgență, care ascunde de obicei o stare de infinită exasperare.

— Poate nu ți-ai dat încă seama, Stan, dar Heechee-ii sunt o specie total diferită de a noastră.

El insista:

— Atunci ce zici de doctorul von Psiho? El ar trebui să se

priceapă la chestii din astea.

— Dar el nici măcar nu-i organic, Stan!

Estrella se întrerupse, se gândi puțin, apoi adăugă pe un ton șovăitor:

— Cred că am putea face o încercare. Am să iau legătura cu… hm… cu institutul.

Când s-a întors din încăperea cu ecrane, i-a spus:

— Ne-au cerut să ne ducem noi acolo. Von Psiho ne așteaptă.

Stan nu i-a arătat că se bucură. Nu i-a spus nici măcar „Ți-am zis eu”, pentru că în timpul cât ea discutase cu institutul, el începuse să se gândească la celălalt lucru aflat din blestemata aia de experiență cu mașina de vise. Anume că Estrella credea că el e un amant de toată jena.

Dar, stai așa! Cine era ea să-l judece? Înaintea lui făcuse chestia cu un singur tip, dobitocul ăla de pe Poartă… cum îl chema?… Montefiore. Gras, zgomotos și nespălat – oare Estrella credea că *ăla* făcea sex mai bine decât el.

Atât de cufundat era Stan în gândurile astea negre, încât nici n-o auzi cum îl strigă din pragul ușii. Se duse la ea și tânăra îl privi curioasă.

— Te simți bine? îl întrebă ea.

Ridică ursuz din umeri.

— De de să nu mă simt? Hai să mergem!

Pe drumul spre locul acela pe care hotărâseră să-l numească „institutul”, fără să le pese ce nume aveau Heechee-ii pentru el, Stan nu uită cu totul de gândurile acelea deprimante, ci doar le împinse undeva, mai spre fundul minții.

Au ajuns acolo fără probleme. Achiever prefera să meargă pe la suprafață atunci când avea treburi acolo, dar Achiever nu prea era cu mințile la el. Salt le spusese că există un drum mai scurt. Așa că au mers unul sau doi kilometri prin subteran într-unul din vehiculele alea cu trei roți. Apoi au urcat o rampă și au ajuns într-un apartament mare, mobilat cam ca sala principală de pe nava care îi adusese aici. Camerele erau pline cu stinghii, ecrane și pupitre. Dar fără vreun obiect care să-ți dea senzația că te-ai afla într-un spital – așa cum credeau Stan și Estrella că ar trebui să arate un spital. Tavanul era scund. Nu existau ferestre, iar lumina plăcută ieșea din pereți. Vreo cincisprezece, douăzeci de Heechee se agitau pe acolo: plecau, veneau,

discutau, mâncau, molfăiau niște chestii cu aspect de ciuperci din castroane argintii, lucrau la ecranele lor sau pur și simplu moțăiau.

Dar printre ei se afla și un om.

Care stătea de vorbă cu o femelă Heechee, pe care Stan o recunoscu imediat: Salt. Bărbatul ridică ochii, îi observă și se lumină la față de plăcere.

— Dragii mei prieteni, exclamă Sigfrid von Psiho, îndreptându-se spre ei – fără să le întindă mâna (cum să strângi mâna unei imagini virtuale?), dar evident bucuros să îi vadă. Vă promit că nu va dura mult. Estrella, tu du-te cu Catenary (adică o femelă Heechee care plutea în apropiere). Vin și eu într-o clipă.

Estrella oftă, întinse buzele la Stan ca să o sărute și făcu ce i se spusese. Stan o urmări cu privirea și îl auzi pe von Psiho:

— Ai putea să te duci și tu dacă vrei, Stan. Dar prezența ta nu-i necesară. Nu se întâmplă nimic grav acolo; îi voi pune doar câteva întrebări mai stânjenitoare.

Se întoarse spre Salt, care aștepta tăcută alături.

— Salt îți va aduce orice dorești. Ți-e foame?

Stan clătină din cap.

— Nu, mersi. Cred că mi s-a cam tăiat de mâncarea Heechee.

Von Psiho mai zăbovi puțin.

— Asta reprezintă o problemă, Stan? Uite ce zic eu: acum e nevoie de mine înăuntru, dar o să discutăm situația atunci când termin. Între timp, Salt se va ocupa de tine.

Care evident că se achită cu brio de această sarcină. Îl conduse la o stinghie, între furcile căreia cineva deja pusese o pernă, acționă o măsuță care se ridică până la nivelul lui, puse pe măsuță un castron argintiu plin cu niște chestii care semănau cu bucățelele de mucegai de pe pereții băii lui din Istanbul.

— Nu pot ofer parteneri de conversație decât pe mine, spuse Salt, că nimeni de aici nu vorbește limba ta, deși unii vin să le traduc eu. Până atunci, poftim.

Și-i făcu un semn spre castronul argintiu.

Stan aruncă o privire scârbită la bucățelele cu aspect de mucegai și clătină din cap.

— Nu prea cred.

— Nu face rău, insistă ea. Doctor von Psiho făcut teste și zice că bun.

Se uită la niște Heechee, care se apropiau cu timiditate de ei.

— Ah! Alții acum vrut să spună că pare rău pentru tragedia cumplită de pe planeta ta natală.

Și i-au spus cât de rău le părea. I-au spus pe larg, unul după altul. Salt încerca să traducă cât mai bine. Uneori vorbele lor exprimau un sentiment de compătimire sinceră – „dorință profundă specia ta nu trecut prin incident nefericit”. Cel mai adesea, însă, și în mod bizar, păreau a-și cere scuze pentru propria lor nepricepere. „Regret complet și sincer incapacitatea noastră de a preveni sau minimaliza cumva evenimentul menționat”; și, de asemenea, „la început crezut că eveniment menționat tipic pentru barbarie de mult dispăruților Asasini, idee greșită din păcate transmisă ție.” Și cu toate că, din politețe, Stan se strădui să îndure chestia asta cât de mult i-a fost omenește posibil, a venit și momentul când a rugat-o pe Salt să îi facă să înceteze.

— Cantitate prea mare din același lucru? își dădu ea cu părerea. Da. Probabil așa este. Stai, rog.

Își ridică brațele slăbănoage deasupra capului ca să capteze atenția celorlalți. Apoi li se adresă în deja cunoscutele șuierături, gemete și vaiete ale dialectelor Heechee. Părea că are succes. Numeroșii binevoitori se mai foiră o clipă pe acolo, apoi porniră înapoi la treburile lor.

— Mai bine acum? se interesă Salt.

— O, da, spuse el recunoscător. Frumos din partea pacienților ăstora să se intereseze… pacienți sunt, nu-i așa? Sau sunt doctori?

— Nici așa și nici așa, zise ea pe un ton hotărât. Persoane aici pentru ameliorare doar stau aici până recapătă…

Se opri, căută cuvântul, îl găsi și i-l transmise cu mândrie:

— …gracilitatea.

Dacă intenționase să-l impresioneze pe Stan cu bogăția vocabularului ei, reușise întru totul.

— M-ai prins, recunoscu el. Ce-i aia?

Îi răspunse mulțumită de sine:

— Cuvânt vostru *gracilitate* înseamnă stare normală pentru persoane din specia noastră. Persoane de aici lipsă de așa ceva. Exemplu. Persoană de acolo, spate la noi, poate că doarme. Numele lui Permeabil. Vârsta lui mare și curând ajunge Minte Stocată, dar înainte trebuie rezolvat câteva probleme. Lângă el,

Turbidity[33]; și lângă perete, Inverse Square – femela vorbit cu tine, amintești?

Vorbit de mâhnire la pierdere mare suferită de specia ta. Aici lipsă mare de gracilitate. Inverse Square spus cuvinte deloc adevărate. Turbidity promis la colegi că va executa act de anume natură. Dar nu ținut promisiune, deși niciun impediment.

— Zici că niciunul nu-i doctor?

— Absolut niciunul, îi confirmă ea. Singur membru din clasa la care tu spui „doctori” prezent pe Planeta Împădurită a Stelei Bătrâne și Calde Douăzeci-și-Patru este simulare de om Sigfrid von Psiho, care „tratează” oameni, nu contează cât ocupat cu altele.

Stan oftă, nemaidorind să descifreze ce își închipuia această Heechee că ar fi fost clinica respectivă. Așa că se mulțumi să spună doar:

— Da, este o persoană foarte amabilă.

— Suntem de acord, da.

— Și știu că este ocupat. Frumos din partea lui să vină special pentru noi.

— Nu special, îl contrazise Salt politicoasă. Aici cu treabă pentru altă persoană-om și simulare.

Nedumerit, Stan se scărpină în cap. Se întoarse să o privească în ochi.

— Salt, sunt momente când nu pricep deloc ce naiba vrei să spui, îi mărturisi el. Mai exact, de ce era von Psiho aici?

Ea își ceru scuze cu un fâlfâit de degete.

— Nu știut *exact* de ce, dar, general, prezență von Psiho în legătură cu două persoane: una, femelă-om, Gelle-Klara Moynlin; a doua, simulare femelă-om, Hypatia. Ai cunoștință de aceste persoane?

— Am auzit de Moynlin, firește, spuse Stan. Toată lumea știe cine e. A fost iubita lui Robinette Broadhead. Are o grămadă de bani. Ce caută aici?

— Amintești discuție precedentă, Stan? Moynlin adusă aici de simulare von Psiho pentru îmbunătățire gracilitate. Gracilitate pierdută când mare catastrofă pe planeta ta. Amintești și asta?

Continuă, privind peste umărul lui:

— Nu nevoie în acest moment de continuat discuție pentru

---

[33] *Turbidity* - „Nebulozitate”; *Inverse Square* - „Pătratul Invers”, în lb. engl. în orig. (n. red.).

trecut timpul mai repede. Estrella, iubită fără încetare de tine, revine acum.

Stan se întoarse și, da, Estrella venea către el, cu brațele întinse și cu o expresie deopotrivă fericită și puțin speriată pe chip.

— Este adevărat, iubi, îl anunță ea. O să avem un copil.

Chiar dacă Stan avusese încredere totală în bănuielile ei, vorbele astea îl izbiră drept în moalele capului, de parcă realitatea devenise și mai reală acum, când o aflaseră și alții.

— Corect, spuse von Psiho, radiind de mulțumire. Estimez că embrionul are cam treizeci și cinci de zile și, din câte am putut observa, este în perfectă stare de sănătate. Dar, desigur, eu sunt înainte de toate psihanalist, nu ginecolog sau generalist. Trebuie să o vadă și un ginecolog destul de curând. Din fericire, Klara cunoaște pe cineva – presupun că știți cine este Klara? Gelle-Klara Moynlin? Multe acțiuni caritabile?

Acum Stan răspunse doar:

— Da.

— De ceva vreme Klara finanțează un program de relocare pentru femeile cu probleme. Le plătește drumul până în Nucleu și e convinsă că, nu demult, printre ele a fost și o doctoriță de obstetrică-ginecologie. Mintea navei ei verifică acum.

— Foarte amabil din partea ei – a lor, spuse Stan, luat pe moment prin surprindere de ideea că trebuia să dai bani ca să ajungi în Nucleu.

— E drăguță, îi zise Estrella. Puțin cam agitată, dar, cu toate problemele pe care le are, nu poți s-o învinovățești. Știi că mi-a ținut de urât cât timp pregătea von Psiho… aia… procedura?

— Așa a fost, confirmă von Psiho. Și încă ceva. I-am spus că v-ați săturat de mâncarea Heechee. Așa că v-a invitat pe amândoi să luați prânzul cu ea.

Apartamentul lui Gelle-Klara Moynlin nu se afla chiar în „institut”, dar era foarte aproape. La ușă îi aștepta o femeie cu păr și ochi negri, cu un colier de rubine la gât și o robă care-i lăsa un umăr dezgolit.

— Bine ați venit, le spuse ea, pe un ton ce părea a sugera contrariul. Eu sunt Hypatia. Doamna doctor Moynlin vă așteaptă pe terasă.

Ușa din spatele ei se deschise fără ca Hypatia să atingă ceva.

De fapt, își zise Stan, nici nu putea să atingă din moment ce era doar o minte imaterială. Dar se dădu la o parte ca să-i lase să între.

Cum pășiră înăuntru, se opriră amândoi șocați, cu gurile căscate.

— Scaune! șopti Stan cu evlavie.

Iar Estrella adăugă:

— Uite, o masă adevărată!

Dar erau mult mai multe lucruri uluitoare. Podeaua era pardosită cu marmură, peste care fuseseră întinse mochete groase. Pe pereți erau rafturi, unele pline cu ceșcuțe drăguțe și bibelouri, altele cu cărți reale, din hârtie adevărată, tipărită cu tuș. Într-un șemineu adevărat ardea un foc adevărat dintr-un buștean uriaș și adevărat. În fața acestuia era o sofa mare cât pentru o familie întreagă – ba chiar, își zise Stan, destul de mare pentru conceperea uneia, într-un mod mult mai confortabil decât o făcuseră el și Estrella.

Hypatia se înșelase cu privire la locul unde se afla stăpâna ei. Gelle-Klara Moynlin nu era pe terasa întinsă și plină cu flori din capătul camerei. Ci stătea în picioare lângă sofa, cu una din cărțile acelea vetuste în mâini.

— Bună ziua din nou, Estrella! îi spuse ea. Iar tu trebuie să fii Stan.

Au făcut cunoștință. Mâna ei era caldă și fermă și îi mai strânse o dată mâna lui Stan înainte de a-i da drumul. Dar ceva nu era în regulă cu tot acest tablou. Tânărul știa cum arată Gelle-Klara Moynlin; toată lumea știa cum arată. Sprâncenele acestei femei erau așa cum trebuiau să fie: negre și groase, iar trăsăturile erau aceleași pe care el le văzuse de atâtea ori în mii de reportaje virtuale – *Gelle-Klara Moynlin salvată din gaura neagră, Gelle-Klara Moynlin finanțează un proiect de 10 000 de case pentru săraci, Gelle-Klara Moynlin votată șase ani la rând drept cea mai cunoscută femeie din Galaxie.* Însă această ediție a lui Gelle-Klara Moynlin era mai în vârstă și mai corpolentă decât ce văzuse el în reportaje. Ceea ce însemna nu atât că trecuse multă vreme de atunci, ci mai ales că ea încetase să facă eforturi pentru a ascunde efectele trecerii timpului. Și, în ciuda expresiei de prietenie așternută pe chip, nu-și putea masca tristețea.

Dar făcea eforturi.

— Luați loc, îi invită ea, adăugând atunci când o observă pe Estrella cum aruncă priviri furișe spre camera de alături. Sau preferați mai întâi să faceți turul apartamentului?

În realitate, Stan ar fi preferat (și mai întâi, și mai la urmă) să treacă direct la prânzul promis – la prânzul cu *mâncare pentru oameni* –, dar atunci când văzu cum arată baia Klarei (cadă, jacuzzi, duș cu douăsprezece capete care nu lăsa neudată nicio parte din anatomia persoanei) și dressingul (trei oglinzi uriașe deasupra rafturilor cu parfumuri și prafuri pe care Klara nu se mai obosea să le folosească) și, mai ales, dormitorul, aproape că uită cu totul de mâncare. Patul era din cele cu baldachin. Și mare cât pentru o orgie, deși lui Stan i se părea că stăpâna lui nu avea de gând să-l împartă prea curând cu altcineva.

Toate acestea demonstrează ce poţi face atunci când ai la dispoziție fonduri nelimitate, își spuse el, incapabil să reziste unei înțepături de invidie.

Dacă Estrella era de aceeași părere cu el, se pricepea să și-o ascundă mai bine.

— Îmi dai voie? se rugă ea.

Și, atunci când Klara dădu din cap amabilă, tânăra se urcă pe pat și începu să sară ca o fetiță.

Klara zâmbea de-a binelea.

— Tu ce spui, Stan? îl întrebă ea. Vrei să încerci și tu patul?

Tânărul clătină din cap. De fapt, cam voia, dar nu cu posesoarea lui de față. Acesta îl studie câteva clipe, apoi îl surprinse cu o bătaie ușoară pe umăr.

— Ei, cu asta se încheie turul nostru. Haideți să luăm prânzul, ce ziceți? Numai că, adăugă ea întorcându-se în camera unde se afla masa, cred că trebuie să vă avertizez. Hypatia este o bucătăreasă foarte bună, dar are nevoie de materiile prime din care să pregătească excelenta ei mâncare. Deocamdată este limitată de ceea ce produc Heechee-ii în materie de alimente pentru oameni și mă tem că încă nu le-a prins șpilul.

II

Klara nu se înșela. Nu prinseseră niciun șpil. *Mise-en-place*-ul era admirabil: vase din cristal, cuțite și furculițe din aur, farfurii cu margini poleite, toate așezate pe o față de masă din damasc alb ca zăpada. Mâncarea nu a fost admirabilă. Omleta cu brânză a lui Stan a fost cauciucată, cu gust vag de chimicale. Plăcinta

cu mere de la desert a avut un gust puternic de varză murată. Mintea navei a stat în capul mesei, urmărind roboțeii pe roți care le aduceau felurile de mâncare. Apoi s-a șters fără vreo explicație.

— Hypatia postește, le șopti Klara oaspeților ei.

Dar lui Stan nu i se păruse că postește, ci mai degrabă că e cam țicnită.

— Totuși, îi spuse el Estrellei pe drumul înapoi spre casă, a fost o pauză bine-venită de la baliga Heechee.

— Klara a zis că Hypatia ne va face de mâncare de câte ori vom dori, nu trebuie decât să-i spunem.

— Foarte drăguț din partea ei, zise Stan, gândindu-se cât de drăguț ar fi dacă și mâncarea ar fi fost mai bună.

— Dar *este* drăguță. Klara. La ea mă refer. M-a întrebat dacă aș vrea să-mi repar fața. Zice că nu doare. Ea și-a făcut operații estetice mult mai mari.

— Și tu ce i-ai răspuns? o întrebă Stan.

— Tu vrei să mă repar?

— Nu, la naiba! zise Stan pe loc, deși nici măcar nu se gândise vreodată la asta. Dar știu că are ceva tupeu de-și permite să-ți vorbească așa.

— O, dar nu a vrut să fie rea cu mine, Stan. A fost foarte amabilă. E chiar foarte drăguță, mai ales dacă stai să te gândești prin câte întâmplări a trecut, spuse Estrella.

Apoi trebui să-i explice care fuseseră respectivele întâmplări. Stan se văzu nevoit să admită că așa ceva era rău pentru oricine. Același val gigantic care depopulase California răsese de pe fața Pământului și Raiwea, insula particulară a Klarei, din Marea Sudului. Evacuarea promptă a făcut să nu se piardă nicio viață, dar nu mai rămăsese nimic din comunitatea micuță ce reprezentase cel mai important lucru din viața Klarei.

— Ăsta-i motivul pentru care a venit aici, adăugă Estrella. E deprimată. Von Psiho zice că s-a gândit chiar să se stocheze, dar mai zice că ea nu consideră asta o stocare a minții, ci o consideră moarte pur și simplu.

— Aha… sună replica lui Stan.

În mod clar, viața putea avea nefericirile ei, chiar dacă dispuneai de fonduri nelimitate. Apoi tânărul observă că Estrella se încruntase.

— S-a întâmplat ceva?

Fata ridică din umeri și zise:

— Nu, iubi. Nu-i nimic. Dar vreau să te întreb: ai auzit vreodată de un tip cu numele Wan?

Stan se gândi puțin, apoi răspunse:

— Nu știu. Poate. Cine e?

— Asta nu știu, mărturisi tânăra. I-am auzit pe Klara și pe von Psiho vorbind despre el în timp ce pregăteau procedura pentru mine. Nu păreau a-l îndrăgi prea tare.

Apoi zâmbi și schimbă subiectul.

— Spune, vrei să știi ce teste mi-a făcut von Psiho?

— Cred că da. Te-a pus să faci pipi într-o sticlă?

— Nici vorbă, râse ea. A fost mult mai simplu. Știi că e doar un punct?

— Cine? Von Psiho? Cum adică e doar un punct?

— Exact cum îți spun. Nu are nicio dimensiune. După ce m-a întrebat ce a avut de întrebat, s-a băgat în mine ca să se uite ce-i acolo. Și a văzut embrionul, Stan! Copilul nostru! Deși acum nu arată ca un copil.

Informațiile veneau în șuvoi prea rapid.

— Stai puțin! Cum adică *s-a băgat în tine*? Cum a făcut-o?

— Pur și simplu, Stan.

Estrella căscă și schimbă iarăși subiectul.

— Știi ceva? Păcat că nu i-am cerut cu împrumut sofaua aia pentru câteva ore.

— Da, zise el, cu mintea aiurea, sigur. Păcat.

Dar nu la sofa se gândea el, pentru că avea alte lucruri la care să reflecteze. Și așa de profund reflecta el, că nici nu băgă de seamă că ajunseseră acasă până când nu-i dădu Estrella un ghiont.

Încercau să se hotărască dacă să ia legătura cu Hypatia și să-i ceară să le pregătească o ultimă masă, când se auzi soneria de la ușă.

Stan deschise și rămase cu gura căscată văzând-o chiar pe Hypatia în prag, urmată de doi Heechee care ghidau niște paleți motorizați.

— Cu complimentele doamnei Moynlin, îi anunță ea. Tocmai a primit mobilă nouă de pe Pământ și se întreabă dacă acestea vă sunt de folos.

Stan și Estrella îi urmăriră pe cei doi Heechee ducând lucrurile în casă și încă dinainte de a le despacheta și așeza la locurile

lor, tinerii observară că primiseră patul cu baldachin, cu așternuturi trandafirii, ce păreau a fi fost confecționate din mătase pură. După ce patul a fost instalat și pregătit cu mare artă, Estrella îi conduse pe musafiri la ușă.

— Mulțumește-i Klarei din partea noastră, îi zise ea Hypatiei. Acum nu vreau decât să încercăm patul.

Și l-au încercat. S-a dovedit mulțumitor în toate privințele, iar Stan nu a fost deloc stângaci, nici după părerea Estrellei și nici după a lui. Au adormit într-un sfârșit, el ținând-o pe Estrella în brațe, iar totul era cum nu se poate mai bine pe Planeta Împădurită a Stelei Bătrâne și Calde Douăzeci-și-Patru.

13 BUCĂTARUL ÎN NUCLEU

I

După ce l-am lăsat pe celălalt Marc Antoniu să-mi facă treaba pe Roată, am plecat într-adevăr în Nucleu, unde, o vreme, mi-am văzut de meseria mea. Nu m-am grăbit, dar înainte de sfârșitul primei zile măsurate în timp organic, îmi rezolvasem cam toate obligațiile.

Să vă explic ceva. Deși folosesc cuvântul „obligații” (din lipsă de altul mai bun), implicațiile lui sunt altele. Tot ce am făcut eu acolo a fost în întregime benevol. Am plecat de pe Roată pentru că așa am vrut eu, pentru că devenisem de prisos acolo. Și nu mi s-a stabilit nicio „obligație” în Nucleu. Cum ar fi fost posibil? Cine din Nucleu (sau de oriunde altundeva) ar fi avut autoritatea necesară pentru a-mi repartiza sarcini?

Nu. Am făcut ce am făcut dintr-un singur motiv: nu sunt programat să trândăvesc.

Din moment ce principala mea funcție este aceea de masterchef, am început să-mi studiez potențiala clientelă. Asta a fost destul de ușor. Nu a trebuit decât să fac un recensământ al tuturor oamenilor din Nucleu, apoi să-i întreb sau să le deduc preferințele culinare. Nu erau prea mulți oameni acolo – în jur de o mie cinci sute atunci când am venit eu, mai puțin de zece mii după primele zile. După standardele organice, unii dintre acei imigranți erau oarecum celebri: doi foști vicepreședinți ai Statelor Unite, câteva vedete, chiar și Gelle-Klara Moynlin, pe vremuri cea mai bogată femeie din galaxie. (Și rămăsese cea mai bogată, cu toate că își donase mare parte din avere atunci

când se hotărâse să vină în Nucleu.) În orice caz, cei faimoși și bogați nu s-au bucurat de tratament preferențial din partea mea. I-am tratat la fel ca pe ultimul dintre necunoscuți. Adică le-am oferit tot ce eram eu în stare.

Adică ce credeam că ar prefera fiecare să mănânce. La început mi-a fost lesne să pregătesc fiecăruia meniurile tradiționale: cârnați în budincă Yorkshire și brânză Stilton pentru britanici; diferite curry-uri și câteva feluri de gogoși cu smântână sau caramel pentru cei din subcontinentul indian; dim sum și mai multe feluri principale pentru chinezi (clești de rac umpluți, rață Peking la cuptor, meduze, vită la grătar, țipar brezat și așa mai departe). Am localizat o colonie grecească pe Planeta Ghețarului Cețos, cărora le-am pregătit mai întâi un aperitiv delicios din limbă, tartine cu brânză și măsline kalamata, urmat de ciorba lor dreasă cu ouă și lămâie care se pare că le place atât de mult. Felul principal era de obicei carne de miel, gătită într-un fel sau altul. Pe Planeta Împădurită a Stelei Bătrâne și Calde Douăzeci-și-Patru era un singur băiat din Turcia – unicul meu client turc, din câte îmi puteam da seama. Dar mi-a creat o groază de probleme. I-am făcut la început niște yaprak dolma și un picior de miel la cuptor, căruia ei îi zice „kuzu tandir”. Dar, din nu știu care motiv, și-a pierdut cunoștința, așa că n-am mai apucat să aflu dacă mâncarea mea i-a plăcut sau nu. El a fost în pierdere. Să se considere norocos dacă o să mai capete măcar un sandvici cu unt de arahide și gem. Așa îi trebuie.

În același timp, mă ocupam și de cealaltă treabă importantă.

V-ați putea întreba de ce nu am pomenit despre ea din capul locului, din moment ce, în anumite circumstanțe, putea deveni o chestiune de viață și de moarte. Doar că la vremea respectivă nu mi se părea o urgență. Nu pot spune că mă așteptam ca în Nucleu să apară o situație care să reclame folosirea forței. Motivul pentru care am început să fac pregătirile nu avea nimic de-a face cu anticiparea unei asemenea situații de urgență, ci cu faptul că asta era treaba mea.

Sistemele de securitate erau rușinos de puține. Dar nici că mă așteptam la prea multe. Nu-mi închipuisem că Heechee-ii și-ar fi păstrat escadrilele de nave înarmate dispuse strategic în jurul Nucleului. Și avusesem dreptate. Dar mă gândisem că măcar și-ar fi instalat un sistem militar de supraveghere cât de cât

performant. Aveau un așa-zis sistem, dar acesta era rudimentar și – la fel ca stilul de viață al Heechee-ilor în general – orientat spre civili.

Heechee-ii aveau și un program prin care, la fiecare câteva decenii, trimiteau nave de cercetare în galaxia exterioară, doar ca să vadă dacă nu cumva îi caută Asasinii. Nu-mi trece prin minte ce ar fi putut face Heechee-ii dacă ar fi aflat că Asasinii chiar îi caută. Dar cred că nimic. Se pare însă că-și imaginau că bariera Schwarzschild din jurul Nucleului îi ferea de orice posibili dușmani, inclusiv de Asasini. Și spun asta pentru că nu aveau un Plan B. Dar uite că puteam face ceva cu canalul de alarmă al Heechee-ilor. Dacă ar fi fost să-i adaug câte ceva, poate folosind unele din telecomenzile mele de livrare a meniurilor, iar apoi să-i mai pun și niște arme, aș fi obținut începutul unui sistem util de securitate.

Armele reprezentau o problemă. Dar exista o posibilitate care merita analizată. Heechee-ii aveau un program de torpile cu autopropulsie – mici, rapide, ghidate dintr-un loc în altul de inteligențe artificiale sau chiar de Minți Stocate. Puteam să rechiziționez câteva cu tot cu explozibili. Am calculat că, pentru început, erau suficiente doar vreo patruzeci sau cincizeci, dispuse prin tot Nucleul. Explozibilii erau ușor de obținut. Dacă putusem eu să reglez Fabricile de Hrană astfel încât să producă toate mirodeniile și ingredientele care existaseră vreodată în istorie, atunci la fel de bine le-aș fi putut modifica să producă cordită, gelatină explozivă, plastic sau bunul și bătrânul trinitrotoluen.

Voi fi sincer și voi spune că eram destul de mulțumit de mine însumi pentru că reușisem să descopăr criza și să găsesc soluții pentru rezolvarea ei, în vreme ce inocenții Heechee erau complet neștiutori de pericolul care îi pândise. Dar s-a dovedit că erau mai puțin neștiutori decât crezusem eu. Am aflat asta atunci când pe ecranul meu a apărut un mesaj din partea unui Heechee, pe nume Thermocline: „Salut, Marc. Văd că suntem vecini. Dacă ai o clipă liberă, poți, te rog, să îmi faci o vizită?”

Aș minți dacă aș spune că nu am fost surprins. Îl cunoșteam pe Thermocline. Pe Roată el fusese unul dintre cei mai aventuroși clienți ai mei din neamul Heechee. Dar asta nu era totul. Deși organic, făcuse pe vremuri parte din echipa de

securitate a lui Thor Aruncătorul-de-Ciocan, care avea misiunea de a se asigura că armele materiale ale Roții erau în orice clipă gata de acțiune, în eventualitatea descoperirii unor activități inoportune ale Dușmanului. (De parcă toate armele alea ar fi ajutat la ceva.)

Așa că, în timp ce-mi pusesem efectorii să pregătească câteva zeci de meniuri, am pornit ceva programe ca să aflu mai multe informații.

Asta avea să dureze, dar nu mă grăbeam nicăieri. Nu obișnuiesc să merg în vizite. Și nu-mi displăcea să-i amintesc asta lui Thermocline, lăsându-l să mă aștepte vreo cinci sau șase secunde de-ale oamenilor.

În plus, cei din Singapore îmi comandaseră niște fructe proaspete – rambutanul acela cu spini moi despre care se spune că ar fi fost fructul preferat al Reginei Victoria și boabe cu miezul moale de lăsnicior. Mai voiau și mango – proaspete și coapte, așa cum nu găsiseră ei niciodată în magazine; chiar și dorian, cu tot cu mirosul lui înțepător de Camembert. Dura ceva să fac rost de toate fructele astea exotice. În principiu, o piersică proaspătă se creează la fel de ușor ca un sandvici cu brânză, dar mie îmi place să fiu scrupulos atunci când e vorba de culoarea cojii, gradul de coacere și tot așa. Nu puteam lăsa detaliile astea în seama programelor secundare care-mi erau ajutoare. Când toate fructele au fost reci și înrourate și trimise în colțurile unde se aflau singaporenii, am primit un mesaj despre Thermocline.

Acesta a fost o surpriză. Thermocline era prezent în Nucleu, așa cum îmi spusese, dar nu mai era printre cei vii. Acum el era o Minte Stocată.

Pentru un Heechee, transformarea într-o Minte Stocată nu este ceva ieșit din comun. Asta fac ei toți atunci când mor, cu condiția să nu fie într-atât de ghinioniști și să moară undeva unde nu-i mai poate găsi nimeni înainte să putrezească, devenind astfel inapți pentru stocare. Am fost surprins doar pentru că Thermocline era organic și părea bine, sănătos, atunci când plecasem eu de pe Roată spre Nucleu. Nu m-am gândit că de atunci el avusese destulă vreme să îmbătrânească și mai tare, să se îmbolnăvească și să moară.

Pentru o inteligență artificială nu este ușor să interacționeze

în mediul total diferit al unei minți Heechee stocate. Așa că mi-a luat mai mult de o jumătate de secundă să ajung în mediul lui Thermocline. L-am recunoscut imediat. Arăta exact la fel ca în perioada de pe Roată. Însă mediul în care se afla era o cu totul altă chestiune. În esență, acesta era inexistent.

Nu mă așteptasem la asta. Absolut toate mințile organice stocate pe care le cunoscusem eu și majoritatea celorlalte inteligențe artificiale își creaseră câte o bază confortabilă, în bucătăriile mele sau în cartierul general al lui Thor Aruncătorul-de-Ciocan și chiar în anumite haremuri extrem de bine aprovizionate. Mediul pe care și-l crease Thermocline nu semăna cu niciunul dintre locurile acestea. Mă aștepta într-o încăpere care nu avea mai mult de trei metri în orice dimensiune. Pereții erau colorați într-un gri neutru și decorați cu două ecrane Heechee. În rest, mai nimic. Lumina era difuză și, din câte îmi puteam da eu seama, nu avea nicio sursă vizibilă. Mobilierul era minimal. Adică: un soi de șezlong pentru Thermocline, pe care să stea în fund sau întins. Și un scaun cu spătar drept pentru un singur musafir. (Pentru un anume musafir de neam omenesc, am observat eu. Probabil, că dacă ar fi așteptat vizita unui Heechee, scaunul ar fi fost înlocuit cu una din stinghiile lor.)

Atâta tot. Sau nu tocmai. Era totuși ceva mai neobișnuit la înfățișarea lui Thermocline și am avut nevoie de o clipă ca să-mi dau seama despre ce era vorba. Nu purta acel accesoriu universal Heechee – păstaia care le atârna între picioare.

Normal că n-o mai avea. Pentru că nu-i mai trebuia fluxul blând de microunde care avea rostul de întreținere a vieții posesorului, din moment ce nu mai era viu din punct de vedere organic. Și nici nu mai avea nevoie să care după el Mintea Ancestrală a Strămoșului lui, deoarece acum devenise el însuși una.

Thermocline nu s-a sculat să mă întâmpine sau să dea mâna cu mine. Dar era limpede că se bucură că mă vede.

— Dragul meu Marc Antoniu, mi-a spus el în engleza lui perfectă, dobândită în deceniile trăite pe Roată. Ce surpriză minunată! Mă resemnasem cu gândul că va trebui să mă obișnuiesc cu o dietă simulată de Hrană-CHON, ca să nu-ți mai spun cât de mult îmi lipsea compania ta. Prin urmare, sunt nespus de fericit că ești și tu aici. Dar de ce ai venit în Nucleu?

I-am spus povestea mea, apoi l-am întrebat și eu același lucru. A dat nepăsător din mușchii burții.

— Începuse să mi se cam uzeze trupul organic, mi-a zis el. Venise vremea să devin Minte Stocată și am preferat să o fac acasă. Dar tu? Crezi că ai să te simți bine aici?

— Dar tu?

A făcut cunoscutul gest de nepăsare cu palma deschisă.

— Noi, Heechee-ii, trăim așteptând viața de apoi, una de meditație și loialitate. Suntem pregătiți pentru ea.

S-a întrerupt și i s-au contractat mușchii obrajilor. Apoi s-au relaxat.

— Ei, Marc, mi-a zis el apoi, gata cu sporovăială asta măruntă, cum ziceai tu. Ai idee de ce am vrut să ne vedem?

I-am răspuns cu prudență:

— Presupun că are vreo legătură cu rețeaua de securitate la care lucrez.

Heechee-ii nu râd. Așa că Thermocline a scos un fel de sughiț prelung care sugera amuzamentul.

— Câtuși de puțin. Firește că am aflat de prezența ta aici atunci când ai început să analizezi sistemul nostru de alarmă, dar altul este motivul pentru care am luat legătura cu tine. Știi cine este Albert Einstein?

Ce știam eu era că nu se referea la omul de știință cu același nume.

— Desigur. O inteligență artificială. La un moment dat era mintea navei lui Robinette Broadhead, dar mi se pare că s-au despărțit.

— Corect. Albert s-a alăturat unor subsisteme cu funcționare independentă. Unul dintre acestea, pe numele lui Sigfrid von Psiho, ne-a ajutat extrem de mult cu unul dintre ai noștri care a fost extrem de afectat psihic în timpul misiunii de pe asteroidul Poarta…

— Interesant, am murmurat eu.

Din câte îmi aduceam aminte, lui Thermocline îi plăcea nespus de mult să vorbească.

— Ce voiai să-mi spui despre Albert?

— Da, Albert. Nu se află acum în Nucleu, dar i-a trimis un mesaj lui Sigfrid von Psiho, care mi l-a dat mie. Îl îngrijorează o persoană-om, stocată acum, pe nume Wan Enrique Santos-Smith. Am aflat că tu ai făcut ceva afaceri cu el în trecut. Ce poți

să-mi spui despre el?

Nu aveam niciun motiv să-mi țin gura, așa că i-am povestit despre călătoria noastră pe planeta Arabella. Harry, eu și un rezervor cu Asasini. M-a ascultat cu atenție, apoi și-a țuguiat buzele subțiri de Heechee.

— Albert știe despre această călătorie a voastră?

— Habar n-am. Presupun că Albert știe multe lucruri, i-am răspuns. Dar poate că ar fi bine să-i trimit datele.

Și-a înclinat capul atât de asemănător cu craniul unui cadavru.

— Dacă nu te deranjează, aș prefera să îl informez eu prin von Psiho. Ne este de mare ajutor, deoarece este în permanentă legătură cu persoana organică pe nume Gelle-Klara Moynlin. La un moment dat ea a reprezentat o persoană de interes sexual, deși negenerativ, pentru însuși Robinette Broadhead; și, la un alt moment, și pentru Wan.

— Preocupările de natură sexuală ale oamenilor organici sunt deseori derutante, am remarcat eu.

— Ai dreptate. Va fi informată și mintea navei din slujba Klarei.

— Hypatia, da. Am stat de vorbă cu ea. O persoană extrem de eficientă.

— Chiar așa, a spus el absent.

Părea că duce o luptă interioară, iar expresia i se schimba rapid: de la curiozitate politicoasă la preocupare – chiar îngrijorare.

Nu voiam să aștept până când Thermocline își va fi rezolvat disputa cu el însuși:

— Te necăjește ceva?

Scutură din cap.

— Of, Marc, nimic nu-ți scapă! Spune-mi, mai ții minte comportamentul ciudat al acelei stele din galaxia exterioară, stea căreia voi îi spuneți Fomalhaut?

— Fomalhaut, am repetat eu.

Dar fără să încerc să trag de timp așa cum ar fi făcut-o un om organic ca să-și stoarcă mințile în căutarea amintirii. Eu am ajuns la același rezultat atunci când am accesat unele din fișierele memoriei mele pe care nu le folosesc zi de zi.

— Da, desigur. Steaua aceea care s-a transformat în supernovă acum câteva zile, adică acum sute de ani după

timpul oamenilor.

— Exact! rosti cu greutate Thermocline. Dar să știi, Marc, că nu era o supernovă normală. Ea a apărut ca urmare a intervenției noastre.

Și s-a întrerupt, privindu-mă tulburat, poate așteptându-se să-l întreb la ce fel de „intervenție” se referea. Dar n-a fost nevoie. Știam.

— Thermocline, i-am zis eu, atunci când ne-am infiltrat în fortăreața lui Wan de pe planeta Arabella, prima întrebare care mi-a fost pusă a fost dacă știu cum să fac o stea să explodeze. Așa că la întoarcere l-am întrebat și eu pe Thor Aruncătorul-de-Ciocan cum se face asta. Mi-a zis că a auzit că neamul tău lucra la o invenție care să poată face asta, dar care nu era încă funcțională.

Cu chestia asta l-am atins pe Thermocline. Mușchii burții au început să i se contorsioneze și să se încordeze.

— Da, mi-a spus el trist, la vremea respectivă nu era funcțională. Însă acum este.

Și a oftat prelung, dovadă că stăpânea și acum modalitățile de manifestare a emoțiilor specifice pământenilor.

— Dispozitivul actual este o variantă a disruptorului de ordine folosit la penetrarea găurilor negre. Atunci când se neutralizează gravitația unei stele, aceasta se dezmembrează. Vezi tu, a continuat el cu sinceritate, nu s-a intenționat niciodată folosirea acestui dispozitiv pe stelele reale, mai cu seamă pe acelea populate sau din apropierea unor planete populate. Mai știi cum trăiește Dușmanul?

— Normal că știu. În Kugelblitz.

Și-a dezvelit dinții, semn că răspunsul meu fusese cel corect.

— Pe el trebuia folosit Marele Disruptor. Pe Kugelblitz, ca să anihileze gravitația care îl ținea la un loc, dizolvând astfel Dușmanul și transformându-l într-o ceață subțire de particule individuale. Pentru că își pierde capacitatea de acțiune colectivă, nu mai are cum să reprezinte un pericol.

Nu puteam să nu admir conceptul, dar am spus numai:

— Înseamnă că arma asta nu a fost folosită niciodată?

— Nu. Nu împotriva Dușmanului. Noi suntem un neam pașnic, Marc. Nu vrem să distrugem formele de viață inteligentă, de oricare fel ar fi acestea… plus că arma nici nu era gata…

— Până la Fomalhaut, l-am ajutat eu.

— Da, până la Fomalhaut. Când a fost gata, cineva a zis că trebuie să fie testată și s-a dovedit că funcționa perfect. Vezi tu, a continuat el, deja pe ton de prelegere, atunci când gravitația unei stele este anulată, ea va exploda din cauza presiunii din miezul ei extrem de dens. Dar asta nu e totul. Mințile Stocate au făcut o estimare a riscurilor și au ajuns la concluzia că detonarea oricărei stele în interiorul Nucleului poate duce la pierderi de zece milioane până la patruzeci și patru de milioane de vieți, cu alte treizeci până la două sute de milioane care ar suferi din cauza rănilor fizice sau psihice, precum și a distrugerii proprietăților și a mediului.

Motivul pentru care pierderile ar fi atât de însemnate, a continuat el fără să încetinească, așa cum sunt convins că știi, este faptul că reacția de fuziune care aprinde steaua se petrece exact în nucleul ei. Energia astfel produsă acolo sub formă de fotoni nu este imediat eliberată în spațiu. Interiorul stelelor este destul de compact. Fiecare foton este reflectat de mai multe ori în materie în drumul spre suprafață.

A făcut o pauză de efect.

— Perioada despre care vorbim este de circa un milion de ani.

— Aha! am exclamat eu, începând să înțeleg.

Dar Thermocline a continuat neabătut.

— Firește că asta înseamnă că steaua descompusă va elibera toți acei fotoni în același timp, atât aceia de lângă suprafață, cât și aceia care tocmai ce sunt generați în nucleu, cât și toți ceilalți din mijloc. Asta înseamnă…

Și acum s-a prefăcut că ezită – chipurile făcea socoteala în minte.

— …eliberarea unei cantități de energie acumulată într-un milion de ani într-o perioadă de doar două sau trei ore. Înțelegi acum, Marc? Atât de multă energie ar putea distruge câteva sisteme stelare din apropiere și va produce pagube chiar până la periferia Nucleului.

Am încercat să nu-i arăt că nu înțelegeam mare lucru.

— Mulțumesc, i-am zis, hotărât să accesez cât mai curând niște fișiere despre dinamica stelară.

Mi-a aruncat o foarte bună aproximație de zâmbet în stil Heechee.

— Dar desigur, a exclamat el vesel, noi nu știm dacă Wan a

intrat în posesia uneia dintre armele acestea. Nu știm nici măcar dacă vine spre noi. Sau dacă știe cum să folosească dispozitivul, din moment ce înainte a fost om organic.

Pe mine vorbele astea nu mă linișteau, așa cum aveam impresia că se întâmpla în cazul lui. Și presupun că mi-a citit pe față ce simt. Așa că m-a întrebat:

— Te-am jignit cumva, Marc?

— Poate că m-ai fi putut jigni dacă aș fi fost organic, am zis eu.

Mi-a adresat un zâmbet aproape omenesc.

— Atunci, a spus el, haide să vorbim despre lucruri mai plăcute. Despre mâncare, de pildă! Știu că meniurile tale organice erau delicioase. Dacă doar le simulezi, le faci la fel de bune?

— Mai bune, l-am asigurat eu.

— Atunci, a gâfâit el, cuprins brusc de entuziasm, poți să-mi faci, te rog, mai întâi una din supele alea reci și după aia... Știi de ce mi-e poftă? De felul ăla de mâncare din Filipine, pește acru cu ghimbir și pepene amar. Sau poate de salata aia thailandeză cu castane de apă, papaya necoaptă și alune tocate? Poți să-mi faci asta?

I-am spus că pot și că îi voi pregăti masa cu multă plăcere. Apoi mi-am luat rămas-bun și am plecat. Revenit în mediul meu – în uriașa mea bucătărie, cu cele șase ajutoare de bucătar care-și vedeau de treburile lor – mi-am dat seama că nu mai sunt deloc la fel de optimist cum fusesem la plecare.

14 MATERNITATE

I

Estrella părea că nu se mai sătură de compania lui Stan și bineînțeles că Stan nu se sătura deloc de a Estrellei. Totuși, afară era o lume nouă pe care își doreau să o exploreze. Și, încet-încet, au început să o cunoască – o vizită la institut, o plimbare prin valea ce-l despărțea de locuința lor. Uneori se duceau singuri, alteori îi însoțea un Heechee. Acesta, un mascul pe nume Yellow Jade[34], era un companion extrem de plăcut, pentru că avea o predilecție atipică neamului său pentru spațiile deschise.

---

[34] Jadul Galben, în lb. engl., în orig. (n. red.).

— Uitați-vă, le spunea el adesea, ridicând cu mișcări delicate câte o frunză de ferigă pentru a le arăta o grămăjoară de gelatină roz deschis care palpita. Pe numele ei i se zice… (și urma un tril și ceva ca un strănut). Specia ei mănâncă… (altă denumire Heechee imposibil de pronunțat)… și ea e mâncată de… (o a treia denumire, aceasta mai încurajatoare pentru Stan, deoarece nu avea decât o singură silabă).

Așa că își încercă norocul:

— Fkweesh?

Yellow Jade păru lezat.

— Lucru mult mai bun să nu faci asta, îl sfătui el. Uite acolo, creatură diferită, nu la fel de interesantă, dar pe aproape.

Și le arăta viețuitoare după viețuitoare – flori care de fapt erau niște animale foarte mici și foarte vorace; șerpi de copac, ce alunecau de pe o ramură pe alta; pești hidoși, cu dinți ascuțiți, care trăiau în lac – și le tot arăta minunile acelea, până când Estrella începea să caște. Apoi făcea un lucru nemaipomenit de frumos. Adică îi conducea înapoi la apartamentul lor.

— Pentru că, le spunea el cu toată sinceritatea, este fapt cunoscut la noi că specia voastră place să se împerecheze chiar când femela nu fertilă. Sau, în caz de față, când deja fertilizată.

Iar Stan râdea cu gura până la urechi, pentru că acesta era adevărul.

Însă nu era vorba doar despre sex. Își găseau ușor multe alte ocupații. Jucau jocuri de cuvinte, făceau liste cu posibile nume pentru copil, dezbăteau cusururile Hypatiei ca bucătăreasă, stăteau de vorbă cu Salt prin intermediul ecranului, foloseau aceleași ecrane în multele feluri pentru care fuseseră concepute.

Ba chiar au descoperit un program de știri pe unul dintre ele – știri ale oamenilor de Afară! — prezentate de un crainic-om, care Estrellei i se părea extraordinar de frumușel. Stan nu pricepea ce era extraordinar sau frumușel la individ. Și nici nu se dădea în vânt după programul de știri, pentru că prezentatorul părea că încearcă să țină pasul (eșuând, firește) cu toate evenimentele petrecute în galaxia exterioară. La fiecare știre părea tot mai în urmă. Veneau alegerile și treceau și veneau următoarele. Urmele dezastrelor se ștergeau până când termina el să le descrie. Iar când se întâmpla ceva cu

adevărat interesant – adică ce voia să zică atunci când a vorbit despre o expediție a Dușmanului spre Norul Mic al lui Magellan? —, nu dădea niciun fel de explicație și nici nu urmărea subiectul.

Totuși, Stan era impresionat.

— Program de știri ale oamenilor! se minună el. Păi, Strell, asta înseamnă că sunt mulți de-ai noștri în Nucleu!

Fata se abținu cu greu să nu râdă.

— Sigur că sunt, iubi. N-ai fost atent când Yellow Jade mi-a arătat cum să iau legătura cu ceilalți cu ecranul cel mic?

Răspunse vinovat:

— Probabil mă odihneam.

— A, da, ai dreptate, își aminti ea. Și ai sforăit la greu. Atunci hai să-ți spun cum stă chestia: pe planeta asta sunt Alice și Sandra – dar Sandra e stocată – și mai sunt și Beth, Keichiko, Maureen și Daisy, dar la ei e greu de ajuns, pentru că sunt pe alte planete. Mai sunt foarte mulți, dar unii nu știu engleza și alții nu vor să o vorbească.

Stan rămase cu gura căscată la veștile astea și o căscă și mai tare atunci când Estrella îi spuse că, din calculele ei, trebuie că erau câteva mii de oameni în Nucleu.

— De unde au venit toți oamenii ăștia? se întrebă el.

Estrella îi răspunse pe un ton doct:

— Este vorba despre diferența temporală, Stan. Exact cum face Bill Tartch când încearcă să țină pasul cu știrile. Lucrurile se mișcă mult mai rapid Afară. Au timp suficient să emigreze.

Stan era nemulțumit. Se simțise mult mai important atunci când el și Estrella fuseseră printre cei foarte puțini oameni de acolo. Acum, își spuse el, se puteau pomeni în orice clipă cu câte un străin la ușă.

Însă nu se aștepta ca unul dintre acești oameni să le facă o vizită chiar în ziua aceea. Dar uite că așa se întâmplă.

Soneria (nu găsiseră alt cuvânt) îi anunță că era cineva la ușă. Dar nu le spuse că era o blondă arătoasă, cu ochi albaștri, cu o geantă neagră. Și, cel mai important, că era om.

— Bună ziua! le zise ea veselă. Domnul doctor von Psiho m-a trimis să îți fac un control. Sunt doctor specialist de obstetrică-ginecologie. Mă numesc Dorothy Kusmeroglu.

La auzul numelui, Stan simți cum îl străbate un fior ca un șoc electric.

— Kusmeroglu? Pe bune? Ești turcoaică? Poate din Istanbul…

— O, nu. S-ar putea ca de-acolo să fi venit străbunicii mei, spuse ea, privind în jur cu ochi de expert imobiliar. Știu că au venit de undeva de pe Pământ, dar eu nu am fost niciodată acolo. Eu sunt a treia generație de marțieni. Putem folosi dormitorul, Estrella? Cred că ar fi bine ca Stan să rămână aici.

Așa că Stan a fost iar lăsat singur să-și roadă unghiile în vreme ce aștepta să afle ce se întâmplă cu Estrella, care, evident, devenise steaua alfa a constelației lor. Dar așteptarea nu a durat mult. Cele două femei ieșiră din cameră zâmbind.

— Totul este perfect, Stan, îi spuse doctorița. Ai să vezi și singur, pentru că avem să-ți dăm un cadou.

Cotrobăi prin geantă și scoase o brățară irizată, de culoarea măslinelor.

— Pune-ți asta, Estrella. E ultima invenție de Afară care ne poate arăta ce face bebelușul tău – am auzit că i se spune „Barza”, dar poate că ție nu-ți place numele ăsta. Mă rog, atunci când vrei să o activezi, nu trebuie să spui decât „Barză, afișează!”.

Dar, pentru că Estrella nu reacționă imediat, doctorița o îndemnă nerăbdătoare:

— Haide, scumpo! N-am toată ziua la dispoziție.

Estrella se uită la Stan, își dădu seama că nu-i este de niciun ajutor, oftă și spuse:

— În regulă. Barză, afișează!

O ceață vagă, roz-deschis, se învolbură în jurul trupului ei și se coagulă aproape instantaneu într-o formă micuță de păpușă. Pluti prin aer, cam la un metru distanță de chipul tinerei, făcând-o să se dea înapoi surprinsă. Lui Stan nu i se părea că arată ca un copil. Mai degrabă părea ceva pe care ai putea să calci pe stradă și pe care să îl cureți urgent de pe talpa pantofului.

Dar forma aceea se roti încet în fața ochilor lor și începu să semene – cum să zic, nu cu ceva ce ai putea numi *omenesc,* ci mai degrabă cu încercările preistorice de imortalizare în piatră a formei de om. Avea cap – fără ochi, fără urechi, dar cu un fel de bărbie. Avea membre filiforme terminate cu palme și labe foarte mici. Și mai avea…

— Dumnezeule, icni Stan. Deja are erecție?

Dr. Kusmeroglu râse cu îngăduință.

— Acela este cordonul ombilical. Încă nu are penis, dar ia stai puțin…

Se întrerupse ca să se uite mai bine la boțul acela însuflețit.

— Hm! exclamă ea. Și nici nu o să aibă vreodată. Vedeți organele genitale externe de aici, din burtă? Ei bine, până acum embrionul nu a avut gen, iar în momentul acesta organele genitale încep să migreze. Dacă o iau în sus, va fi fată, dacă o iau în jos, se fac testicule și asta înseamnă că va fi băiat. Iar astea migrează în sus.

Ridică ochii la Estrella.

— Deci ai o fetiță, scumpo. Felicitări!

Stan încerca să se acomodeze cu ideea că nu numai că era tată, dar era tatăl unei ființe umane reale și vizibile (chiar dacă nu în totalitate formată), cu brațe și picioare și gen. Dr. Kusmeroglu își închise geanta.

— Apropo, le zise ea. Acum nu mai este embrion. De-acum încolo este fetus. Trebuie să o iau din loc. Nu vreau să pierd cursa spre Planeta Udă a Stelei Strălucitoare și Galbene.

— Ai venit cu o *navă*? se miră Stan. Doar ca să ne vezi pe noi?

— Bineînțeles. Că doar nu se găsesc prea multe femei gravide în Nucleu. Așa, deci când vom ajunge să facem procedura de implantare…

Se întrerupse, mușcându-și gânditoare buzele.

Stan se sperie.

— S-a întâmplat ceva? vru el să știe.

— O, nu, sigur că nu. Nu tocmai. Doar că nu cred că vom găsi aici animale potrivite pentru implantare. Procedeul ăsta se face de obicei la începutul sarcinii, dar mama este cea care alege momentul. Nu e nicio grabă. Putem comanda un surogat potrivit de Afară.

— Încetează! îi ordonă Estrella. Despre ce naiba vorbești?

Dr. Kusmeroglu păru nedumerită.

— Nu am fost destul de explicită? Vorbesc despre o mamă-surogat, despre ce altceva? Un mamifer suficient de mare care să-ți poată duce sarcina la termen – firește că mă refer la un mamifer care să fi fost modificat genetic, pentru ca să nu respingă fetusul. Deci, întrebarea este: ce fel de animal preferi? De obicei se folosesc bizonii de apă, pentru că au dimensiunile potrivite, sunt ieftini și se găsesc din belșug. Dar eu, una, prefer să folosesc vacile.

Estrella se uita cu oroare la doctoriță.

— Copilul meu? într-un *animal*?

— Normal că într-un animal, își pierdu doctorița răbdarea. Ce alternativă ai? Doar nu vrei să treci tu prin chinurile nașterii? Să suporți tu toată durerea și mizeria aia? Ca să nu mai pomenesc despre cele nouă luni de dinainte când burta o să ți se mărească de la o zi la alta. Nimeni nu mai procedează așa, cu excepția… ia stai așa!

Se uită apoi lung la Estrella, măsurând-o din cap și până în picioare.

— I-auzi, nu-mi spune că ești una din fanaticele alea religioase?

Estrella încercă să răspundă, dar nu reuși să scoată niciun cuvânt. Se mulțumi doar să clatine din cap.

Doctorița oftă și se ridică în picioare.

— Uite ce-i, îi zise ea cu blândețe. Știu că ăsta e un pas mare pentru tine. Stați de vorbă, discutați problema. Dacă aveți ceva împotriva utilizării bovinelor, să știți că mai există și alte mamifere pe care le putem folosi. Vreo două specii de urși sunt foarte bune și uneori putem planifica sarcina în așa fel încât să coincidă cu hibernarea lor, pentru eliminarea oricărui risc de accidente atunci când mama-surogat umblă după hrană sau mai știu eu ce. În zonele locuite de hinduși se practică cel mai mult procedura cu urși și bizoni de apă, pentru că, știți voi, hindușii au chestia aia cu vacile. Am auzit că uneori se folosesc și mamiferele marine, deși nu-mi dau seama de ce. Firește, asta nu se întâmplă pe Marte; nici acum nu avem atât de multă apă, așa că eu nu am deloc experiență în sensul acesta. Oricum, cred că ar fi destul de greu să încercăm să aducem o orcă până aici. Iertați-mă puțin.

Se întoarse ridicând o mână în semn de scuze. Se adresă aerului:

— Gata?

Ascultă câteva clipe, apoi se strâmbă.

— Acum chiar trebuie să plec. Oricum, cred că ați prins esența. Luați legătura cu mine dacă aveți întrebări – și, bineînțeles, atunci când vă veți hotărî cu privire la mama-surogat.

Și plecă. Stan și Estrella se priviră lung. Stan zise:

— Ce crezi, ai vrea să faci așa ceva?

— Nici în ruptul capului, spuse hotărâtă Estrella. Haide să mâncăm ceva. Dacă o să ne ținem copilul în mine, unde-i este locul, trebuie să avem grijă să îl hrănim cum se cuvine.

Barza era o jucărie minunată. În mod absolut surprinzător, cel care o folosea cel mai mult era Stan. Estrella se uita la copil de patru, cinci ori pe zi, nu mai mult. În vreme ce Stan stătea câte o oră sau două ca să studieze forma aceea minusculă, până când Estrella se plictisea de una singură și-l anunța că nu face destule exerciții pentru buna dezvoltare a copilului. Așa că plecau la plimbare și se bucurau de parfumul vegetației, de frumusețea copacilor înalți, cu crengile lor crețe. În ziua despre care vorbim tocmai înfloreau animalele acelea mititele care pretindeau a fi flori, într-o explozie de galben, albastru și roșu. Roiuri de insecte zburau în jurul lor, deloc descurajate de faptul că atât de multe dintre ele erau mâncate. Erau și pești în lac, niște creaturi urâte, ca niște șerpi cu ochi portocalii. Când îi văzu cum se zvârcoleau chiar aproape de suprafața apei, Estrella renunță la intenția de a înota.

Ziua aceasta le-a oferit o surpriză plăcută. Când s-au întors acasă, au găsit în prag un morman de cutii hexagonale, mari și mici. În ele se aflau obiectele lor personale pe care le avuseseră cu ei pe nava Cinci și pe care le lăsaseră pe Ușă. Acum un Heechee civilizat se gândise să le înapoieze. În cea mai mică dintre cutii se aflau vreo șase dintre vechile colecții de partituri ale lui Stan. Și doar de atât au avut nevoie ca să-și scoată instrumentele din dulap și să înceapă să cânte. A fost un mod minunat de a încheia ziua.

A doua zi a început la fel de frumos. Pe Stan l-a trezit Estrella, care cânta la flaut așezată pe marginea patului. S-a dus puțin până la recipientul pentru excreții fiziologice, apoi i s-a alăturat și au cântat împreună refrenele melodiilor *Stardust* și *The Jelly Roll Rag.* Apoi Stan își aduse aminte că nu făcuse duș și o invită pe Estrella cu el și, dintr-una într-alta, se pomeniră înapoi în pat. Stan nu credea că o să mai doarmă după aceea, dar următorul sunet pe care îl auzi fu murmurul înfundat care anunța că se află ceva în dozatorul de mâncare.

— Estrella? o strigă el.

După o clipă tânăra apăru de pe balcon, periindu-și părul.

— Ce este?

— Ai comandat prânzul?

Ea se încruntă.

— Păi, nu am zis nimic cu voce tare. Dar adevărul e că mi se cam făcuse foame.

Iar acum Stan simți că nici el nu era prea sătul.

— Hai să vedem ce avem, îi spuse.

Au desfăcut ambalajele și au avut parte de o mare surpriză. Stan a identificat mâncarea Estrellei după aromă încă înainte de a vedea ce este: chili. Într-un castron din pâine, cu garnitură de guacamole și două feluri de salsa, o lingură de smântână acră deasupra și fulgi de porumb de jur-împrejur.

— Ăsta este adevăratul chili în stil texan, declară tânăra după prima furculiță.

Stan avu ceva de obiectat:

— Dar tu nu ești din Texas, nu?

— Am spus în *stil* texan. Unicul chili pe care merită să-l mănânci. Cred că simt și gust de carne de șarpe. Tu ce-ai căpătat?

Stan mâncase deja două din cele șase chestii verzi, cu aspect unsuros și se uita cu jind la un platou cu un fel de friptură înconjurată de legume.

— Foi de viță umplute, spuse el. De la ultima mea zi de naștere de pe Pământ nu am mai mâncat așa ceva. Și carnea arată destul de bine. Uite acolo…

Și îi arătă un ibric din cupru alături de care se aflau două cești mici.

— Avem și cafea turcească adevărată.

Estrella gustă din guacamole.

— Ar trebui să-i mulțumim Hypatiei, murmură ea.

Stan trecuse deja la felul următor.

— Cred că-i carne de miel, zise el. Știi că n-am mai mâncat niciodată friptură de miel? Nu aveam destui bani.

Estrella nu-i răspunse. Se luptă câteva clipe cu concepțiile ei despre un comportament civilizat, apoi se recunoscu înfrântă și se apucă să lângă farfuria. Cei doi tineri se priviră extaziați.

— Clar că mâncarea e mult mai bună, spuse Stan.

Tânăra dădu entuziasmată din cap. Dar avea o întrebare:

— Tu știi cumva ce se întâmplă?

— Dumnezeu știe. *Eu* nu. Nu știu decât că asta-i cea mai bună mâncare pe care am pus gura de… de…

Se încruntă, aducându-și aminte de rațiile de pe nava Cinci, de rarele momente de răsfăț de pe Poartă, de mâncarea gătită de doamna Kusmeroglu la Istanbul.

— ...vreodată, își încheie el fraza. Acum ce-ar fi să ne mai uităm la fetița noastră?

Fetița a trebuit să aștepte puțin, pentru că Estrella a sunat la Klara acasă ca să-i mulțumească sau poate să-i mulțumească Hypatiei. Ideea era că voia să mulțumească persoanei care le pregătise acest ospăț de vis. Dar, foarte curios, nu-i răspunse nimeni.

După ce Barza își făcu numărul, Estrella își privi lung fetița și zise că nu se schimbase prea mult. Stan nu era la fel de sigur.

— Ăla nu-i un ochi? întrebă el. Ce naiba caută pe o parte a capului? Și ce-i aia de la spate, acolo unde începe gâtul? Un neg?

— Copiii nu fac negi cât sunt încă în uter, cel puțin așa cred.

Se dusese din nou în fața ecranelor.

Stan își luă gândul de la copilul lui nenăscut doar atât cât să o întrebe la ce se uită. Estrella se dădu puțin într-o parte ca să poată vedea și el ecranul.

— La noii noștri vecini, îi răspunse.

Pe ecran se vedea o terasă foarte asemănătoare cu a lor. Părea a fi în aceeași vale, cu aceiași Munți de Mică în fundal. Opt sau zece ființe, incontestabil oameni, bărbați și femei, mâncau pe pajiște, trecând de la unul la altul niște vase din ceramică de forme ciudate și niște coșuri mici din nuiele.

— Sunt chinezi sau alt soi de asiatici, zise el, iar Estrella nu-l contrazise. Poate că ar trebui să le facem o vizită cândva. Pe celelalte ecrane ce se vede?

Răspunsul era că nu prea multe sau, dimpotrivă, prea multe de digerat. Stan urmări câteva secunde parada unor oameni cu înfățișări bizare, care făceau lucruri greu de identificat în locuri greu de recunoscut.

— Of, la naiba! mormăi el plictisit. Nu pricep nimic.

Estrella se arătă întru totul de acord.

— Nici eu.

Și cu asta basta. Amândoi știau că personajul negativ era proporția aceea îngrozitoare de 40 000 la 1. Comprimarea a patruzeci de mii de ore de Afară într-una singură din Nucleu

însemna că mult – de fapt totul – se schimbase între timp.

— La dracu’! oftă Stan prost dispus. Cred că nu mai contează. Oricum nu ne mai întoarcem Afară.

Au mâncat din nou, iar mâncarea a fost la fel de savuroasă ca prima. Când Stan strângea masa, s-a auzit grohăitul soneriei de la intrare. Era Salt, cu mușchii abdomenului zbătându-i-se nervoși sub haine.

— Nu vrut întrerupt alimentarea voastră, se scuză ea. În ordine intru eu acum?

— Sigur, zise Stan, gândindu-se că Salt nu arăta tocmai bine.

Culoarea pielii parcă nu era tocmai… tocmai cea sănătoasă, dar, de fapt, de unde poți să-ți dai seama ce e și ce nu e sănătos la un Heechee?

Înăuntru, Salt păru să se învioreze. Se așeză pe marginea unui scaun adevărat, cu păstaia dintre picioare bălăbănindu-se aiurea în aer. Acceptă o ceașcă cu ceai și ciuguli din biscuiții îmbrăcați în ciocolată, pe care-i oferea dozatorul la ceai, ca și cum i-ar fi găsit deosebit de gustoși. Strănută ușor, ceea ce pentru Heechee însemna că își drege glasul, apoi începu:

— Am rugăminte la voi. Dar politețea de om cere să întreb dacă voi aveți rugăminți la mine.

— Păi, spuse Stan, de fapt tocmai ne întrebam dacă Klara e acasă. N-am mai vorbit cam de multă vreme cu ea…

— Nu vorbit? întrebă politicos Salt. Vrut eu verificat?

Nu mai așteptă răspunsul și se întoarse cu fața la ecrane. Câteva comenzi șoptite către cel mai mic dintre ele – firește, într-unul din dialectele Heechee – și pe ecran apăru interiorul apartamentului în care locuia Klara. Urmăriră toți cum imaginea se schimba, de parcă acea cameră de luat vederi trecea dintr-o încăpere în alta. Toate erau în ordine – și dormitorul, și baia, dar nu se vedea nici urmă de Klara și de mintea navei ei.

— Rău părut, se scuză Salt. Nu-i acolo cum voi văzut.

— Și nu ai nicio idee unde s-a dus?

Mușchii capului lui Salt tresăriră.

— Idee? Da, avut idee. Nu știut dacă idee bună. Ea vorbit despre persoane cu numele „Bătrâni”, acum pe Planeta cu o Lună a Stelei Galben-Deschis Paisprezece. Poate dus în vizită.

Stan scoase din nou mormăitul lui nemulțumit la care ajunsese să se priceapă atât de bine. Iar Salt strănută

politicoasă.

— Permis acum spun rugămintea mea?

Stan ridică din umeri.

— Haide, roagă-ne!

— Poate exagerată rugăminte, spuse ea cu tristețe. Totuși, dorință să o pun. Plăcut mult sunetele „muzicale” făcute de voi, pe balcon și în rest de casă. Posibil produceți aceleași sunete în alt loc? Adică în loc voi numiți „instituție”? Pentru distracție și educație persoane rezidente acolo și împrejurimi?

Și, înainte ca unul dintre ei să-i răspundă, se ridică.

— Dat bine seama, cum spus, posibil rugăminte exagerată. Acum plecat, lăsat vouă timp discutat înainte de răspuns. Dar mult prețuit dacă afirmativ.

După ce Salt plecă, Estrella și Stan se uitară unul la celălalt.

— Ce zici, Strell? O facem?

Tânăra era încruntată.

— Ai văzut-o cum arăta?

Stan se gândi.

— Poate că era puțin mai obosită…

— Obosită! Nu ți se colorează pielea așa doar de la oboseală, iubi. Mă întreb dacă nu cumva e bolnavă.

— Nee… zise Stan, respingând ideea, cu încrederea pe care i-o dădea absoluta ignoranță în materie de sănătate a neamului Heechee. Deci, ce spui, o facem?

— De ce nu? Dar dacă ne hotărâm să acceptăm, trebuie mai întâi să exersăm cum se cuvine. Chiar acum, iubi.

Discuția aceasta se încheiase de mult, iar Stan și Estrella erau pe terasă unde cântau duete instrumentale, când tânăra exclamă brusc:

— O, Doamne!

Și puse flautul alături.

Stan își luă și el buzele de pe muștiucul trompetei.

— Ce e?

— Acum mi-am dat seama, Stan. Știi cum am putut să ne uităm prin apartamentul Klarei? Și dacă noi putem să ne uităm în casele altora, atunci nu crezi că…

Stan o privi șocat.

— Ești nebună? De ce ar vrea cineva să se uite la noi?

— Dar dacă se uită?

— Nu există așa ceva! spuse el încăpățânat.

III

Oricât de hotărât îi fusese tonul, întrebarea i s-a tot învârtit prin minte lui Stan până când, trei sau patru sesiuni de repetiții mai târziu, a trecut pe la ei Sigfrid von Psiho. L-au întrebat pe el cum stau lucrurile și au aflat nu numai că era posibil să se uite cineva la ei, dar și că asta se întâmpla în mod obișnuit.

— Standardele de moralitate ale Heechee-ilor sunt cu totul diferite de ale noastre, le spuse el. Ei nu cred că relațiile sexuale sunt ceva intim. La ei așa ceva se întâmplă doar atunci când femela este în perioada de rut, deci destul de rar, în comparație cu oamenii. Ba chiar se întâmplă să facă o ceremonie din acest eveniment.

— Ia stai nițel, se enervă Estrella. Noi nu suntem Heechee! Putem închide camerele alea video sau nu?

— Bineînțeles că le puteți închide, dacă asta vreți, răspunse doctorul. Nu sunt chiar camere video, dar înțeleg la ce te referi. Așteaptă puțin. Așa. Gata. Acum sunt închise.

— Așa de ușor? se miră Stan.

— Desigur. De ce ar fi altfel? Dar să știți că îi veți lipsi pe prietenii voștri de o sursă bună de distracție.

— Păi, să stea dracului lipsiți! se înflăcără Stan. Nu facem dragoste ca să-i distrăm pe ei!

— Dar nu doar despre asta e vorba, Stan. E vorba și despre muzica pe care o faceți. Despre felul cum mâncați. Despre absolut toate activitățile voastre. În orice caz, presupun că vor înțelege că nu vă place să fiți priviți. Și oricum, schimbă el iute subiectul, s-au bucurat de muzica voastră... mă rog, poate că „bucurat” nu-i tocmai cuvântul potrivit, pentru că Heechee-ii nu privesc muzica în același fel ca noi. Dar să știți că li s-a părut interesant ce au auzit. Cum rămâne cu rugămintea lui Salt? Vreți să mergeți să cântați la... hm... instituție?

— Sigur, răspunse Stan. N-am zis niciodată că nu vrem.

Recitalul a fost un mare succes. Adică nu a plecat nimeni. Nu a sâsâit nimeni, cu excepția celor câteva cuvinte schimbate de Heechee în dialectul De. Au cântat adaptarea după Bach, făcută de Estrella pe baza duetelor pe care le învățase ea în unicul an urmat la Conservator. Au mai interpretat și ceva Gershwin și Jelly Roll Morton și câteva fragmente din Mahler. Iar atunci când au terminat, patru sau cinci dintre cele câteva zeci de Heechee

din sală au aplaudat politicos, așa cum aflaseră ei că se face în zilele petrecute Afară. Până și acei Heechee care nu fuseseră niciodată afară au încercat să-i imite, ba chiar să-i și întreacă, deși fără prea mare succes. Pentru că palmele lor slăbănoage nu erau făcute pentru aplauze.

Apoi micuța platformă pe care le-o puseseră Heechee-ii la dispoziție se cufundă înapoi în podea. Iar cei doi tineri s-au pomenit înconjurați de zece sau mai mulți Heechee. Salt le adusese doi masculi în vârstă, care voiau să facă cunoștință cu ei. Yellow Jade era lângă ea, cu mâna întinsă către Stan.

— Interpretat cu perfecțiune, le spuse el. Prin urmare mult plăcut de public și de mine și…

Făcu un gest către cei doi bătrâni de lângă Salt.

— …și de doi fii ai mei, nume Warm – el; și Ionic Solvent – el. Abia întorși din perioadă prelungită Afară. Păcat nu vorbesc limba voastră, dar cerut eu exprim bucurie de cunoștință.

— Încântat, spuse Stan, nu prea convins. Ei, Strell, nu crezi că ar cam fi cazul să plecăm acasă?

Iar pe drum, Stan și Estrella s-au tot văitat de aproximația bizară a hranei pentru oameni oferită de gazdele lor Heechee, dornice de a le face pe plac, dar insuficient informate. Și au tot discutat despre starea șocantă în care era pielea lui Salt. Și au tot dezbătut uluitoarea poveste a lui Yellow Jade despre cei doi fii ai săi, acum bătrâni și foarte aproape de moarte, care se întorseseră să se stângă în Nucleu și astfel să îngroașe rândurile Minților Stocate. Și au discutat faptul că niciunul dintre ei nu vorbea engleza, pentru că cei șaptezeci și ceva de ani de serviciu și-i petrecuseră pe planeta Jen Hao, unde doar vizitatorii știau engleza. Și s-au arătat nedumeriți de faptul că aveau de trei ori vârsta tatălui lor, pentru că Yellow Jade îi lăsase Afară, iar el se întorsese în Nucleu. Și, la urma urmei, unde era Sigfrid?

— Poate a avut altă treabă, a fost de părere Estrella.

— Ce contează dacă a avut sau nu a avut? Este o inteligență artificială. Poate să facă paișpe sau cinșpe lucruri diferite în același timp.

Și adăugă, chiar atunci când se apropiau de casă:

— Ar fi trebuit să fie acolo.

Și atunci l-au văzut cum îi aștepta în prag.

Sigfrid se așeză pe scaunul lui imaterial și acceptă un pahar cu vin simulat, doar ca să le țină companie. Apoi zise:

— Mi-a plăcut foarte mult cum ați cântat *Chaconne* de Bach. Am mai auzit-o, dar niciodată nu mi s-a părut chiar atât de bine interpretată.

Stan se uită la el bănuitor.

— Nu te-am văzut în public.

— Nu mă arăt întotdeauna, Stan. N-am vrut să deranjez pe nimeni, dar în ruptul capului nu aș fi vrut să ratez spectacolul. În orice caz, uite de ce am venit acum: vreau să vă invit la o mică reuniune acasă la Klara.

— S-a întors?

— Se va întoarce curând, Estrella. Să știi că te-a îndrăgit tare mult.

Estrella îndrăzni să spună:

— Salt ne-a zis că s-a dus în vizită la niște bătrâni, n-am înțeles exact despre cine era vorba.

— Da, așa este, îi confirmă von Psiho. Ne neliniștește situația lor. S-a dus ca să vadă dacă le poate fi de ajutor.

Iar când Stan vru să știe mai multe despre „situația” aceea, Sigfrid se mulțumi să clatine din cap:

— Voi nu trebuie să vă faceți griji în privința asta. Există doar bănuiala că fostul proprietar al acestor hominizi s-ar putea să pună la cale ceva nesăbuit. Ați auzit de el? Wan Santos-Smith? Un bărbat extrem de antipatic. Și se pare că unii dintre oamenii lui au fost văzuți dându-le târcoale Bătrânilor.

Clătină iarăși din cap și spuse:

— Dar sunt convins că vă va povesti Klara totul atunci când se va întoarce. Alte probleme?

Stan se gândi să insiste, dar își dădu seama că șansele de a obține un răspuns satisfăcător erau mult prea mici, așa că schimbă subiectul:

— Am observat că nici Achiever nu a fost la concert.

— Ah! oftă von Psiho. Achiever. Nu, deocamdată el nu este în stare să fie prezent la niciun spectacol. E o poveste tristă.

Se uită de la unul la altul, cu un aer nefiresc de indecis. Apoi adăugă pe un ton întrebător:

— N-am știut dacă veți dori sau nu să fiți ținuți la curent…

— Dorim, spuse scurt Estrella.

Simularea lui von Psiho oftă și dădu din cap.

— Așa cred și eu. Dacă împarți Mașina de Vise cu cineva se formează un soi de legătură, nu-i așa? Oricum, experiența pe

care ai avut-o cu Achiever a avut un impact profund asupra lui. Prin urmare, în momentul de față este în întreținerea unui grup de Minți Stocate. Așa i se spune, „întreținere”. Ceea ce înseamnă că și el a fost stocat, pe perioadă limitată, însă, iar celelalte Minți Stocate încearcă să-l vindece complet. Au început de îndată ce au aflat ce se afla la baza problemelor lui…

Se întrerupse aici, dând semne că nu ar vrea să spună mai multe. Dar Estrella nu avea de gând să-l lase să-i scape.

— Și anume? întrebă ea. Haide, domnule doctor von Psiho! Am fost implicată în povestea asta, așa că am tot dreptul să știu.

— Așa este, Estrella. Doar că e ceva foarte urât…

— Dar spune odată! zbieră Stan.

Von Psiho oftă din nou.

— Ei bine, pe nava cu care Achiever a plecat din Nucleu se afla și o tânără femelă Heechee, prefect dezvoltată din punct de vedere sexual. Numele ei era Breeze. În timpul călătoriei, ea a intrat în perioada de rut. Organismul lui Achiever a reacționat la asta, bineînțeles. Oricare mascul Heechee ar fi făcut exact la fel. Dar în ultima clipă, a fost debarcat pe Poartă, fără vreo femelă convenabilă în jur. Și…

Von Psiho începu să șoptească, de parcă nu ar fi oprit camerele și l-ar mai fi putut auzi cineva.

— …atunci a făcut ceva ce l-a traumatizat. A încercat să întrețină raporturi sexuale cu o femeie-om.

— A *violat-o*? exclamă Estrella, parcă nevenindu-i să creadă.

— Nu, nu a fost vorba de niciun viol, se corectă von Psiho. De fapt nu a fost vorba nici măcar de raporturi sexuale în sens real. Dacă s-ar fi întâmplat una ca asta, îmi închipui că Achiever nu ar mai fi putut să se suporte. Dar a încercat… cum să zic eu… un fel de preludiu. El spune că femeia-om a fost de vină și presupun că, într-o oarecare măsură, așa a și fost. Se pare că ea nu făcuse nicio brânză în calitate de prospector al Porții. În realitate, era lefteră. Prin urmare, ca să-și poată plăti facturile pe asteroid, a început să… hm… să se prostitueze.

— Doamne, Dumnezeule! țipă Estrella. Cu un *Heechee*?

Von Psiho dădu din cap cu gravitate.

— Așa se explică unele din lucrurile pe care le-ai simțit atunci când ai împărțit cu el Mașina de Vise. Dar nu pe tine te ura. Ci pe biata femeie de pe Poartă. S-a întâmplat doar ca tu să-i fii la

îndemână.

Imediat ce von Psiho plecă, Estrella se așeză în fața unuia dintre ecrane. Stan se îndrepta într-o doară spre terasă, când a auzit-o că îl strigă:

— Stan? Ăștia sunt bătrânii ăia despre care vorbea von Psiho?

Tânărul se întoarse până într-un loc de unde putea să vadă ce era pe ecran. Adică două creaturi cu aspect ciudat, oarecum asemănătoare cu oamenii, dar la fel de asemănătoare și cu maimuțele. Purtau niște fustanele împletite dintr-o sfoară aspră și nimic altceva. Ambele creaturi purtau un fel de bărbi rare și încâlcite. Mâncau niște chestii care păreau fructe și bolboroseau într-o limbă pe care Stan nu o mai auzise vreodată.

Cei doi tineri priveau uluiți la ecran. Stan clătină nedumerit din cap.

— Crezi că sunt oameni?

— Ție ți se pare că arată ca niște oameni?

— Nu, dar... Hei! exclamă el, pocnind din degete. Ei vin din locul unde a trăit Wan pe vremea când nu era decât un copil nebun care a folosit Mașina de Vise și a făcut...

— Mi-aduc aminte. „Urgia Lui Dumnezeu” i s-a spus.

— Da. Aia a fost opera lui Wan. Și Bătrânii erau și ei acolo, un fel de oameni preistorici, aduși de Heechee dintr-un motiv oarecare. De asta el are senzația că este proprietarul lor.

— Hm!

Privind cu atenție la creaturile acelea păroase, Estrella a scos un țipăt mic. Terminaseră de mâncat și cea mai mică dintre ele – cu o barbă mai sărăcuță, deci femela – se așezase în patru labe, iar creatura mai masivă – categoric masculul – se pregătea să o penetreze pe la spate.

— Ia uite, spuse extrem de amuzat Stan. Da’ știu că nu se încurcă cu preludiul.

Estrella stinse ecranul.

— Trebuie să fim corecți, Stan. Nouă nu ne convine să se uite cineva la noi când facem dragoste. Deci nici noi n-ar trebui să ne uităm la ei.

— Dar sunt animale, Strell! Și mi se pare destul de interesant.

Tânăra clătină din cap, dându-i de înțeles că subiectul a fost închis.

— Am o idee mai bună. Hai să mai comandăm niște mâncare

bună, vrei? Mie mi s-a făcut poftă de o friptură groasă și în sânge, de vită, nu de bizon, cu niște cartofi prăjiți și o salată cu puțin avocado și…

— Comandă două porții din astea, spuse Stan luminându-se la față. Și grăbește-te, bine?

Apoi au așteptat mâncarea.

Care nu s-a grăbit să apară.

De fapt, cel puțin o jumătate de oră nu s-a apucat nimeni să le-o pregătească, cu toate că amândoi au repetat de câteva ori comanda. Când au auzit murmurul îndepărtat care îi anunța de sosirea ei, Stan a explodat:

— Era și timpul!

Estrella a ajuns înaintea lui la dozator.

Însă ce îi aștepta acolo nu se afla pe platouri din cristal și nici nu semăna cu fripturile visate: erau doar două pachete în ambalajele multicolore ale hranei Heechee. Nevenindu-le să creadă ce li se întâmplă, cei doi le desfăcură și văzură că nici vorbă de hrană Heechee înăuntru, ci ceva mult mai prost chiar și decât aceasta! Niște cărămizi din ceva maroniu și tare, cu miros vag de scoici stricate și gust de carne conservată în untură.

— Ce mama dracului! se enervă Stan. Ce naiba se petrece aici? Estrella nu știa ce să-i răspundă, dar se enervase și ea după ce gustase o bucățică din batonul ei.

— Dacă așa au ei de gând să hrănească o femeie însărcinată, atunci am să mă duc la lac, am să prind vreo doi din peștii ăia urâți și am să-i prăjesc.

IV

Dar nu s-a dus la niciun lac. A mâncat mâncarea aia oribilă și le-a mâncat și pe celelalte pe care le tot furniza dozatorul în loc de mâncare adevărată. Și nici nu aveau cui să se plângă, pentru că Sigfrid nu a mai trecut pe la ei. Și nici Klara nu s-a întors, așa cum pretinsese psihiatrul. Yellow Jade era atât de ocupat cu cei doi fii senili, încât nici el n-a mai venit în vizită. Doar o dată tinerii noștri au zărit-o pe Salt în mijlocul unui grup mare de masculi Heechee.

— Probabil că nu le pasă cum arată, comentă Estrella cu dispreț.

— Clar că nu mai are niciun fel de inhibiții, zise și Stan. Vrei să

ne uităm la știri?

S-au uitat. Dar nu s-au simțit mai bine. Crainicul fără creier, dar cu farmec dispăruse. Și nu îl înlocuise nimeni. Pe ecran apăreau doar imaginile pe care ei le cereau, iar aceste imagini erau cel mai adesea neplăcute. Stan văzuse înainte niște instantanee absolut fascinante ale unor orașe plutitoare, care acum se aflau în diferite stadii de degradare. Planete întregi păreau abandonate – cu păduri crescute în locul foștilor zgârie-nori, acoperite de gheață sau carbonizate.

— Mai ții minte imaginile din muzeul de pe Poartă? întrebă Stan. Se spunea că lucruri dintr-astea sunt făcute de Dușman. Dar asta a fost pe vremuri, nu?

Estrella clătină tristă din cap, fără să-i răspundă.

Atunci Stan ceru să fie afișată o imagine a Istanbulului. Și orașul copilăriei lui părea părăsit. Turnurile Kemal Atatürk erau tot în picioare, dar păreau goale – ferestrele erau sparte și nu se vedea niciun om care să între sau să iasă din ele.

— Iisuse! murmură Stan. Ce crezi că s-a întâmplat?

— Aș vrea și eu să știu, spuse Estrella, dar se răzgândi imediat. Ba nu. Poate că-i mai bine să nu știu. Haide să facem altceva. Ce zici dacă ne-am mai uita o dată la copil?

Măcar asta le mai aducea satisfacții. Zi după zi, micuța creatură din burta Estrellei le arăta noi minunății. Ochii aceia, care păruseră a crește în tâmplele pruncului, migrau acum încet spre locul lor normal. Pielea i se făcuse atât de subțire, încât Estrella se jura că vede vasele de sânge de sub ea. (Stan nu prea vedea nimic.) Și într-o zi, când Stan studia imaginea oferită de Barză, în vreme ce Estrella era la ecrane, tânărul a observat ceva nemaipomenit.

— Strell! a zbierat el, speriind-o tare. Ghici ce! își suge degetul!

Da, a observat și viitoarea mămică. Da, și-l sugea. Dar nu făcea doar atâta. Treptat, bebelușul a început să-și miște capul, să-și întindă sau să-și strângă piciorușele, să experimenteze noi poziții ale brațelor și mânuțelor – împreunate la piept, strânse ca pentru rugăciune, întinse într-o parte și alta. Totul era ca vizionare magică de diapozitive, în permanentă schimbare.

Când făceau câte o pauză de la contemplarea copilului lor nenăscut încă, se uitau la ecrane. Erau și acolo lucruri interesante – majoritatea de neînțeles pentru ei, sigur că da, dar

destul de provocatoare. Au văzut o procesiune de copii cu capetele acoperite, intrând hotărâți în apele unui ocean de undeva din galaxia exterioară – și nu au înțeles ce se petrece. Au văzut cum se luminează brusc ecranul – oribilă lumină – atunci când o stea necunoscută s-a autodistrus într-o explozie colosală – și tot nu au înțeles ce se petrece. Nu au putut decât să admire spectacolul.

Dacă lăsăm la o parte mâncarea, Stan și Estrella se simțeau chiar mulțumiți că erau ignorați de prietenii lor. Sexul redevenise sportul acela minunat, pentru că acum îl făceau în intimitate totală.

Iar mâncarea, obișnuiau ei să se încurajeze, nu era mult mai rea decât aceea din vechiul lor Cinci. Terasa dădea spre aceeași vegetație luxuriantă…

Cu toate acestea, atunci când soneria de la intrare grohăi pentru prima dată după multe zile, se repeziră amândoi să deschidă ușa.

Musafirul nu era unul dintre preferații lor. Era Achiever. Fără vreo introducere, îi întrebă:

— Mai devreme am întrebat dacă vi s-a cerut. Acum întreb din nou. Ei? Vi s-a cerut?

— La naiba! exclamă Stan. Habar n-am despre ce vorbești. Ce să ni se ceară?

Mușchii din fălcile lui Achiever se zbuciumau nebunește.

— Cum poți să mă întrebi ce să ți se ceară? Mai devreme experimentat eveniment semnificativ, oarecum agreabil, dar foarte epuizant. Este posibil să nu vă fi cerut încă?

— Să ni se ceară ce? se răsti acum Stan, deja nervos la culme.

Dar la fel era și Achiever. Se îndepărtă țeapăn câțiva pași, cu blana de pe ceafă țeapănă și ea de furie, apoi se întoarse.

— Nu este acceptabil! urlă el. Sunt extrem de furios. Prin urmare vă stâng fără să îmi iau la revedere așa cum cere politețea!

Făcu stânga împrejur pe călcâiele lui subțiri și se îndepărtă cu pași apăsați.

Estrella și Stan erau în dormitor. Nu mai aveau toate hainele pe ei. Ciuguleau din ultima rație de mâncare cu greu comestibilă. Și nu prea vorbeau mult despre Achiever. Căci ce

mai rămăsese de spus despre acel Heechee labil și atipic? Soneria grohăi din nou, iar acum musafirul era Salt, care părea radioasă, iar pielea ei își pierduse aspectul vinețiu.

— Posibil putut intrat? întrebă ea și le luă tăcerea drept răspuns afirmativ.

— Da, sigur că da, o asigură Stan puțin cam tardiv, pentru că femela Heechee se cățărase deja pe una dintre stinghiile lor din living și se uita la ei plină de nerăbdare.

— Voi vorbit cu Achiever, le spuse ea. Știu pentru că el informat pe mine. Important pentru el eu vorbit cu voi.

Stan își strânse mai bine pe el halatul îmbrăcat în grabă.

— S-a întâmplat ceva?

— Nimic rău, spuse Salt, pe un ton sincer.

Dacă nu ar fi fost Heechee, ci om, Stan ar fi spus despre ea că strălucește de-a dreptul.

— Dimpotrivă. Întâi trebuie scuze că nu invitat la ceremonie. Motiv: partener și eu luat cunoștință de pudoare și tabuuri culturale avute de voi.

— Ce ceremonie? întrebă Stan amețit de cap.

Estrella pricepu mai iute.

— Ce vrei să zici? Adică chiar… adică ai fost…

— Fost exact, da, confirmă încântată Salt. Și făcut exact, cu Achiever persoană fertilizatoare. Acum cu burta la gură, la fel ca tine, Estrella!

15 FERICIRE

I

Pentru Stan, perioada petrecută cu o singură femeie însărcinată fusese ceva interesant, ba chiar captivant (din moment ce femeia respectivă era însărcinată cu copilul lui). Două femei însărcinate nu reprezentau o situație de două ori mai bună. Nici măcar pe jumătate la fel de bună ca prima. Dintr-odată pe Salt, nu pe Stan, a început Estrella să o anunțe de fiecare junghi sau senzație de greață. Și nu numai asta; într-o zi, Salt îi spuse Berzei câteva propoziții pe limba ei și de atunci, la cerere, dispozitivul afișa conținutul ambelor utere.

Chestia asta i se părea destul de interesantă lui Stan. Anatomia Heechee era mult diferită de cea a oamenilor.

Heechee-ii aveau câte două inimi și Dumnezeu mai știe ce alte instalații bizare. Dar existau și structuri arhitectonice comune. La ambele specii, un singur ovul, odată fertilizat, se multiplica și apoi se năștea copilul. Stan studia felul în care se divizau primele celule din Salt, luând forme noi, și înțelegea cum trebuie să fi arătat propriul lui copil înainte de apariția Berzei. Embrionul din Salt era micuț, aproape invizibil și i-au cerut Berzei să mărească imaginea. Dar nici atunci nu au prea avut la ce să se uite, mai ales dacă îl comparau cu mult mai dezvoltata ființă care creștea în burta Estrellei.

Prin urmare, Stan avea mai mult timp la dispoziție. Așa că, atunci când a apărut Yellow Jade, cu fiii lui abia târându-și picioarele de-o parte și de alta a lui, tânărul se grăbi să accepte rugămintea de a le prezenta vecinii. Fiul pe nume Warm[35] vorbea mandarina și vietnameza. Cel pe nume Ionic Solvent[36] – coreeana și japoneza. Niciunul nu vorbea engleza. Așa că, atunci când s-au dus în vizită la vecinii cei noi, conversația s-a dovedit o sarcină extrem de dificilă.

Noilor vecini li se dăduse o locuință frumoasă. Încăperea în care au fost primiți Stan și însoțitorii lui era mai mare decât oricare cameră din apartamentul tinerilor noștri. Și era destul de aglomerată – optsprezece sau douăzeci dintre vecinii aceia, majoritatea persoane în vârstă, stăteau în grupuri formate pe considerente de naționalitate. Când, să zicem, femeia micuță și dolofană care vorbea în numele coreenilor a vrut să-i ureze Estrellei o naștere fără complicații, ușoară și fericită, fratele vorbitor de coreeană a tradus urările în dialectul Heechee. Celălalt a tradus în limbile lui, în vreme ce Yellow Jade a tradus pentru Stan și Estrella, dar, simultan, primul frate traducea în cealaltă limbă cunoscută, așa că în permanență se auzea un zumzăit multilingvistic destul de enervant.

Plus că nu era deloc o metodă eficientă de comunicare. Cu toate astea, Stan nu s-a simțit prea deranjat, mai ales că mâncarea i s-a părut excelentă. O masă rotativă se învârtea în fața lor, fiind în permanență umplută cu feluri noi de mâncare din dozator: calde și reci, dulci și acrișoare. Stan și Estrella nu mai gustaseră așa ceva în viața lor. Dar erau feluri de mâncare pentru oameni, nu rații de Hrană-CHON. Și unele erau chiar

[35] „Căldură”, în lb. engl., în orig. (n. red.).
[36] „Solvent Ionic”, în lb. engl., în orig. (n. red.).

delicioase.

Din motivul acesta, li s-a părut și mai scârboasă mâncarea aia sărăcăcioasă pe care le-o dădea dozatorul lor. Mai târziu, când Salt a trecut pe la ei, i-a găsit forțându-se să înghită o porție din baliga aia dezgustătoare.

Salt își ceru scuze de deranj.

— Nu recepționat că voi hrănit până nu intrat casă. Rog continuat hrănit. Las singuri. Duc altă cameră.

Și apoi, după ce și-au dat seama că nu mai sunt în stare să înghită nici măcar o singură bucățică din scârboșenia aia, Salt se întoarse.

— Observat produs curățat dinți în loc spălat, le spuse ea. Produs nu mai în uz. Importat formulă plus instrucțiuni preparare pentru, cum zis, microorganisme comestibile. Ultima invenție Afară. Face curățat, uns, dezodorizare dinți simultan. Foarte eficace.

Se apropie suficient de ei ca să vadă resturile mesei și se opri șocată. Apoi le spuse politicos.

— Am întrebare. Nu vrut criticat. Întrebare este: posibil plăcut hrana asta?

Stan scoase un mârâit neamuzat.

— Nu. Nu posibil. Dar nu avem altceva.

— Cum? Nu avut comunicare bună cu bucătar? Explică, le ceru Salt.

Iar când îi explicară, ea pufni pe nări.

— Eu tratez pentru voi, spuse, se ridică de pe stinghie și adresă aerului câteva propoziții autoritare în limba Heechee.

A durat mai mult să le explice ce făcuse. Atunci când și-au închis camerele video, au transmis un semnal că și-au închis și casa pentru restul lumii; adică nimeni nu mai putea intra în contact cu ei și, printre altele, nici serviciul care le asigura hrana nu le mai putea afla dorințele. Se izolaseră singuri.

Dar acum, le-a mai spus ea, se puteau bucura de intimitate oricând doreau.

— Simplu spus „Intimitate acum!” și, când nu mai vrut, spus „Nu mai vrem intimitate!” și rezolvat.

Însă Stan și Estrella au ascultat-o cu o jumătate de ureche, pentru că deja comandaseră prânzul și așteptau nerăbdători un răspuns.

În ziua imediat următoare, s-a înfiinţat la ei şi Hypatia din Alexandria. Era supărată.

— Voi doi, le zise ea pe un ton glaciar. Klara a tot încercat să dea de voi, dar aţi întrerupt comunicaţiile. În orice caz, ar dori să-i faceţi o vizită. Sunt câteva persoane pe care vrea să vi le prezinte.

— Oameni? întrebă Stan.

Şi Estrella:

— Când?

Hypatia preferă să răspundă tinerei:

— Acum. Când doriţi.

Când au ajuns acasă la Klara, tot Hypatia le-a deschis uşa şi le-a ordonat fără vreun alt preambul:

— Stai nemişcată o clipă, Estrella, te rog!

În clipa aceea Hypatia nu a părut că s-ar fi uitat într-un loc anume, apoi a dat din cap spre abdomenul tinerei:

— Mi-am luat libertatea să-ţi fac un examen intern. Ai un fetus foarte frumos. Vă rog să staţi jos acum. Klara se aranjează ca să-şi primească musafirii.

Estrella profită de explicaţie ca să întrebe:

— Vine şi Salt?

— Mă îndoiesc foarte tare, spuse Hypatia, pe un ton mai îngheţat decât privirea.

Estrella era nedumerită:

— Care-i treaba, Hypatia? Nu-ţi convine că Salt e însărcinată?

Hypatia, care tocmai voia să părăsească încăperea, se întoarse într-un foşnet de straie colorate.

— Nu dezaprob sarcina. Este procedeul primordial şi, odinioară, unicul, prin care erau aduşi pe lume mai mulţi copii de sex feminin. Deci este un rău necesar. Dezgustătoare este maniera în care Salt a ales să o facă. A întreţinut raporturi sexuale cu un mascul! Tocmai în acest moment al progresului ştiinţific! Pe vremea din care vin eu, femeile acceptau aşa ceva pentru că, deşi absolut dezagreabil, era şi inevitabil. Însă acum există o mulţime de modalităţi partenogenetice prin care poţi rămâne însărcinată. Iar ea tocmai pe aia scârboasă a trebuit să o aleagă!

Scoase un fel de mârâit dezgustat, de obicei transcris prin „câh!”, apoi spuse:

— Uitaţi-o pe Klara.

Se pare că musafirii pe care îi aștepta aceasta erau niște persoane importante. Stan nu se așteptase să o vadă așa de… mă rog… de elegantă. Coafura îi era perfectă. Rochia cu decolteul adânc era din mătase de culoarea aurului. Ba chiar și sprâncenele îi fuseseră cumva îmblânzite. Dar toate astea nu o împiedicară să-l mângâie pe creștet pe Stan și să o îmbrățișeze strâns pe Estrella. Apoi se îndepărtă de tânără ca să o studieze cu atenție.

— În ordine, zise ea, arăți destul de bine, dar ce face fetița? Pot să o văd?

Firește că putea. Barza afișă imaginea imediat. Iar mândrii părinți se grăbiră să-i explice diverse lucruri. Mai ales viitorul tată.

— Dacă ți se pare că-i nebărbierită, spuse Stan, să știi că ăla este părul lanugo, așa i se zice. O să-i cadă. Și… uite acolo… au început să-i crească unghiile la degetele de la mânuțe și piciorușe.

După ce discutară fiecare organ în parte, Klara oftă și se cufundă într-un scaun.

— Ce norocoși sunteți voi, le spuse ea. Și Salt e norocoasă și i-am zis asta. Hypatia are niște critici la adresa ei…

Și aici aruncă o privire lungă spre mintea navei care stătea întinsă pe o sofa în celălalt capăt al încăperii.

— …dar eu sunt în culmea fericirii. Sper că și ea, și Achiever s-au distrat de minune când au făcut copilul. Bieții de ei, nu au parte prea des de așa ceva. Ați observat cum se învinețise Salt? Ăla-i semnul că intră în călduri. Și ori culoarea schimbată a pielii, ori niște feromoni pe care-i emană ea îi transformă pe toți masculii din apropiere în pretendenți amorezați până peste cap. Din punctul ăsta de vedere e bine să fii fată Heechee. Întotdeauna ai o mulțime de masculi prin preajmă din care să alegi.

— Păi, și atunci, de ce l-a ales tocmai pe Achiever? întrebă Estrella.

— Cine poate ști? Sigfrid crede că e posibil ca Mințile Stocate să i-o fi sugerat, ca să îl ajute pe Achiever să se vindece.

Se opri ca să se uite la ceas și apoi continuă:

— Ceilalți vor veni într-o clipă, dar nu vor sta prea mult. Le este foarte greu să interacționeze cu noi, organicii. A, nu v-am spus?

Toți oaspeții mei sunt stocați. În orice caz, haideți să bem un pahar cât îi așteptăm. Hypatia vă va aduce orice doriți.

Și chiar când serverele Hypatiei aduceau ceai cu gheață pentru Estrella și bere neagră nemțească pentru Stan, se auzi soneria de la intrare.

Numai că nu era o sonerie, ci o simfonie de clopote, făcută la comandă pentru Klara. Cu totul diferită de grohăiala de la ușa lor. Hypatia deja se dusese să deschidă. Normal că nu a atins ușa; dar aceasta s-a deschis și a intrat Sigfrid von Psiho.

— Am venit primul? se interesă el.

Lui Stan întrebarea i se păru ipocrită, pentru că von Psiho cunoștea deja răspunsul.

— Nu-i nimic. Sosesc și ceilalți imediat. Ia uite-i!

Și unul după altul, poc, poc – dar pocnetele acestea erau mute – apărură trei alte persoane în sufrageria Klarei. Doi bătrâni Heechee, care se așezară pe scaune normale, iar nu pe stinghii, deoarece le lipseau obișnuitele păstăi dintre picioare. Celălalt musafir era un bărbat-om înalt și destul de solid, cu un fel de bonetă albă pe cap.

— Mă bucur nespus că ați putut veni, le spuse afabil von Psiho nou-veniților.

Apoi i se adresă Klarei:

— Acestea sunt persoanele pe care am dorit să le cunoști. Thermocline este un fel de reprezentant al Minților Stocate. Burnish este cel care l-a abando… cel căruia i s-a cerut să îl lase pe Achiever pe Poartă. Acum, în calitatea lui de Minte Stocată în Nucleu, a devenit expert în dinamica stelară. Iar acesta este Marc Antoniu, bucătarul-șef.

Făcu semn către ceilalți ca să încheie prezentările:

— Dânsa este Gelle-Klara Moynlin, iar ei sunt tinerii noștri prieteni, Stan Avery și Estrella Pancorbo. Acum, dacă Hypatia e amabilă să aducă aici serverele, Marc ne va pregăti o gustare ușoară câtă vreme stăm de vorbă.

Stan nu avusese niciodată vreo îndoială că Gelle-Klara Moynlin era o persoană de rang foarte înalt, dar până în clipa aceea nu-și dăduse seama cât de înalt îi era rangul. Atât de înalt era acesta, încât persoanele stocate, despre care se presupunea că nu ar fi impresionate de bogăția sau faima organicilor, au consimțit să vină la ea acasă ca să stea de vorbă. Și iată-i aici.

Stan era la fel de impresionat și de mâncarea excelentă. „Ușoara gustare” era delicioasă și deloc ușoară. Un vas plin cu chifteluțe fragede, biscuiți mici cu câte o felie de ficat de rață și o bucată crocantă dintr-o legumă despre care Klara le-a explicat cu amabilitate că era castană chinezească de apă, niște chestii mici ca alunele într-un fel de sos fructat, pe care nici gazda lor nu le cunoștea, dar le-a mâncat cât de repede a putut. De fapt, cam asta făceau toți. Stan observă uluit că și persoanele electronice păreau a mânca aceleași feluri. Dar atunci când, fără să-și dea seama ce face, întinse mâna spre platoul din fața lui Burnish, degetele îi trecură direct prin el, iar bărbatul cu bonetă albă se opri din conversație și se întoarse către el surâzându-i ușor.

— Evident că simulările mănâncă mâncare simulată, îi spuse acesta, iar surâsul i se șterse de pe buze. Stai puțin! Mi se pare că tu ești persoana care a închis accesul în locuința lui.

Stan nu pricepea ce treabă avea cu el bărbatul acela, dar răspunse cu gura plină cu friptură de pui:

— Eu sunt.

Și imediat își aminti numele bărbatului.

— Tu ești… hm… Marc Antoniu, da? Înseamnă că tu ai gătit toate chestiile astea?

Iar când bărbatul dădu din cap, tânărul exclamă entuziasmat:

— E cea mai bună mâncare pe care am gustat-o în viața mea!

— Înțeleg, spuse bucătarul.

Și după un moment:

— Încearcă și limbile glasate de păun. Sunt o delicatesă.

Stan le încercă și regretă imediat. Pe vremuri, la Istanbul, una dintre fiicele domnului Ozden îi făcuse o farsă, îndemnându-l să mănânce o omidă zaharisită. Același gust îl aveau și „delicatesele” astea și aproape același efect. Doar două lucruri îl împiedicară pe Stan să vomite instantaneu. Primul a fost gândul că „păunul” acela a cărui limbă o înghițise el nu trăise niciodată, din moment ce felul de mâncare era făcut din aceleași substanțe CHON ca tot restul. Celălalt era conversația animată ce se desfășura în jurul lui.

Principala problemă care îl obseda pe Thermocline, bătrânul Heechee, era creșterea imigrației. Oamenii veneau în Nucleu cu sutele de mii și unde anume ar fi trebuit să-i găzduiască Heechee-ii? Chestiunea arzătoare ridicată de Marc Antoniu era

securitatea – securitatea individuală a oamenilor.

— Oamenii nu sunt ca Heechee-ii. Unora le place să se bată. Alții fură, ucid sau violează. Avem nevoie de poliție și de tribunale și de legi și de un fel de for legislativ care să dea legile astea.

Pe Sigfrid von Psiho îl interesa în cel mai înalt grad cum anume să facă rost de Afară de toate lucrurile specifice oamenilor de care aveau nevoie imigranții și cu ce să le plătească.

Moment în care se opriră toți din vorbă și se uitară la Klara cu speranță în priviri.

Femeia schiță un zâmbet cam acru, de parcă exact la asta se aștepta și le spuse:

— De ce nu? Sigfrid are dreptate să-mi bată toate apropourile astea. Hypatia?

Mintea navei apăru pe dată. Își schimbase ținuta în onoarea musafirilor. Straiele de acum erau și mai împodobite, inelele de pe degete aveau rubine și safire uriașe, netăiate. Se uită direct la Klara.

— M-ai chemat, șefa?

Klara oftă exasperată, dar se abținu să menționeze că nu avea nici cea mai mică îndoială că Hypatia fusese prezentă acolo tot timpul, chiar dacă nevăzută de nimeni.

— Mi-am dat seama că nu am mai discutat de multă vreme despre banii mei. Îi mai am?

— O, ai o grămadă. Știi bine că s-a ales praful de majoritatea investițiilor pe care le-ai făcut atunci când eram Afară. Dar ți-au rămas unele excelente. Cum sunt așezămintele Lumea Cealaltă, care fac bani frumoși. Fac foarte bine și flotele de nave spațiale, împreună cu toate fabricile și terenurile lor de aterizare.

— Mulțumesc, îi spuse Klara, făcându-i semn să plece (sau să simuleze că ar pleca). În ordine, deci. Aș vrea să-mi păstrez câteva milioane, în caz că apare vreo urgență, dar nu mai am nevoie de atât de mulți bani. În fond, nici nu cred că am să mă mai duc vreodată Afară.

— Splendid! exclamă radios Sigfrid. Așa vom face. Și dacă banii Klarei nu ne vor fi de ajuns, atunci am putea să ne gândim să introducem impozite.

Hotărârea fusese luată, ceea ce însemna că sfârșitul vizitei nu

era departe. După câteva clipe, Burnish și Thermocline se scuzară și se făcură nevăzuți…

— Pentru a prezenta Minților Stocate aceste propuneri, explicară ei.

Marc Antoniu dispăru și el imediat după aceea. Însă Sigfrid nu dădea niciun semn că ar fi intenționat să plece. Se întoarse către Stan și Estrella.

— Haideți să stăm de vorbă, le spuse el. Ce părere aveți?

Stan se încruntă.

— Adică ce părere avem despre ce s-a discutat? Păi, senzația mea a fost că noi nu aveam ce căuta aici. Ce știu eu despre economie și legislație și chestii din astea?

Sigfrid nu-și dădu seama că întrebarea era una retorică, așa că răspunse:

— Ar trebui să știi la fel de mult ca oricare alt om organic în vârstă de șaptesprezece ani.

— Aproape optsprezece, îl contrazise Stan.

Dar Estrella se băgă imediat în vorbă.

— Eu am douăzeci și patru de ani, Sigfrid, dar nici eu nu mă pricep la astea. Angajații din abatoare nu prea au șansa să meargă la facultate.

— Foarte adevărat, se arătă de acord Sigfrid. Dar acum nu mai ești angajată într-un abator, nu-i așa?

— Nu văd niciun campus prin preajmă.

— Nu de campus ai nevoie, Estrella. Ai nevoie să te învețe cineva. Iar treaba asta poate fi rezolvată foarte ușor.

— Vrei să spui că sunt și profesori în Nucleu?

— Destui. Mai mult încă: avem programe de predare pentru toate materiile pe care vi le puteți voi imagina. Vă interesează?

— Cred că da, spuse Stan, dar fără să pară prea convins.

— Voi avea grijă să primiți toate informațiile, le promise Sigfrid, ridicându-se de pe scaunul său simulat.

— Am uitat, adăugă el imediat, părând ușor stânjenit. Mai este ceva. Aș dori să vă cer o favoare.

Rugămintea doctorului nu-l puse imediat în gardă pe Stan. Dar apoi își aduse aminte de strania conversație cu Achiever și deveni bănuitor.

— Favoarea asta are de-a face cu Heechee-ul ăla nebun?

— Are, recunoscu von Psiho. Știți, voi doi l-ați ajutat deja foarte mult. Acum aș vrea să vă rog să mai faceți ceva.

Ridică o mână ca și cum ar fi vrut să le stăvilească protestele.

— Știu cum vă simțiți, mai ales tu, Estrella. Dar tu ești singura ființă omenească pe care a cunoscut-o cu adevărat prin intermediul Mașinii de Vise.

Estrella deja scutura cu putere din cap.

— Mă urăște, doctore!

— Te-a urât, da. Și, într-o oarecare măsură, încă te mai urăște. Dar vrem să se vindece, iar voi doi ne puteți fi de folos.

Stan se încruntă.

— Mai concret, ce vrei să facem?

— Petreceți ceva timp împreună cu el. De fapt, mai mult timp; adică întâlniți-vă cu el în fiecare zi vreme de câteva săptămâni…

— Săptămâni!

Vocea Estrellei tremura.

— Nu-ți imaginezi cât de rău e. Și nu uita că eu știu ce sentimente murdare are. Știu ce gândește. Și nu-mi place deloc.

— Da, ai dreptate, admise von Psiho. Și totuși… dar nu, nu am să insist acum. Dar vă rog să vă mai gândiți la rugămintea mea. Bine?

Și s-au gândit, s-au gândit mult; apoi au dezbătut problema încă și mai mult. Estrella spunea că simplul gând o făcea să se înfioare de scârbă.

— Normal, murmură Stan dus pe gânduri. Dar nu ar fi rău să-i facem serviciul ăsta lui Sigfrid.

— Te rog, nu ăsta. Poate altul, altădată, dar nu ăsta, nu acum când tocmai începusem să mă obișnuiesc cu fericirea!

Vorbe care îl făcură pe Stan să încheie imediat orice conversație pe această temă. În noaptea respectivă, ținând-o pe Estrella de mâna pe care tânăra și-o pusese peste piept, el s-a gândit la lucruri care trec rareori prin mințile celor de șaptesprezece ani.

Despre fericire.

S-a gândit la propria lui situație. Majoritatea băieților de șaptesprezece ani, își spunea el, nu ar fi deloc bucuroși să fie împovărați cu grija pentru un copil.

Dar el cum era?

Surprinzător, răspunsul a fost că el nu se simțea împovărat. De fapt, din câte își putea da seama, se simțea foarte adesea fericit.

Iar acesta era un sentiment cu totul nou pentru Stan. Nu-și mai amintea dacă, de la moartea mamei lui, mai simțise o asemenea fericire pe o perioadă mai lungă de câteva, foarte puține, minute.

Dar uite că așa se simțea acum.

II

Sesiunile cu Barza erau la fel de fascinante, imaginile galaxiei de Afară văzute pe ecrane erau la fel de provocatoare, deși din ce în ce mai greu de înțeles. Ba chiar plăcerea studiului era mare pentru amândoi.

Au căzut de acord că, dacă Sigfrid von Psiho voia ca ei doi să învețe, nu aveau să îl refuze. Cu toate că nu se așteptau la o școală propriu-zisă. Nu aveau sală de clasă. Nu aveau colegi. Nu aveau profesor – adică ce înțelegeau ei prin „profesor”. Au primit un domn în vârstă și bonom – o simulare, evident – îmbrăcat în robă și care a început primul curs spunându-le pe un ton prozaic, fără vreo altă introducere:

— Vom vorbi despre economie. Ce părere aveți voi despre bani? De ce avem nevoie de ei?

Iar când Estrella a răspuns „ca să ne cumpărăm lucruri”, iar Stan a plusat „ca să fim plătiți pentru munca noastră”, bătrânul a zâmbit și a dat din cap. Apoi i-a întrebat de ce plata în bani era mai bună decât trocul, de exemplu; și de ce nu ar fi mai bine ca fiecare să producă ce vrea să producă și să ia ce vrea să ia din magazinul universal al lumii.

Până la încheierea lecției, aflaseră despre criza economică olandeză a secolului al șaptesprezecelea, numită „Mania Lalelelor”, despre Marea Recesiune din secolul douăzeci, criza din secolul douăzeci și unu și despre alte șase dezastre financiare. Apoi profesorul simulă un căscat. Se uită la ceasul lui imaginar de pe mâna lui imaginară și le spuse:

— Ajunge pentru astăzi. Să știți că am umblat puțin la ecranele voastre. De acum înainte vă vor oferi mai multe informații despre orice subiect, doar să spuneți ce vreți să aflați. Data viitoare vom discuta despre istorie. Până atunci…

Le făcu un semn politicos de rămas-bun și dispăru. Le spusese că îl cheamă Socrate.

Ecranele funcționau așa cum le spusese. Dacă le cereau „etalon aur”, afișau tot felul de lucruri, de la monedele romane

și până la bărbații epuizați și bărboși care cerneau cu tenacitate nisipul în timpul Goanei după Aur din 1849.

I-au povestit Klarei, care a vrut să vadă și ea. Iar Hypatia i-a îndeplinit dorința. Au urmărit documentare despre mărirea și declinul imperiilor, despre războaie care au depopulat țări întregi. Pe măsură ce războaiele erau tot mai numeroase, Klara a început să dea semne de enervare. Apoi, fără vreun cuvânt, a ieșit brusc din cameră și nu s-a mai întors.

Dar a rămas Hypatia, care îi privea tăcută de la locul ei de pe canapea.

Stan îi ceru explicații:

— Ce s-a întâmplat?

Mintea navei ridică grațios din umeri.

— Klarei nu-i plac războaiele.

Le lăsă impresia că nu dorește să mai continue, dar se răzgândi:

— Ați auzit vreodată de Crabi? Probabil că nu. Crabii au fost o rasă nonumană din vechime, care se distrugeau prin războaie atunci când planeta lor a devenit supernovă și i-a ajutat să-și termine treaba. Erau niște creaturi îngrozitoare, foarte asemănători cu călugării ăia care m-au ucis pe mine, cea originală. Și după aceea, când Klara a început să dea semne că începe să se împace cu situația, a venit marele tsunami.

— Corect, se bucură Stan că știe și el ceva. Ăla care a făcut praf California.

Hypatia îl puse la punct:

— Acela care a distrus o mulțime de locuri. Iar unul dintre locurile acelea era insula particulară a Klarei.

Acum își aduse aminte și Estrella.

— Parcă erau și niște orfani pe care îi creștea acolo, nu?

— Da, Klara a oferit un cămin copiilor care nu știau ce înseamnă așa ceva. Însă asta nu este tot. Poate nu știți că a vrut să aibă un copil al ei, carne din carnea ei. Așa că și-a depozitat ovulele pe insula aceea, în așteptarea bărbatului potrivit care să i le fertilizeze.

Ovulele au fost distruse împreună cu insula.

Se întrerupse și se uită la Estrella.

— Cred că acesta este motivul pentru care e atât de entuziasmată de copilul tău.

— Of, la naiba! exclamă Stan. Sărmana femeie!

— Chiar așa, șopti Estrella gânditoare. Cu toți banii ăia ai ei. Da, este sărmană în vreme ce, din punctul ăsta de vedere, noi doi suntem foarte bogați.

Atunci când se așteptau mai puțin, soneria grohăitoare le anunță un musafir. Achiever.

— Fost plecat, îi informă el. Acum întors. Vrut vorbit voi urgent.

Surprins, dar făcând eforturi să se poarte civilizat, Stan îl conduse până la o stinghie Heechee, îi oferi o cafea (pe care Achiever o refuză) și îl întrebă cum se mai simte noua lui familie. Nu se aștepta însă ca această întrebare să-l supere pe Achiever.

— Eu nu „familie”, spuse el pe un ton înghețat. „Familie” trebuie declarație de solidaritate. Eu nu făcut declarație.

Apoi se mai înmuie puțin.

— Dar copil nenăscut paternitate de la mine în spațiul generativ de la Salt e foarte bine. La naștere numele lui sau ei este Boundary Condițion. Sex? Necunoscut. Copil nu luat hotărârea asta încă.

Făcând și ea eforturi să fie politicoasă, Estrella îl întrebă:

— Și tu, Achiever? Și tu te simți bine?

Achiever se gândi puțin.

— Simt bine? Poate nu. Vrut zis nu bine cu adevărat, dar…

Și acum flutură din degetele sale lungi și subțiri spre cei doi tineri.

— …ce făcut? Fost, cum zis voi, speriat. Pentru că expunere prelungită la cei din rasa voastră. Deci cuvânt „bine” nu potrivit. Ca să „simt bine” nevoie de… cum zis voi?… mai multă gracilitate decât acum. Dar…

Se încruntă dezaprobator.

— …dar eu nu aici pentru vorbit asta, ci discutat voi venit cu mine de acord cu dorință inteligență artificială Sigfrid von Psiho.

Stan și Estrella schimbară o privire rapidă.

— Ce știi despre dorința lui Sigfrid? îl întrebă Stan.

— Nu mult. Dar tot. De exemplu, știut că înainte-menționata persoană-inteligență artificială dorit mult asta. De asemenea voi două persoane-om organice simt obligat făcut la fel. Vreo afirmație incorectă?

— Nu chiar, recunoscu Stan.

— Atunci cuvenit voi doi îndeplinit dorințe menționate și venit cu mine pe navă spațială pentru stat împreună cum dorit persoana de mai sus. Stat. Nu răspuns. Considerat că fericit avut excelentă navă personală pentru scop menționat.

— Stai așa! îi ceru Stan, cu răbdarea la limită. Sigfrid n-a zis nimic despre vreo navă. N-a zis decât că și-ar dori să petrecem ceva vreme împreună cu tine.

Achiever îi adresă o imitație de zâmbet arogant.

— Cum altfel mai bine petrecut timp decât dacă devenit camarazi? Pe navă spațială. Eu acum întors de la familiarizat cu ea. Acum voi ascultat propunere. Vrut venit cu mine în navă, atunci eu transportat pe voi pe interesante planete din Nucleu, unde existat specimene din rasa voastră. Foarte multe planete meritat vizitat. Inclus și Planeta Rece și Udă a Stelei Alb-Albastre Cincizeci-și-Patru. Acolo dus când tânăr mama personală care fost lucrat la Fabrică Hrană. Extrem de mare interes.

— Dar și extrem de frig, adăugă Stan.

— Bun atunci! Altele, multe altele, cu temperaturi mari. Înțeles ce zis eu? Atunci întrebat, pentru că voi acum avut toate datele, mai ales dorință expresă a sus-menționat Sigfrid von Psiho, acceptat voi călătorit cu mine perioadă zile sau săptămâni?

Le aruncă o ultimă privire pătrunzătoare și plecă.

În următoarele două zile, Stan și Estrella au discutat despre multe: despre cum se dezvoltă copilul lor, despre picioarele umflate ale Estrellei și noul obicei de a sforăi cam tare, despre sarcina lui Salt, despre lecțiile lui Socrate, despre delicioasa mâncare a lui Marc Antoniu și (dar nu în această ordine) despre propunerea lui Achiever. Ultimul subiect ar fi trebuit să fie cap de afiș, doar că Stan se străduia din greu să îl evite. De obicei, răspunsul lui preferat era ceva de genul „Haide, Strell, mai termină cu asta. Trebuie să stau să mă gândesc bine”. Însă oricât de mult l-ar fi lăsat Estrella să se gândească, tânărul nu părea a ajunge la vreo concluzie. În cele din urmă, exasperată, îl forță să se așeze la un capăt al terasei și ea se puse în fața ușii, pentru a-l împiedica să scape. Apoi îi zise:

— Haide, iubi, nu te mai codi. Mergem sau nu?

Și continuă repede, fără să-l lase să se lamenteze că nu a avut suficient timp să ia o hotărâre:

— Nu e o întrebare grea, Stan. Nu trebuie să spui decât da sau nu. Deci?

Și, pentru că el tot nu zicea nimic:

— Uite care-i chestia. Nu putem să-l refuzăm pe Sigfrid. Și eu mă simt destul de bine acum – atât de bine că suport gândul că va trebui să fiu un timp în preajma lui Achiever. Și chiar mi-ar face plăcere să văd toate planetele alea despre care ne-a vorbit. Iar starea asta de bine nu o să dureze. Așa că, în opinia mea, ori o facem acum, ori nu o mai facem deloc. Sau o vreme foarte lungă. Deci, ce spui?

Tânărul șovăi:

— Ești sigură?

— Sunt sigură.

— Atunci... spuse el.

Și adăugă (dar nu chiar atunci, ci după vreo două zile):

— În regulă. Hai s-o facem.

16 ÎN SLUJBA LUI WAN

I

Într-o fracțiune de secundă, Orbis McClune (sau ce rămăsese din Orbis McClune) a descoperit că nu-și mai aparține. Că a devenit proprietatea dementului respingător pe nume Wan Santos-Smith. Apoi, după mai puțin de o clipă din timpul acela continuu, s-a schimbat în mod inexplicabil tot ce era în jurul lui.

Wan dispăruse. Acum Orbis se afla într-un birou cu două ferestre, tablouri pe pereți, covor gros pe jos și o alee neverosimilă, străjuită de sequoia gigantici, dincolo de ferestrele alea imaginare. Locul lui Wan fusese luat de o tânără femeie destul de atrăgătoare, dar cu privirea parcă hărțuită. De fapt, ai fi putut spune chiar că era frumoasă, dacă îți plăcea genul cu machiajul gros. Femeia stătea în spatele unui birou aparent din mahon, pe care se aflau un monitor, o plăcuță cu numele „Roz Borraly” și o vază cu un singur trandafir roșu. Și se uita urât la Orbis.

— Spune că te cheamă Orbis McClune și că ești Rev., îi spuse ea, aruncând o privire la aerul de deasupra lui. Ce căcat mai înseamnă și Rev-ul ăsta?

Părea că nu merită să o dojenească. Așa că spuse doar:

— Înseamnă că propovăduiesc Evanghelia.

— Hm, pufni ea, neplăcut impresionată. Ei bine, domnule care propovăduiești Evanghelia, acum tu trebuie să înveți niște chestii ca să-i fii de folos lui Wan atunci când se va hotărî să se ocupe de tipii ăia. Ai condus vreodată o navă spațială?

— Despre ce „tipi“ vorbești? o întrebă Orbis, regretând chiar în secunda următoare că deschisese gura.

Femeia pe nume Roz Borraly oftă și mișcă un singur deget. Imediat Orbis McClune începu să tremure, cuprins de cea mai îngrozitoare durere pe care o simțise el vreodată: spatele, ochii și testiculele îi erau șfichiuite de flăcările unei gheți incandescente. Toți nervii din corp îl dureau, din corpul lui simulat, dar care se pare că încă mai era capabil să simtă destul de multe. Și apoi tortura se termină, la fel de brusc cum începuse.

— Vezi, îi spuse femeia pe un ton oarecare, de parcă l-ar fi întrebat dacă plouă afară, așa merg treburile pe aici. Eu întreb și tu îmi răspunzi. Spune, ai condus?

Orbis avu nevoie de câteva clipe ca să-și revină și să-și amintească întreaga întrebare.

— Dacă am condus vreo navă spațială? reuși el să bolborosească, respirând foarte greu. Nu. Niciodată.

— Cel puțin te-ai jucat în copilărie de-a războiul intergalactic? Te-ai jucat, da?

Orbis clătină din cap, iar femeia oftă din nou.

— Bine, atunci spune-mi tu ce știi să faci. De exemplu, unde ai făcut școala?

Îi răspunse la întrebare, având mare grijă să nu omită nimic. A terminat liceul (nu, nu a făcut niciun sport), apoi a făcut doi ani la colegiul comunitar (arte liberale și puțină istorie și un semestru de psihologie). Pe măsură ce el vorbea, chipul femeii se întuneca tot mai tare. Când vru să descrie cei patru ani la seminarul teologic, femeia i-a făcut semn să tacă.

— Vai de capul nostru! exclamă ea supărată. Ce ar trebui să facem cu niște tocilari împiedicați ca tine?

Studie notițele de pe monitor fără prea mari speranțe și, după o clipă, îi zise:

— Aici scrie că ești din Illinois. Ce căutai în California?

Îi răspunse repede:

— Făceam lucrarea Domnului! Voiam să le arăt păcătoșilor cât de tare L-au supărat. Voiam să-i cert pentru că s-au

amestecat cu Heechee-ii, care sunt uneltele Anticristului. Voiam să-i fac să înțeleagă de ce au fost ei aleși pentru teribila pedeapsă a Lui Dumnezeu și să-i implor să se căiască și să își mântuiască sufletele.

Aici se întrerupse, dar nu pentru că ar fi terminat ce avea de spus, ci pentru că femeia începuse să scrie ceva pe monitor. Se uită nervoasă la el și îi spuse:

— Nu te opri. Spune-mi mai multe despre chestia aia cu pedeapsa.

Dezvoltă tema și femeia păru aproape mulțumită.

— Hm, bine deocamdată. Cred că vom mai discuta despre asta.

Și dispăru...

...și clic-clic, acum era iar acolo, dar îmbrăcată cu altă rochie și cu altă coafură și nu era singură. Lângă ea stătea o a doua femeie. Asta nu era prea drăguță. Și chiar părea nițel mai în vârstă chiar decât McClune, dar purta o șapcă de baseball, de sub care îi ieșea părul blond împletit în cozi de douăzeci de centimetri lungime. Dar cel mai rău lucru la această a doua femeie era expresia de pe chipul ei: un amestec respingător de furie și dispreț. Îi aruncă lui Orbis o privire lipsită de interes și începu să inspecteze locul în care se aflau.

Care chiar merita să fie admirat. De jur-împrejurul lor era o grădină de trandafiri, cu mese încărcate cu platouri pline de fructe și fripturi și căni cu vin. Tufele de trandafiri erau mai înalte decât Orbis McClune și el nu-și putea da seama cât de mare era locul în care se aflau.

Dar vedea că spațiul acela splendid nu avea prea multă mobilă. Revenise biroul din mahon, însă locul singurului trandafir din vază fusese luat de un buchet de douăzeci sau treizeci de fire. Era și monitorul pe birou și afișa un grup de stele. Se mai afla acolo și un dulap înalt, tot din mahon, cu ușile închise. Iar în spatele biroului apăruse un scaun rotativ. Mai era încă un scaun în spațiul acela, foarte asemănător cu un tron, mai frumos decât oricare alt scaun văzut de Orbis la viața lui. Părea făcut din ebonită și tapisat cu foiță de aur. Orbis nu și-a imaginat nici măcar o clipă că scaunul acela i-ar fi fost destinat lui sau femeii cu cozi blonde, ceea ce însemna că ei erau obligați să stea în picioare.

Femeia de la birou – cum o chema? Roz și cumva, își aminti

Orbis – ridică ochii la el.

— Ar fi bine să fac prezentările, spuse ea. Asta (cu o mișcare a capului spre femeia cu cozi) e Phrygia Todd. O să fie pilotul nostru. Dar evident că nu (catadicsi ea să schițeze un zâmbet) al acestui torpilor de toată jena. Devon Washington o să se ocupe de el. Wan ne dă o navă mult mai mare pentru misiunea noastră.

Și întrebările, nerostite încă, își găsiră într-o clipă răspunsul, pentru că femeia pe nume Roz Borraly arăta spre ecran.

— Acolo este locul unde au ascuns bunurile lui Wan pe care noi trebuie să le recuperăm, spuse ea.

Însă Orbis nu mai auzi continuarea, deoarece imaginea de pe ecran începuse să se schimbe. Planeta se făcea tot mai mică și apăruse soarele ei, strălucitor și implacabil.

Nu era singur. La marginea ecranului apăruse o altă stea – ba nu, două stele – ba nu. Acum erau cinci sau șase și, brusc, spațiul dintre ele se micșorase.

Orbis știa că asta nu putea să însemne decât un singur lucru. Stelele acelea erau mult prea compacte ca să facă parte din galaxia reală.

Indiferent ce urmau ele să facă, aveau să o facă în interiorul Nucleului.

În interiorul Nucleului. Chiar în locul unde trăiau acele mizerabile creaturi, purtătoare ale răului absolut. Blestemații și odioșii Heechee.

Atât de zguduit era Orbis în urma acestei descoperiri că nici nu observă că Borraly începuse din nou să vorbească. Ridică ochii doar atunci când își auzi numele. Femeia se holba la el cu dușmănie, iar mâna ei era periculos de aproape de un obiect de pe birou.

— Scuze, se grăbi el să spună. Spuneai că?

Femeia chibzui puțin, apoi își retrase mâna.

— Spuneam că voi doi îi puteți face un serviciu ilustrului nostru prieten și binefăcător, Wan Santos-Smith. Îl veți ajuta să obțină în sfârșit dreptatea care i se cuvine după toate inechitățile la care a fost supus.

Se întrerupse și aruncă o privire spre tronul gol. O privire îngrijorată, așa i se părea lui Orbis. Dar tronul tot gol era, așa că femeia continuă.

— Vestea bună… începu ea.

Și le adresă un zâmbet care fusese exersat multe ore în fața oglinzii, poate chiar cu un profesor de actorie alături, iar Orbis recunoscu fără probleme zâmbetul acesta, pentru că era același pe care îl oferise el lumii nedemne în întreaga lui viață.

— …este că ajutându-l pe Wan vă veți ajuta pe voi înșivă. Și nu mă refer doar la bani. Uitați-vă în dulapul ăla.

Nu atinsese nimic, nu făcuse niciun semn, dar ușile sculptate ale dulapului începură să se deschidă atunci când se întoarse în direcția aceea. Înăuntru se afla o pereche din sulurile acelea din cristal, pe care unii oameni le numeau „evantaie de rugăciune Heechee”.

— Le recunoașteți? întrebă Borraly. În regulă. Sunt ale voastre. În ele sunt stocate toate datele voastre. Dacă le-ați putea dobândi, atunci ați fi stăpâni peste viața voastră, da? Faceți o treabă bună pentru Wan și ale voastre vor fi. Pentru totdeauna.

Și le aruncă un bis al zâmbetului de mai devreme. Își umezi apoi buzele, cu ochii din nou la tronul neocupat. Zâmbi din nou.

— Aveți întrebări?

Orbis nu avea de unde să știe dacă curiozitatea fără rost era pedepsită cu o altă biciuire a tuturor nervilor, dar hotărî să riște:

— Care sunt bunurile acelea pe care Wan își dorește atât de mult să le recupereze?

Expresia femeii deveni gravă.

— Am să-ți răspund la întrebarea asta. Vedeți voi, Wan a fost abandonat pe vremea când nu era decât un copilaș sărman. A reușit însă să ajungă liderul drept și înțelept care este astăzi doar prin grija și bunătatea unei mici comunități de indivizi. Și ce s-a întâmplat cu indivizii aceștia?

(Acum se congestionase la față de furie.)

— S-a întâmplat că au fost răpiți de Robinette Broadhead și banda lui de criminali! Și i-au luat din căminul lor străvechi și i-au aruncat într-o junglă africană! Și mai târziu, după ce Wan a reușit să salveze câțiva dintre ei, complicii lui Broadhead i-au mutat pe ceilalți în Nucleu și au început să-l vâneze pe el!

Aici se întrerupse, deoarece femeia căreia i se spunea Phrygia, cea cu cozile împletite, tocmai exclamase cu respirația întretăiată:

— Uau! Vorbești despre *oamenii peșterilor*?

Phrygia nu mai apucă să explice ce anume voise să spună. Nu mai putea. Acum se zvârcolea și urla din cauza torturii la care îi erau supuși toți nervii ca urmare a remarcei sale nechibzuite.

Dar Orbis înțelese ce voise ea să spună. Era vorba despre… cum li se spunea? Despre australopiteci. Despre animalele acelea fără suflet, pe care unii necredincioși le considerau strămoșii rasei omenești.

Din cauza lor îl păstra Wan pe Orbis în această stare blestemată de viață în moarte.

McClune nu-și duse gândurile la capăt, pentru că, enervată de urletele neîntrerupte ale Phrygiei, nemiloasa femeie de la birou îi stinsese pe amândoi…

…Și acum Orbis se pomeni într-un alt loc, față în față cu un bărbat pe care nu îl mai văzuse niciodată.

— Spune-mi că-i urăști pe Heechee, îi ceru acesta…

Iar aceasta a fost doar una din multele, foarte multele deșteptări în care se repeta ceva făcut înainte.

Din câte a putut el calcula, Orbis McClune a fost cu totul în slujba lui Wan între două și două mii de eternități. Nu a avut multe ocazii să mediteze la ce i se întâmpla. Pentru că, atunci când era stins, se stingea de tot. Complet. Iar perioadele acestea puteau fi de câteva secunde sau de câteva secole – măsurate după timpul lumii reale de Afară. Dar Orbis nu avea niciun indiciu al trecerii timpului. „Deșteptările” erau perioade deopotrivă istovitoare și abrutizante. Istovitoare – pentru că majoritatea erau perioade de interogatorii intense, uneori făcute de femeie sau de bărbat, alteori de alți lachei ai lui Wan. Abrutizante – pentru că se repetau la infinit aceleași lucruri. Îi ura *cu adevărat* pe Heechee? Îi ura *mult?* Ar fi de acord să le facă un rău mare, chiar dacă asta ar însemna să fie răniți și niște oameni?

Mereu aceleași întrebări, cu variațiuni minore. Și mereu aceleași răspunsuri din partea lui Orbis. Ceea ce însemna, își spunea el, una din două: ori era evaluat în vederea unei misiuni de o importanță covârșitoare; ori toți erau doar niște nebuni.

Dar nu avea prea mult timp pentru asemenea gânduri, cu atât mai puțin pentru speculațiile pe marginea lor. Când se întâmpla

să aibă un moment liber – de pildă, atunci când persoana care îi lua interogatoriul făcea o pauză pentru a căuta informații pe monitor –, alte gânduri erau prioritare în mintea lui. Amintiri fulgerătoare, pasagere, adesea dureroase. Amintiri despre oamenii alături de care își trăise ultimele zile, pe colinele din jurul acelui Tărâm al valurilor. Amintiri despre enoriașii lui din Rantoul, puținii pe care nu-i antipatiza atât de tare. Amintiri despre copilăria lui, care avusese și părțile ei destul de plăcute. Amintiri despre soția lui.

Despre soția lui, decedată și stocată și astfel pierdută pe veșnicie. Sau pierdută pentru o perioadă care păruse o veșnicie lui Orbis McClune în zilele acelea de dinainte de a fi și el stocat.

Următoarea dată când se deșteptă, Orbis observă că se afla într-un loc ce semăna cu o sală de ședințe. La masa din stejar fumuriu ar fi avut loc douăzeci de oameni, dar acolo nu se aflau decât zece.

Unul era Wan însuși, care, relaxat și aproape calm, cu coatele sprijinite pe masă și bărbia în mâini, studia un monitor. Orbis o mai recunoscu doar pe Phrygia Todd; ceilalți erau niște indivizi la fel de bătrâni, la fel de sărăcăcios îmbrăcați, la fel de nesuferiți. (Dar nu la fel ca el, își spuse Orbis.) Stăteau toți acolo într-o tăcere încordată, în vreme ce Roz Borraly îi arăta lui Wan diferite lucruri pe monitor și-i șoptea diferite lucruri la ureche.

În cele din urmă, Wan o împinse enervat la o parte. Apoi se uită în jurul mesei, privindu-i pe toți în ochi, unul câte unul. Deabia după ce termină turul acesta începu să vorbească. Și atunci le adresă tuturor un zâmbet larg și atrăgător.

— Bun venit tuturor! le ură el. De acum înainte nu veți mai fi angajații mei cumpărați. De acum înainte veți fi aliații mei de nădejde, tovarăși în lupta mea împotriva afurisiților și mizerabililor Heechee și împotriva afurisiților și mizerabililor lor complici de pe Poartă. Vom lupta împreună și împreună vom învinge!

Își continuă discursul, prezentându-le imagini trandafirii cu minunatele recompense pe care le vor primi pentru ajutorul dat în această cruciadă a lui. Dar Orbis nu-l mai ascultă. Nu avea nevoie să audă mai multe. Știa totul dinainte. Știuse ce avea să se întâmple chiar din clipa în care îi observase zâmbetul larg, exersat în oglindă. Zâmbet pe care și el îl adresase de atât de

multe ori atât de multor oameni pe care îi detestase din tot sufletul.

Cea mai mare parte din discurs a fost o acuzare a neamului Heechee. Îi ura, le-a spus Wan. Îi învinovățea pentru că le-au făcut oamenilor darul otrăvit al călătoriilor cosmice; și îi învinovățea pentru că au degradat însăși fibra spiritului omenesc prin dezgustătoarele lor Fabrici de Hrană din cauza cărora nu mai suferea nimeni de foame, nici măcar cei nevrednici. Pe scurt, îi învinovățea pentru toate relele epocii în care trăiau –, și, atât după părerea lui, cât și după cea a lui Orbis, aceste rele erau nenumărate.

Orbis ar fi putut spune el însuși aproape toate cuvintele rostite de Wan. Însă cum să ignore faptul evident că omul era nebun? Acum Wan tocmai spunea:

— Îmi sunt foarte dragi indivizii din proprietatea mea. Au avut grijă de mine pe vremea când eram copil, așa că doresc să am eu grijă de ei acum. În orice caz, sunt ai mei și îi vreau înapoi.

Orbis se holbă la el. Asta era comoara furată a lui Wan? Niște creaturi dintr-un trecut îndepărtat, de dinainte ca Dumnezeu să ne ofere darul mântuirii Lui? Orbis credea că era puțin probabil ca acele creaturi să fie înzestrate cu suflet și era aproape sigur că acești presupuși strămoși nu erau incluși în amnistia generală care a urmat Golgotei.

Ceea ce însemna că nu meritau să-ți faci griji din cauza lor.

Orbis se simțea peste măsură de șocat. Una era să detești neamul Heechee, pentru că aceștia profanaseră lumea *umană* a Lui Dumnezeu. Iar cu totul altceva era să vrei să te răzbuni pe ei pentru că furaseră câteva animale de casă.

Când Wan, transpirat și triumfător, își încheie prelegerea și se reîntoarse la monitorul din fața lui, Orbis ajunse la concluzia că avusese dreptate de la bun început. Individul era complet nebun.

Dar chiar și cel mai nebun dintre nebuni s-ar putea să aibă dreptate la un moment dat. Iar Wan ajunsese în momentul acela.

— Despre asta este vorba. Nu doar pe voi v-am recrutat de-a lungul anilor. Nu. Au mai fost și alții, mulți alții, dar niciunul nu s-a dovedit vrednic să ocupe alt post decât cel de slugă. Voi

sunteți aceia cu foc interior!

Orbis aruncă o privire furișă spre ceilalți. Nu i se părea că vreunul ar fi fost în flăcări.

— Așa deci, iată misiunile voastre. Horace Packer!

Și un omuleț cu părul alb, care lăsa impresia că nu mai dormise de secole într-un pat, ridică un deget.

— Sindi Gas... Gas... Cum se pronunță, Sindi?

O femeie cu pielea măslinie și cu părul acoperit de o eșarfă spuse:

— Gaslakhpard. Este un nume absolut normal.

Wan ridică din umeri.

— Dacă zici tu. Când aterizăm, tu și cu Horace veți supraveghea eliberarea Bătrânilor, împreună cu... cum te cheamă? Raffy și mai cum? Tu, arabule?

Se ridică în picioare un bărbat micuț, dar musculos, mai tuciuriu la chip, la fel ca locuitorii Orientului Mijlociu.

— Sunt egiptean, nu arab. Numele meu este Raafat Gerges.

— Treaba ta cum te cheamă. Voi trebuie să-i urcați pe Bătrâni pe navă, ați priceput? S-ar putea să fie nevoie să-i îmbrânciți puțin, dar nu vă faceți probleme. Sunt rezistenți.

Cei de la capătul mesei arătară că au înțeles printr-un gest din mână sau din cap. Singurii care nu primiseră încă vreo sarcină erau Orbis și femeia cu codițe de mulgătoare olandeză.

Spre ei se întoarse acum Wan cu unul din zâmbetele lui radioase și golite de conținut.

— Am ajuns acum la vedetele noastre, cei care vor avea grijă ca nimeni să nu ne împiedice să-i salvăm pe Bătrâni. Vedeți voi – zise el, atât de încântat de sine că Orbis avu senzația că mai era puțin și începea să danseze – îi vom ataca într-un loc unde nu ni se vor putea împotrivi. Iar dacă încearcă...

Se întrerupse și se uită la Roz Borraly.

— E punctual? o întrebă el.

— Așteaptă deja pe orbită, îi raportă femeia. Să-l pun pe ecran.

Și imediat pe ecran apăru imaginea unei planete înghețate, destul de urâte, înconjurată de o lună destul de mare. Toți priviră tăcuți la planetă și luna ei.

— Cam acum ar trebui să se petreacă, spuse Borraly care începuse parcă să dea semne de îngrijorare. Dintr-o clipă în alta. Foarte curând... Uau! Uite acolo!

Luna cea mare de pe ecran se umflase pe neașteptate, mai tare... și mai tare... și apoi explodase în toate direcțiile. Nu mai era un obiect solid, ci o sferă de particule explozive.

Wan rânjea satisfăcut.

— Noi am făcut asta, se mândri el. Nici nu vă puteți imagina cât de greu ne-a fost să găsim dispozitivele alea, dar uite ce bine au funcționat. Am aruncat-o în aer pe fraiera aia de lună ca să-i facem să priceapă ce ar putea păți cineva care se amestecă în planurile noastre. Dacă încearcă să ne facă necazuri când îi vom salva pe Bătrâni, vom arunca în aer o planetă mult mai mare și vom omorî catralioane dintre ei.

De data asta zâmbetul lui era sincer, de parcă se aștepta la ovații. Roz Borraly dădu tonul și se auziră câteva aplauze. Apoi Wan reveni la subiect.

— Tu, Phrygia Todd! Tu vei pilota nava! Ai pregătire de pilot, da? Crezi că ai să poți?

Femeia cu cozi ridică din umeri.

— Cred că da.

Wan se încruntă urât la ea.

— Trebuie să faci mai mult decât doar să crezi. Deci, după ce-i salvăm pe Bătrâni, tu vei duce nava în locul unde Orbis își va duce torpilorul. Locul ăla se cheamă... stai să văd... Steaua Albă Fără Planetă Foarte Mare Foarte Fierbinte. Pe asta o vom arunca în aer. Mă rog, vom amenința că o aruncăm în aer.

Se gândi puțin și continuă:

— Așa. După aia o să ne duci într-un loc în care nu ne vor găsi niciodată. Și tu, Orbis, vei orbita foarte de aproape steaua aia în nava ta micuță și vei aștepta ordinele mele. Dacă așa îți spun, atunci poc! o arunci în aer pe scârbă.

Se opri ca să aplaude viguros, urmat imediat de Roz Borraly și, mult mai târziu și mai puțin viguros, de majoritatea celor prezenți acolo.

— Întrebări?

Orbis avea una, dar i-o luă înainte Phrygia Todd:

— De ce să pilotez eu? Ce-a pățit tipul care a detonat luna?

Chipul lui Wan se contorsionă mânios. Orbis observă că femeia își încordase involuntar trupul, ca și cum se aștepta la ce era mai rău. Dar Wan se relaxă și le aruncă alt zâmbet găunos.

— Tipul acela era Will Barendt, le spuse. Păcat de el. Nu era prea convins de misiunea lui, așa că, după ce a terminat-o, i-am

spus că îl eliberez de contract.
Ridică din umeri cu modestie.
— Mi se spune deseori că sunt prea îngăduitor, dar așa văd eu lucrurile. Așa că a schimbat direcția torpilorului lui și a plecat cu unul dintre dispozitive. Probabil că acum e pe drumul spre unul din barurile de pe Planeta Peggys.
Și Wan se uită în jur să vadă dacă-i punea cineva la îndoială cuvintele.
— S-a purtat la fel și cu Freddie Grossmutter după ce au detonat steaua aia căreia i se spunea Fomalhaut, interveni lingușitoare Roz Borraly.
Wan se încruntă din nou. Apoi adăugă:
— Mă rog, ce trebuie tu să ții minte, Orbis, este că s-ar putea să nu fie nevoie să o detonăm, pentru că, odată ce au văzut ce s-a întâmplat cu luna aia, nu-și va mai asuma nimeni riscul de a se băga în treburile noastre. Ei bine? Toată lumea știe ce are de făcut?
Orbis ridică mâna.
— Eu nu știu. Cum detonez steaua aia?
Wan îi aruncă un rânjet obscen.
— N-ai grijă. O să-ți arate Roz. Probabil o să-ți mai arate și altele. Cred că am terminat aici, așa că puteți merge să vă puneți în slujba acestei misiuni nobile. Cu bine!
Bătu din palme și imediat contururile cadrului în care se afla Orbis se topiră, se destrămară, iar lumina albă și puternică deveni difuză, iar masa și scaunele se micșorară și dispărură și ele.
Orbis se pomeni înapoi în grădină. Stătea în fața unei mese pline cu mâncare și băutură, iar alături de el se afla o canapea mare și moale, pe care stătea o femeie. Era aceeași femeie pe care o cunoștea el: Roz Borraly. Numai că acum era îmbrăcată altfel: într-un neglijeu transparent. Părul îl avea pieptănat pe umeri și arăta foarte bine.
— Iată-te, Orbis, îi spuse ea. Eu sunt un mic avans pentru treaba de care ai să te ocupi. Ce ți-ai dori să faci cu mine?
Da, era foarte ispititoare, dar pe Orbis McClune nu-l interesa deloc ce avea de oferit.
— Spune-mi despre bombă, îi ceru el.
Femeia îi aruncă un zâmbet cuceritor.
— Sigur, am să-ți spun tot. Dar, înainte de asta, nu ai vrea să

te distrezi puțin?

Inteligențele artificiale nu au nevoie de mâncare, de apă, de odihnă sau de somn. Și evident că nu au nevoie să facă sex. Însă asta nu înseamnă că nu sunt în stare să se bucure de el atunci când au ocazia.

Dar nu sexul îl atrăgea pe Orbis. Ci mâncarea. Nici nu mai ținea minte când mâncase ultima oară – mai corect, când simulase ultima oară că mâncase. Oricum ar fi fost, nu i se mai întâmplase de foarte multă vreme și îi lipsea nespus. Așadar, fără să piardă timp, se repezi la masa încărcată, în vreme ce femeia îi turna de băut. Refuză vinul, dar acceptă cu multă plăcere sucurile din fructe, laptele rece și dulce, apoi cafeaua aburindă. Absolut delicioase. Din toate punctele de vedere aceasta era cea mai bună experiență a lui de când îi căzuse în cap blestemata aia de statuie. Însă era ceva care îl tulbura în toată povestea asta. Femeia.

Aceasta nu se mulțumise doar să-i toarne de băut și să-i umple farfuria cu bunătățuri. Ci se mișca în așa fel încât să stea foarte aproape de el. Și îl atingea în permanență – nu numai cu mâinile. Atunci când se apleca peste el, îi mângâia umărul cu sânii ei fermi și perfecți. Părul ei lung îi atingea obrajii. Și Orbis putea să jure că îi suflase în ureche de câteva ori.

— Te rog, doamnă Borraly, nu mai face asta! îi ceru el, mutându-se o jumătate de metru mai departe de ea. Ești o fată frumoasă, dar…

Deși Orbis nu era chiar cu totul lipsit de politețe, nu era prea sigur ce urma după acel „dar”. Însă cu siguranță că nu avea să îi spună că era o curvă. Oricum, femeia rezolvă situația foarte repede.

— Îți mulțumesc pentru cuvintele astea, îi șopti ea în ureche.

În realitate nu numai că-i sufla în ureche, dar Orbis era convins că i-o și mușcă cu buzele ei pline și moi.

— Îți mulțumesc pentru că tu crezi că sunt frumoasă. Dar nu sunt doar asta. Eu sunt cadoul pe care ți l-a făcut Wan. În următoarele două sute de milisecunde, poți să-mi faci absolut tot ce vrei.

Și, în vreme ce-i spunea asta – în vreme ce-i șoptea asta își schimbă poziția ca să ajungă față în față, cu buzele lipite. Orbis se trase înapoi imediat ce îi simți împunsătura fierbinte și

umedă a limbii.

— Încetează! îi ceru el pe un ton tăios. Eu nu preacurvesc!

Femeia se îndepărtă câțiva centimetri ca să îl poată vedea mai bine. Respirația îi era caldă și dulce pe fața lui, iar ochii îi erau nedumeriți.

— Niciodată? Vreau să spun că, din câte știu eu, nu ne vede nimeni.

— Ne vede Dumnezeul meu! spuse el cu voce la fel de aspră cum îi era și privirea.

Femeia îl studie cu atenție. Apoi oftă:

— Mare păcat că toți bărbații interesanți sunt homosexuali.

— Eu *nu*... începu el, dar se opri.

Nu-i păsa nici cât negru sub unghie ce credea femeia asta despre el, așa că nu avea niciun rost să nege ceea ce el știa prea bine că nu este adevărat.

— Haide să ne vedem de treabă, îi zise. Spune-mi ce trebuie să știu despre bombă.

Ea oftă și flutură din mână. Grădina de trandafiri dispăru și acum se aflau amândoi într-un loc care, după părerea lui Orbis, era cabina de comandă a unei nave spațiale.

— În regulă, spuse femeia pe un ton resemnat. Vezi maneta aia de-acolo? Dacă o împingi într-o parte, torpilorul o va apuca în direcția aia. Dacă o împingi în partea cealaltă... așa, ai priceput. Acum vezi butonul ăla de lângă ecran?

Orbis nu avea cum să nu-l vadă, căci era cât pumnul lui de mare, roșu și cu o etichetă dedesubt pe care scria „buton”.

— Nu este un buton adevărat. Nici manșa nu a fost adevărată, pentru că, dacă ar fi fost, cum ai fi putut să o atingi? Locul ăsta este ceea ce se numește un servomodul. Dar, dacă vei apăsa butonul, va funcționa exact ca acela din realitate. Și va detona steaua. Doar că... și la partea asta trebuie să fii foarte atent... trebuie să ai mare grijă să nu îl apeși decât atunci când Wan în persoană îți va da ordinul. Înțelegi ce-ți spun?

Nu părea o întrebare retorică, așa că Orbis răspunse:

— Înțeleg.

— Bine faci. Gata, am terminat. La revedere...

Atâta tot a spus. Vocea i se auzea ca de la mare depărtare, iar trupul i se umfla și se tot umfla, în vreme ce masa încărcată cu mâncare se ridicase și plutea în jurul lui; și el s-a pomenit în cabina de comandă a unei alte nave și singura persoană care

mai era acolo era femeia cu cozi blonde, Phrygia Todd. Care stătea chinuită pe una din stinghiile Heechee. Și care nu i-a spus nimic.

Încercă Orbis să spargă gheața. Întinse mâna și spuse:
— Salut! Eu sunt Orbis McClune. Sunt reverend.
Se uită la el, ignorându-i mâna.
— Îți știu blestematul ăla de nume. Ascultă! Ai înțeles ce se va întâmpla dacă apeși butonul ăla?
El se uită urât la femeia cu cozi.
— Tocmai ce am spus că da. Va distruge steaua. Asta mă întrebi?
— Mda. Asta te întreb. Va neutraliza gravitația, chestie care înseamnă... poți să ghicești?
— Că o va face să explodeze? se hazardă el.
— La dracu'! Normal că o va face să explodeze, îi spuse ea disprețuitoare. Și explozia o să-i omoare pe toți cei din apropiere. Așa cum l-a omorât și pe Will Barendt atunci când a aruncat în aer luna aia. Că doar n-ai crezut că Wan i-a dat drumul să plece? Și explozia asta o să ne omoare și pe noi doi.
Orbis era nedumerit.
— Dar în realitate noi suntem deja morți.
— Idiotule! Doar trupurile noastre sunt moarte. Nu uita că avem cu noi toate datele noastre de identificare și ce crezi că o să se întâmple cu ele atunci când nava asta va fi distrusă, așa cum precis va fi?
Femeia dădu posomorâtă din cap.
— Da, chiar așa. Atunci vom fi morți de-a binelea, domnule reverend McClune. Așa că, indiferent ce ți-ar spune Wan, nu apăsa butonul ăla dacă nu vrei să fii mort *pentru totdeauna*!
Se uită speriat la ea.
— Adică mort-*mort*?
— Exact! Răposat! Mort cu totul și cu totul! Pornit în lumea drepților. Cu grădiniță pe piept. Ca să dai mâna cu Creatorul tău.
O privi în tăcere câteva clipe. Apoi:
— Aha! înțeleg.

17 PE NAVA LUI ACHIEVER

I

Portul spațial de pe Planeta împădurită nu se schimbase de când veniseră ei acolo. Cât să fi fost de atunci? Nu mai mult de o lună sau două de când Estrella și Stan aterizaseră aici. Nava care îi aștepta acum nu semăna cu nimic din ce văzuseră ei până atunci. Da, era construită din metal, însă acesta nu era nici argintiul navelor făcute de oameni și nici albastrul acelora făcute de Heechee. Partea din față era colorată într-un roșu-aprins, ca zmeura. În mijloc era verde-crud, ca pepenele; iar spatele – spatele era greu de descris, deoarece se modifica în permanență. Plus că forma acestei nave aducea cu aceea a unei specii ciudate de calamar, cu tentacule subțiri în jurul botului și altele care se agitau pe coada unduitoare. Și era *mare.*

Achiever îi aștepta pe puntea de aterizare și îi întâmpină aproape țopăind de bucurie.

— Bine-venit! țipă el. La fiecare zis bine-venit! Văzut eu navă excelentă la dispoziție. Foarte nouă! Foarte rapidă! Și foarte agilă, pentru că navă interstelară, dar și putut intrat în atmosferă planetară. Rog, urcat la bord.

O luă înainte, mergând însă cu spatele, ca să poată continua conversația cu cei doi tineri.

— Nu foarte excelent? îi întrebă el cu mândrie. Navă complet nouă, evident. Și…

Iar aici scoase un chicotit exploziv:

— …numai a mea. Acum pus întrebare. Înțeles de unde tehnologia splendidă? Pentru că Afară din Nucleu, în secole recente măsurat după timp de Afară, inventat nave spațiale ca asta – inventat de inventatori neam al meu, nu al vostru, desigur. Nava asta special pentru mine, copilot și voi doi pasageri. Pentru necesitate petrecut timp în proximitate cu voi sau cu alte persoane neamul vostru. Necesitate din cauză erori anterioare de judecată pe care voi știut.

Stan nu știa nimic. Însă se întreba dacă într-adevăr avea de gând să ia parte la terapia zurliului ăstuia. Însă întrebarea mai presantă din mintea lui era de ce i se permisese zurliului să se miște în voie fără pază armată. Atunci Estrella spuse:

— Vrei să spui că ți s-a dat nava asta doar ca să te însănătoșești?

Achiever flutură indecis din degete.

— Motiv, da. Este și alt motiv – voi văzut alte planete. Motiv propus de simulare Sigfrid von Psiho care plăcut pe voi.

— Aha! exclamă Stan, oarecum stânjenit.

Iar Estrella întrebă:

— Ne-a făcut și intinerarul?

— Făcut, o asigură Achiever. Vrut aflat nume planete vizitat? Bucurat spus. Cinci planete. Număr unu Planeta Extrem de Udă din Sistemul Binar Galben-cu-Alb, unde vizitat persoane inclusiv de neam ca voi. Număr doi Planeta Mică dar Compactă a Stelei Galbene și Strălucitoare Optzeci-și-Trei, unde vizitat persoane la fel cu voi. Număr trei…

Dar „Număr trei“ era la fel de relevantă pentru Stan cât primele două. Când Achiever termină de enumerat cele cinci planete, tânărul nu știa mai multe decât la început. Dar știa că i se făcuse foame. Îi spuse asta lui Achiever, care răspunse cu multă amabilitate:

— Sigur! Mâncat acum, toți trei mâncat, continuat conversat când mâncat semn comportament adecvat.

Estrella șovăi:

— Nu ar trebui să conduci nava?

— Condus? Deloc. Supravegheat zbor, da, dar nu acum. Stat. Pe drum la loc mâncat arătat cabină unde întâmplat „zburat” cum zis voi. Pe aici. Și pe aici. Și pe aici. Acum uitat, îi îndemnă el, deschizând o ușă.

— „Zbor” efectuat de copilot junior dat la mine pentru instruit și pentru facilitare nevoi. Așa că deja pe orbită.

Persoana cocoțată în fața comenzilor își ridică ochii spre ei, iar Stan își spuse că i se pare destul de cunoscută. Chiar atunci Estrella țipă de lângă urechea lui:

— Salt! Tu ești?

Salt era. Le-a făcut un semn prietenos, dar care exprima totodată și părere de rău. Achiever îi împinse înainte. Salt nu putea să plece din „cabină unde întâmplat zbor”, le spuse el, nu pentru că ar fi afectat zborul navei – aproape complet automat –, ci pentru că așa îi ordonase el.

— Extrem de junior față de mine, le explică Achiever, cu un freamăt disprețuitor al mușchilor abdominali. Doar doi ani și o lună experiență, deci necesar instruire de la comandant navă,

adică eu.

Estrella avea o întrebare:

— Aranjamentul ăsta are vreo legătură cu faptul că Salt îți poartă copilul?

— Câtuși de puțin nici vorbă! Purtat pentru că vrut eu. Fapt descris nu îndreptățit la privilegii. Uitat! Cabina pentru mâncat! Bucurat masă excelentă!

Ușor de spus, al naibii de greu de făcut. Oricât de nouă și sclipitoare era nava asta, îi lipseau meniurile personalizate livrate de Marc Antoniu și cu care se obișnuiseră cei doi. Când Estrella făcu o remarcă delicată în sensul acesta, Achiever se arătă foarte amuzat.

— Mâncat aici foarte comestibil, îi asigură el. Mâncat!

Și au mâncat. Hrană-CHON: jeleuri colorate, batoane crocante și cocă nisipoasă. Au mâncat până și-au potolit foamea. Dar fără plăcere. Mai ales că Achiever a trăncănit tot timpul mesei.

— Poate eu exagerat cu conversația, le spuse el la final, țuguindu-și buzele subțiri ca să le arate că se prefăcea.

— Ba deloc, minți Stan. Dar nu ți-am răspuns, pentru că mă întrebam cât va dura călătoria asta a noastră.

— O, dar nu durat mult, îl asigură Achiever. Cinci sisteme proxime între ele, motiv pentru care ales. Deci voi nu avut timp nesuferit prezența mea, încheie el, scoțând râsetul acela oribil, ca un răget de măgar, caracteristic tuturor Heechee-ilor care încercau să imite râsetele omenești.

Nu-i răspunseră nici Stan și nici Estrella. Ba chiar se prefăcură obosiți, tocmai pentru a pune capăt conversației. Achiever îi conduse în cabina lor.

Nici cabina nu se ridica la standardele apartamentului lor de la poalele Munților de Mică de pe Planeta Împădurită. Paturile erau lăzi Heechee cu frunze. Pe monitoarele de pe pereți erau afișate diferite scene, dintre care unele probabil interesante pentru Heechee, dar cu totul lipsite de noimă pentru Estrella și Stan. Nu existau nici scaune pentru șezuturi de om. În ciuda acestor neajunsuri, Achiever privi în jur cu mândrie de proprietar.

— Excelent repartizat, îi anunță el. Bagaje adus de aparat manipulat marfă, plus articol ultim minut lângă spălat.

Le arătă o cutie hexagonală, albastră, pe care Stan nu o mai văzuse niciodată. Tânărul clătină din cap.

— Nu-i a noastră. Toate bagajele pe care le-am luat sunt pe lăzile alea.

— Aha! se încruntă urât Achiever. Probabil proprietate Salt. Înseamnă calificativ negativ la dosar de instruit Salt. Scăpare probabil din cauză că început instruit Afară nu în loc convențional.

Estrella îl privi intrigată.

— N-am știut că Salt a fost Afară.

— Fost. Doi ani și o lună, cum spus înainte. Adică o noapte de Nucleu. Întors din cauză apropiere perioadă prefertilizare.

Clătină din cap.

— Văzut ce întâmplat când instruit de alții. Acum dormit, că ajuns devreme pe Planeta Extrem de Udă din Sistemul Binar Galben-cu-Alb.

— Așa deci, spuse Stan după ce ușa se închisese și el se așezase pe marginea uneia dintre cutii, ce părere ai, Strell? Am făcut o greșeală că am acceptat să mergem cu el?

— E prea devreme să ne dăm seama, iubi. În orice caz, dacă vom vizita colonii de oameni, probabil că vom găsi acolo și mâncare de-a noastră, nu crezi? Și poate că ne vor da cu împrumut și niște scaune normale și alte chestii.

— Hei! exclamă Stan, brusc înveselit. Să știi că da. Ce-ar fi să dormim puțin? În care cutie zici tu să ne culcăm?

— Fiecare în cutia lui, spuse tânăra pe un ton ferm. Nu știu dacă ai băgat de seamă, dar ușa nu are zăvor.

Planeta Extrem de Udă din Sistemul Binar Galben-cu-Alb era exact așa cum sugera numele. Adică extrem de udă. Cel puțin nouăzeci la sută din suprafața ei era acoperită cu un ocean imens și lacuri mari erau răspândite pe cele trei continente ale planetei.

Pe Planeta Extrem de Udă erau trei colonii separate de oameni, toate acestea pe cea mai mare întindere de uscat, iar două dintre ele pe malurile unui lac. Drept care micuțului aparat de zbor care îi aștepta i-a fost ușor să le survoleze. Aparatul de zbor avea douăsprezece locuri, dar numai Stan, Estrella și Achiever s-au urcat în el. Pe Stan l-a nedumerit puțin faptul că nu se vedeau nici elice și nici motoare cu reacție pe suprafața exterioară a avionului. Însă, când a ajuns la bord, a observat cu multă bucurie că jumătate din stinghiile pentru pasageri

fuseseră înlăturate și înlocuite cu niște scaune mai potrivite pentru anatomia omului.

— Mai mult persoane-om folosit vehicul, îi informă Achiever. Rezidenți noi per zi între șaisprezece și douăzeci și patru, medie crescut acum. Stat jos, rog. Avion decolat acum.

Stan auzi motoarele pornite. Deci erau pe undeva. Zbierau și urlau. Când urletele atinseră punctul culminant, aparatul de zbor se cutremură puțin, apoi făcu un salt și Stan putu imediat să vadă cum solul se îndepărtează de ei. Ce nu a văzut însă au fost imaginile cunoscute din timpul decolării avioanelor pe Pământ: câmpuri cultivate, orașe. Dacă sub ei erau comunități Heechee, așa cum precis că erau, acestea se aflau în subteran, cum era obiceiul acestei rase și prin urmare erau invizibile.

Însă au văzut multă apă; șerpii sclipitori ai râurilor și oglinzile lacurilor umbrite de copaci. Stan se plictisi repede de toate astea. I se închiseră ochii, dar chiar când a fost pe punctul de a adormi, avionul s-a răsucit în aer și a coborât într-un picaj alarmant. Apoi au aterizat lângă cel mai mare lac văzut până atunci.

Au fost întâmpinați de aproape întreaga populație a acelei noi comunități, adică de vreo câteva sute de oameni care s-au bucurat la vederea oaspeților, dar au fost și puțin dezamăgiți atunci când au aflat că vizita nu va fi una lungă. Le-au povestit lui Stan și Estrellei că plecaseră toți de pe Planeta Peggys care se aglomerase mult prea tare. Cel puțin asta a reușit Stan să deducă din bolboroseala coloniștilor. Tinerilor le era greu să comunice cu oamenii aceia. Însă au înțeles din spusele lor că lumea de Afară pe care o cunoscuseră ei nu mai semăna cu cea de acum. Limba engleză absorbise o mulțime de cuvinte în toate secolele care se scurseseră Afară. Și nu numai din chineză, arabă, poloneză și alte limbi pământene, ci probabil și din limba Heechee. Sau nu.

Achiever era la fel de nedumerit ca și ei.

— Poate această limbă vorbit, admise el, dar personal nu înțeles. Tu, Stan? Discutat limba asta cu persoane aici?

Iar când Stan clătină din cap, Achiever pufni pe nări, încercând să imite oftatul de om.

— Poate bine mers celălalt loc, spuse el prost dispus. Nu început în mod optim.

Următorul grup cu care s-au întâlnit era format din greci.

Aceștia ajunseseră în Nucleu cu douăzeci de zile în urmă, suficient timp ca să facă planurile pentru construirea unei biserici și a unei școli. Planuri aveau multe, sigur că da; nu aveau însă destui vorbitori de engleză. Cel pe care l-au chemat din câmp, unde planta puieți de măslini, știa bine limba, pentru că studiase la un institut politehnic din Statele Unite. Din păcate nu fusese nevoie de ingineri în partea grecească a Ciprului, de unde veneau ei.

— Din cauza turcilor, le zise el, clătinând mâhnit din cap. Fac copii peste copii peste copii. Ne-au copleșit numeric, așa că ne-am hotărât să plecăm.

Estrella se încruntă și îi șopti lui Stan:

— Da' tu nu ești…?

— Nu tocmai, îi răspunse el tot în șoaptă. Haide să plecăm de aici.

Membrii celei de-a treia colonii erau asiatici – majoritatea chinezi și coreeni. Și, prin bunăvoința lui Marc Antoniu, aveau mâncare din belșug. Stan și Estrella nu au recunoscut chiar toate felurile de mâncare, dar s-au bucurat din plin de ele. Iar asta nu era tot.

— N-ați dori să rămâneți o vreme cu noi? aproape că îi imploră femeia care îi întâmpinase. Nu? Ce păcat! Dar și așa, nu mai doriți puțin dim sum?

Ba doreau. De fapt, ar fi rămas bucuroși acolo cât să mai mănânce încă de vreo două sau trei ori. Însă Achiever le spusese că avea un program de respectat.

— În orice caz, le zise el vesel, progres bun ăsta. O planetă vizitat, patru rămas. Nu crezut distracție excelentă?

Stan se văzu nevoit să admită că era destul de amuzantă călătoria lor. Estrella, deloc obosită și fără să sufere de grețuri, era de aceeași părere, cu toate că i-ar fi plăcut să stea mai mult timp împreună cu Salt, fie doar și ca să facă schimb de păreri cu privire la sarcini. Însă Achiever se împotrivea cu hotărâre.

— Pus întrebare: care trei exigențe pentru devenit excelent pilot ca eu? Răspuns această manieră: pregătire, pregătire și iar pregătire.

Așa că a pus-o pe Salt la treabă: pilota nava când era de pilotat; rămânea la bord ca să o păzească atunci când ajungeau pe suprafața planetei (deși nu a specificat de care pericol

imaginar ar fi trebuit Salt să apere nava).

— Dar, adăugase el cu mărinimie, asigurat voi nu suferit, Stan și Estrella, pentru că avut excelent partener în mine.

Planeta Mică dar Compactă a Stelei Galbene și Strălucitoare Optzeci-și-Trei le-a demonstrat încă o dată (dacă mai era nevoie) corectitudinea de care dădeau dovadă Heechee-ii atunci când botezau planetele. În vreme ce aterizau, Estrella se plânse:

— Uite, Stan, e ceva în neregulă cu oceanul ăla!

În neregulă era faptul că orizontul se afla mult mai aproape decât văzuseră ei vreodată. În orice caz, oamenii de pe planetă, deși foarte puțini, i-au întâmpinat cu multă bucurie. Lui Stan i s-a făcut milă de ei, pentru că lumea aceea, nu prea plăcută, nu avea prea multe de oferit noilor ei locuitori. Toți imigranții, două sau trei sute de oameni, s-au îmbulzit în jurul tinerilor și le-au oferit imediat de mâncare.

Brusc, Planeta Mică, dar Compactă a început să i se pară mai agreabilă lui Stan, dar Achiever părea neliniștit și nervos.

— Pierdut suficient timp, le spuse el. Acum întors navă pentru decolat imediat.

Stan înghiți repede dumicatul de Hrană-CHON ca să-l poată întreba:

— De ce? Abia am ajuns!

— Nu contat! spuse cu hotărâre Achiever. Așa vrut eu!

Estrella încercă să-l ia cu binișorul:

— Zău, Achiever, e o planetă întreagă și noi n-am văzut decât colțișorul ăsta…

— Colțișoare rămas nu prezentat interes. Nu uitat! Eu căpitan comandat navă și aterizat. De asemenea, dorit văzut copilot junior achitat corespunzător sarcini trasat.

Estrella îi aruncă o privire indignată:

— Adică zici că vrei s-o spionezi?

Achiever nu-i răspunse.

— Nu discutat mai mult. Întors acest moment!

Când se urcau la bord, Stan începu să aibă sentimentul că îndoielile lui Achiever fuseseră justificate.

Salt nu se afla la postul ei din cabina de comandă. Acolo nu era nimeni. În afară de cutia albastră. Achiever avea tot dreptul să fie furios.

— Nu doar absent, dar murdărit cabină comandă navă! O, foarte rău dat asta la dosar copilot junior! Acum trebuie găsit

pentru mustrat și analizat greșeli!

Estrella îl opri:

— Stai puțin, Achiever! Unde mergem noi acum?

Masculul Heechee bătu nervos din picior. Mușchii abdomenului i se zbăteau cu disperare.

— Voi persoane nu trebuit întârziat exercitat autoritate! De ce vrut întârziat? Mers la loc dormit copilot junior, unde poate fost când nu fost în cabină comandă. Venit!

Dar după câțiva pași Achiever se opri brusc și înlemni. Firișoarele de păr de pe ceafă i se ridicaseră țepene și acum el adulmeca aerul.

— Ce se întâmplă, îl întrebă Stan, speriat.

— Tăcut! Stat! le ordonă Achiever, mișcându-și capul dintr-o parte în alta. Ah! Eveniment inexplicat! Nu simțit? Nava acum în mod decolat! Nu mișcat!

Dar el nu-și ascultă ordinul și se întoarse repede la comenzi.

Stan nu simțea nimic. Nici Estrella. Dar era la fel de adevărat că pe ecranele de pe bordul navei se vedea mișcare. Achiever se lupta cu comenzile, bombănind tulburat ca pentru sine – evident că nu în engleză. Mâinile i se încordaseră pe manșele moletate. Mușchii contorsionați ai brațelor indicau faptul că-și folosea toată forța, dar manșele nu voiau să se miște.

Atunci se auzi o voce politicoasă din spatele lor:

— Nu are rost. Am preluat controlul asupra navei.

Stan se întoarse repede. În fața ușii închise stătea un tip mai în vârstă, sărăcăcios îmbrăcat, nebărbierit cam de multă vreme și cu un baston scurt în mână. Niciunul dintre cei trei nu îl mai văzuseră vreodată.

Achiever sări în picioare și, fără vreun cuvânt, se năpusti asupra necunoscutului. Dar nu rezolvă nimic cu acest atac: trupul lui trecu prin trupul celuilalt și se izbi puternic de perete.

— Of, la naiba! se lamentă necunoscutul. Nu v-am zis că n-are rost? Nu mă puteți atinge pentru că sunt doar o simulare. Cum de nu v-ați dat seama? Și nu puteți schimba comenzile pentru că le-am blocat. Nava voastră a fost rechiziționată de Wan și vă cerem să intrați într-o altă cabină ca să nu ne stați în drum. În regulă? Nu vă vom face niciun rău, dacă nu... of, mi-aș fi dorit să nu faci asta.

Achiever se ridicase în picioare și se repezise din nou la simulare. Însă acum nu mai ajunse prea departe. Necunoscutul

ridică bagheta și o îndreptă spre el. Din ea nu ieși nimic, dar din cutia hexagonală zbură o scânteie verzuie care îl lovi pe Achiever. Heechee-ul scoase un chirăit de durere și se prăbuși pe podeaua cabinei.

— Vedeți? le spuse blând necunoscutul. Nu-i bine să ne faceți probleme, pentru că atunci vom fi nevoiți să vă facem rău. Mai rău decât am făcut-o acum. Așa că, vă rog, intrați într-o cabină. Cred că vă vom da drumul după ce îi vom elibera pe ceilalți, pentru că, oricum, atunci nu veți mai putea face nimic.

II

Cabina în care au fost duși semăna destul de bine cu cea a lui Stan și a Estrellei, cu excepția faptului că toate monitoarele erau stinse, iar Salt îi aștepta lângă ușă. Îi întâmpină ușurată și, poate, un pic satisfăcută.

— Rănit cumva? Nu? Și pe mine tratat la fel, doar provocat durere considerabilă. Voi nu?

Pentru că Achiever era ocupat să încerce ușile, răspunse Stan în numele tuturor:

— Cred că Achiever a aflat cum e asta.

Ridică tonul și i se adresă masculului Heechee:

— Cum e, Achiever? Te-a durut?

Achiever nu se uită la el.

— Extrem durut, da, spuse și le făcu semn să facă liniște în vreme ce se uita după colțul ușii.

Apoi strigă pe tonul lui de comandant:

— Salt!

Ea se întoarse cu fața la el.

— Da?

— Știut intrări toate deschise?

Salt îi răspunse cu răbdare:

— Adevărat, Achiever, verificat când adus aici. Dar tu nu încercat ieșit, pentru că repetat durere sau mai rău.

Achiever îi aruncă o privire sceptică.

— Știut pentru că încercat? Hm. Nu contat. Durere putut ignorat de persoane determinat.

— Nu corect, Achiever, își flutură Salt degetele spre el. Prima dată durut tare. Doua dată durut și mai tare. Treia dată durut până când leșinat. Părere că patra dată omorât, dar nu experimentat după treia dată.

Achiever se întoarse în cabină, frecându-și nehotărât mușchii pieptului.

— Dar asta doar presupus. Cum sigur că adevărat dacă nu încercat?

— Nici să nu încerci, spuse o voce prietenoasă din pragul de unde plecase Achiever.

Stan se întoarse și văzu un alt musafir neinvitat și imaterial. O femeie. O femeie care arăta extrem de bine. O femeie îmbrăcată într-o rochie cu decolteul adânc și cu un decupaj în formă de diamant în dreptul buricului.

— Doamna Heechee are dreptate, scumpule. Numele meu este Sindi Gaslakhpard. Îmi puteți spune Sindi. Și eu sunt stocată, la fel ca toți ceilalți de aici, așa că să nu vă vină ideea să ne atacați atunci când credeți că nu suntem atenți. Nu ne puteți face niciun rău și noi suntem întotdeauna atenți.

Intră în cabină, uitându-se cu curiozitate la Estrella și cu admirație la Stan.

— Nu arăți prea rău, scumpule, îi zise ea tânărului, dacă te gândești că ești sută la sută natural. În orice caz, trebuie să vă spun că am venit cu treabă la voi. Wan va apărea pe ecrane din clipă în clipă și ne-a informat că vrea să vă uitați la el ca să înțelegeți despre ce e vorba și să nu faceți vreo prostie. Așa că Horace v-a activat ecranele. Haide, uitați-vă. Bine?

Și se uită la toți patru cu privirea unei educatoare care verifică părul tuns și unghiile curate ale copiilor de grădiniță. Privirea aceasta zăbovi mai mult asupra Estrellei. Apoi:

— Scumpo, vreau să-ți spun că nu este obligatoriu să arăți așa în continuare. Dacă te hotărăști să te stochezi, atunci îți vei putea aranja fața.

Și – poc! — se făcu nevăzută.

Monitoarele se aprinseră toate în același timp. Achiever se repezi la ele. Dar, dacă se așteptase să-l vadă pe omul despre care le vorbise Sindi, a rămas dezamăgit. Pe două ecrane se vedea o navă spațială cu aspect foarte bizar, pe care Stan nu o mai văzuse niciodată. Pe al treilea și al patrulea se vedeau stele diferite sau aceeași stea prinsă din unghiuri diferite – o stea atât de fierbinte, încât strălucirea ei era aproape albastră și un soare de culoarea lămâii, cam la fel ca soarele bătrânului Pământ. Al cincilea…

Dar Stan nu mai apucă să vadă ce era pe al cincilea ecran,

pentru că, pe neașteptate, toate se umplură cu pete de lumină verde și începură să emită un fel de țipăt strident. Nu mai era afișat nimic în afară de exteriorul uneia dintre navele cu aspect bizar. Nici Stan și nici Estrella nu pricepeau nimic din bolboroseala în limba Heechee care însoțea această imagine. Dar o înțelegeau cei doi Heechee care erau cu ei și care începură să strige unul la celălalt. Atunci se apucă să zbiere și Stan la Salt pentru a-i capta atenție:

— Ce se întâmplă?

Salt își frângea mâinile lungi și osoase. Încercă de trei ori să vorbească până reuși să articuleze cuvintele:

— Persoane de pe ecran vorbit de petrecut ceva îngrozitor, potențial pericol teribil devastat. Uitat! Acum! Uitat ecrane!

În vreme ce le spunea asta, nava a dispărut de pe toate ecranele, fiind înlocuită de un chip omenesc, chip pe care Stan îl mai văzuse și pe care îl recunoscu înainte ca el să-și rostească numele.

— Eu sunt Wan Enrique Santos-Smith.

Vorbea englezește!

— În mod cu totul ilegal voi ați intrat în posesia unor bunuri care îmi aparțin mine. Mă refer aici la cele patruzeci și cinci de ființe oarecum omenești pe care acum le țineți captive în locul acela numit de voi Planeta cu o Lună a Stelei Galben-Deschis Paisprezece.

— Stan? șopti Estrella. Ce nu-i în regulă cu imaginea asta? De ce se hâțână așa de tare?

Stan îi făcu semn să tacă. Wan nu terminase de vorbit.

— Eu i-am descoperit pe oamenii aceștia, spunea el pe un ton războinic. Drept care îi vreau înapoi. Așa că am de gând să trimit o navă pe planeta aceea ca să îi ridic. Vă avertizez să nu încercați să vă opuneți planului meu, pentru că am să mă văd nevoit să vă pedepsesc dacă Bătrânii nu ajung la bordul navei mele imediat ce ea aterizează acolo. Cunoașteți bine Steaua Albă Fără Planetă Foarte Mare Foarte Fierbinte, cum îi ziceți voi. Avem o armă care o poate distruge. Nu mă refer aici la vreun tun sau ceva asemănător. Mă refer la ceva atât de puternic, încât va putea arunca în aer întreaga stea. Și așa se va și întâmpla dacă nu faceți ce vă spun. Vă înșelați amarnic dacă vă închipuiți că merg la cacealma. Mai bine întrebați-vă Mințile Stocate care au văzut ce am făcut cu… Cum îi ziceți?

Chipul dispăru o clipă de pe ecran. Apoi reveni.

— Cu cea mai mare dintre lunile Solitarei Planete Gazoase a Stelei Mici și Galbene Douăzeci-și-Doi. La ordinul meu steaua aceea va exploda și ea. Iar atunci vor muri foarte mulți din neamul vostru.

Foarte încet, imaginea se descompuse și se șterse.

Estrella îl apucase de mână pe Stan și i-o strângea foarte tare.

— Salt? o imploră ea. Ce se petrece?

Salt nu-i răspunse. Era ocupată să-i zbiere lui Achiever întrebări pe care ei nu le puteau înțelege. Iar Achiever nu-i răspundea, pentru că încerca disperat să readucă imaginile pe ecrane. Înțelegând, la un moment dat că tot efortul lui era zadarnic, se uită lung la ei câteva secunde, apoi scoase un fel de geamăt aspru.

— Pericol mare! zise el pe un ton funest. Îndoială mică sau deloc.

Stan strânse și mai tare mâna Estrellei.

— Adică tu zici că toate astea sunt adevărate?

— Așa crezut, spuse posomorât Achiever. Vrut aflat ce mai crezut? Crezut că voi și eu și navă făcut parte din amenințare.

18 AMENINȚAREA

I

E nevoie de ceva timp ca să faci de mâncare pentru mii de persoane. Cât m-am dus să discut cu Thermocline, am rămas în urmă cu niște comenzi speciale, așa că primul lucru de care m-am apucat a fost să rezolv câteva sute dintre ele. Ceviche de pește din Golful Moreton, pentru o doamnă în vârstă căreia îi era dor de Australia; cod uscat cu praz și lapte pentru o pereche de foști italieni; și uite că nici de comanda lui Thermocline nu mă apucasem. Așa că m-am pus pe treabă.

În următoarele câteva secunde nu m-am gândit la nimic altceva decât la aceste meniuri pentru clienții mei. Și, de fapt, nici treaba nu mai era atât de simplă, pentru că toate comenzile crescuseră aproape exponențial – atât acelea ale numărului din ce în ce mai mare de imigranți de pe Pământ, cât și cele ale unui număr mai mic de Heechee cu gusturi rafinate.

Dar firește că nu am uitat ce îmi spusese Thermocline. Pe de altă parte, nici nu pot pretinde că făceam estimări ale pericolului și planuri pentru situații de urgență. Îmi pare rău acum că nu am făcut-o, dar adevărul este că acordam atenție informațiilor de la Thermocline doar cu zece procente din capacitatea mea.

În orice caz, nu am fost complet luat prin surprindere când pe toate monitoarele mele a apărut o lumină verde și cam bizară, iar din difuzoare s-a auzit un început de huruit gros.

Cunoșteam sunetul ăla. Era bubuitul ca de bas al sistemului de alarmă Heechee.

Nu are niciun sens să te apuci să faci ceva înainte să știi ce anume este acel ceva. Mi-am văzut de treabă în continuare, dar am avut precauția să predau ajutoarelor mele multe din felurile tradiționale de mâncare. Cele africane, de pildă. Pe Roată fuseseră doar câțiva africani și majoritatea preferau bucătăria franceză sau hamburgerul american. Acum ni se ceruse să gătim tocăniță de miel cu alune și cod în piure de roșii, pe care ei îl numeau „thu djen”, împreună cu „thiaky“ (desert din cușcuș) și suc din ghimbir. Nu mai gătisem niciodată felurile astea, dar firește că aveam rețetele în baza mea de date. Precis că subrutinele mele aveau să se descurce. Și dacă peștele va fi filetat, deși africanilor le place peștele cu oase; iar orezul nu va fi bine prăjit, ei, asta este, clienții vor fi nevoiți să se împace cu situația.

Sirena alarmei Heechee mai coborâse o octavă, cum ar zice organicii; noi auzeam niște bufnituri subfonice – și chiar atunci pe toate ecranele mele apăru o unică imagine. Mie mi s-a părut că era un soi de satelit sau ceva de genul ăsta – în fundal se vedea o uriașă planetă gazoasă. N-am avut nici măcar timp să mă întreb ce noimă avea toată scena asta destul de obișnuită, când imaginea s-a schimbat cu rapiditate. Satelitul nu mai era satelit. Ci un nor care se mărea vertiginos. Nu îmi puteam da seama de ce sau cum, dar ce vedeam eu pe ecrane era limpede rezultatul distrugerii totale a rocii aceleia amorfe de la început.

Și nu m-a surprins deloc atunci când am auzit vocea lui Thermocline ieșind din comunicatorul meu personal:

— Vino la ședință cât mai curând posibil! Au avut loc evenimente grave.

II

Thermocline își modificase destul de mult mediul de când fusesem eu la el. Apăruseră vreo șase scaune și stinghii și majoritatea erau acum ocupate. Thermocline nu părea câtuși de puțin stresat, în ciuda bufniturilor de alarmă care nu mai conteneau. Lângă el stătea o femelă Heechee pe care nu o mai văzusem niciodată, alături, un bărbat-om (evident că vorbesc despre simulări în toate cazurile, pentru că la ședință nu era prezent niciun organic de oricare fel). Nu făcusem cunoștință cu bărbatul acela, dar știam cine era. Îl chema Sigfrid von Psiho și era un subsistem al minții navei lui Robinette Broadhead, cunoscute sub numele de Albert Einstein. Lângă von Psiho stătea mintea navei lui Gelle-Klara Moynlin, Hypatia din Alexandria. Apoi, în timp ce mă uitam eu la ei, a apărut și o bătrână care a salutat-o pe Hypatia și s-a așezat și ea pe un scaun. Nici pe bătrâna asta nu o cunoșteam.

Era limpede că toată lumea pe ea o aștepta, pentru că Thermocline a început să vorbească:

— Vă mulțumesc tuturor că ați venit. Bănuiesc că știți cu toții cine este Wan Enrique Santos-Smith și ați auzit varianta accelerată a comunicatului lui făcut în timp organic.

Evident că auzisem comunicatul și, de fapt, încă îl mai auzeam în surdină, ca fundal sonor al mediului lui Thermocline.

— L-a transmis Minților Stocate în mod temporal electronic și așa v-a fost retransmis și vouă.

Pe monitoarele lui continuau să sclipească culorile de alarmă, iar bufniturile mesajului își reduseseră frecvența. Chiar în momentul acela, culorile au început să se șteargă de pe unul dintre ecrane. Și printre ele a apărut chipul unui om care se uita fix la noi.

O singură dată îl mai văzusem pe Wan. Demult de tot. Însă nu am avut nicio îndoială că al lui era chipul acela de pe ecran. Cu toate îmbunătățirile de natură estetică. Acum că nu mai era organic, avea pielea mai puțin pământie, părul mai puțin zburlit; dar rânjetul batjocoritor îi rămăsese neschimbat.

După ce Wan și-a terminat lista pretențiilor și amenințărilor, Hypatia a sărit în picioare:

— Thermocline! Despre ce dracu' vorbește ăsta? Voi aveți vreo armă de care nu ne-ați spus?

În apărarea lui Thermocline vreau să spun că și-a păstrat cumpătul. A lăsat-o pe Hypatia să-și facă numărul, iar el a stat potolit și a înghițit. Ce m-a surprins totuși a fost faptul că Hypatia era singura persoană din cameră care a reacționat atât de violent. Mă așteptasem să i se alăture Sigfrid, dar doctorul nu s-a mișcat deloc, iar expresia care i se așternuse pe chip nu era atât de furie, cât de tristețe.

De unde am dedus că vestea despre armă nu îl luase deloc prin surprindere. Am introdus informația asta în baza mea de date, în caz că va fi vreodată nevoie să-mi aduc aminte că Sigfrid von Psiho nu obișnuia să-și pună cărțile pe masă.

Atunci Hypatia fie că a obosit, fie Sigfrid i-a făcut semn să înceteze. Apoi von Psiho a spus pe un ton împăciuitor:

— Poate că nu-i cazul acum să arătăm cu degetul. Dar vreau să clarific o chestiune, Thermocline. Am dreptate dacă spun că tu și Mințile Stocate considerați acest eveniment drept un pericol major?

— Așa este, a răspuns Thermocline.

— Wan a zis „va exploda”. Nu s-a referit la vreo bombă pe care să o arunce spre steaua aia, nu-i așa?

— Firește că nu. Dispozitivul anulează gravitația. Fără gravitație ca să o țină la un loc, steaua se va dezmembra pur și simplu… Hypatia?

Femeia a început să vorbească, dar pe un cu totul alt ton și fără să mai împroaște cu invective.

— Am rugat-o pe doamna doctor Ibarruru, aici de față, să ne ajute să înțelegem lucrurile acestea. Doamna doctor este specializată în astronomie și astrofizică. Doamnă doctor? Ne puteți spune dacă așa ceva se poate întâmpla?

Venerabila doamnă nu a ezitat deloc.

— Cu siguranță că da, dacă este vorba despre un dispozitiv ca acela descris de Thermocline. Steaua se va mări cu un procent important din viteza luminii. Și în foarte scurt timp va deveni un nor de gaze.

Thermocline mi s-a părut cam iritat.

— Poate că persoana-doamnă a studiat astronomia, dar ce ne poate spune ea despre cum stau lucrurile aici, în Nucleu?

Hypatia i-a aruncat un zâmbet ostil.

— Ne poate spune totul, Thermocline. A fost stocată la scurtă vreme după ce a ajuns aici și de atunci nu face altceva decât să

studieze stelele din Nucleu. De asemenea – și poate că e bine să-ți spun asta – doamna este o bună și veche prietenă a Klarei. Au colaborat la studierea unei supernove și Klara are deplină încredere în ea.

A dat din cap ca și cum ar fi fost convinsă că astfel a clarificat situația. Și probabil că o și clarificase.

Dar nu și din punctul de vedere al lui Thermocline, care mi s-a părut ușor indispus acum.

— Sunt convins că această persoană-om este calificată, a zis el fără să pară deloc convins. Dar și eu am cerut unui expert în astronomie să ni se alăture. Burnish? Tu ești de acord cu ce s-a spus aici?

Celălalt Heechee și-a fluturat mâinile:

— Sunt de acord, Thermocline.

— Poți să ne spui despre care stea vorbea Wan?

— Cred că da. Probabil că s-a referit la Steaua Albă Fără Planetă Foarte Mare Foarte Fierbinte. Pe care doamna doctor Ibarruru…

Și aici a făcut un semn curtenitor din cap în direcția doamnei cu pricina.

— …ar numi-o stea tânără de tipul O. Nu am adus în Nucleu decât una singură de felul acesta.

— Și este periculos?

Expresia de pe chipul lui Burnish a răspuns la întrebarea aceasta, dar el s-a gândit să o exprime și în cuvinte:

— Estimez că eliberarea gravitației pe Steaua Albă Fără Planetă Foarte Mare Foarte Fierbinte ar duce la pierderea unui număr de vieți situat undeva între zece și patruzeci și patru de milioane. Asta în cel mai fericit caz. Iar alte treizeci până la două sute de milioane de persoane vor suferi răni grave sau vor suferi de pe urma distrugerii proprietăților și mediului. Dar s-ar putea să fie mult mai rău.

Atunci eu am ridicat mâna. Hypatia s-a uitat la mine înălțând dintr-o sprânceană:

— Vrei să întrebi ceva, Marc?

— Da, vreau. Așa cum îi spune și numele, steaua asta nu are nicio planetă. Atunci de ce distrugerea ei ar afecta alte sisteme?

Hypatia s-a uitat la doamna astronom, care a oftat prelung.

— Asta înseamnă să intrăm în discuții de fizică stelară. Sunt sigură că știi că procesele de fuziune care aprind o stea au loc în

miezul acesteia. Acolo este produsă energie sub formă de fotoni, care nu sunt eliberați imediat în spațiu. Interiorul stelelor este destul de compact. Fiecare foton este reflectat de mai multe ori de materie în drumul spre suprafață. Poate dura un milion de ani până ajunge acolo.

A continuat să vorbească. Dar eu am încetat să o ascult pentru că înțelesesem ce voia să spună. O cantitate de energie acumulată într-un milion de ani ar fi fost eliberată în câteva minute, poate chiar secunde.

Așa că am oprit-o:

— Mulțumesc. O singură întrebare se impune acum. Cum putem evita așa ceva?

M-am uitat la Thermocline, care a dat din capul lui pătrățos și a răspuns:

— Nu putem.

III

Sunt o persoană rezonabilă, așa că nu m-am apucat să zbier la el. Nici nu era nevoie, deoarece zbierau ceilalți suficient, mai ales Sigfrid și cei doi astronomi care încercau să-l convingă că face o greșeală. Poate tocmai de aceea s-a întors spre mine.

— Da, Marc? mi-a zis el cu foarte multă politețe. Vrei să spui ceva?

— Normal că vreau, Thermocline. E simplu. Nu trebuie decât să localizăm nava de pe care a fost transmis mesajul lui Wan și să o distrugem.

Și-a ridicat mâna osoasă.

— Te rog, Marc. Mințile Stocate au triangulat deja sursa mesajului. Din nefericire acolo nu se află nicio navă pe care să o putem detecta.

Asta m-a surprins.

— Imposibil. Ar trebui să fie măcar urme ale trecerii unei nave pe acolo. Știu că ar fi dificil să le sortăm, pentru că aceste urme durează mult timp, dar ne-ar putea da ceva indicii.

Thermocline flutura iar din degetele lui lungi spre mine.

— Am făcut-o și pe asta, Marc. Nu am detectat nicio urmă care să indice că acolo s-a aflat o navă convențională.

— Aha, am spus eu, pentru că folosise cuvântul „convențională”. Wan este stocat și prin urmare nu are nevoie de o navă în mărime naturală. Un torpilor mesager i-ar fi de

ajuns.

— Foarte corect, Marc, mi-a spus el, aproape radiind de bucurie. Deci, să recapitulăm. Nu putem face nimic ca să apărăm populația atâta vreme cât amenințarea lui Wan este efectivă. Nu putem face nimic în privința lui Wan atâta vreme cât nu-l putem localiza și chiar dacă am reuși să-l găsim, nu avem arme cu care să...

Acum a fost rândul meu să îl întrerup.

— Nu avem nevoie de arme convenționale. Am putea să-i distrugem torpilorul.

Thermocline a scos un oftat reprobator.

— Dar nu fără a-i acorda suficient timp ca să-și pună în practică amenințarea. Iar Mințile Stocate au hotărât că nu ne permitem să facem asta.

Hypatia tăcuse până acum.

— Atunci, ce *ai* de gând să faci, Thermocline? l-a întrebat ea.

Acum privirea reprobatoare i-a fost adresată ei.

— Dar am spus deja, Hypatia. Mințile Stocate au anunțat decizia luată. Îi vom permite lui Wan să-și răpească primitivii. După aceea nu mai avem de ce ne teme. După cum ne-au informat Mințile Stocate, nicio ființă inteligentă nu va comite vreo faptă violentă după ce i-au fost îndeplinite cerințele. Așa că nu e nevoie să facem nimic.

Pentru majoritatea celor prezenți cu asta s-a încheiat discuția. Dar nu și pentru mine. Am spus (însă în sinea mea, nu cu glas tare):

— Dragul și bunul meu prieten, Thermocline, tot nu ai ajuns să-i cunoști pe oameni.

19 CAPTIVITATE

I

Cel mai tare îl uimea pe Stan rapiditatea cu care se desfășurau evenimentele pe nava lui Achiever. La o secundă după ce auziseră ultimatumul lui Wan, tânărul a simțit o vibrație ușoară care, i-a spus Achiever, însemna că se aflau din nou în aer. Câteva momente mai târziu, simularea femeii pe care o chema Sindi Cumva apăru iar în mijlocul celor patru captivi.

— Bună! le zise ea. M-am gândit că ați vrea să știți că am

pornit spre… cum îi ziceți voi?… Planeta cu o Lună a Stelei Galben Deschis Paisprezece. Vom ajunge cam într-o oră, așa că puteți să trageți un pui de somn dacă aveți chef. Pe curând!

Și gata. Dispăru ca și cum n-ar fi fost niciodată acolo. Dar reapăru imediat.

— Am uitat să vă spun. Va trebui să rămâneți aici până când vom îmbarca pe toată lumea.

Iar când dispăru de data asta, dispărută rămase.

Stan căscă gura să spună ceva, dar în primul moment nu reuși decât să exclame:

— Iisuse!

Apoi își adună gândurile și zise:

— Despre ce vorbește? Unde putem ajunge atât de repede?

Achiever îl privi înnegurat.

— Ajuns multe locuri, Stan. Amintit ce spus eu, navă venit de Afară. Nouă. Rapidă. Însemnat zburat ca nebun.

Se uită fix la perete, apoi adăugă:

— Însemnat nimeni nu putut prins pe noi.

Poate intenționat sau poate doar pentru că acești pirați ai aerului erau începători și nepricepuți, monitoarele rămăseseră deschise. Achiever le setă și pe ele apăru nava care ateriza pe o planetă. Stan se uită tăcut, ținând-o de mână pe Estrella, până când fata îi spuse cu respirația întretăiată:

— Uite acolo!

Pe unul dintre ecrane se vedea o gloată de bipezi murdari și zdrențăroși care aduceau cumva cu niște ființe omenești. Dar foarte puțin. Erau mânați din spate de câțiva oameni furioși.

— Bătrânii? întrebă Stan.

Posomorât, Achiever îi confirmă presupunerea.

— Ce văzut acum însemnat Wan realizat scop.

— Adică o să ne dea drumul?

— Of, Stan! gemu Achiever. Vorbit prostii. Acest Wan nu dat drumul niciodată. De ce făcut acum așa ceva?

Dar Stan se încăpățână:

— Poate nu mai contează ce vrea Wan, din moment ce nu-i aici.

— Aha! Prostii vorbit în plus! Ba este. Tu dormit și noi văzut pe ecran mesaj pentru întâlnit aici cu nava lui.

Estrella se uită supărată la el.

— De ce trebuie să fii atât de pesimist? îl întrebă ea.

Achiever scoase un oftat șuierat, dar nu îi răspunse. Doar arătă spre monitor. Supuși, primitivii urcau la bord – bătrâni bărboși și jegoși, tineri bărboși și chiar copii murdari și cu început de barbă. Sexul nu părea să conteze. Mulți dintre ei își duceau în brațe câteva lucruri personale: câte o fustă de rezervă, câte un obiect moale din zdrențe, care ar fi putut fi o păpușă, pachete cu Hrană-CHON, câte un băț, o piatră sau un smoc de ierburi veștede. Cei care îi mânau din spate erau negri și deloc îngăduitori. Stan observă cum un primitiv, rămas mai la spatele turmei, se întoarse brusc, evident dorind să fugă de acolo. Însă după un singur pas își ridică mâinile și se prăbuși la pământ.

Atunci Stan observă că în spatele lor mai erau alte trei persoane, care păreau mai puțin furioase, dar mult mai periculoase. Una era o femeie cu două cozi blonde și un bici. Mai era încă o femeie, cu pielea mai închisă la culoare, tot cu un bici în mână. Ultimul era un bărbat – de asemenea cu un bici, cum altfel? — care urla supărat la primitivul căzut la pământ. Acesta se zbătu puțin, fără vlagă, și în cele din urmă reuși să se ridice în picioare. Se alătură supus celorlalți, însă cu o expresie încrâncenată pe chipul lui acoperit cu barba încâlcită și murdară. Își freca din când în când șoldurile și coatele, ca și cum l-ar fi durut. Stan era convins că îl dureau cu adevărat.

Achiever tot butonase la ecrane și găsise unul care prezenta o imagine de interior. Era sala mare de la intrarea pe nava aceea, unde se îngrămădeau primitivii și paznicii, aceștia din urmă la fel de nedumeriți. Unul dintre paznicii aceia tuciurii era o femeie care făcea un lucru pe care Stan și ceilalți nu-l puteau vedea, deoarece era pe același perete cu camera video. Abia apoi și-au dat seama despre ce era vorba: femeia lua din perete pachete multicolore de Hrană-CHON și le arunca Bătrânilor. Achiever scoase un mormăit gros și se întoarse spre dozatorul lor.

— Nu idee rea. Vrut și voi? îi întrebă el, scoțând din propriul dozator pachete asemănătoare cu cele din imagine de pe monitor.

Stan desfăcu unul și întrebă încruntat:

— Acum ce urmează? Vom porni spre altă planetă?

Deși nu avea buze, Achiever încercă să scoată un țâțâit ca de om. În fine, aproape ca de om.

— Nu avut deloc deloc deloc simț chinestezic? Nu simțit întâmplat deja decolat?

Stan vru să-i răspundă, dar Estrella îl opri apucându-l de braț. El se supuse, deși cu greu. Impulsul de a copia atitudinea lui Achiever se topi treptat... apoi dispăru cu totul, pentru că pe neașteptate apăru una din simulările alea enervante, făcându-l să uite cu totul de supărarea pe tonul de superioritate al masculului Heechee.

De data aceasta nu era femeia. Nici măcar nu era femeie, ci un bărbat îndesat și palid, care li se adresă doar atunci când se convinse că toți cei patru captivi erau atenți la el.

— Bună ziua! le spuse el pe un ton asemănător mai degrabă cu cel al unui amfitrion la o mare petrecere decât cu al unui răufăcător care răpește oameni. Numele meu este Raafat, Raafat Gerges, dar voi îmi puteți spune doar Raafat. Pentru că am decolat deja, Wan spune că este în regulă să vă informez că aveți voie să vă deplasați prin navă. Nu vă va mai atinge nimeni cu bastonul cu șocuri electrice, cu condiția să nu încercați să intrați în cabina de comandă. Accesul acolo rămâne interzis. Nu că ați putea face ceva dacă ați intra, pentru că toate comenzile sunt blocate, dar Wan nu dorește să vă vină vreo idee nesăbuită. Vorbim mai târziu.

Și dispăru.

— Hei! exclamă Estrella aproape veselă. Parcă-i mai bine așa. Hai să vedem ce mai e pe aici.

Îl trăgea pe Stan spre ușă, când tânărul se opri brusc, adulmecând aerul. Se întrebă dacă nu cumva urcase la bord o turmă de capre sau refulase sistemul pentru excrețiile fiziologice sau...

Dar n-a mai fost nevoie să se întrebe, pentru că una din sursele mirosului intră împleticindu-se în cabină – un primitiv bărbos, cu fustă și mirosind de-ți muta nasul din loc. Și așa s-a întâmplat că Stan s-a pomenit pentru prima oară față în față cu un Bătrân.

Un Bătrân puțea îngrozitor de tare. Cincizeci și ceva de Bătrâni, socoti Stan, erau de-a dreptul criminali. Până și paznicii lor preferaseră să stea în acele cabine unde se aflau foarte puțini Bătrâni. Iar asemenea cabine erau greu de găsit.

— Am avut grijă de ei, îi spuse lui Stan unul dintre paznici – pe

care îl chema Yussuf Numaiștiucum –, dar niciodată nu am fost obligați să locuim la un loc cu ei. Cea mai mare parte a timpului stăteau în aer liber. Da’ știu că put ca naiba.

Mirosul acela oribil nu era provocat doar de sudoare, ci mai ales de faptul că refuzau să facă la toaletă. Bătrânii știau foarte bine la ce erau bune recipientele acelea sanitare cu șanț ale Heechee-ilor. Și nu îi deranja să le folosească atunci când se întâmpla să fie prin preajmă. Adică la patru sau cinci metri de locul unde se aflau ei atunci când îi lovea nevoia. Dar dacă erau mai departe, Bătrânii nu se mai osteneau să meargă până acolo și preferau să se ușureze pe orice suprafață verticală sau pur și simplu pe dușumea. Până la sfârșitul primei zile, Stan și ceilalți au învățat să se uite bine pe unde calcă.

Au avut și privilegiul de a primi vizita lui Wan. Dar acesta nu avea nicio treabă cu cei doi tineri sau cu perechea de Heechee. Pe Bătrâni venise el să-i vadă. Deși se pare că prezența lui simulată nu a avut vreun efect asupra primitivilor. Aceștia și-au văzut mai departe de pachetele lor de Hrană-CHON din care înfulecau cu spor sau de plimbările fără rost prin navă.

Să nu vă închipuiți însă că erau lăsați de capul lor. Negrii care îi păzeau mormăiau în barbă și arătau spre plafoanele scunde ale navei Heechee. Bărbații mergeau cu capetele aplecate ca să nu se lovească, ba chiar și femeile erau cu doar un centimetru sau doi mai scunde decât tavanul. Treceau pe lângă Stan și ceilalți și îi salutau, dar principala lor preocupare erau Bătrânii. Mergeau printre ei, îi loveau prietenește pe spate, le șopteau cine știe ce lucruri.

Și, la un moment dat, pe neașteptate, întreaga navă se umplu cu particule strălucitoare de lumină: albe, roșii, galbene, albastre.

Stan o cuprinse iute pe Estrella de umeri ca să o apere de această nouă amenințare necunoscută.

— Ce-s astea? întrebă el aproape furios, dar mai ales speriat.

Achiever nu-și pierduse sarcasmul.

— Întrebat pe mine ce putut fi. Un singur lucru, răspuns eu. Activat disruptor de ordine ceea ce însemnat că noi traversat barieră Schwarzschild, cum spus voi. Tot nu înțeles ce spus eu? Mai simplu. Noi acum Afară. Noi acum plecat de tot din Nucleu.

II

Timpul trecu. Mirosul Bătrânilor se făcu tot mai greu de suportat. Uneori paznicii încercau să le strângă rahații, dar parcă erau prea abătuți ca să facă treabă bună. Achiever nu catadicsi să curețe și el pe jos, dar o puse pe Salt să o facă, iar ea își îndeplini foarte bine această misiune. Stan nu o lăsă pe Estrella să se atingă de scârna aia – cine putea ști ce patogeni purtau Bătrânii și cum ar afecta aceștia copilul lor? Așa că se gândiră să abordeze problema din alt unghi. După exemplul paznicilor, încercară și ei să-i încurajeze pe Bătrânii ce păreau cuprinși de nevoi să folosească recipientele sanitare. Unii o făceau. Dar nu destui. Prin urmare pierdură lupta în fața metabolismelor celor cincizeci și ceva de primitivi, ce transformau hrana în materii digerate.

Șeful paznicilor era o femeie pe nume Grace Nkroma, căpoasă cât cuprinde și mereu cu țandăra sărită. Se străduia din răsputeri să-și țină subalternii ocupați, dar fără șanse de succes.

— N-au nicio vină, le spuse ea lui Stan și Estrellei. În urmă cu doar două săptămâni eram în Kenya, fericiți și cu burțile pline și imaginându-ne că vom rămâne acolo până la pensie. Dar uite că nu s-a întâmplat așa. După ce Wan ne-a șterpelit câțiva Bătrâni, cineva a hotărât că vor fi mai în siguranță în Nucleu. Așa că ne-au făcut pachet pe toți, cu excepția a doi dintre subalternii mei care erau în permisie, și ne-am pomenit pe drum spre Planeta Cum-O-Cheamă a Stelei-Nu-Știu-Care! Vă puteți închipui cum a fost? Nu era nimic pregătit pentru noi! Am avut o mașină de Hrană-CHON și un fel de țâșnitoare cu apă de băut și atâta tot! Nu tu cabine în care să dormim. Nici corturi. Bine măcar că am avut atâta minte să ne luăm sacii de dormit cu noi. Nu existau nici măcar toalete. Așa că nu trebuie să-i judecați prea aspru pe Bătrâni pentru că își fac peste tot și treaba mică, și aia mare. Ce să mai vorbim despre organizarea asta de toată jena!

Și a vorbit. A vorbit mult. A vorbit încontinuu. Estrella se străduia să se arate înțelegătoare. Stan nu-și dorea decât să tacă odată din gură.

Și mai erau și simulările. Uneori apărea tânăra drăguță pe care o chema Sindi, alteori Raafat, egipteanul. Foarte adesea apărea însuși Wan, chicotind binedispus în vreme ce se plimba printre Bătrâni, gângurind ca un prost la ei, cântându-le fals tot felul de aiureli, spunându-le povești despre cum lumea

exterioară și neamul Heechee intenționau să-i înșele și să-i distrugă pe toți. Acum, evident că Wan nu-i putea atinge pe Bătrâni și nici viceversa. Nici Stan nu-l putea atinge, chestie care îi provoca un regret profund. I-ar fi plăcut nespus de mult să-i tragă una individului care-i răpise și care nu dădea vreun semn că ar dori să le dea drumul.

Înainte de a adormi, Estrella, cuibărită în brațele lui, se întoarse spre el ca să-l întrebe doar atât:

— Ce crezi, iubi? O să scăpăm vreodată de aici?

— La dracu', sigur că o să scăpăm! îi răspunse el pe un ton categoric.

Aproape convins că o minte.

Paznicii jeleau pe față locurile și oamenii pe care era foarte posibil să nu-i mai vadă vreodată. („O, Nairobi! Orașul care nu doarme noaptea! Găsești tot ce vrei acolo – chiar ieftin!") Relația dintre ei și primitivi era una de camaraderie binevoitoare și le spuneau fiecărui Bătrân pe nume. Pentru că aparțineau unei alte specii, Salt și Achiever stârniseră interesul paznicilor.

— Păi, sigur că da, îi spuse lui Stan paznicul care purta numele Jared. Am mai văzut Heechee la viața noastră. Atunci când au venit să-i vadă pe Bătrâni. Și după aia, când ne-am dus în Nucleu, normal că am văzut foarte mulți. Dar acum este prima oară când Împărțim același spațiu cu ei.

Pe Achiever nu-l bucura deloc atenția paznicilor. Aproape tot timpul când nu dormea, meșterea la monitoarele de pe navă. Salt îi aducea de mâncare de câte ori îi cerea. Vreme de două zile, Stan l-a văzut foarte puțin, până când unul dintre Bătrâni intrase sau încercase să între în cabina de comandă și fusese alungat cu un baston cu șocuri electrice. Achiever scoase atunci capul pe ușa cabinei lui să vadă de unde venea tot tămbălăul acela și îl zări pe Stan.

— Venit dracului aici! îl invită el înăuntru. Avut ceva arătat. Acel ceva era imaginea unei planete, albastru cu alb la fel ca toate planetele locuibile. La început cam de mărimea unui grep, se făcea din ce în ce mai mare.

— Destinație, îl anunță Achiever, fluturându-și degetele osoase spre ecran. Crezut că sigur așa pentru că nu apărut alt obiect planetar.

— Dar… Dar… se bâlbâi Stan, cu gândul la zilele și nopțile

parcă fără sfârșit cât durase călătoria lui și a Estrellei până la Nucleu. Dar am ajuns deja? Atât de repede? N-au trecut decât două zile.

— Perioadă adecvată pentru această călătorie, declară Achiever. Nu. Nu existat îndoială. Aceasta navă rapidă. Și noi ajuns acolo. Obiect din monitor însemnat casă nouă pentru voi, precis pentru perioadă lungă, poate pentru totdeauna.

III

Când au ajuns pe planetă, toată lumea s-a îngrămădit să iasă din navă: oameni, Heechee și Bătrâni, toți mânați de la spate cu bastoanele acelea cu șocuri electrice și ordine strigate de echipajul invizibil al lui Wan.

Când reuși să-și recapete echilibrul în îmbulzeală, Stan observă o întindere de vegetație abundentă, cam de mărimea unui teren de fotbal. Pe margini creșteau copaci, iar în capătul celălalt față de locul unde se afla tânărul se vedea un lac mic și drăguț. Într-o direcție era un versant, cam sterp, cu câteva clădiri pe el. Ba nu, se corectă Stan, cu niște ruine ale unor clădiri vechi. Cădea o ploaie blândă. Aerul era plăcut și răcoros. Și – își dădu seama el atunci când inspiră adânc, cu o plăcere neașteptată – mirosea slab a copaci și a iarbă și a alte chestii vegetale, dar deloc a Bătrâni.

Iar din punctul de vedere al lui Stan, acesta era un mare plus. Deși se părea că era unicul. La câteva clipe după ce ultimul dintre Bătrâni se rostogolise din navă, plângând și urlând și dând din mâini ca să se apere de loviturile invizibile, trapa se închise. Cu un scâncet aproape neauzit, se ridică de pe iarbă. Se roti un sfert de cerc pe axa proprie, apoi alunecă iute în sus, făcându-se nevăzută după coasta muntelui. Apăru un moment mai târziu, aterizând pe culmea acestuia. Și acolo rămase, tăcută și nemișcată.

După aceea toți încercară să se gândească ce anume să facă în locul acesta în care nu ei aleseseră să trăiască.

Primul lucru descoperit de Stan și de Grace Nkroma era că aveau mâncare. Lângă lac se înălța o structură piramidală care scotea pachete de Hrană-CHON pe o parte și apă limpede și rece pe partea cealaltă.

— Bine, spuse Grace.

Apoi ridică vocea:

— Yussuf, ia doi oameni și dați pachete de mâncare Bătrânilor ca să tacă.

Și către Stan:

— Ce-o fi cu colibele alea?

Tânărul nu le văzuse până atunci – erau cam vreo douăsprezece construcții, în formă de stupi și făcute, din câte își putea da el seama de la distanța aceea, din lut și pietre mici. Fiecare avea o singură intrare, probabil o ușă, însă nimic care să semene cu o fereastră.

— Nu par prea comode, spuse el.

— Măcar acolo o poți feri pe Estrella de ploaie, îi atrase atenția Nkroma.

Foarte adevărat. Supărat pentru că nu-i venise lui ideea, Stan o luă pe Estrella de braț ca să o conducă spre adăpost. Dar tânăra nici nu voia să audă.

— Of, Stan, nu crezi că încă mai sunt capabilă să mă deplasez singură? Și oricum… Ah! exclamă ea, oprindu-se brusc.

Un bătrân, sau simularea unui bătrân, le ieșise în drum. Hainele de pe el arătau ca și cum ar fi fost donate de o instituție filantropică nepretențioasă. Nici bătrânul nu arăta mai bine.

— Vă rog să mă scuzați, le spuse el politicos, blocându-le calea. Locuințele acestea sunt pentru Bătrâni, nu pentru voi.

Stan se uită urât la el, știind în același timp că ar fi putut trece chiar prin trupul lui imaterial, dar abținându-se să o facă din cauza fricii de eventualele consecințe probabil foarte dureroase.

— Cine dracu' mai ești și tu? vru tânărul nostru să știe.

— Numele meu este Horace Parker. Wan ne-a ordonat să asigurăm tot confortul posibil oaspeților noștri, Bătrânii. În privința voastră nu am primit niciun ordin.

20 DORINȚA KLAREI

I

Atunci când numele tău este Gelle-Klara Moynlin și toată lumea din univers știe cine ești, ai anumite responsabilități. De exemplu, nu poți intra în panică. Nu că aș fi avut vreo intenție. Când trăiești la fel de mult cât am trăit eu, poți să faci față, din când în când, unei amenințări cu moartea, fără să te apuce nebuneala.

Nu mă apucase. Nebuneala. Dar mă apucase tristețea, pentru că nu-mi puteam scoate din minte imaginea asasinării tuturor acelor Heechee și oameni nevinovați. Și, da, mă apucase și furia, pentru că persoana care profera aceste amenințări era Wan, broscoiul ăla râios și detestabil.

De ce îl detestam atât de mult? Nu-mi place să recunosc, dar am avut o relație cu căcatul ăsta cu ochi. Foarte demult, pe o perioadă scurtă, dar nu suficient de scurtă, i-am fost... cum se zice? Bine, bine. M-a cumpărat ca să-i fiu curvă. Nu contează amănuntele. Să spunem doar că mă aflam într-un loc de unde voiam să plec și singurul mijloc prin care o puteam face era cu nava particulară a lui Wan. Singura problemă a fost prețul exorbitant al biletului. Așa că mi-am achitat călătoria în patul lui. Sau în cada lui de baie. Sau pe masa lui din sufragerie. Sau, cel mai adesea, pe podeaua lui. Pentru că, atunci când Wan voia ceva, voia chiar pe loc.

Destul cu asta. Voi mai spune doar că, din punct de vedere sexual, micuțul mizerabil era egoist și mojic. În celelalte relații ale lui era cu mult mai rău. Încă de atunci m-am gândit că s-ar putea să fie nebun. (Firește că mai târziu am fost sigură de asta.) Nu pot spune că l-am urât, dar aș fi fost nespus de fericită dacă aș fi auzit că a murit. Mai ales acum, când intenționa să ucidă toată populația de pe o întreagă planetă. Inclusiv pe mine, evident, dar, sincer, viața mea se cam consumase. Cei la care țineam erau milioanele de persoane în pericol, care aveau mult mai multe motive să trăiască decât aveam eu.

Deci nu eram într-o dispoziție prea strălucită. Hypatia nu mai știa ce să facă să mă înveselească, atât cât îi permiteam eu. Ceea ce nu era prea mult. Nu aveam niciun chef de o bârfă ca între fete, de fapt nu aveam niciun chef de conversație, de oricare fel ar fi fost ea. Un timp am lăsat-o să-mi recite buletine de știri despre situația cu Wan, dar acestea nu erau prea multe. Aterizase pe Planeta cu o Lună a Stelei Galben-Deschis Paisprezece, unde fuseseră duși Bătrânii. Îi atacase cu șocuri electrice pe paznicii lor până când aceștia îi încărcaseră pe Bătrâni pe nava lui, după care dispăruse. Când Hypatia mi-a dat veștile astea, i-am zis că nu mai vreau să aud nimic. Nici muzică nu voiam să ascult, nici de baie cu spumă nu-mi ardea, nici să-mi citească nu aveam chef. Singurul lucru pe care nu îl refuzam era mâncarea. O mâncam până la ultima fărâmiță, ba chiar îi

apreciam gustul delicios. Dar asta nu mi-a schimbat deloc starea de spirit. A rămas funestă.

Și după aia s-a înrăutățit.

Ciuguleam dintr-un quiche făcut de Hypatia, urmărind cu un ochi un fel de *Hamlet* modern pe care ea îl pusese la unul dintre monitoare, când i-am auzit tusea care spunea „iată-mă”. M-am întors și am observat că nu mai era îmbrăcată cu straiele ei obișnuite de secol al cincilea. Stătea țeapănă pe o bancă tare, îmbrăcată cu un soi de taior din acelea pe care le poartă secretarele particulare.

Expresia de pe chip îi era la fel de serioasă cum îi era și costumul. Fapt care mi-a dat de înțeles că trebuia să-mi spună ceva ce nu îmi va face plăcere.

M-am pregătit pentru ce avea să urmeze.

— Haide, spune. Ce s-a întâmplat?

— Scuze de deranj, șefa, dar Wan a decolat cu toți Bătrânii la bord. Se pare că iese din Nucleu.

Am ridicat din umeri:

— Călătorie sprâncenată! Asta înseamnă că nu mai trebuie să ne facem probleme că va detona steaua?

— Nu știu. Dar nu asta voiam să-ți spun.

Atunci am fost convinsă că nu era ceva ce aș fi dorit să aud. Brusc mi s-au încordat toți mușchii din corp.

— La dracu’, ce este?

Și atunci mi-a spus:

— Scumpo, au identificat nava spațială pe care a deturnat-o. Este cea pilotată de Achiever. Se pare că Stan și Estrella și Salt sunt încă la bordul ei.

II

Atunci mi s-a părut ciudat că mi-a spus asta. Dar aveam alte lucruri mai importante la care să mă gândesc.

Problema este că niciodată nu am avut prea mulți prieteni. Nu mă refer aici la angajații mei sau la copiii care locuiau pe insula mea sau la tovarășii mei de așternut. Mă refer la prieteni. La acele persoane cu care îți petreci timpul pentru că îți place să le ai în preajmă. Iar aici, în Nucleu, am avut și mai puțini prieteni decât în mod obișnuit. Cu excepția Hypatiei, nu am avut decât

trei. Estrella, Stan și Salt; iar acum ei se aflau într-un pericol de moarte.

Și nu m-am mai putut stăpâni. Mi-am dezlănțuit toată furia asupra ei. A suportat destul de bine, pentru că avea mult antrenament. Dar mie nu mi-a fost de ajuns, mai ales că nu ea era vinovată pentru catastrofă. Așa că i-am ordonat să-mi aducă alți țapi ispășitori la care să urlu.

A încercat. Sau mi-a zis doar că a încercat. Însă nu a apărut niciunul dintre candidații principali atunci când i-a chemat ea. Bănuiesc că Sigfrid și Thermocline încercau să gestioneze cumva situația. Dar nu puteau fi chiar într-atât de ocupați. Și-ar fi putut face timp dacă ar fi vrut. Nu. Explicația era alta. Mă evitau.

Inteligent din partea lor, pentru că nu eram în dispoziție de discuții.

Hypatia continua să mă informeze. Nu a fost nimeni rănit pe Planeta cu o Lună; simulările cu biciuri și bastoane cu șocuri electrice îi adunaseră pe toți Bătrânii și pe toți paznicii lor care avuseseră ghinionul să fie de serviciu în momentul acela. Nava lui Achiever era una din cele mai rapide din câte existau Afară, așa că nimeni nu putea spera să-i ajungă din urmă, chiar dacă ar fi încercat. Nu fusese descoperit locul unde se afla arma aceea distrugătoare a gravității și care urma să detoneze Steaua Albă Fără Planetă Foarte Mare Foarte Fierbinte. Și probabil că nu avea să fie descoperit niciodată. Cea mai bună ipoteză era că se afla undeva pe orbită, în apropierea țintei; însă era prea mică pentru a fi observată. Și tot așa. O mulțime de vești, toate proaste.

Bine măcar că așa am avut timp să mă liniștesc. Nu spun că mi-a trecut furia. Eram furioasă cum nu mai fusesem niciodată. Dar toată furia aceasta era îndreptată împotriva împuțitului ăluia de Wan, nu împotriva acelora la care îmi doream să zbier. Mă copleșise și tristețea. Genul ăla de tristețe care te face să plângi și să-ți curgă nasul chiar dacă îți imaginezi că te gândești la altceva. La fel mă simțisem și atunci când tsunamiul Kilauea îmi distrusese draga și frumoasa Raiwea.

Am căzut pe gânduri câteva minute, timp în care Hypatia s-a tot fâțâit în jurul meu. Îmi arunca priviri ciudate din colțul ochilor – presupun că voia să vadă dacă aveam de gând să explodez. Când a încercat să-mi ofere iar de mâncare, am clătinat din cap.

— Nu mi-e foame, i-am zis.

Am mai fiert în suc propriu câteva minute, după care mi-a venit o idee. Nu-mi dădeam seama dacă era bună sau nu, dar i-am spus:

— Găsește-mi-l pe bucătarul ăla, Marc Antoniu.

Habar n-am ce i-a zis Hypatia, dar tipul a apărut imediat – nu în persoană, ci pe monitor.

— Ce este? m-a întrebat el. Sunt cam ocupat.

În momentul acela nu aveam chef să accept un asemenea comportament nici din partea lui și nici din partea altcuiva.

— Trebuie să faci ceva, i-am zis eu.

M-a privit cu răceală.

— Ce?

— Trebuie să te duci după ei! Să-i aduci înapoi. Nu-mi pasă cât costă, auzi?

— Aud, mi-a răspuns el și a dispărut de pe ecran.

Fără vreun cuvânt de rămas-bun.

Asta s-ar numi reacție mixtă. El a înțeles ce-i ceream eu să facă. Eu nu-mi dădeam seama dacă avea să o facă sau nu. Când m-am întors, am văzut-o pe Hypatia aruncându-mi iar una din privirile ei dubioase.

Nu aveam niciun chef de tâmpeniile ei.

— Ce e? m-am răstit eu.

— Scumpo, a început ea pe un ton mult mai înțelegător decât ar fi fost cazul, știu cum te simți.

De obicei fac un mare scandal atunci când Hypatia îmi spune chestii de genul ăsta. Dar de data asta eram mult prea necăjită ca să mai țip la ea. Am tras aer în piept și am încercat să mă calmez.

— Dă-mi ceva să beau, i-am ordonat eu.

Am luat paharul de pe server și am tras o dușcă zdravănă – vodcă cu gheață, exact cum îmi place mie. Abia după asta i-am spus:

— Zici că știi cum mă simt. Adică?

Hypatia s-a ridicat de pe sofaua unde stătuse tolănită până atunci și s-a apropiat de mine. Expresia de pe chipul ei era la fel de miloasă ca tonul. Cred că ar fi vrut să mă mângâie pe creștet dacă ar fi putut.

— Să știi că nu merită, mi-a spus. Bărbații.

Am pus jos paharul și m-am uitat urât la ea.

— Ce dracu’ ți-a venit acum să vorbești de bărbați?

A făcut un pas înapoi, dar s-a încăpățânat să continue:

— Mereu e vorba despre câte un bărbat, nu? Robin, Wan, Bill Tartch, toți ceilalți. Întotdeauna pierzi lupta cu hormonii.

M-a surprins că Hypatia l-a pus pe Wan în rând cu Rob Broadhead, ba chiar și cu Bill. Deși înțelegeam că, din punctul ei de vedere, absolut toți bărbații nu erau decât niște violatori și niște mitocani bătăuși…

Și brusc am înțeles despre ce vorbea.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Hypatia, nu-mi spune că ți-a intrat în cap că am făcut o pasiune pentru Stan Avery?

Nu a zis nici da, nici ba. Doar mi-a aruncat iar una din privirile alea răbdătoare și înțelegătoare și mi-a spus:

— Știu, draga mea. Nu ai cum să te împotrivești, atâta vreme cât ești prizoniera propriilor ovare…

Probabil că expresia mea a împiedicat-o să mai continue.

— Stan e doar un *copil*\ i-am spus eu.

Mă rog, mai degrabă am urlat.

Nu mi-a răspuns nici la asta. Nici nu a pomenit nimic despre faptul că majoritatea iubiților mei fuseseră niște copii în comparație cu mine. Nu a spus absolut nimic. Doar a continuat să mă privească cu înțelegere și indulgență.

Așa că m-am apucat să fac ceva ce nu fac prea des. Am încercat să mă explic.

Da, bine, știu că Hypatia nu-i decât o inteligență artificială, dar au fost momente în ultimele câteva veșnicii când am avut senzația că ea e ultimul prieten care mi-a mai rămas. Și i-am zis:

— Hypatia, draga mea, am să mă simt mai bine atunci când am să-i știu pe toți în siguranță. Nu am nevoie de niciun bărbat. Nu am nevoie să ne punem materialul genetic la un loc ca să încropesc un copil al meu. Am cu ce să-mi umplu viața mea de acum și nu vreau decât să fie totul cum era înainte.

— Da, scumpo, a bâțâit Hypatia din cap. Înțeleg ce spui.

În momentul acela mi-a venit să țip la ea. Dar ce rost ar fi avut? Toate lucrurile astea nu se regăseau în programul și experiența ei, nu din cauză că era o inteligență artificială, ci tocmai pentru că era o inteligență artificială atât de deosebită.

În realitate Hypatia arată și se comportă ca un om. Până și eu uit uneori că nu-i adevărată, dar, mai devreme sau mai târziu,

face ea ceva și îmi aduce aminte.

21 PE ARABELLA

I

În prima săptămână petrecută pe Arabella, s-au întâmplat vreo două evenimente semnificative. După ce au tremurat două sau trei nopți pe pământul gol, de pe stânci s-a rostogolit spre valea lor o mașinărie cu aspect bizar și cu cinci picioare fusiforme. Nu se știe dacă putea să vorbească, pentru că nu a spus nimic. Tot ce a făcut a fost să pună un morman de saci de dormit la picioarele lui Stan și apoi s-a retras pe munte.

Erau cinci saci de dormit. Suficienți pentru Stan, Estrella, Grace Nkroma și cei doi subalterni ai ei. Dar niciunul pentru Salt sau Achiever. În orice caz, Stan și Estrella au hotărât că vor dormi împreună în unul, pentru ca Salt și Achiever să se poată culca în celălalt. Era la latitudinea lor dacă voiau să o facă sau nu.

Celălalt eveniment nu a fost la fel de plăcut. Nu doar Stan se gândea tot timpul la nava atât de tentant cocoțată în vârf de munte, dar atât de departe de ei. După câteva zile, Achiever n-a mai putut să reziste acestei tentații. Până când și-au dat seama ce face, el ajunsese deja la jumătatea versantului. Dar n-a putut să urce mai mult. În timp ce-și croia cu prudență drum printr-o centură de stânci cu muchiile tăioase dinspre culme, și-a ridicat brusc mâinile, apoi corpul i-a fost apucat de convulsii inimaginabile și s-a prăbușit leșinat.

Toți cei din vale strigau la el. Adjunctul lui Nkroma, Yussuf Pike, a pornit primul să urce după el. Stan a dat drumul mâinii Estrellei, i-a aruncat o privire sălbatică, a inspirat adânc și a plecat în urma lui.

După cum s-a dovedit ulterior, nu era nevoie de acte de eroism. Din spatele culmii au apărut pe neașteptate două dintre mașinile acelea cu cinci picioare. Una l-a încărcat pe Achiever pe platforma celeilalte și l-au adus jos.

Cu toate că își pierduse cunoștința, trupul lui încă se mai contorsiona de durere. Bine că nu murise. Dar în următoarele zile Achiever a zăcut în culcușul lui, iar durerile chinuitoare i-au amintit în fiecare secundă de greșeala făcută.

Una peste alta, până la sfârșitul primei luni, Stan și Estrella au aflat o mulțime de lucruri despre locul unde erau ținuți prizonieri. Deși nu toate lucrurile acestea le foloseau la ceva. De exemplu, au aflat că Wan îi vizita de mai multe ori pe zi, când stătea în compania dragilor lui Bătrâni și îi ignora complet pe oameni. Au mai aflat că, dacă aveau nevoie să se spele – nevoie care a apărut imediat –, singurul loc unde o puteau face era în apa micuțului lac. Au aflat că nu era bine să încerce să ajungă la nava de pe culme cățărându-se prin spatele ei, pentru că, indiferent pe unde ar fi urcat, căderile de roci făceau muntele inaccesibil. Au mai aflat că nu aveau cum să-i atragă de partea lor pe oamenii lui Wan, pentru că nu aveau nimic de oferit care să întreacă pedepsele acelea îngrozitoare.

Cu toate acestea, când se afla printre Bătrânii lui, Wan nu mai părea un om chiar atât de rău. Le cânta, așa cum le cânți unor copii mici. Nu era însă limpede dacă Bătrânilor le plăcea sau nu. În orice caz, deși nu dădeau semne de prea mare interes, aceștia erau conștienți de prezența lui. Uneori se mai întâmpla să mormăie, ca răspuns la tandrețurile lui. Dar în cea mai mare parte a timpului pur și simplu îl ignorau.

— Pun pariu că și-ar dori să-i scarpine pe burtă, remarcă Estrella, uitându-se la simularea lui Wan care murmura drăgăstos ceva spre doi Bătrâni care molfăiau în legea lor niște Hrană-CHON la umbra unui copac.

Și Estrella mai avea încă o observație pertinentă:

— Pentru că nu-i decât o simulare nu le simte mirosul.

Se sperie brusc și sări în picioare, privind îngrijorată în jur, atunci când se auzi o voce din spatele ei:

— Chiar așa de rău miros? Cu ce seamănă mirosul lor?

— Păi, începu Stan, surprins și el, dar dispus să răspundă. E cam ca…

Estrella îl întrerupse, spunând sfidătoare:

— Nu discutăm cu oameni pe care nu-i vedem. De ce nu te arăți?

Urmă o pauză lungă. Apoi se auzi iar vocea. Șovăitoare acum:

— Nu ar fi bine. E încă aici.

— Cine e aici? vru să știe Estrella. Despre Wan vorbești?

— Bineînțeles că despre Wan vorbesc. Nu știu dacă i-ar plăcea să mă vadă.

Stan vru și el să spună ceva, dar tânăra îl apucă de braț.

— Fie cum zici tu, dacă ți-e frică să nu te vadă. Măcar spune-ne cum te cheamă.

Urmă o pauză și mai lungă. Apoi:

— Bine. Numele meu este Raafat Gerges. Dar îmi puteți spune doar Raafat. Eu v-am adus sacii de dormit. Mi-am închipuit...

Vocea sună rănită.

— ...că îmi veți fi recunoscători.

— O, dar suntem, îl asigură Estrella. A fost foarte frumos din partea ta, chiar dacă nu au ajuns pentru toți.

Altă pauză. Apoi vocea uluită.

— Am văzut ce ați făcut pentru Heechee-ii aceia. Dar nu am înțeles de ce.

— Pentru că sunt prietenii noștri, îi explică tânăra.

Urmă cea mai lungă pauză dintre toate, ca și cum Raafat Gerges încerca să înțeleagă ce tocmai auzise, dar Estrella nu-l lăsă să termine. Se uită în toate părțile complexului și îl strigă:

— Raafat? Uită-te! Wan a plecat. De ce nu ne lași să te vedem?

După o altă perioadă de gândire, se auzi vocea:

— În regulă.

Și în aceeași clipă apăru în fața lor.

Raafat Gerges era cu adevărat o apariție. Însă nu din punct de vedere fizic. Avea părul negru și tenul pământiu, adică nu ar fi întors capetele femeilor pe stradă. Dar, pe de altă parte, hainele și accesoriile lui erau de-a dreptul impresionante: o tunică de un alb ca al zăpezii, brățări cu nestemate, sandale țintuite cu alte nestemate și o chestie pe cap – nu-i puteai zice pălărie – care semăna cu un burlan fără boruri, confecționat dintr-un material colorat și garnisit tot cu nestemate.

Tipul știa că arată spectaculos. Și se mai mândri puțin cu aspectul său, explicându-le:

— Sunt egiptean, pricepeți? Dar nu am vrut să arăt ca egiptenii din vechime, așa că Wan mi-a permis să mă împopoțonez puțin.

Și adoptă o poză de manechin.

— Cred că arăt foarte bine. Voi ce ziceți?

Raafat Gerges a fost primul dintre oaspeții lor rușinoși care și-a arătat chipul, dar nu a fost și ultimul. În vreme ce stăteau de

vorbă, au apărut și ceilalți, unul câte unul – două femei și doi bărbați deosebit de musculoși.

— Atunci când ți se oferă ocazia să-ți simulezi un corp, le spuse unul dintre aceștia – cu pielea catifelată și neagră și foarte înalt –, e bine să-ți faci unul care să arate trăsnet.

Apoi se prezentă:

— Eu sunt Devon Washington.

Se prezentară și ceilalți: Khoa Yukman – un bărbat cu capul ras și barbă neagră, tunsă scurt; Sindi Gaslakhpard – o femeie cu pielea de culoarea migdalei, nas delicat și păr blond, des și ondulat; și Phrygia Todd – cealaltă femeie, tot blondă, dar mai puțin sexy.

Simulările au privit în tăcere și cu prudență la prizonierii lor până când Estrella și-a amintit de bunele maniere.

— Numele meu este Estrella Pancorbo, spuse ea. Iar acesta este Stan...

Devon ridică o mână, oprind-o:

— Știm cum vă cheamă, îi zise el. Și pe voi, adăugă, adresându-se lui Grace Nkroma și oamenilor ei care se apropiaseră între timp.

— Ah! exclamă ușor Estrella și continuă, încercând să spargă gheața: Raafat a fost foarte drăguț. Ne-a adus saci de dormit...

— Știm, îi spuse femeia care se numea Sindi.

— Ah! repetă Estrella.

Dar nu se dădu bătută și încercă din nou:

— Am avut parte de ceva agitație atunci când Achiever a încercat să se urce...

— ...în navă, îl luă vorbele din gură femeia care se numea Phrygia. Am văzut. Putem să te întrebăm ceva? Ce ai pățit la față?

Chiar dacă avusese la dispoziție ani buni ca să se obișnuiască cu întrebarea aceasta, Estrella tot se simțea prost atunci când o auzea.

— Am avut un accident, răspunse ea scurt și schimbă imediat subiectul. Se pare că voi vă uitați mult la noi. Cum așa?

Devon Washington zâmbi. Dar zâmbetul lui era mai mult mâhnit decât amuzat.

— Avem o grămadă de timp.

Dar nu mai continuă, pentru că văzuse ceva în spatele lui Stan.

— Drace! La revedere! mai spuse și se făcură nevăzuți toți patru.

Stan se întoarse și observă că Wan se întorsese. Acum drăgălea doi Bătrâni pe malul lacului. Și Grace tot într-acolo se uita.

— Am impresia că lor le este mai teamă de el decât ne este nouă, zise ea.

Din spatele ei, Achiever scoase cotcodăcitul care pentru el era echivalentul chicotitului de om.

— Normal așa. Întrebat de ce? Răspuns eu: pentru că ei cunoscut el mai bine decât noi.

II

A doua lună nu a fost mai bună decât prima, iar a treia a fost și mai rea. Din cauza plictiselii. Din cauza mâncării inacceptabile. Și din nou din cauza plictiselii. („Dacă am fi avut Barza cu noi măcar am fi putut să ne uităm la copil". „Haide, Stan, nu te supăra pe mine, nu-i vina mea că am uitat s-o iau. Nu mai știi cât de repede ne-au scos din navă?"). În zorii fiecărei dimineți, Stan se uita la nava cocoțată pe culmea muntelui. Însă făcea mai mult decât să se uite. Tânjea după speranța de evadare pe care o reprezenta nava aceea, tânjea după brățara Barză uitată înăuntru. Dar nu doar atât. Știa, firește, că își dorea imposibilul, așa cum îi demonstrase deja Achiever. Cum încă mai demonstra uneori, atunci când dormea și avea ochii închiși, dar toți mușchii trunchiului i se contorsionau ca niște șerpi turbați.

Când Estrella și ceilalți l-au întrebat ce se întâmplă cu el, Achiever i-a asigurat că se simte bine.

— Doar dormit prost pentru motiv nu avut ierburi bune pe care dormit. Despre sac dormit părere este *ptiu.* Mai bun decât nimic? Poate. Discutabil. Oricum, sigur mai puțin bun decât altceva.

Și ca să le arate că subiectul acesta era închis pentru el, își întoarse capul îngust ca să se uite la navă.

— Oricum, spuse el, încercat data viitoare precis realizat scop, așa cum spus numele de Achiever.

Și le aruncă zâmbetul fără buze ca să le demonstreze că tocmai ce făcuse o glumă.

Dar Salt nu avea niciun chef de glume.

— Asta nu putut întâmplat, zise ea. Nu ținut minte? Navă controlat de servomodul nu de persoane. Nu putut pilotat.

Achiever o privi cu superioritate.

— Nu corect. Vorbit despre asta cu Raafat Gerges. Wan anulat comandă mașină. Motiv precis pentru împiedicat Raafat și restul plecat de aici cu navă.

Stan deveni brusc mai atent.

— Vrei să zici că, dacă ai putea să intri în ea, ai fi în stare să o pilotezi?

— Exact asta vrut zis, da.

Dar Salt flutură din degetele ei osoase spre el.

— Nu contat! îi spuse ea pe un ton tăios. Nu contat *dracului*! Poate nu supraviețuit la a doua pedeapsă. Dacă persoană încercat a doua oară atunci eu persoana aceea.

— Ba nu! urlă Achiever. Tu purtat copil al meu! Nu putut riscat viața copil al meu! Ordonat categoric!

— Dar nici tu nu te mai poți duce, interveni Estrella. Ai încercat o dată și a doua oară e posibil să mori. Nu-i așa?

Și căută confirmarea în ochii lui Stan și ai celor doi paznici ai Bătrânilor care se apropiaseră de ei.

Cei doi paznici îi dădeau dreptate. Nu însă și Stan. Tânărul trase aer în piept și spuse:

— Am să mă duc eu.

Îngrozită, Estrella bulbucă ochii la el. Dar Achiever tot nu se lăsă convins.

— Cât prost ești, flutură el din degete spre Stan. Ce rost intrat navă? Adus aici pentru îmbarcat toți și plecat de pe planetă. Cine putut făcut asta? Pilot calificat putut. Nu altă persoană putut. Tu pilot calificat? Nu. Tu doar stat în navă programat de alții atunci când venit în Nucleu. Pilotat tu navă model nou și rapid ca asta? Nu. Nu pilotat. Deci nu speranță realizat ceva.

În vreme ce Achiever înșira toate aceste argumente logice, Geoffrey, unul dintre paznicii Bătrânilor, îl asculta cu foarte mare atenție. Apoi spuse:

— Eu sunt pilot.

Achiever îi aruncă o privire neîncrezătoare.

— Tu? Pilot navă?

— Nu tocmai. N-am pilotat nicio navă spațială, recunoscu Geoffrey. Dar am zburat cu aeronavele noastre ultraușoare în Maasai Mara.

(„Ha!” râse batjocoritor Achiever.)

— Dar asta nu e tot, continuă Geoffrey. În copilărie visul meu era să ajung pe Poartă. Dar a apărut slujba asta și nu am mai plecat. Însă am studiat mult pentru asta.

— Studiat pilotat navă spațială? îl întrebă sceptic Achiever.

— Sigur. În fine, într-un fel. Vezi tu, pe vremea aia era un joc video cu Poarta. Te urcai în navă și decolai și zburai spre o planetă. Se spunea că jocul era foarte real. Și l-am jucat foarte mult.

Achiever exclamă iarăși „Ha!”, dar acum cu mai puțină convingere. Studie câteva clipe chipul lui Geoffrey înainte de a spune:

— Spus despre joc. Descris plan general și scop instrumente bord. Repede și cu amănunt.

În următoarele patru zile, Achiever l-a tot instruit pe Geoffrey cum să folosească comenzile navei în eventualitatea (puțin probabilă) că ar ajunge vreodată să pună mâna pe ele. Stan a tras cu urechea cât de mult a putut, încercând să facă legătura între spusele masculului Heechee și amintirile lui din vechea navă Cinci. Da, comenzile acestea erau mai complicate, își spunea el. Dar nu cu mult prea mult.

Apoi, în a patra zi, Geoffrey a început să urce pe munte.

Toți cei din complex – fie ei Heechee, oameni sau Bătrâni – stăteau cu ochii ațintiți asupra lui. Când Geoffrey se ridică în picioare și începu să alerge peste stâncile din vârf, Stan își îngădui o clipă de speranță amețitoare…

Distrusă imediat, bineînțeles. Pe neașteptate, brațele lui Geoffrey începură să bată sălbatic aerul, exact așa cum făcuse și Achiever. Apoi se prăbuși și nu se mai mișcă.

Mașinile cu cinci picioare îl aduseseră deja la jumătatea versantului înainte ca Stan, Grace Nkroma și ceilalți să poată ajunge la el. Dar a fost prea târziu.

— E mort, anunță Grace, după ce îi controlase semnele vitale. S-a dus și ultima speranță!

Achiever bâțâi din cap.

— Extrem nefericit, spuse el, dar data viitoare…

Grace îi aruncă o privire în care se împleteau tristețea și furia.

— Nu va mai fi nicio dată viitoare! Niciodată! se răsti ea. Gata! S-a terminat!

III

După aceea, lucrurile au început să arate puțin mai bine pentru sufletele acelea oropsite. O perioadă. Dar nu au fost chiar bune. Doar că nu au mai fost atât de rele.

Primul semn a venit după ce s-au rărit foarte mult vizitele lui Wan la Bătrâni. Poate asta le-a mai dat ceva curaj simulărilor. La un moment dat a apărut una din mașinăriile acelea cu cinci picioare și prizonierii au văzut că le aducea un cadou.

Ce fel de cadou, asta era o altă chestiune.

— E cumva un pupitru de școală? a întrebat Grace.

— Cred că e unul din acelea pe care le folosesc Heechee-ii. Pentru că are obiectul ăla care seamănă cu un ghiveci.

— Și la ce folosește?

Oricât s-au foit Stan și ceilalți oameni în jurul pupitrului, încercând să-i deslușească utilitatea, secretele lui au rămas nedescoperite până când a apărut Achiever.

— Oho, cât de puțin inteligență avut! observă el.

Stan își aduse aminte că, deși Heechee-ii nu prea reușeau să zâmbească, rânjetul lor batjocoritor era aproape perfect.

— Dar înapoi! le ordonă Achiever. Mai înapoi! Acum uitat!

Învârti ceva de sub pupitru și se auzi un clic, apoi un fâsâit și imediat se rostogoliră trei evantaie de rugăciune din locurile lor. Achiever se uită la ele și nu găsi niciun motiv pentru care să-și modifice privirea disprețuitoare.

— Vechituri! Semănat cu ce citit eu când copil sau, mai curând, înainte de inventat Afară sisteme înregistrat mai mic și mai încăpător. Totuși, putut folosit. Cunoscut metodă citit?

„Cunoscut”. Mai cu seamă Grace. Nici nu terminase bine Achiever de vorbit, că ea deja luase la întâmplare unul dintre evantaie și îl introdusese în aparatul de citit. Imediat apăru o imagine.

Cu ce? — un afiș, o reclamă, pagina de titlu a vreunei cărți? Se îngrămădiră toți să se uite la ea. Estrella spuse prima:

— E ceva tipărit.

— Dar nu-i în engleză, adăugă Stan, stând cu gura căscată de atâta concentrare. Mi se pare… mda, cred că-i rusă. Am fost coleg la școală cu un copil al unuia de la ambasada Rusiei și aducea reviste cu scris din ăsta. A încercat și să mă învețe alfabetul.

Și începu să urmărească literele cu degetul.

— Cred că ăsta-i T… și O… și ăsta-i un L… S… iar T… și O… Ei, drăcia dracului! zâmbi el cu toată gura. Știți ce avem noi aici? Cred că sunt romanele scriitorului rus Lev Tolstoi.

Estrella strâmbă din nas.

— Și cum anume am putea să le citim?

Dar Stan nu se lăsă descurajat.

— Mai sunt foarte multe alte evantaie. Hai să vedem ce găsim pe ele!

Foarte multe mai erau, într-adevăr. Douăzeci și două la număr. Din nefericire, cincisprezece dintre ele erau scrise în aceeași indescifrabilă limbă rusă. Dar șapte le puteau fi de folos.

Cu siguranță că servitoarea aceea organică de demult care-i împachetase evantaiele lui Wan fusese tânără, singuratică și de origine străină. Evantaiele scrise în rusă conțineau – ce altceva? — literatură rusă. Stan ajunse la concluzia că în ele se găsea un spectru larg al operelor acelei țări, deși, oricât se străduise, nu a mai reușit să descifreze decât numele lui Soljenițîn. Într-unele evantaie erau poezii sau păreau a fi poezii, datorită felului în care erau așezate rândurile pe pagină. Unele nici măcar nu erau cărți, ci spectacole de balet (superbe) sau piese de teatru (la fel de neînțeles ca textele scrise) sau numere muzicale (splendide și acestea, mai cu seamă atunci când nu cânta nimeni în rusă).

Toți cei din tabără, cu tot cu Bătrâni, urmăreau un fel de musical din care nu înțelegeau nimic, când apăru Devon Washington surâzător și foarte încântat de sine pentru că se gândise la un asemenea cadou frumos. Nu, recunoscu el, evantaiele nu îi aparțineau – de fapt, nu aparțineau nimănui, pentru că fuseseră abandonate de una dintre concubinele organice de demult ale lui Wan.

Auzind asta, Grace Nkroma îl întrebă repede:

— Ce altceva a mai lăsat?

Washington ridică un deget, se făcu nevăzut și reapăru după o singură secundă.

— Asta este tot ce avem, spuse el și începu să recite o listă de obiecte.

Nimic util. Nici mâncare, nici haine – toate astea putreziseră de multă vreme. Dar unele dintre vasele de ceramică rezistaseră destul de bine trecerii timpului, așa cum evident că rezistaseră toate lucrurile făcute din metalul aproape indestructibil al neamului Heechee. Așa că, atunci când

Washington le aduse restul cadourilor, Estrella se pricopsi cu o oglindă care nu numai că îi reflecta extrem de bine imaginea, dar și radia o lumină difuză și albastră; iar toți cei din complex deveniră fericiții posesori ai unor cești de ceai din care să bea apă. Pentru că, firește, nu aveau cu ce și cum să își facă ceai.

IV

Multe lucruri îi lipseau lui Stan în colțul acesta trist al universului, dar nimic nu-i lipsea mai mult decât Barza. Îi lipsea faptul că nu își mai putea vedea copilul. Vedea cum Estrella se rotunjea tot mai mult de la o zi la alta și îi auzea poveștile despre ghionturile și loviturile din burtă, dar, atunci când el punea mâna pe ea, nu simțea nimic. Bănuia că deja micuța se făcuse mai mare și mai frumoasă. Că acum avea trăsături adevărate și mânuțe și piciorușe adevărate și toate celelalte pe care și-ar fi dorit din tot sufletul să le poată vedea.

Până într-o seară, când, în timpul băii din lac de dinainte de culcare, Stan văzu ceva ce nici măcar Barza nu i-ar fi putut arăta.

— Hei! Ce s-a întâmplat cu buricul tău?

Estrella începu să râdă.

— Acum ai observat? înainte îl aveam înăuntru, iar acum îl am scos în afară. Așa pățesc toate gravidele. Crește copilul. Așa cum fac toți copiii.

Își aruncă pe plaja îngustă hainele abia spălate, ca să se zvânte.

— Dar nu-ți face griji, îi mai spuse ea. Sunt destul de sprintenă pentru una care o să nască în curând. Hai să ne luăm la întrecere până la sacii de dormit, ca să ne încălzim.

Și s-au încălzit; într-un mod mai plăcut decât alergarea. Apoi, lângă trupul cald și adormit al Estrellei, Stan începu să se gândească la ziua de mâine, cu ochii la cerul străin al Arabellei. Nu era deloc un gând optimist, pentru că după ziua de mâine venea o altă zi, tot de mâine, apoi alta și alta. Și la un moment dat, după toate aceste zile de mâine, va veni o inevitabilă zi de azi, atunci când Estrella va trebui să nască și singura persoană de acolo care o putea ajuta era veterinara Grace Nkroma.

Așa că, dimineața următoare, imediat ce a reușit să plece de lângă Estrella, Stan s-a dus să o caute pe Grace Nkroma. Când îi mărturisi îngrijorarea sa, femeia nu se arătă prea înțelegătoare.

— Da’ revino-ți, omule, pentru numele lui Dumnezeu! strigă Grace la el. O să fie bine. Știu ce trebuie să fac.

Stan îi aruncă o privire sălbatică.

— Tu? Ce te face să crezi că ești capabilă să o ajuți pe Estrella să nască?

— Păi, să vedem. Mi-am luat doctoratul în medicina veterinară la Johannesburg și am lucrat doi ani la Biroul de Protecție a Animalelor Sălbatice din Nairobi, în special pe programe de reproducere, înainte să apară treaba asta cu Bătrânii.

— Vorbești despre *animale*!

Zâmbetul lui Grace îngheță.

— Da, ai dreptate, Bătrânii sunt animale. La fel cum și tu, și eu suntem tot animale. Bătrânii sunt primate, așa se cheamă animalele respective. La fel ca tine și ca mine. Tot primate suntem. Cât de mult crezi tu că diferă un primat de altul?

— Da, bine. Dar ai ajutat vreodată la nașterea unui copil-copil?

Grace era exasperată.

— Sigur că da. Shelly a născut gemeni la scurt timp după sosirea mea. I-ai văzut ce vioi sunt și cum aleargă, nu-i așa? Și nu a fost nicio problemă.

— Și cum ai pregătit-o pentru naștere?

Grace își cam pierduse răbdarea și asta i se citea clar în privire. Dar recunoscu că interlocutorul ei avea pe undeva dreptate.

— Am urcat-o pe Shelly în avionul ultraușor și am dus-o la Nirobi pentru ecografie, atâta tot. Da, așa este, noi nu avem aparatură aici. Va trebui să mă descurc fără.

Se întoarse să plece. Apoi se răzgândi și îi spuse pe un ton mai blând.

— Ascultă-mă, sunt toate șansele să fie bine.

— Dar dacă se întâmplă ceva neprevăzut?

Grace ridică din umeri.

— Știi ce mi-aș dori? Să am unul din manualele alea de instrucțiuni.

— Ce fel de manuale cu instrucțiuni?

Stan deveni defensiv:

— Am văzut unul odată. Erau niște… niște fete… care locuiau lângă noi la Istanbul și una dintre ele avea așa ceva. Normal că era în limba turcă, dar nu asta ne interesa pe noi. M-am furișat

cu prietenul meu, Tan, să ne uităm prin el, sperând că o să dăm de o mulțime de poze deocheate. Dar nu avea nicio poză.

— Of, termină odată! se enervă de-a dreptul Grace. Uită-te bine în jur. Nu am niciun fel de manual. Nu am niciun fel de aparatură. Nu am decât știința de la mine din cap și dacă asta nu ți se pare suficient... Dacă asta nu este suficient...

Vocea i se stinse treptat. Rămase tăcută câteva clipe. Apoi continuă pe un cu totul alt ton:

— Nu-ți mai face griji, Stan. Estrella e o tânără sănătoasă. Nu cred că vor fi probleme. Vezi doar să se hrănească așa cum trebuie și să se odihnească bine și încearcă să nu o enervezi. Cred că totul va fi bine.

Asigurările lui Grace nu l-au liniștit pe Stan. Nu-și putea scoate grijile din minte și simțea nevoia să și le împărtășească oricui voia să-l asculte. Bineînțeles, doar atunci când Estrella nu era prin preajmă. Dar evident că răbdarea interlocutorilor lui ajunse repede la capăt. Atunci începu să se vaite la oamenii lui Wan.

Devon Washington dădu dovadă de destulă îngăduință. Dar nici răbdarea lui nu era infinită, așa că, atunci când avu impresia că simularea bărbatului avea să se stângă în orice clipă, Stan schimbă subiectul.

— În regulă, Devon, spune-mi altceva. Ce șanse crezi tu că avem să fim salvați de cineva într-o lună?

Washington se arătă amuzat.

— Și cine să fie acel cineva?

— Of, habar n-am. Dar trebuie să existe niște planete locuite în apropiere, nu?

Washington se gândi puțin, apoi scutură din cap.

— Mmm... nu. Nu mă prea pricep la treburi din astea, dar cred că nu. Am auzit că au mai rămas doar câteva planete locuite în galaxia exterioară. Poate doar zece, douăsprezece. Și majoritatea sunt aproape părăsite și ele – știi tu, au fost locuite de culte religioase care nu cred în stocare... chestii dintr-astea. L-am auzit odată pe Wan spunând că mai sunt sub un miliard de oameni în carne și oase aici.

Stan rămase cu gura căscată.

— Habar n-am avut. Dar dintre cei stocați?

— O, ăștia sunt cu duiumul, dar nu vor dori să vă ajute. Nu le

pasă decât de ei înșiși. Poți să-i învinovățești? Știi cum e să fii stocat? Dar să ai toate datele tale de identitate, vreau să spun, ca să faci absolut tot ce-ți place, cu cine îți place, cât de mult îți place? La naiba, abia aștept să-mi dea Wan drumul!

Stan se încăpățână:

— Atunci o să vină după noi cineva din Nucleu.

Washington căscă ochii la el.

— Din Nuclelu? Cum să...? O, înseamnă că nu știi!

— Ce să știu? întrebă Stan, speriat că răspunsul nu urma să fie unul bun.

Și nu a fost. A fost mai rău.

— Steaua aia, zise Washington. O să explodeze. Crede-mă că nu te mint. Nu te lua după ce v-a spus Wan. Nu-i stă în fire să-i lase să-i scape pe cei pe care îi urăște. A dat ordine. Ca să avem destul timp să ajungem în galaxie. Și după aia – poc! — va detona steaua.

Primul lucru pe care l-au făcut toți prizonierii atunci când au auzit vestea lui Stan a fost să-i spună că se înșală. „Iisuse, Stan! Nu-ți dai seama că sunt alte tâmpenii ale lui Wan ca să ne facă să suferim mai tare?” Sau doar: „Ești nebun!” Dar apoi toți au început să le ia la întrebări pe simulările din slujba lui Wan, ori de câte ori aveau ocazia. Și într-un final, când au înțeles că acesta era adevărul, pur și simplu au încetat să mai vorbească despre el. Ce rost mai avea?

Au încetat să mai vorbească, dar nu au încetat să se gândească. Multă vreme după ce Estrella adormise, Stan rămase treaz, tot gândindu-se la asta, până când auzi sunetul uneia dintre mașinăriile acelea cu cinci picioare apropiindu-se, apoi îndepărtându-se. Nu se trezise nimeni ca să vadă ce anume le mai adusese de data aceasta și nici Stan nu se ridică din sacul de dormit până când nu simți că trebuie să-și facă nevoile.

Cam era vremea, își spuse el, să renunțe la actualul recipient sanitar și să înceapă unul nou. Întrebându-se dacă i-ar putea învăța pe unii dintre Bătrâni să sape o latrină, se întorcea spre culcușul lui când, la lumina stelelor, observă obiectul adus de mașină. Era un simplu evantai de înregistrare, așezat pe jos, lângă pupitru, pe o folie din metal Heechee, cu licăriri albastre, ca să poată fi ușor de văzut pe întuneric.

Estrella dormea dusă, sforăind ușor cu obrazul culcat pe

palmele lipite. Stan dezbătu cu sine însuși dacă era cazul să o trezească să-i arate și ei evantaiul. Sau să aștepte până dimineață. Dar curiozitatea învinse. Scutură evantaiul în obiectul în formă de ghiveci, așa cum văzuse el că se face, și imediat apăru o imagine.

De fapt, era o carte întreagă. O carte în limba engleză, care probabil că-i aparținuse tot uneia dintre amantele organice ale lui Wan de mult de tot, pe vremea când toată lumea era organică. Iar titlul cărții era: *De la zero la treizeci și nouă: săptămânile unei sarcini.*

După cartea asta tânjise el. Și o primise acum în dar de la unul dintre oamenii lui Wan. Dar nu-și putea da seama de la care. Însă, oricine ar fi fost, îi câștigase recunoștința veșnică. Nu mai așteptă dimineața și se apucă imediat de citit.

Intenția lui fusese să o citească de la început, dar, răsfoind-o, observă că paginile de la început se ocupau de lucrurile care deja se întâmplaseră. Și îl apuca somnul dacă încerca să citească ceva ce știa deja. Însă își promise că, într-o bună zi, o va citi pe toată. Deocamdată trecea repede prin capitole. Era câte unul pentru fiecare săptămână, iar fiecare capitol avea câte un desen în care ți se explica cum arată fătul la momentul respectiv. Sigur, cartea asta nu se compara cu Barza. Dar era mult mai bună decât orice ar fi putut avea în locul acela. Așa că o răsfoi cu multă plăcere. Până la un moment dat.

Întoarse pagina și toată plăcerea i se topi urgent. Următorul capitol trata posibilitatea avorturilor spontane.

Stan rămase uluit să afle cât de multe lucruri puteau face o femeie să-și piardă copilul – de la lupus (ce o mai fi și aia) până la bolile congenitale de inimă. De asemenea și vaginita bacteriană (ce o mai fi și aia) și chiar febra mare și fumatul (dar *ăsta* ce-o fi?). În plus față de toate astea, sistemul imunitar al unor femei ar putea să confunde embrionul cu un microorganism invadator și ar putea face totul ca să îl distrugă. Alte femei puteau avea uterul malformat sau o excrescență pe pereții lui care s-ar putea dovedi la fel de fatală.

De unde să știe el dacă Estrella avea vreuna din chestiile astea? Nu avea de unde. Poate Sigfrid von Psiho sau doamna doctor Kusmeroglu. Dar niciunul dintre aceștia nu era acolo.

Închise cartea și se uită la stelele necunoscute de pe cerul

Arabellei. Nu-i mai era somn. Acum îl copleșiseră iar grijile. Se gândi că în carte trebuie să fie mai multe lucruri, poate chiar niște metode de vindecare. O răsfoi din nou, căutând și o veste bună.

Dar nu găsi niciuna.

Ce găsi, însă, era și mai rău decât capitolul despre avorturi. Acolo scria că nu era vorba doar despre pierderea copilului. Era ceva cu mult mai îngrozitor. Copilul se putea naște, dar ar fi un monstru. Cu două capete! Sau ca un ciclop, cu un singur ochi pe centrul frunții. Sau ca un fel de obiect de studiu al unui student la medicină – cu organele interne în exteriorul trupului. Sau cu un cap mic fără creier înăuntru. Sau...

Lucrurile care puteau merge rău erau infinite! De exemplu, treaba cu gemenii. Nu întotdeauna erau amândoi niște copilași drăgălași. Uneori se nășteau lipiți unul de celălalt la cap sau la coloana vertebrală. Sau unul dintre ei fusese atât de nesătul în burta mamei, că, la naștere, celălalt nu era mai mare decât un deget, ca un animalcul hidos, atașat de trupul fratelui mai mare.

Și, să spunem, dacă nu se întâmpla niciunul dintre aceste dezastre, cum era dacă copilul nu ar fi vrut să se nască la termen? Doar o săptămână în plus petrecută în uter ar duce la crăparea sau jupuirea pielii lui sau la subțierea sau încrețirea ei; copilul s-ar mânji murdări cu meconiul[37] verde, pe care l-ar putea chiar inhala... s-ar putea sufoca... s-ar putea naște după multe ore de chin, iar atunci s-ar putea sugruma cu cordonul ombilical.

Stan își ridică ochii îngroziți de pe carte, pentru că o auzise pe Estrella mișcându-se la doi metri de el. Închise repede cartea. Se gândi dacă nu cumva ar fi mai bine să o distrugă. Dar era prea târziu.

— Iubi? îl strigă tânăra adormită. Ce faci?

— Mi-a venit să fac pipi, îi spuse el, uitându-se disperat în jur după un loc unde să ascundă cartea.

— Vino înapoi în pat, îl chemă ea.

— Imediat.

Singurul loc unde putea pune cartea era într-unul din dulăpioarele de la baza pupitrului. O împinse înăuntru, sperând că va găsi o ascunzătoare mai bună dimineață. Apoi se strecură în sacul de dormit, lângă trupul cald și moale al Estrellei.

---

[37] Excrementele fătului (n. tr.).

Stăteau cam înghesuiți, dar ea îi ordonă:

— Ia-mă în brațe!

Și o luă și așa dormiră cuibăriți sub lumina strălucitoare a stelelor dintr-o constelație pe care Stan nu o mai văzuse niciodată. Deasupra muntelui cerul deja începuse să-și piardă culoarea, iar soarele – acel soare fără nume – se pregătea să răsară.

Estrella adormise la loc. Dar nu și Stan. Lui Stan îi fugise somnul, iar prin minte i se frământau atât de multe gânduri despre femeia de lângă el, despre organismul care creștea în ea, despre cum avea el să facă față unor probleme de genul acelor tulburări de sarcină despre care tocmai citise sau chiar cum se va descurca cu simpla naștere și creșterea unui copil în locul acesta unde nu se mai născuse niciunul de mii de ani.

Nu găsi niciun răspuns convenabil la toate întrebările lui. Așa că, după o jumătate de oră și lăsând-o pe Estrella să doarmă mai departe, Stan începu lunga ascensiune a muntelui.

Îi era mai greu decât se așteptase. După doar patruzeci și cinci de minute era murdar tot de țărână și sânge de la zecile de căzături și alunecări suferite atunci când își pierduse echilibrul pe câte o piatră sau se împiedicase de niște ierburi încâlcite. Zgârieturile încă îi sângerau.

Dar acum, în lumina zorilor, nava strălucea roșu-aprins și albastru-de-gheață mult mai puternic decât o văzuse el vreodată. Gâfâind, se opri o clipă înainte de ultima parte a ascensiunii. Între el și navă era aflorimentul acela de roci răsturnate și cu muchii tăioase. Avea toate șansele să alunece și să cadă dacă încerca să îl traverseze. Dar mai important decât asta, se afla cam în locul unde arma lui Wan îi lovise pe ceilalți doi temerari.

Nu uitase că pedeapsa pentru cutezanța lui putea să însemne moartea.

Se opri brusc. Tocmai ce-i trecuse prin minte că acest cuvânt, „moarte”, rostit cu atâta ușurință de cei care nu au vreo spaimă imediată, ar putea avea un sens literal în cazul lui. S-ar putea să nu mai fie în viață atunci când soarele se va înălța astăzi pe cer. Iar în vale nu era niciun birou al Lumii Celeilalte și nici nu credea că oamenii lui Wan ar risca să-și nemulțumească patronul încercând să-l stocheze pe el.

Nu. Pentru el moartea survenită în locul acesta însemna că nu va mai trăi niciodată sub nicio formă. Însemna că niciodată nu își va mângâia fiica, niciodată nu va mai face lecții cu Socrate – niciodată nu va mai face nimic ce ar presupune un act din partea lui, ci doar va sta fără simțire în solul neprietenos al Arabellei, va putrezi acolo pe veci.

I se uscase gâtul și descoperi un alt motiv de teamă.

Chiar dacă va reuși să între în navă, ce va face după asta? Nu i se mai păreau deloc suficiente puținele lucruri pe care și le mai amintea despre navele Porții și din instrucțiunile date de Achiever lui Geoffrey. Neștiind exact ce face, ar putea foarte bine să ducă nava la o mie de kilometri depărtare și să nu o mai poată întoarce. Sau să o izbească de munte. Sau, cel mai probabil, nu ar fi în stare nici măcar să o ridice de la sol. Toate aceste nereușite i se păreau mult mai verosimile decât eventualitatea că ar putea să o piloteze, apoi să aterizeze și să încarce la bord toți prizonierii sau măcar pe Estrella, Salt și Achiever, iar unul dintre cei doi Heechee să o conducă mai departe. Întoarse pe toate părțile toate aceste probabilități, apoi oftă adânc și se așeză din nou în patru labe…

Dar nu porni să urce mai departe, pentru că auzi o voce necunoscută:

— Tu ești Stan Avery, așa este? Nu te duce mai departe. Trebuie să stăm de vorbă.

Stan se uită repede în jur, nu văzu pe nimeni, se hazardă să ghicească:

— Tu ești, Raafat?

— Nu. Cine e Raafat? Nu contează, nu sunt cine zici. Numele meu este Marc Antoniu, fostul vostru bucătar, actualmente… (pe un ton ușor amuzat)… probabil salvatorul vostru. Dacă vrei să mă ajuți și tu.

V

După aceea, totul s-a desfășurat foarte repede. Ultima parte a ascensiunii a fost cea mai dificilă, dar a fost și cea mai scurtă, iar dacă până atunci lui Stan nu-i păsa de zgârieturi și lovituri, acum nu mai trebuia să se teamă nici de arma care îl omorâse pe Geoffrey, pentru că o dezactivase Marc Antoniu. Așa că putea să urce mult mai repede. Ajunse la trapa deschisă de Marc Antoniu, care îl instrui ce să facă în continuare:

— Stai jos în fața manșelor ălora moletate. Scuze că trebuie să te chinuiești pe stinghia aia, dar n-o să dureze mult. Acum, primul lucru pe care trebuie să-l faci…

Și Stan făcu exact ce îi spunea bucătarul, setând manșele mici din dreapta, apoi le mișcă pe cele din stânga doar un pic, apoi mai făcu și asta și aia și tot așa…

Totul a mers în conformitate cu ordinele lui Marc. Apoi nava s-a ridicat de la sol. A alunecat grațioasă prin aer îndreptându-se spre tabără, a aterizat lin pe pajiște. Și gata!

Primul prizonier care a văzut nava a strigat atât de tare că i-a trezit pe toți ceilalți. Țipând de bucurie, s-au strâns imediat toți în locul unde aterizase, la câțiva metri de malul lacului. După aceea totul a fost simplu. Au început să se urce la bord. Nu aveau ce bagaje să-și facă, nu aveau nimic de luat cu ei de pe planeta Arabella.

Achiever a ajuns primul la bord, cu toți mușchii tremurându-i de emoție la revederea comenzilor navei sale. A urmat Salt, dar nu singură. Îi conducea pe Grace și pe cel mai isteț dintre Bătrâni, un tânăr pe nume Pony, care o ajutau pe Estrella să urce la bord.

Toată lumea se îngrămădea să-l îmbrățișeze și să-l felicite pe Stan. După ce ajunse la bord și ultimul Bătrân, mormăind și râgâind, Achiever – deja cocoțat pe stinghia pilotului și cu mâinile pe manșe – îl strigă nerăbdător pe Marc Antoniu:

— Timp decolat, da?

— O secundă, îi ceru Marc Antoniu.

Le arătă una dintre mașinăriile cu cinci picioare ale lui Wan, care cobora greoi versantul. Ducea opt sau zece datevantaie.

— Luați-le la bord! ordonă el. După aceea putem pleca.

Stan abia așteptase momentul acesta.

— Unde? Știi cumva unde-i cea mai apropiată planetă civilizată? Cu adevărat civilizată, cu spitale și toate alea?

— Nu cred că situația este chiar atât de presantă, Stan. Mi se pare că Estrella arată destul de bine. Prefer să ne întoarcem în Nucleu.

Stan rămase cu gura căscată.

— Dar… aha, acum înțeleg! Nu știi, pentru că s-a întâmplat după plecarea ta. Uite care-i chestia, Marc, nu cred că a mai rămas ceva din Nucleu. Wan a lăsat ordine să fie detonată

steaua oricum.

Marc Antoniu se uită fix la el:

— Explică ce ai vrut să spui.

— Ce e de explicat? Înainte să plece din Nucleu, Wan a ordonat unuia dintre oamenii lui… Orbis? sau cam așa ceva… să arunce steaua în aer după plecarea lui. Orbis ăsta pare nebun de legat. A vrut…

— Când a fost asta? vru să afle Marc.

— Nu știu. Nu prea demult.

Interveni Grace.

— Acum douăzeci și patru de ore. Mi-a zis mie Devon Washington.

Atunci Stan îl văzu pentru prima dată pe Marc Antoniu zâmbind.

— Douăzeci și patru de ore, repetă el. Măsurate pe timp de Nucleu. Proporția între timpul de Afară și cel din Nucleu este de 40 000 la 1. Asta înseamnă că nu trebuie să ne grăbim, Stan Avery. Nu trebuie să ne grăbim deloc.

22 SALVAREA

I

Aș minți dacă aș spune că nu m-au emoționat rugămințile fierbinți ale Klarei Moynlin. Îi împărtășeam iritarea în fața comportamentului laș al Heechee-ilor. Plus că Mințile Stocate nu aveau niciun drept să ia ele hotărâri în numele oamenilor.

În orice caz, pericolul în care se afla Steaua Albă Fără Planetă Foarte Mare Foarte Fierbinte depășea orice considerent de natură personală. Prin urmare, primul lucru pe care a trebuit să-l fac a fost să neutralizez această amenințare.

Îmi este jenă să recunosc că eforturile mele nu au obținut rezultatele scontate.

Problema dificilă a fost localizarea torpilorului în care se afla dispozitivul detonant. Trebuia să analizez toate urmele navelor care se apropiaseră vreodată de steaua respectivă, să le identific pe acelea care veneau și care plecau de acolo, până când reușeam să găsesc o navă care se apropiase de stea, dar nu mai plecase. Firește că aceasta trebuia să fie nava pe care o căutam noi. În principiu, treaba pe care o aveam de făcut era destul de simplă, dar anevoioasă.

Când am afișat toate urmele de nave, am văzut că erau mult mai multe decât anticipasem eu.

Cât timp mă gândeam eu cum să rezolv problema, m-a chemat Hypatia.

Am ascultat ce mi-a cerut Klara, dar nu am promis nimic. Apoi, când m-am întors în mediul meu, am luat o decizie. Am chemat unul din torpiloarele de mare viteză și, în vreme ce îl așteptam, am lăsat instrucțiuni ajutoarelor mele. Evident că niciunul nu era la fel de talentat ca mine. Dar erau 293 și, împreună, aveau o mare putere analitică.

Pentru că i-am luat de la îndatoririle lor obișnuite, mulți clienți aveau să primească un meniu limitat pentru o perioadă. Dar nu vedeam altă soluție.

Apoi am decolat.

Zborul a fost plictisitor, fără probleme. Nu mi-a fost greu să urmăresc dârele lăsate de nava lui Wan până la ascunzătoarea lui. A cărei alegere nu m-a mirat deloc. Am auzit pe vremuri o maximă, deși nu i-am aflat sursa – poate Platon sau George Washington sau alt om politic: „Câinele revine mereu în locul unde a vomitat.” Așa făcuse și Wan. Numele acelui loc era Arabella.

Sincer, mă cam așteptasem la asta. Nici pe vremea când fusese organic Wan nu dăduse semne de prea mare ingeniozitate.

După ce mi-am lăsat nava pe o orbită artificială, am căutat-o pe cea a lui Achiever. Și am găsit-o foarte repede. Stătea pe culmea unui munte, la poalele căruia era valea unde se aflau captivii.

Necazul era că Wan scosese servomodulul, deprogramând astfel nava, pentru ca nicio persoană imaterială să nu o poată pilota. Presupun că a procedat astfel, pentru că-i era teamă ca nu cumva unii dintre angajații lui simulați să se sature de viața pe Arabella și să profite de navă ca să plece de acolo. Dar cu ajutorul unuia dintre organici – băiatul ăla din Turcia, pentru care Klara își făcea atât de multe griji, Stan Avery, care mă dăduse afară din locuința lui – am reușit să duc nava în vale. Prizonierii păreau în formă... în fine, cât de în formă pot fi organicii. Așa că i-am lăsat să urce la bord. În vremea asta, nefiind nevoie de prezența mea acolo, m-am ocupat de alte

treburi.

Nu a fost prea greu să mă ocup de Wan. Am identificat foarte ușor labirintul de tuneluri săpate în munte, unde locuiseră Wan și servitorii lui. Nu se schimbase prea mult de la vizita mea precedentă, cu excepția faptului că acum căzuse în paragină. (Deloc surprinzător. După standardele temporale de Afară, vizita mea avusese loc în urmă cu foarte, foarte mult timp.) Majoritatea tunelurilor nu mai erau folosite din moment ce în suita lui Wan nu se mai afla niciun organic. Însă știam că el avea un loc concret unde ascunsese datevantaiele lor, iar locul acela a fost ușor de găsit.

Toți oamenii lui Wan mă așteptau în camera de stocare. Aceasta era prevăzută cu bare și lacăte, și zăvoare – chestie total lipsită de imaginație –, dar cu nimic care să poată ține la distanță chiar și cea mai mototoală inteligență artificială. Și toți servitorii lui stocați erau așezați în jurul raftului unde se aflau datevantaiele care conțineau… i-am auzit pe organici că le spun „suflete”. Cei mai mulți tăceau, lăsând impresia că și-ar fi dorit să se afle oriunde altundeva. Însă unul părea pus pe harță.

L-am recunoscut imediat pe Wan. Când se stocase, își alesese o înfățișare mai atrăgătoare, dar tot i se citea răutatea pe chip.

— Cine dracu’ ești? m-a întrebat el. Și ce dracu’ cauți aici? Oricum, de plecat nu ai să mai pleci. Robin! Devon! Luați-l prizonier!

Pe bune că era nostim. Nu m-am obosit să-i răspund. Doar m-am încolăcit în jurul lui, așa cum făcusem, la vizita anterioară, cu servitorul lui și am început să strâng.

Nu a intervenit nimeni dintre cei prezenți. Nici nu mă așteptam să o facă. Firește că nu ar fi contat, așa cum nu conta nici împotrivirea lui Wan. În mai puțin de zece milisecunde îl și închisesem în datevantaiul lui. Apoi l-am deconectat și le-am dat ordin celorlalți:

— Duceți-l la nava din vale.

Nu pot spune că păreau prea dornici să-mi îndeplinească instrucțiunile. Dar nici că ar vrea să mi se împotrivească nu păreau.

După o clipă, unul dintre ei începu să vorbească. Era o femeie-om care ținea mult la felul cum arată.

— Te rugăm, ia-ne cu tine.

Chestia asta nu se număra printre prioritățile mele, dar nu

vedeam ce m-ar fi putut împiedica să o fac.

— Nu trebuie să-l treziți pe Wan, le-am spus eu, sau veți regreta amarnic dacă o veți face. În orice caz, vă puteți lua cu voi datevantaiele.

Atunci și le-au încărcat pe o mașinărie de transport, cu cinci picioare, care urma să le ducă în vale. M-am întors și eu la navă. După asta nu a mai trebuit decât să așteptăm să urce toată lumea și apoi am pornit spre casă.

23 PE NAVA LUI ORBIS

I

Inteligența aia artificială cu ifose cât casa, care își spune Marc Antoniu, nu m-a întrebat cum mă cheamă. Dar am și eu un nume: Phrygia Lorena Todd. E problema lui dacă își închipuie că am vreo vină că am lucrat pentru Wan. Nu a fost ideea mea. Eu nu am vrut să am nicio legătură cu problema aia cu Steaua Albă Fără Planetă Foarte Mare Foarte Fierbinte. Dar Wan nu mi-a dat de ales. Pretindea că poate face cu mine orice are chef, că eu am intrat în proprietatea lui după ce s-au prăbușit clădirile alea blestemate în stația de metrou din Kuala Lumpur, unde eu am avut ghinionul să conduc una dintre garnituri.

Wan nu a fost primul bărbat care să-și închipuie că îmi este stăpân. Dar a fost primul care a avut legea de partea lui. Așa că, atunci când mi-a spus că trebuie să îl duc pe Orbis McClune în locul de unde să poată arunca steaua în aer, nu am putut să mă împotrivesc.

În orice caz, a mai spus că detonarea stelei nu era absolut necesară. Am ascultat atentă declarația lui difuzată și așa a spus: dacă îi recăpăta pe blestemații ăia de oameni ai peșterilor, anula întreaga operațiune.

Da, sigur, știu că nu ar fi trebuit să am încredere într-o canalie ca el. Dar în situația în care mă aflam nu îl puteam contrazice, nu credeți? Dacă voi aveți impresia că ați fi putut să vă descurcați mai bine, atunci, ce să zic? Poate că ați fi putut. Și sper că data viitoare când se va mai ivi o asemenea problemă, să fiți voi la mijloc, nu eu.

Totuși, la cursul pe care l-au luat evenimentele, a fost al naibii de bine pentru toată lumea că m-am aflat acolo.

Poate că nu ar fi trebuit să mă supăr atât de tare pentru că

Marc Antoniu m-a tratat ca pe un jeg tot drumul spre Nucleu. Așa a tratat pe toată lumea. Însă nu m-am putut abține să nu mustăcesc atunci când și-a primit pedeapsa binemeritată.

Pentru că, vedeți voi, în clipa când am trecut prin bariera Schwarzschild, și-a activat comunicatorul și a început să discute cu persoana pe care o lăsase să-i conducă treburile atunci când el plecase spre Arabella. Mi-am dat imediat seama că nu-i convenea ce aude. Majoritatea inteligențelor artificiale nu-și pierd cumpătul, dar vă asigur că Marc Antoniu era turbat de furie.

— Nu ai putut să localizezi nava cu dispozitivul de anulare? a mârâit el. Inadmisibil! Inadmisibil e și că nu ești în stare să o localizezi în mai puțin de două sute de milioane de milisecunde suplimentare! Nu avem atâta timp la dispoziție!

Când Marc Antoniu a întrerupt convorbirea, avea o expresie… cum să zic eu? Nu tocmai îngrijorată, pentru că nu cred că inteligențele artificiale se îngrijorează. Însă cumva preocupată. Și l-am întrebat:

— Care e problema?

Evident, fără să-mi pese care era răspunsul.

La început am crezut că nu avea de gând să îmi răspundă. Dar uite că a făcut-o:

— Nu cred că ai înțelege. Este o chestiune foarte serioasă. Le-am lăsat subsistemelor mele ceva de făcut cât lipsesc eu. O treabă îndelungată și plictisitoare, dar nu deosebit de solicitantă. Ideea e că au dat greș. Acum nu știu cum să ajung la timp la nava aia ca să împiedic explozia.

— Aha! am spus. Știu eu.

S-a uitat atent la mine.

— Nu face bancuri, mi-a spus pe un ton amenințător.

— Nu-i niciun banc. Eu am pus nava aia pe orbită. Te pot duce acolo.

Probabil că Antoniu nu m-a crezut din prima, dar nu a avut de ales. Când am ajuns acolo și i-am arătat torpilorul lui Orbis pe monitor, am sperat să-mi spună ceva care să semene cât de cât cu o scuză. Dar nici vorbă de așa ceva.

— Pilotule! mi-a zis el, privindu-mă în ochi. Acum ai să faci altceva pentru mine!

Și mi-a explicat ce anume era acel altceva.

Nu eram în culmea bucuriei că trebuia să accept ordine de la o inteligență artificială irascibilă, cu șorț și bonetă albă; mai cu seamă când ordinele acelea se refereau la ceva ce nu mai făcusem niciodată.

— Să văd dacă am înțeles, i-am zis eu. Ce vrei tu concret? Să mă proiectez în nava lui Orbis? De unde să știu dacă pot?

Mi-a aruncat o privire agasată.

— Poți. Am făcut-o și eu.

— În ordine, am spus eu, nu prea convinsă, dar încercând să-i cânt în strună. Atunci de ce nu o faci tu?

— Pentru că pe tine te cunoaște. Am să vin și eu cu tine, dar nu am să mă arăt. Nu vreau să-l sperii.

Nu i-am mărturisit care credeam eu că erau șansele ca Orbis McClune să se sperie de un individ cu bonetă de bucătar. Nu am spus decât:

— Nu-mi prea convine să fac chestia asta.

Și el a spus doar:

— Fă-o, pilotule!

Iar tonul lui nu lăsa loc altor argumente. Dar să știți că nici prea dur nu suna. M-am gândit că tot ce aveam de făcut era să-l conving pe Orbis că murea și el dacă apăsa butonul ăla. Așa că am făcut ce mi-a cerut Marc Antoniu.

II

Cu totul, cred că am discutat cu Orbis McClune cam treizeci și unu sau treizeci și două de minute de timp organic. Poate că vouă vi se pare mult, dar nu vă închipuiți cât de mult. Treizeci și unu de minute înmulțit cu șaizeci de secunde în fiecare minut de înmulțit cu o mie de milisecunde în fiecare secundă – despre asta vorbesc când spun că a fost mult timp. Nu zic însă că am răgușit vorbind. Oamenii stocați nu răgușesc. Însă am avut senzația că o luasem razna, exact la fel ca nemernicul ăla de Orbis.

Când m-am uitat în jur, mi-am dat seama că Orbis nu plănuia să rămână pe vecie în nava aceea micuță. Nici măcar nu-și personalizase mediul. Deja ținea mâna pe declanșator – mă rog, pe declanșatorul simulat, dar complet funcțional. Nu știu de ce o făcea. Poate își imagina că sunt o persoană mai violentă decât par. Sau poate cocheta cu ideea de a apăsa chiar atunci butonul. Știți voi, așa cum face un dement care își apropie

briceagul de vene de mai multe ori până să se hotărască dacă să și le taie sau nu.

Apoi am început să ne certăm.

— Dacă te grăbești atât de tare să mori, i-am spus eu, să mori de-adevăratelea, să nu mai fi nici stocat, nici nimic, de ce nu-ți zbori creierii cu o armă? Sau ceva de genul ăsta, știi ce vreau să spun.

— Nu pot, mi-a răspuns el. E un păcat să-ți iei singur viața.

— Înseamnă că tot păcat e și dacă apeși pe butonul ăla, nu? Pentru că ai să mori și tu atunci.

Mi-a aruncat zâmbetul ăla lătăreț și găunos al lui.

— Cu problema asta nu m-am dumirit încă, mi-a zis. În fond, Wan nu a spus că o să mă omor și pe mine. Nu am decât cuvântul tău în privința asta. Și mai sunt și alte considerente.

Dar nu a vrut să-mi spună care erau considerentele acelea, așa că am început să zbier la el:

— Ești nebun? Sinuciderea e un păcat, dar dacă omori Dumnezeu știe câte milioane de oameni atunci când arunci în aer steaua aia blestemată, asta ce mai e? Contravenție minoră sau ce mă-sa?

Și iar s-a hlizit la mine – jur că ăsta era cel mai hlizit nemernic pe care l-am cunoscut eu vreodată! — și mi-a zis că analiza problema și că o să mă anunțe la ce concluzie a ajuns. Dumnezeule atotputernic! Îmi venea să-l strâng de gât pe ticălos. Și aș fi făcut-o cu multă plăcere, dacă aș fi putut.

Am renunțat să-l mai conving (adică am renunțat de o mie de ori, dar de fiecare dată când tăceam și încercam să mă calmez gândindu-mă la altceva – de parcă și aveam la ce să mă gândesc! — ajungeam să mă întreb dacă Marc Antoniu era și el pe undeva prin jur și, dacă era, de ce nu apărea să facă ceva, pentru că eu nu mai aveam argumente). Și după aia îmi ziceam că, și dacă apărea, ce ar fi putut să facă? Și după aia iar mă apucau năbădăile și încercam iar să-l conving pe imbecilul ăla de Orbis că face o greșeală.

Nu doar pentru mine îmi era teamă. Nu cu totul. Mă gândeam și la milioanele, miliardele de ființe care ar fi murit dacă nu reușeam să-l fac să se răzgândească. În fine, poate că nu chiar miliarde, dar tot pe acolo.

În esență, discuția se desfășura cam așa:

— Te rog, Orbis! ziceam eu.

Și el:

— Du-te dracului, Phrygia!

Într-o variantă sau alta.

Am încercat tot felul de abordări. Am încercat să însăilez o conversație amicală, ca între doi oameni care s-au pomenit împreună fără voia lor și ar fi trebuit să se poarte civilizat. Am încercat să-l întreb ce anume îi lipsea cel mai mult din viața de organic. (Enoriașii în fața cărora să predice, mi-a răspuns el.) Sau am început să vorbim cum de a ajuns Wan să ne stăpânească. Eu i-am povestit despre blestematul ăla de război dintre Indochina și Malaysia și cum au bombardat Kuala Lumpur și cum atunci s-au prăbușit turnurile și au murit atât de mulți oameni, că angajații de la Lumea Cealaltă nu au mai avut timp să verifice conturile fiecăruia, ci s-au grăbit să ne stocheze. (Doar că după aia, când ne-au verificat conturile, au aflat că eu n-am niciun ban și așa a ajuns Wan să fie proprietarul meu.) Povestea lui Orbis era asemănătoare, doar că la el nu era vorba despre un război, ci despre un cutremur din cauza căruia i-a căzut o statuie în cap. (Chestia nostimă era că, în toată povestea asta, cel mai mult l-a deranjat faptul că statuia era a unui călugăr catolic, în vreme ce el fusese preot protestant.)

Și așa mai departe.

Așadar, după ce am zis tot ce mi-a trecut prin minte ca să-l conving pe Orbis să se răzgândească, am luat-o de la capăt. I-am povestit cum am ajuns de la Regina Balului la Universitatea din New Mexico la slujba de crupier într-unul dintre marile cazinouri din Los Angeles, iar apoi la cea de conducător de metrou în Kuala Lumpur. (Ironia sorții, ce să-i faci! Atunci când Wan a aflat că știam să conduc metroul, s-a gândit că cel mai bun lucru era să mă pună să învăț cum să pilotez o navă spațială. Ce ziceți de chestia asta?)

Atunci am observat că Orbis nu se mai uita la mine. Se holba la monitor. Așa că m-am apropiat să văd despre ce era vorba. (Da, bine, nu-i tocmai corect. Nu am văzut nimic pe monitor. Pentru că nu aveam așa ceva. Nu aveam nevoie de monitoare, așa cum nu aveam nevoie nici să ne afișăm simulările. Am sărit etapele intermediare și am trecut la noile date apărute.)

Iar datele astea ne arătau steaua.

Majoritatea stelelor au o înfățișare obișnuită. Nu și asta. Era

orbitor de albă și înspăimântător de fierbinte. Și acum îmi dădeam eu seama pe bune ce s-ar putea întâmpla dacă s-ar face țăndări. Așa că am renunțat.

— Marc Antoniu, i-am zis eu, mă las păgubașă. Arată-te! E timpul să te ocupi tu de problemă.

Dar nu a apărut. Doar mi-a șoptit la ureche – da, știu, se spune mi-a „șoptit” în „ureche” –, iar ce mi-a zis nemernicul a fost:

— Nu-i nevoie. Te descurci destul de bine.

Ba deloc. Știam că nu mă descurc deloc bine. Și *el* știa că nu mă descurc. M-am apucat iar să fac ce făceam. Am spus:

— Dă-o dracului de treabă, Orbis… au, scuze.

Mi-a răspuns amabil.

— Nu există nicio Poruncă împotriva înjurăturilor. Spune ce vrei să spui, Phrygia.

— Voiam să zic că nu știu care-i problema ta. Dacă eu aș vrea să mor, aș rezolva singură situația.

Mi-a spus pe ton de reproș:

— Sinuciderea este un păcat. Nu vreau să mi-l adaug la povara mea de păcate atunci când voi ajunge în fața Judecătorului Divin.

— Dar dacă arunci steaua aia în aer și odată cu ea ucizi milioane de oameni…

— Nu milioane de *oameni.* Majoritatea sunt Heechee.

— Îți zic iarăși: dă-o dracului de treabă! Vrei să zici că nu-i păcat dacă iei viața fie și a unei singure ființe omenești?

— Nu ți-am mai răspuns la întrebarea asta?

După ton mi-am dat seama că nu mai era atent la mine. Da, chiar așa era. Se uita fix la monitor.

Atunci am observat că, fiind concentrat la imaginea urâtă a stelei, lăsase jos capătul declanșatorului. Asta mi se părea cea mai bună ocazie pe care aveam să o întâlnesc. Am încercat să alunec spre el cât mai neobservată cu putință…

Dar nu suficient. Și-a ridicat ochii și mi-a aruncat iar zâmbetul lui prefăcut.

— Vrei declanșatorul? Te rog, ia-l. S-ar putea să funcționeze dacă apeși pe buton. Nu contează…

M-am încruntat la el.

— Ce vrei să spui?

A oftat.

— Of, Phrygia, nu ți-ai dat încă seama? Wan știe ce părere am despre sinucidere. Așa că nu a avut încredere în mine că voi duce treaba până la capăt. A instalat un ceas. Nu trebuie să apăs niciun buton. Va sări în aer oricum. Eu nu trebuie să fac absolut nimic. O să se întâmple pur și simplu. Și știi ce înseamnă asta?

Nu știam. Și-a dat seama și mi-a explicat:

— Înseamnă că, dacă mor, indiferent câți oameni mor cu mine, nu va fi un păcat.

Și a continuat pe un ton mai degrabă asemănător celui unui avocat în timpul pledoariei, decât al unui om religios care vorbea despre propria-i moarte:

— Vezi tu, m-am gândit mult la asta. Dacă încerc cumva să schimb lucrurile, asta înseamnă că la moartea mea va contribui un act al voinței mele. Și prin aceasta va deveni sinucidere. Or, eu nu vreau să-mi încarc sufletul cu asta. M-ai înțeles până aici?

I-am spus că nu înțeleg nimic, dar a vorbit mai departe:

— S-ar putea totuși să fie o cale de scăpare. Așa sper, cel puțin.

Apoi a pus mâna pe comenzile navei – da, da, știu, a pus „mâna“ pe „comenzi” – și toate firișoarele de praf și scamele materiale de pe podeaua navei s-au ridicat brusc și au început să plutească în aer.

— Ce dracu’ faci? am zbierat eu la el.

Nu mi-a răspuns direct.

— Poate că ar fi bine să pleci acum, mi-a zis. Și ia-l cu tine și pe prietenul tău care stă ascuns.

Și poc! Marc Antoniu și-a făcut apariția chiar lângă mine. A fost prima oară de când îl cunoșteam când mi s-a părut că-i luat prin surprindere.

Dar nu a lăsat să se vadă ce simțea.

— Te îndrepți cu nava spre steaua aia, domnule McClune? a spus el. De ce faci asta?

— Adevărul este, îl corectă Orbis, că am făcut-o deja. Mi se pare că acum ne aflăm în ceea ce se numește fotosfera stelei.

Mie mi-era clar că ne aflam într-un loc ostil. Toate lucrurile din jur au început să se îndoaie și să se scămoșeze, dar habar nu aveam dacă asta se întâmpla din cauza presiunii la care era supusă nava sau din cauză că radioactivitatea stelei interfera cu simulările noastre.

— Doar nu o să lăsăm bomba asta aici, nu? tocmai zicea Orbis. Mai bine o transformăm în plasmă și terminăm odată pentru totdeauna cu ea.

Simularea lui era deformată și cu conturul cam neclar, dar pe buze îi apăruse cel mai mare și mai sincer zâmbet pe care i-l văzusem eu până atunci. Ultimele cuvinte pe care i le-am mai auzit au fost:

— Nu există nicio îndoială că sinuciderea este un păcat. Dar sunt aproape sigur că omul își poate jertfi viața ca să o salveze pe a altora, iar acesta nu este un păcat…

Și după aceea nu am mai auzit nimic.

24 PE DRUMUL CĂTRE VEȘNICIE

I

Călătoria pe care Stan și Estrella au făcut-o înapoi spre Planeta împădurită a Stelei Bătrâne și Calde Douăzeci-și-Patru a durat exact cât durase drumul până pe Arabella. Când a început să se deschidă trapa navei, s-a auzit de afară un zgomot ciudat, ca răpăitul unei ploi torențiale, ca bâzâitul mai multor roiuri de albine. Apoi tinerii noștri au văzut de unde venea. Cel puțin o mie de Heechee, poate mai mulți, se îngrămădiseră în zona de aterizare ca să-i întâmpine și acum se chinuiau din răsputeri să aplaude cu palmele lor slăbănoage care nu fuseseră făcute pentru tipul acesta de activitate.

Însă nu numai Heechee se aflau în mulțimea aceea. În prima linie se aflau douăzeci sau treizeci dintre oamenii care locuiau pe Planeta împădurită. Iar în fața primei linii era Gelle-Klara Moynlin, care își călcase pe inimă și ieșise din casă să-i întâmpine. Acum stătea cu brațele întinse ca să o îmbrățișeze pe Estrella.

Mulțimea nu era turbulentă – deloc de mirare, de vreme ce era alcătuită mai ales din Heechee. Aceștia nu s-au îmbulzit în jurul eroilor lor ca să-i atingă sau să le strângă mâinile sau să le șterpelească vreun nasture de la haine și să-l păstreze ca suvenir. S-au mulțumit doar să aplaude. Toată lumea s-a mulțumit cu asta, mai puțin Klara. I-a îmbrâncit pe toți ceilalți ca să ajungă lângă Estrella și să o ia în brațe – cât de strâns a putut, pentru că burta Estrellei se făcuse cât se făcuse –, ba chiar l-a îmbrățișat mai în fugă și pe Stan. Apoi i-a tras spre o

mașină din apropiere. Iar toți Heechee-ii s-au dat politicos într-o parte ca să le facă loc să treacă.

Mașina nu era tricicleta tradițională a Heechee-ilor. Nu era Heechee deloc. Avea patru roți și se vedea cu ochiul liber că fusese făcută de mâna omului – importată de pe Pământ –, deși nu prea semăna cu vehiculele de care obișnuia Stan să se ferească pe străzile din Istanbul. Era mult mai confortabilă și mult mai silențioasă și, cu siguranță, mult mai costisitoare decât orice mașină pe care o văzuse el la viața lui, chiar dacă nu puneai la socoteală și suma plătită de Klara ca să-i fie livrată aici de Afară.

La volan nu era nimeni. Klara a observat cum se holba Stan la scaunul gol al șoferului și a strigat:

— Nu mai face pe nebuna, Hypatia. Haide, dragă, că vrea Stan să te vadă.

Și când mintea navei apăru în spatele volanului, îi spuse:

— Mersi. Ți-a fost greu?

Simularea Hypatiei nu se întoarse cu fața la ei.

— M-am gândit că vreți să fiți singuri.

Klara mârâi la ea.

— De parcă ne-ai fi lăsat. Acum taci, pentru că Estrella și Stan ne vor povesti aventurile lor.

Stan nu se lăsă rugat. Începu cu începutul și, odată ajunși la rampa în spirală ce ducea spre apartamentul lor, tocmai povestea momentul în care Marc și femeia-pilot îi aduseseră în locul unde nava anonimă, dar cu siguranță purtătoare de bombă orbita în jurul Stelei Albe Fără Planetă Foarte Mare Foarte Fierbinte.

— Și atunci, continuă el, ăia doi s-au proiectat sau cam așa ceva pe nava cu bomba. Noi doar atât am văzut. Până când s-a întors. Pentru că a ieșit de pe orbită și s-a năpustit în picaj, cu viteză tot mai mare, în sfera-cum-s-o-fi-chemând a stelei ăleia mari. Steaua nici n-a sughițat. Marc zice că nava aia mică s-a vaporizat instantaneu, cu bombă cu tot, așa că nu că nu mai prezintă niciun pericol, nici măcar nu mai există. Nu știu, nu mă pricep la din astea. Marc a văzut rezultatul în mod nemijlocit, nu a avut nevoie să îl afișeze pe monitor. Eu nu am văzut decât o lumină puternică.

— Și aia era singura navă cu bombă pe care o aveau?

— Nu știu. Poate că nu. Trebuie că a mai avut și altele ca să arunce în aer diverse chestii. Dar, dacă așa stau lucrurile, înseamnă că sunt toate pe Arabella și o să le găsească Marc.

Urmară câteva secunde de liniște, întrerupte de Hypatia de pe scaunul din față:

— Numele lui era Orbis McClune.

Stan nu înțelese:

— Numele cui?

— Al aceluia care a intrat cu nava în stea. Oamenii lui Marc au localizat o femeie care a fost căsătorită cu el. Era preot înainte să moară.

— Hm! mormăi Stan cam supărat. Mie Marc nu mi-a zis de treaba asta.

— A aflat abia când a ajuns aici, Stan, îl liniști Klara pe când mașina opri în fața binecunoscutei uși. Aici coborâți.

Stan sări afară din mașină și o ajută cu grijă pe Estrella să coboare. Gâfâind sacadat, tânăra se întoarse și spuse:

— Nu vrei să intri și tu un minut?

Klara clătină din cap.

— Nu, la dracu’! Adică, Doamne sfinte, tot ce vă lipsește acum e să aveți musafiri. Doar…

Pe jumătate ieșită din mașină, tânăra o întrebă:

— Doar că ce?

— Păi, începu Klara, cât ați fost plecați, m-am gândit mult la voi. Și la copii. Și mai ales la copilul vostru.

Stan o ținea de mână pe Estrella și cam începuse să-și piardă răbdarea.

— Și noi. Asta voiai să ne spui?

— Nu tocmai, zise Klara. Voiam să vă întreb dacă aș putea să vă fiu… dacă sunteți de acord să vă fiu soacră?

Nicio altă întrebare din întreaga lui viață nu i se păruse lui Stan atât de neobișnuită ca asta. Aproape că-i scăpă mâna Estrellei. O prinse la timp și întrebă:

— A cui soacră? A mea? Sau a Estrellei?

— De fapt, spuse Klara, a amândurora.

Și din expresia care i se așternuse pe chip – expresie atât de atipică ei – cei doi tineri înțeleseră că Gelle-Klara Moynlin se simțea stânjenită. Apoi femeia scutură din cap.

— Hei, acum nu-i momentul să discutăm despre asta. Mergeți în casă, copii. Vorbim mai târziu.

Și, înainte ca portiera mașinii să se închidă, adăugă:
— Auziți? Mă bucur nespus că v-ați întors.

Era bine acasă. Au intrat la duș, fericiți că se pot spăla iar cu apă *caldă.* Dar, în vreme ce se ștergea, Estrella, îl întrebă:
— Iubi? Tu știi ce a vrut să spună?
Stan nu avea nici cea mai mică idee, dar nici nu avea intenția să-și frământe creierii cu problema asta.
— Cine știe? spuse el. Auzi? Hai să ne uităm la Barză.
Și s-au uitat, înnebuniți de curiozitate să-și vadă copilul după atâta vreme. (Copilul făcea cam tot ce făcuse și până atunci: se făcea mare. De fapt, acum era mult mai mare.) Apoi, după ce s-au îmbrăcat cât de cât, și-au comandat o masă copioasă – în realitate, două mese copioase, una după alta, ca să-și scoată pârleala pentru toate lunile de Hrană-CHON neîmbunătățită. Atunci soneria i-a anunțat că îi caută cineva.
Doamna doctor Kusmeroglu.
— Cum de-ai ajuns aici atât de repede? o întrebă, deschizându-i ușa Estrella, pe jumătate îmbrăcată și mestecând cu poftă.
— Tipul ăla, Marc, răspunse doamna doctor, veselă. Îl știți, nu-i așa? Bucătarul? E aici?
Se uită curioasă în jur și își răspunse singură.
— În fine. El l-a informat pe doctorul von Psiho, care m-a informat pe mine, așa că m-am grăbit să vin la voi. A fost prima mea călătorie într-una din navele alea ultrarapide. Voi ați călătorit vreodată cu… pardon, sigur că ați călătorit. Abia aștept să-mi povestiți ce ați făcut pe unde ați fost!
Dar când Stan vru să înceapă, doamna doctor îl opri clătinând din cap:
— Dar asta va trebui să aștepte, pentru că acum am treabă cu Estrella. Fii drăguț și așteaptă puțin pe balcon, Stan…
Venise pentru un control, eveniment la care, după cum înțelese Stan, bărbații nu erau admiși. Așa că își luă niște haine curate și făcu ce i se ceruse.
În vreme ce se îmbrăca, observă prin ușa balconului că primul lucru făcut de cele două femei era cel pe care îl făcuse și el – adică studiau fetusul cu ajutorul Berzei. Apoi dispărură din raza lui vizuală și Stan își întoarse obrajii în adierea caldă care venea dinspre Munții de Mică, mușcându-și buzele de neliniște la

gândul că doamna doctor va descoperi ceva rău. Estrella nu se mai hrănise cum se cuvine de câteva luni, nu o consultase niciun doctor, nu se spălase cum trebuie, nu-și periase dinții, nu – pentru numele lui Dumnezeu – nu se ștersese cu hârtie igienică... nu putuse să facă niciunul dintre lucrurile pe care le fac oamenii civilizați. Și, dacă acele condiții mizerabile afectaseră în vreun fel copilul așa cum scria în cartea aia blestemată...

Încercă să-și scoată gândurile astea din minte.

Din fericire, copilul era bine. Au ieșit amândouă din dormitor și doamna doctor a început să vorbească. Le-a înșirat o mulțime de informații despre creierul copilului care aproape ajunsese la mărimea normală, le-a explicat de ce copilul nu mai lovea cu picioarușele. (Crescuse atât de mare că nu mai era loc în uter ca să poată da din picioare.)

— Dar Estrella e bine, sănătoasă? întrebă agitat Stan, după primele cinci minute de detalii medicale din ce în ce mai greu de înțeles.

Întreruptă în mijlocul frazei, doamna doctor îl privi uimită.

— Sigur că-i sănătoasă. Are doar nevoie de hrană mai bună și mai multă odihnă și, dacă se poate, Stan, de cât mai puține supărări. Contracțiile pe care le-a avut...

Stan se răsuci ca fulgerul către Estrella.

— Ce contracții?

Tânăra ridică din umeri.

— N-au fost prea puternice și n-am vrut să-ți faci griji.

— Dar... începu el, însă doamna doctor îl întrerupse ea acum.

— N-a avut nimic, Stan. A fost vorba despre contracțiile Braxton-Hicks, care sunt perfect normale în etapa aceasta. Gândește-te că uterul face antrenamente pentru momentul nașterii, bine?

Se uită la ecranul mic de la mână, mișcându-și ușor buzele în vreme ce-și verifica notițele. Apoi spuse:

— Cred că am terminat. Am să-ți dau un regim alimentar, dar, în afară de asta... Ce e?

Stan mai avea o întrebare.

— Copilul. Poți să estimezi cam când se va naște?

Doamna doctor își țuguie buzele.

— A, da! Bună întrebare. E cam dificil de calculat, pentru că nu știu exact cât timp ați stat Afară, spuse ea. Dar probabil că

nașterea va avea loc peste două sau patru săptămâni. Poate chiar șase. Barza o va supraveghea și ne va informa de progresul făcut de sarcină.

Soneria anunță un alt musafir.

— Deschid eu, zise Estrella, ridicându-se cu destulă dificultate din fotoliul adânc în care stătuse până atunci.

Cu emoții amestecate, Stan o urmări cum... care era cuvântul?... da, cum se *clătina* spre ușă. Sarcina nu era un eveniment care implica multă durere doar la finalul lui, ci în fiecare zi.

Persoana de la ușă era Hypatia din Alexandria. Făcu politicoasă cunoștință cu dr. Kusmeroglu, dar imediat se întoarse cu spatele la doamna doctor, adresându-se doar lui Stan și Estrellei.

— Klara are o propunere. Toți cunoscuții voștri o întreabă când vă pot vedea. Așa că ea s-a gândit că ar fi bine să vă întâlniți cu toți odată și să scăpați de grijă. Acasă la ea, de pildă.

Stan nu prea vedea cu ochi buni invitația asta, dar Estrella nu avea nimic împotriva ei.

— Excelentă idee! spuse ea. Stan? Când ai vrea să mergem acolo?

— Păi, se codi el, acum sunt cam obosit...

Tânăra se strâmbă la el.

— Nu-i bine să amânăm. Hypatia, putem veni chiar acum, dacă tu crezi că e în regulă.

— Păi, începu Hypatia, rămânând câteva momente cu ochii fixați într-un punct. Da, este foarte bine.

Și se întoarse spre dr. Kusmeroglu, care părea că ar fi vrut să spună și ea ceva.

— Da?

— Eu nu am avut onoarea să fac cunoștință cu doamna Moynlin, spuse doamna doctor pe un ton melancolic. Nu cred... probabil că acum nu ar fi o idee tocmai bună să...

— Ai dreptate, îi zise Hypatia. Nu-i o idee bună.

Și n-o mai băgă în seamă pe doamna doctor.

— Am comandat o mașină. Mergem?

II

De data aceasta era o mașină Heechee decapotabilă, cu șofer. La vederea ei, Estrella insistă să traverseze valea, nu să o

ia pe drumurile subterane.

Stan a fost nevoit să admită că ideea asta era una bună. După captivitatea pe Arabella, un drum prin valea lor era ca o croazieră prin rai. Nucii miroseau la fel de dulce ca înainte, șerpii zburători erau la fel de flămânzi, în aer plutea o aromă de scorțișoară.

— Știi, îi spuse el Estrellei când ajunseseră pe la marginea văii, locul ăsta nu-i așa de rău.

Ea nu-i răspunse direct, ci se îndreptă de spate, încercând să vadă ce se petrecea la intrarea în institut.

— Ce naiba e aia!? exclamă ea.

Stan nu știa răspunsul. Dar îl știa șoferul.

— Persoane camarazi cu voi pe navă, cu numele Salt și Achiever, plus alții care dorit întâmpinat. Vrut oprit conversat? Nu? Bine. Cei doi putut văzut mai târziu. Oricum ajuns la destinație. Acum ajuns, se corectă șoferul când mașina ajunse în fața casei Klarei.

Le deschise chiar ea. Ea însăși. Manual.

— Haideți, intrați! îi invită ea.

Stan se așteptă să mai spună ceva despre chestia aia aiuritoare cu soacra. Dar Klara nu deschise subiectul. Îi îmbrățișă pe fiecare.

— Vă așteptam, dragii mei.

Evident că încă mai primeau tratamentul rezervat eroilor. Nu numai din partea Klarei. Al doilea lucru pe care îl mai observă Stan – primul fiind prezența radioasă a lui Sigfrid von Psiho, care nu-i îmbrățișă doar pentru că nu era fizic capabil să o facă – au fost tăvile, bolurile și platourile cu delicatese îngrămădite pe toate suprafețele plane din încăpere.

— Din partea lui Marc, le explică Klara. Știți voi, bucătarul? Sau generalul sau ce o mai fi acum. Cred că ăsta-i felul în care mulțumește el. Poate că o să vă mulțumească și în persoană – mă aștept să treacă pe aici puțin mai târziu –, dar să nu contați pe asta.

— O, se băgă Sigfrid în vorbă, ba eu cred că poți conta, Stan. Marc nu-și face ușor prieteni, dar despre tine are o părere foarte bună.

Stan porni să-și pună expresia de „aoleu, nu mai spune”, dar Sigfrid nu-l luă în seamă.

— Cred că v-a spus Hypatia că Klara așteaptă musafiri, dar nu

cred că v-a spus și cine sunt aceștia. Unul dintre ei este o femeie despre care cred că ați auzit. Este stocată și… ce? Desigur.

Și spuse pe un ton spășit:

— Estrella, Klara te roagă să mergi cu ea în cealaltă cameră. Ia și Barza cu tine. Bănuiesc că vrea să stați de vorbă „ca între fete”. Du-te, du-te, draga mea! Dragele mele. Eu și cu Stan o să ne distrăm de minune aici.

Surâse blând când o văzu pe tânără sărutându-i pe Stan pe obraz înainte de a pleca împreună cu Klara.

Stan avea treabă cu gustările pregătite de Marc Antoniu. Mestecând, îi spuse lui von Psiho:

— Ziceai ceva de o femeie.

— Da. Este o persoană mai neobișnuită. Numele ei este Rowena McClune.

Făcu o pauză lungă pentru a-i lăsa timp lui Stan să facă legătura. Apoi dădu din cap.

— Da, chiar așa. Nu știu dacă termenul „văduvă“ este corect în cazul acesta, dar dacă este, doamna aceasta e văduva lui Orbis McClune. În orice caz, ideea e că au fost căsătoriți pe vremuri. Ea a fost stocată când el încă mai era organic. De destulă vreme e stocată doamna. Dar nu a pierdut timpul. Spre deosebire de alți organici care își imaginează că stocarea nu reprezintă decât o autorizație pentru distracție veșnică. Sunt convins că știi la ce mă refer.

Stan, care habar nu avea, spuse cu un aer absent, în vreme ce alegea de pe o tavă niște tarte mici cu carne:

— Desigur.

Sigfrid continuă, pe un ton ciudat de mândru:

— Marc a găsit-o pe lista lui de clienți din Nucleu – se pare că se află aici de câteva săptămâni – și s-a dovedit că eu o cunoșteam mai demult, pentru că mi-a fost studentă.

Asta explica mândria din tonul lui, înțelese Stan. Încercă niște gustări mai exotice ale lui Marc, în timp ce-i făcea conversație de amorul conversației lui von Psiho.

— Și vine și ea aici?

— Da, vine. De fapt, bănuiesc că a sosit deja. Stai puțin… da. Stan, ți-o prezint pe doamna Reverend Doctor Rowena McClune.

Stan ridică ochii de la mâncare. Sigfrid stătea lângă o femeie frumoasă, deși nu chiar foarte tânără, cu părul blond coafat într-

o manieră despre care Estrella îi va spune mai târziu că se numește „coc franțuzesc”. („Coafură de cucoană în vârstă”, va comenta ea, adăugând: „Cu toate astea, arăta destul de bine”.)

— Speram să te cunosc pe tine și pe soția ta, spuse femeia. Nu știu dacă ai aflat, dar faima ei este mai mare decât a ta în anumite privințe. Datorită copilului.

— Foarte drăguț, murmură Stan, întrebându-se dacă merita să corecteze chestia cu „soția”.

Dar n-a apucat să o facă, pentru că Yellow Jade apăru în dreapta lui, însoțit doar de unul dintre fiii lui cei senili. („Warm acum cu Minți Stocate”, îl informă el. „Eu și Ionic Solvent foarte fericit.”) Iar la stânga lui apăru Sigfrid, conducând alți doi Heechee.

— Acesta este dragul meu prieten stocat, Twin Hearts – nu cred că ai avut ocazia să îl cunoști...

Și când Stan reuși să se dezmeticească, Rowena McClune se îndrepta deja către un alt grup de musafiri, din cealaltă parte a încăperii.

Da, a fost o petrecere frumoasă. Despre Twin Hearts se spunea că ar fi avut cunoștințe speciale în domenii non-Heechee, ca, de pildă, „monedă” și „datorie” și chiar „profit”. Și nu numai astea, dar învățase de undeva un repertoriu considerabil de cântece de tabără (deși nu se poate spune că avea și o voce potrivită cu care să le cânte). Pe de altă parte, Stan și Estrella nu erau singurii organici. Achiever, care strâmba din nas la toată mâncarea, îi aruncă tinerei o privire uluită când aceasta îi pusese o întrebare.

— Salt? Consultat memorie, rog. Nu recent văzut Salt care întâmpinat pe tine și pe persoană inseminat pe tine? Pentru care alt scop simțit eu nevoie invitat Salt? Deja stabilit fetus sănătos, nu alte probleme. Ce spus reprezentat fapt, nu trebuit luat în seamă ce putut declarat Salt altfel.

Apoi, cu un bâțâit din cap și schimbare de ton:

— Aha! Mere! Putut iertat mâncat scârbos oameni dacă oferit mere!

O clipă mai târziu apăru și Marc Antoniu. Nu mai purta boneta de bucătar. Stan era aproape sigur că era vorba despre o uniformă militară dintr-un anume război sau altul – pantaloni albi, însemne militare purpurii pe tunică, caschetă pusă pe o

sprânceană. Singurul lucru pe care nu-l știa tânărul era războiul în care fusese folosită ținuta aceasta.

— Îmi cer scuze dacă am întârziat, spuse Marc. Specialiștii au vrut să discute cu Wan. A trebuit să aștept până au terminat ca să mă asigur că este dezactivat corect.

Se opri și cercetă cu privirea mesele încărcate cu mâncăruri.

— Totul este în ordine? Mai dorește cineva ceva?

Stan ridică mâna.

— Despre ce specialiști vorbești?

— Mi se pare că majoritatea au fost avocați și contabili, răspunse Marc, pronunțând cele două cuvinte cu același dispreț pe care l-ar fi folosit dacă ar fi spus „curve“ și „leproși”.

— Exact asta au fost, interveni Sigfrid. Pentru că să știi că nu doar pe Wan l-am vrut noi, ci și banii lui. Intenționăm să-l amendăm pentru problemele pe care ni le-a făcut. Și probabil că îi vom lua tot ce deține, dar evident că nu va fi ușor să-i identificăm toate bunurile după toți anii aceștia petrecuți Afară.

Doctorul surâse vesel.

— Însă, dacă adăugăm la averea lui și generoasa contribuție a Klarei, s-ar putea să avem suficient ca să acoperim toate costurile formalităților de imigrare, locuințelor și acomodării tuturor noilor noștri cetățeni veniți de Afară.

Apoi schimbă subiectul.

— Dar despre asta vom discuta cu altă ocazie. Marc? Poți să ne oferi puțin vin?

Putea și le-a oferit – atât real, cât și simulat. Însă nu s-a oprit doar la vin: a adus și niște boluri micuțe din sticlă cu ciuperci, pe care Stan le-a identificat ca fiind drogul recreațional preferat de Heechee. Klara i-a oferit Estrellei un pahar cu vin adevărat, iar Sigfrid îl asigură pe Stan că un pahar nu îi va face niciun rău. Se pare că nu i-a făcut. Și nici lui Stan, așa că tânărul a mai băut un pahar. Și apoi încă unul.

Între timp mai apăruseră încă vreo doisprezece musafiri, câțiva organici din ambele specii și mai multe Minți Stocate Heechee. Faptul că și Mințile Stocate, și ciupercile din care se serveau erau doar simulări nu părea a le împiedica să se simtă foarte bine. Nu părea nici a le împletici limbile, căci toate erau angajate în conversații animate cu cel puțin un organic, drept care conversația respectivă se purta în timp organic real. Stan

nu știa despre ce vorbesc și, oricum, lui începuse să i se facă puțin cam cald. Se gândi că ar face bine dacă s-ar așeza undeva. Pe una din canapelele Klarei era un loc liber. Își mai luă niște vin și, când să se așeze, observă că în celălalt capăt stătea Rowena McClune. Și era singură, în mână cu un pahar plin pe trei sferturi cu vin. Îl văzu pe Stan apropiindu-se de ea și îi zâmbi politicoasă.

— Îmi place să stau aici și să vă urmăresc pe tine și pe soția ta, spuse ea, privind în direcția Estrellei. Veți avea un copil! Nu cred că există vreun eveniment mai fericit decât acesta în tot universul.

— Mersi, spuse Stan, neștiind ce altceva să răspundă.

Îl văzu pe Achiever în spatele lor. Molfăia la o bucată de ciupercă și trăgea cu urechea. Îl ignoră și se adresă doamnei McClune:

— Tot repeți cuvântul „soție”, dar să știi că nu-i tocmai corect. Nu suntem căsătoriți.

Și se grăbi să adauge, ca să o împiedice să dezvolte mai departe chestiunea căsătoriei:

— Mi se pare că nu-ți prea place să bei.

— N-ar conta dacă mi-ar plăcea, nu crezi? Alcoolul simulat nu te îmbată. Dacă nu vrei să te îmbete, desigur. Și de multă vreme nu mai vreau să fiu beată.

Îl văzu cum se chinuiește să-și înfrângă curiozitatea și îi zâmbi.

— Mărturisesc că am încercat asta imediat după ce am fost stocată. De fapt, am încercat mai multe lucruri. Nici nu-ți poți imagina ce fel de medii mi-am putut crea atunci, dar nu am să ți le descriu nici în ruptul capului. Însă m-am plictisit de toate. Și am început să caut să fac ceva folositor cu noua mea viață.

— Foarte interesant, spuse Stan, aruncând o altă privire spre Achiever, care măcar nu se apucase să-i spună povestea vieții lui.

Rowena McClune nu terminase de vorbit.

— De ce? îl întrebă ea.

— De ce ce? nu înțelese Stan.

— De ce nu te-ai căsătorit cu domnișoara Pancorbo?

Aceasta a fost una dintre cele mai dificile întrebări care i-au fost puse vreodată lui Stan. Se gândi la mai multe variante de răspuns: Nu era un obicei practicat în țara Heechee-ilor. Nu

avea cine să oficieze ceremonia. Nici el și nici Estrella nu s-au gândit la asta. În fond, nu se cunoșteau de prea multă vreme. Dar niciunul dintre aceste răspunsuri nu i se părea suficient de bun. Așa că se mulțumi să spună doar:

— Nouă ne convine așa cum suntem.

Achiever scoase râsetul lui nechezat:

— Răspuns bun, Stan. Înainte menționat obicei căsătorit chestiune antică din tribul tău, inutil în lumea civilizată. Poporul meu nu făcut niciodată asta.

Din spate se auzi un huruit care îl luă prin surprindere pe Stan. Când se întoarse, îl văzu pe Thermocline. Tânărul nostru se gândi să-l întrebe de ce toată lumea se apropia de el pe furiș, dar Thermocline începuse deja să vorbească.

— Nu este în întregime corect, Achiever, spuse el, politicos, dar ferm. Multora dintre ai noștri de pe Roată li s-a părut atrăgător obiceiul omenesc al „familiei” și au format astfel de grupuri: mamă, tată și una sau mai multe odrasle. Și au trăit împreună în cadrul unei familii.

— Hm! exclamă Achiever, pus la punct pentru moment.

Dar își reveni destul de repede și schiță unul din zâmbetele lui batjocoritoare:

— Persoane de care vorbit tu trăit prea mult printre persoane oameni, Thermocline. Situația aceasta putut prezentat probleme serioase de scăzut gracilitate, așa cum demonstrat nefericit caz al meu.

Și îi aruncă o privire provocatoare lui Stan. Era evident că se aștepta ca tânărul să-i susțină punctul de vedere, din moment ce el îl susținuse pe al lui. Și Stan chiar ar fi vrut să o facă. Ce l-a împiedicat a fost faptul că întâmpina dificultăți de concentrare și vorbire.

— Cred, murmură el. Scuze.

Se gândi că un alt pahar cu vin l-ar ajuta să-și limpezească mințile. Dar când porni să-și ia unul, aproape se împiedică de o femeie organică, scundă și tuciurie, care stătea în spatele lui. Tânărul se holbă uluit la ea.

— Semeni cu doctorița de copii, Kusmeroglu. Da’ n-ai cum să fii aici. Hypatia ți-a zis să nu vii.

Femeia părea foarte încântată de ea însăși.

— Hypatia s-a răzgândit. M-a găsit la terminalul navei mele și mi-a spus că doamna Moynlin dorește să vin ca să o

supraveghez pe Estrella. Și uite că am venit. Așa că, vezi tu, până la urmă am reușit să o cunosc pe Klara.

— Dar… vru Stan să o contrazică. Dar…

Și se opri aici. Îi era clar că femeia făcuse o mare greșeală, însă îi era greu să formuleze propozițiile care să o pună la punct.

— Cred că trebuie să mă așez undeva, spuse el, privind în jur după un scaun.

Îl găsi și se prăbuși pe el. Dr. Kusmeroglu se aplecă și-i mirosi răsuflarea.

— O, înțeleg, oftă ea. Uite Stan cum facem. Eu o caut pe Estrella. După aia te ducem acasă.

III

Stan își dori să nu se fi trezit. Nu avea prea multă experiență în materie de mahmureli, dar recunoscu pe loc simptomele. Când reuși să deschidă ochii, o văzu pe Estrella aplecată asupra lui, dar mult prea aproape, întinzându-i ceva ce el nu putea să identifice. Încercă să-și aducă aminte ce se întâmplase, descoperi că memoria îi era goală și bolborosi abia deslușit:

— Îmi pare rău, iubi.

Sau a avut senzația că a spus cuvintele acestea, pentru că Estrella nu a dat semne că l-ar fi auzit. Tânăra nu se arăta prea înțelegătoare față de starea lui, dar parcă era și încântată de ceva.

— Haide, îi spuse ea, pe un ton care numai blând nu era. Bea asta. Am ceva să-ți spun.

Acum sensul vorbelor ei îi pătrunseră în minte. Dar fără să-l facă să se simtă mai bine. Din experiența lui, atunci când o fată îi zicea că are să-i spună ceva, de obicei era vorba despre un lucru pe care el nu voia să-l audă. Însă, în mod absolut surprinzător, Estrella nu părea supărată sau jignită sau în vreun alt fel pe care Stan îl asocia cu genul acesta de remarcă. Ba chiar zâmbea cu toată gura. Și ochii ei… da, ochii ei parcă dansau.

— Oof, pentru numele lui Dumnezeu! zicea ea acum. Ai de gând să bei asta sau nu?

Obiectul acela pe care nu îl identificase mai devreme era o ceașcă cu cafea. Firește că nu cafea turcească, bună și concentrată, ci chestia aia apoasă pe care americanii o beau la

micul dejun. O înghiți cât de repede putu, dar Estrella începuse să tamburineze nerăbdătoare din degete înainte de a-și lua el ceașca de la gură.

— Ei? Cum te simți acum? îl întrebă ea. Sigfrid zice că l-a rugat pe Marc să-ți pună ceva în cafea.

Stan încercă să-și miște capul. Da, se pare că bucătarul pusese un leac în licoarea aia fierbinte. Durerea îngrozitoare dispăruse fără urmă. Dar în gură tot mai avea gust de scrum vechi de trabuc și îl apucase o sete copleșitoare…

Pentru care Estrella era pregătită. Îi întinse acum un pahar cu ceva efervescent.

— Sigfrid a zis că asta o să te ajute, bine?

Dând ascultător din cap, Stan începu să bea lichidul cu înghițituri mici.

— Ce crezi tu că s-a întâmplat? Am stat mult de vorbă cu Hypatia când Klara avea treabă cu musafirii. Știai că a suferit o cădere nervoasă după ce tsunamiul i-a distrus insula?

Stan clătină din cap, bucurându-se că nu-i cade.

— Din cauza asta a venit aici. Sigfrid i-a sugerat să o facă. La început el s-a gândit că o să se apuce să facă ceva asemănător – ceva pentru orfani, așa cum făcuse pe insula ei, știi?

Stan încercă să-și întindă mușchii. Totul părea în stare optimă de funcționare. Atunci spuse:

— Strell? Iubi? E o poveste lungă? Pentru că mie mi-e cam foame.

— Aproape am terminat. Klara a zis că nu. A zis că n-ar suporta să fie mamă.

— Și atunci ne-a cunoscut pe noi.

Stan nu încetase să fie atent la ce-i spunea Estrella, dar adevărul e că prin fața ochilor îi jucau imagini cu șunci apetisante și sosuri și mormane de cartofi prăjiți. Când își dădu seama că Estrella se oprise din vorbit și îl privea lung, clipi des ca să șteargă imaginile acelea și comentă:

— Aha! Am priceput. Așa că a început să se intereseze de tine.

— De copil, mai bine spus. Știi la ce se referă povestea asta cu soacra?

— La copil? încercă el să ghicească.

— Într-un fel. Dacă ea, Klara, ar fi soacra ta sau soacra mea, sau soacra noastră – ce ar fi ea atunci pentru copil?

Negura din mintea lui Stan se risipi pe loc.

— Dumnezeule! șopti el surprins. Vrea să fie bunica!

Estrella dădea cu putere din cap.

— Exact. Ce părere ai?

Stan nu ezită nici măcar o fracțiune de secundă.

— Absolut! spuse el. Va fi o bunică minunată. Acum putem să mâncăm ceva?

IV

Estrella și Stan nu mai erau singuri. Aveau mereu musafiri. Stan nu se prea dădea în vânt după asta, dar Estrella părea încântată. Chiar îi spuse lui Stan:

— Știi, mie mi se pare foarte drăguț. Acasă treceau tot timpul oameni pe la noi – la o ceașcă de ceai sau ca să ne înapoieze vreun obiect împrumutat sau doar la o bârfă mică. Și mi-era dor de toate astea. Ție nu?

Deoarece Stan nu avusese parte de vecini buni, nu putu decât să-i zâmbească și să o mângâie pe umăr și să o întrebe dacă nu era vremea să ia prânzul.

Mai târziu, în timp ce Stan se ștergea după duș, Estrella îi spuse:

— Iubi? Ne-a căutat Rowena McClune.

Tânărul lăsă prosopul jos.

— De ce?

— Păi, o interesează copilul și am invitat-o să treacă pe la noi. Și a zis că vrea să vină acum.

Stan gemu.

— Strell, nu crezi că am avut suficienți…

— Așa că i-am spus că o așteptăm. Mie îmi place femeia asta, Stan. Fă bine și pune ceva haine pe tine.

În timp ce se îmbrăca, se auzi soneria de la intrare. Ieși din dormitor și dădu cu ochii de femeia stocată care se așezase pe un fotoliu moale (dar, observă Stan, starea ei imaterială era evidentă prin faptul că nu făcea nicio adâncitură în pernele de sub ea). Activară Barza și doamna păru sincer fascinată nu doar de imaginea bucălată, cu zâmbet de Buddha, dar și de povestirile lui Stan despre toate transformările prin care trecuse fătul. Doamna știa să asculte. Știa și să vorbească. Și îi răspunse cu plăcere Estrellei la toate întrebările despre viața ei de dinainte de stocare.

— La început, le spuse ea, imediat după ce am murit, nu a fost prea interesant. M-am ținut de prostii, ca toată lumea stocată. Apoi m-am plictisit de atâta distracție, dar am descoperit că o femeie fără prea multă educație nu avea alte lucruri de făcut acolo. Dar situația asta a putut fi rezolvată. Deja erau mulți oameni stocați la vremea respectivă, unii dintre ei destul de serioși, așa că au început un fel de cursuri prin corespondență. M-am înscris și eu. Nu știu dacă aș fi intrat la Harvard-ul organic cu diploma mea de bacalaureat, dar Harvard-ul stocat m-a primit. Și, cât ai bate din palme, mi-am luat doctoratul. Mi-am luat trei doctorate, mai exact, pentru că mă interesau tot felul de lucruri diferite.

Stan o întrerupse:

— Doar atât ai făcut? Ai studiat?

— Mie mi se pare că am făcut destul de mult, Stan. N-ar fi rău dacă ai încerca și tu.

Luat pe nepregătite, Stan reuși să bâlbâie doar:

— Rowena, eu o să devin tată în curând!

— Și nu ai decât optsprezece ani, îi aminti ea, zâmbind. Putem discuta despre asta cu altă ocazie. Și da, să știi că am făcut și alte lucruri. M-am simulat și, cu altă înfățișare, m-am întors să văd ce mai face Orbis. Era în doliu după mine. Și sufletul lui era îndoliat. Mi-am dat seama cât de tare l-a durut moartea mea organică. Și nu o ducea deloc bine. Îl părăseau enoriașii. Dar făcea eforturi să-i păstreze. Așa că am început să am mustrări de conștiință și m-am întors la școală. La teologie, de data aceasta. Și am devenit preot calificat. Am practicat o vreme, apoi am înțeles că nu făceam prea mari progrese cu convertirea celor nemântuiți – să știți că am încercat și cu Heechee-ii. Dar fără noroc.

Așa că l-am rugat pe Sigfrid să-mi dea niște lecții de psihologie. Care să mă ajute să-i conving pe sceptici. Și să mă ajute și la altele.

Se uită cu blândețe la Estrella și Stan care o ascultau fascinați, ținându-se de mână.

— De exemplu, pot să oficiez nunți. Pot face slujbe de înmormântare, dacă mi se cere. De fapt, chiar am făcut una în vreme ce discutam la petrecerea Klarei. Pentru un bătrân de pe vechiul Pământ, nemulțumit de felul în care Heechee-ii se poartă cu morții.

Stan o privi nedumerit.

— Mă tem că nu știu despre ce vorbești.

Femeia îi aruncă o privire ciudată.

— Poate că nici n-ar fi bine să știi. Heechee-ii pun trupul mortului într-unul din lacurile cu pești – le-ați văzut, nu? Peștii ăia cu dinți mulți și ascuțiți? Și peștii mănâncă mortul și – asta-i partea cea mai urâtă – după o vreme cunoștințele mortului mănâncă unul dintre peștii ăia.

Se opri din vorbit, ca să le dea celor doi tineri timp să asimileze informația. Era evident că îi scârbise. Atunci le zâmbi din nou.

— V-am spus că am dreptul să oficiez căsătorii?

Stan spuse răgușit:

— Doamnă McClune, niciunul dintre noi nu e prea religios.

— Nici n-am crezut că sunteți. Dar am observat că dragostea voastră este sinceră și frumoasă și m-am gândit că poate ați dori să o oficializați.

— Păi, murmură Stan, cu ochii la Estrella, dacă pui problema așa, presupun că…

— Nu! spuse Estrella hotărâtă. Nu presupunem nimic! Știm! Suntem siguri! Și vrem să ne căsătorim! Așa că vrei să ne căsătorești tu? Cât mai curând posibil?

V

Nu a fost chiar atât de curând. Și nu a fost nici simplu, pentru că Gelle-Klara Moynlin nici nu voia să audă de așa ceva. („Dacă sunt soacra ginerelui, înseamnă că sunt mama miresei, scumpo. Lasă-te pe mâinile mele și n-ai să regreți.”) Și s-a ocupat ea de tot. Le-a spus că trebuie să aibă muzică. Și flori. Și o rochie superbă pentru Estrella; și câțiva prieteni care să-i sărbătorească. Și, atunci când au adunat toate astea, și-au dat seama că nu doar apartamentul lor era prea mic pentru ceremonie, ci și al Klarei. Singurul spațiu convenabil din apropiere era sala mare a institutului, iar institutul se bucura, institutul era de-a dreptul încântat să îndeplinească orice rugăminte venită din partea persoanei care îi ajutase să salveze Nucleul.

Stan și Estrella ajunseră la locul ceremoniei și se uitară fericiți în jur.

— Trandafiri! exclamă uluită tânăra. Și, uite acolo, cale! Mă

întreb de unde or fi făcut rost de ele. Crezi că le-a făcut Marc Antoniu la una dintre Fabricile de Hrană?

Stan era de acord, convins fiind că nu exista nicio limită a lucrurilor pe care Marc Antoniu le putea face din CHON și alte câteva elemente, dar avea și el o nedumerire.

— De unde naiba au adus formația aia?

Vreo șase Heechee, așezați pe estrada dintr-un capăt al sălii, cântau la tot felul de instrumente – nu doar tobe, un pian și două banjouri, ci și un clarinet și o trompetă. Stan reuși să recunoască melodia pe care o cântau. Era *Embraceable You*[38]*.* Și suna exact ca pe discurile video pe care i le adusese Klara...

— La naiba! rânji el cu gura până la urechi.

Nu *semăna* cu trompeta lui Dizzy Gillespie. *Era* trompeta lui Dizzy Gillespie. Heechee-ii doar mimau că ar cânta. În realitate, muzica se auzea din difuzoarele amplasate de jur-împrejurul sălii.

Atunci observă că Estrella dispăruse.

Se uită prin sală și văzu că tânăra era condusă de Klara, Salt și alte două femele Heechee pe care nu le cunoștea către unul dintre holurile interioare ale institutului. Dar nu avu prea multă vreme să privească în urma lor, pentru că se pomeni imediat înconjurat de persoane care voiau să îl felicite: Sigfrid și Achiever, Dr. Kusmeroglu, Hypatia Klarei și alte vreo zece persoane pe care le recunoscu cu greu sau nu le recunoscu deloc. Toți păreau extrem de bucuroși să-l vadă. Cei organici îl băteau cu prietenie pe spinare (bărbații) sau îl îmbrățișau cu căldură și îl sărutau cast pe obraz (femeile). Simulările aveau modul propriu de exprimare: de la bezele trimise cu veselie la fluturări de mâini. Dar, indiferent despre ce ar fi fost vorba, toate manifestările acestea erau extrem de afectuoase. Când unul dintre paznicii Bătrânilor de pe Planeta cu o Lună a Stelei Galben-Deschis Paisprezece îl bătea pe spate, iar altul îi strângea puternic mâna, Stan își aduse brusc aminte de ceva.

— La naiba! spuse el, fără a se adresa cuiva anume.

Se uită disperat prin sală până îl zări pe Sigfrid von Psiho. Îi făcu un semn cu mâna și doctorul se apropie de el, întrebându-l amabil:

— Da, Stan?

— Am uitat! Am nevoie de un cavaler de onoare. Vrei să...?

---

[38] Cântec compus de George Gershwin (n. tr.).

Sigfrid voia. Ba chiar se simțea onorat, spuse el și dispăru o clipă.

Reveni îmbrăcat cu alte haine. Acum purta pantaloni cu dungi subțiri, frac, o cravată superbă și o expresie de încântare demnă.

Nu că Stan a avut prea multă vreme la dispoziție ca să-și admire cavalerul de onoare. Toată lumea din sală se îmbulzise în jurul lui, majoritatea organicilor dorind să-i îndese în mână pahare cu vin (pe care le refuză, pentru că Stan era capabil să învețe din experiența proprie). Bărbații voiau să-i șoptească la ureche tot felul de glumițe – pe care el le înțelegea rareori –, iar femeile nu mai pridideau a-i spune cât de norocos era pentru că urma să aibă un copil.

Și nu terminau bine, că o luau iarăși de la capăt.

Stan nu apucase încă să se enerveze din cauza tămbălăului (deși nici mult nu mai avea), când observă că grupul doritorilor de bine începuse să se micșoreze. Unul câte unul, aceștia plecau de lângă el ca să-și ocupe locurile pe scaunele și stinghiile dintr-o parte și cealaltă a unui culoar care ducea la locul unde apăruse Rowena McClune, într-o robă somptuoasă dintr-un material ce părea a fi mătase albă. Dacă tot Marc i-o făcuse din ingredientele pentru Hrana-CHON, atunci nu exista în lume un croitor mai mare decât el.

Rowena îi zâmbi lui Stan și îi făcu semn să se apropie.

Tânărul o ascultă. Atunci când se așeză lângă ea, orchestra se opri în mijlocul melodiei *Tea for Two,* în interpretarea pianistului Fats Waller; și toți mimii Heechee rămaseră nemișcați. Din difuzoare se auzi un alt fel de muzică. *Marșul nupțial* al lui Mendelssohn, interpretat de o orchestră simfonică. Apăru din hol și Gelle-Klara Moynlin, în mână cu un buchet de crini, pășind încet pe intervalul dintre rândurile de scaune și stinghii. O clipă mai târziu își făcu apariția și Estrella, îmbrăcată într-o rochie din cea mai albă mătase și cea mai delicată dantelă. Stan nu-și putea în ruptul capului imagina de unde făcuseră rost de materialele acelea. Burta tinerei era atât de mare, că pe ea putea sta fără probleme un pepene verde. Ochii îi erau tot nealiniați. Iar celelalte trăsături ale ei nu fuseseră niciodată remarcabile... dar, din punctul lui Stan de vedere, da, era o femeie superbă.

O apucă strâns de mână și se întoarseră amândoi cu fața la

Rowena McClune. Aceasta le surâse drăgăstos și începu:

— Dragii mei, ne-am adunat aici în această zi…

A fost mâncare pentru toată lumea, la fel și băutură. Special pentru Stan, s-au difuzat cântecele lui preferate de jazz, *Paper Doll* și *St. Louis Blues* și *St. James Infirmary Blues* și alte zece bluesuri, toate simulate de sextetul Heechee. S-a și dansat. Mai întâi valsul obligatoriu al proaspeților însurăței; apoi oameni și Heechee deopotrivă au început să schițeze mișcări stranii de dans.

Când s-au așezat la locurile lor de onoare, nici Stan și nici Estrella nu au dat atenție băuturii, dar nu s-au putut abține de la mâncare. Dacă stai să te gândești, cum să se fi abținut? Marc Antoniu se întrecuse pe sine. Stridii proaspete la gheață. Cârnăciori în foitaj. Boluri mari cu ananas proaspăt și afine, cireșe și kiwi, toate proaspete și reci și acoperite cu picături de rouă (evident, create cumva de Marc). Stan a mâncat mult. Se pare că, din politețe, a mâncat mult și Estrella, așa că Stan nu s-a mirat atunci când mireasa lui s-a scuzat spunând că trebuie să meargă până la recipientul sanitar. Dar tânărului i s-a părut mai puțin exuberantă atunci când s-a întors.

Tocmai voia să-i urmeze exemplul, când se înființă Hypatia din Alexandria între ei.

— Estrella! Barza arată că se întâmplă ceva cu copilul! Cum te simți?

Estrella îi aruncă un zâmbet stins.

— N-am nimic. Cred că am mâncat prea mult și prea repede…

Hypatia dădea viguros din capul împodobit cu nestemate.

— Nu asta arată Barza. Ar fi mai bine să te ducem în camera de nașteri. O chem acum pe doamna doctor Kusmeroglu. Hai să mergem! Acum!

VI

Și din nou Stan se pomeni că nu mai era în centrul atenției, devenind doar un spectator trecut cu vederea. Nici nu durase mult toată această schimbare de statut. Acum el și Estrella primiseră felicitări și glumiseră cu oaspeții. În secunda imediat următoare Estrella fusese luată de lângă el de vreo zece femei, în frunte cu doctorița Kusmeroglu. O, da, rămăsese multă lume în sală. Dar toți oaspeții se strânseseră în grupuri mici și

discutau animat ultimul eveniment. Singur, Stan rămase cu ochii după mireasa lui.

Lui Achiever i se făcu milă de el.

— Manifestat sentiment de compătimire, îl anunță el, luându-i mâna în mâna lui ca de schelet. Venit!

Nu-i spuse unde. Nici nu era nevoie. Achiever era puternic, iar Stan nu i se împotrivi.

Pentru prima oară Stan ajunse într-o parte a institutului închisă pentru public. I se părea interesant sau, mai bine spus, se simțea intrigat. În toate camerele prin care trecură, Stan i se păru că vede mașinării cu aspect ciudat (?) sau mobilă (?) sau, poate, obiecte de artă (???). În ciuda împrejurărilor, în ciuda faptului că se tot lovea cu capul de tavanul prea scund al Heechee-ilor, își spuse visător că i-ar fi plăcut să le poată cerceta mai îndeaproape. Dar nici vorbă de așa ceva. Achiever își pusese ceva în minte. Doar spre sfârșitul drumului se opri și se uită lung la Stan.

— Avut menționat lucru, nu tocmai irelevant pentru obicei tu și Estrella tocmai făcut, anunță el.

Stan avea prea multe pe cap în momentul acesta ca să se mai arate indulgent cu stilul de a vorbi pe ocolite al Heechee-ilor.

— Spune naibii despre ce-i vorba! se răsti el la Achiever.

Mușchii abdomenului masculului Heechee începură să zvâcnească pe sub tunică.

— Adevărat nu chestiune mare semnificație, spuse el. Întâmplat pentru mine cu femela Salt discutat recent planuri viitor. Vrut spus viitor comun.

Asta-i atrase atenția lui Stan:

— Cum „comun”? Parcă ziceai că pentru tine căsătoria e…

— Obicei prost oameni, da. Ce scop cuvânt „căsătorie”. Nu auzit eu spus cuvânt „căsătorie”. Nici nu gândit la așa ceva.

— Și atunci la ce „gândit”?

Achiever își răschiră degetele osoase.

— Cu totul altceva. Propus alternat repetat locuințe, acum și ea, și eu locuit într-una, altă dată locuit în altă. Coabitat unu-la-unu.

— Și care-i diferența?

— Diferență adevărat foarte mare! Locuit comun ca situație temporară. Continuat doar timp necesar copil crescut adult. Înțeles declarații de mai sus?

— Cred că da. Temporarul ăsta al tău o să dureze cam douăzeci de ani.

— Corect exact. Acum iată loc pentru tine.

Locul era destul de drăguț – un balcon plin de ferigi și mușchi cu floricele parfumate. Iar la una dintre măsuțe îl aștepta cineva.

— M-am gândit să-ți țin de urât, Stan, îi zise Sigfrid von Psiho. Știu ce simți.

Stan reuși să se stăpânească și nu întrebă inteligența artificială de unde putea să știe așa ceva. Încerca totodată să se obișnuiască cu ideea că Salt și Achiever vor locui împreună. Așa că spuse doar:

— Mersi.

Și se așeză pe unul dintre scaunele foarte moi și foarte reale.

Sigfrid răspunse:

— Cu plăcere.

Atâta tot. Continuă să-l privească lung pe Stan.

Că Sigfrid nu dădea din gură era o chestie cu totul nouă. Nu se putea să nu aibă ce spune, așa că Stan înțelese că doctorul îl aștepta pe el să deschidă discuția. Și își încercă norocul:

— Voiai să discutăm ceva anume?

Sigfrid ezită:

— Înțeleg că Rowena McClune a discutat cu voi.

Lui Stan îi veni să râdă ironic.

— Sigur că a discutat. Uite ce a ieșit din asta.

— Altceva?

— A, înțelese Stan. Sigur că da. Crede că ar trebui să mă întorc la școală.

Sigfrid dădu din cap:

— Și tu ce părere ai despre asta, Stan?

Chestiunea nu îl frământase pe tânărul nostru. Așa că ridică din umeri, fără prea mare interes.

— Cred că da. Poate. Adică sigur că trebuie să o fac la un moment dat. Dar acum am alte lucruri la care trebuie să mă gândesc și oricum nu știu ce anume mi-ar plăcea să studiez.

— Înțeleg, spuse Sigfrid, mângâindu-și bărbia de parcă s-ar fi gândit la cele tocmai auzite.

Stan știa că joacă teatru.

— Ai putea să studiezi absolut tot, Stan. Orice ai nevoie ca să

devii un om bine informat. Istorie. Științe politice – deși termenul este impropriu, deoarece nu există nicio legătură cu știința. Economie și sociologie… toate astea se ocupă cu comportamentul oamenilor, prin urmare ar fi corect să spunem că sunt ramuri ale psihologiei… A, scuze, zise von Psiho, observând privirea lui Stan. Nu am vrut să sune atât de… sinistru. Am senzația că vrei să mă întrebi ceva.

— Da, vreau. De ce?

Sigfrid afișă o expresie îndurerată.

— Nu înțeleg la ce te referi, Stan. Dacă mă întrebi de ce trebuie să înveți, răspunsul este: pentru că poți. Ai o minte bună, dar nu ai suficiente cunoștințe în ea care să te pregătească pentru viața pe care ți-o dorești. Dacă mă întrebi de ce am pomenit de aceste obiecte de studiu, îți răspund că am făcut-o pentru că toate au legătură cu arta – și nu am să spun „știința” – guvernării.

Stan începuse să se alarmeze.

— Adică vrei să zici că o să învăț cum să votez, da? În cazul că vom avea vreodată alegeri?

— Sau să fii votat, Stan, îi spuse cu blândețe Sigfrid, ridicând mâna în fața protestelor tânărului. Dacă nu tu, atunci cine? Trebuie să fie cineva. Milioanele de oameni din Nucleu au nevoie de un fel de guvern.

Stan părea lovit în moalele capului. Exact așa se și simțea.

— Dar nu Mințile Stocate se ocupă cu treaba asta?

— Se ocupă, sigur că da, însă doar pentru populația Heechee. Și da, sunt înțelepte și au simțul dreptății și toate cele. Dar nu sunt oameni. Nu gândesc așa cum gândim noi. Și recunosc asta. Sunt convins că ar refuza să-i guverneze pe oameni, chiar dacă li s-ar cere.

Stan căzu pe gânduri, apoi se lumină la față.

— Dar există un guvern care să ne ajute în caz de nevoie, nu? Adică toate planetele alea din galaxia de afară trebuie să aibă un soi de conducere…

Sigfrid clătină din cap.

— Nu au. Nu au avut niciodată. Întotdeauna au fost dispute pe care nu le-a putut rezolva nimeni și, chiar dacă au avut așa ceva, forma aceea de conducere a dispărut de multă vreme. Știi că în Nucleu se află mai mulți oameni organici decât în întreaga galaxie de afară?

Stan nu răspunse. Nici nu trebuia: expresia de pe chipul lui spunea totul.

— Din cauza stocării, Stan, începu să-i explice Sigfrid von Psiho. Totul a început cu unitățile Lumea Cealaltă. Oamenii erau stocați imediat după moarte. Apoi, când și-au dat seama ce înseamnă existența aceasta, au renunțat să-și mai aștepte moartea naturală. Erau stocați după bunul plac și atunci puteau avea tot ce și-au dorit vreodată. Își puteau crea propriul mediu. Își puteau inventa prieteni sau puteau interacționa cu ceilalți oameni stocați. Și apoi…

Se opri și clătină din cap.

— Mai ții minte toate descoperirile și invențiile venite de Afară? Ai observat că au cam încetat să mai vină? Oamenii stocați nu se prea pricep la invenții. Nici la cercetare. De ce s-ar pricepe, dacă nu au nevoie să muncească, ci doar se bucură de toate plăcerile pe care și le pot imagina? Sunt niște pierde-vară, Stan. Oamenii aceștia nu au nevoie de nimic și atunci nu fac nimic folositor!

Îl privi insistent pe Stan. Tânărul nu prea înțelesese mare lucru, dar hotărî să dea din cap ca și cum totul ar fi fost limpede. Sigfrid continuă:

— Prin urmare nu avem pe cine să ne bazăm. Trebuie să avem ceva care să se ocupe de probleme – să-i zicem guvern –, ceva ca un fel de congres al întregului Nucleu. Iar membrii vor fi aleși imediat ce vom stabili cum să o facem. Și eu cred că tu trebuie să candidezi.

Stan simți că se sufocă. Își reveni și reuși să întrebe:

— Dar… dar cum rămâne cu educația mea?

— Cele două lucruri nu se exclud, Stan. Mă rog, despre asta am vrut eu să-ți vorbesc. Nu trebuie să-mi răspunzi acum. Gândește-te bine. Vorbește cu Estrella.

Și adăugă zâmbind:

— Și mi s-a comunicat că o poți vedea chiar acum. Și pe ea, și pe fetița voastră.

VII

De multă vreme Stan nu mai văzuse un bebeluș. De fapt, nu mai văzuse unul de când rămăsese însărcinată una dintre fetele din bordelul domnului Ozden. Povestea asta cu copilul îi dăunase domnului Ozden din punct de vedere financiar. În

general, ca să nu aibă probleme, angajase o moașă din vecini, pricepută la avorturi. Nu și de data aceasta. Tatăl copilului, sau acel client despre care se credea că ar fi tatăl copilului, era o persoană de vază din administrația Istanbulului. Și atunci când spusese că și-ar dori copilul, fata a fost lăsată să îl păstreze, iar apoi s-a lăudat cu el în fața vecinilor. Printre care și Stan.

Din câte își mai amintea tânărul, bebelușul acesta semăna cu acela de demult: ochișorii strâns închiși, gurița închisă și ea atunci când nu scotea câte un scâncet, căpșor fără păr, degețele strânse.

Se așeză pe marginea patului îngust de campanie și se uită la Estrella. Părea obosită (absolut normal, de vreme ce tocmai scosese o bilă de bowling prin părțile ei intime). Dar părea și foarte fericită (cum să nu fie fericită dacă se terminase totul?). Și mai părea... da, părea mândră.

— Strell? spuse el, gândindu-se cum să o anunțe de propunerea care tocmai se făcuse. Trebuie să discutăm ceva.

— Sigur, zise ea. Imediat. Uite.

Și când îi puse copilul în brațe. Cald și moale. Stan se uită la chipul acela inocent. Buzele se strânseră o clipă. Pleoapele tremurară. Degetele se mișcară. Ochii se deschiseră.

Și inima lui Stan se topi de îndată.

Când ridică privirea, observă că Estrella se uită întrebătoare la el.

— Voiai să-mi spui ceva?

Trase aer în piept.

— Da, Strell. Am stat de vorbă cu Sigfrid. El crede că am tăiat suficient timp frunza la câini și că ar trebui să fac ceva cu viața mea.

Estrella, atentă la felul cum ținea el copilul în brațe, spuse:

— Chiar așa a zis?

— Asta a vrut să zică. Și are dreptate. Într-o zi o să se înființeze un congres al oamenilor din Nucleu. Și atunci când se va întâmpla asta am să încerc să fiu și eu ales. Și vreau să fiu pregătit dacă se va întâmpla să reușesc, așa că mai întâi vreau să învăț.

Estrella întinse brațele după copil.

— Asta, spuse ea, dezgolindu-și sânul ca să vadă dacă micuței îi era foame, mi se pare cea mai bună idee pe care am auzit-o vreodată. O să te ajut cum pot.

Și așa au făcut, cu sprijinul celei mai nemaipomenite dintre bunici, care avea grijă de copil atunci când ei erau ocupați cu studiul. Au avut parte de cea mai bună educație care le-a putut fi oferită de resursele lui Socrate, Marc Antoniu și Sigfrid von Psiho. Iar atunci când au avut loc primele alegeri planetare, Stan Avery a candidat și el. Din păcate, fără succes. A pierdut la limită în fața celuilalt candidat înscris în cursă.

Cu toate acestea, Stan nu a fost prea dezamăgit. A strâns cu multă bucurie mâna candidatului victorios. Se consola la gândul că își va continua studiile. Și că va avea mai multă vreme ca să se îngrijească, să se joace și, în general, să își adore fiica, atunci când îndatoririle de membru al congresului o luau de acasă pe persoana care câștigase alegerile: Estrella Pancorbo-Aveiy.

Nota autorului

DESPRE CARACTERUL SCHIMBĂTOR AL ȘTIINȚEI

Din punct de vedere strict tehnic, literatura science-fiction nu are nevoie să conțină date științifice. Însă mie mi se pare că unele dintre cele mai bune lucrări ale genului se sprijină pe explorarea minunilor oferite de teoriile sau observațiile științifice. Așa că le folosesc adesea. Atunci când încerc să relatez ceva la modul cel mai corect.

Din păcate, ce este „corect” la un moment dat nu rămâne neapărat la fel de corect câteva decenii sau chiar ani după aceea.

De pildă, găurile negre.

În 1978, când am scris *Poarta,* prima carte din seria Heechee, găurile negre reprezentau o noutate. Majoritatea oamenilor de știință doreau să creadă că există. Cu toate acestea, nicio gaură neagră nu a fost descoperită, iar speculațiile despre natura lor au fost nenumărate și diverse. Pentru acest roman, am ales două dintre cele mai interesante. Prima – că există o gaură neagră în centrul galaxiei noastre. Și a doua – că oriunde există materie sau energie suficient de compactă, în jurul ei se va forma automat o gaură neagră. Prin urmare, într-o asemenea gaură neagră ar putea exista o mulțime de planete și stele.

Vreau să se știe că am avut dreptate pe jumătate. Nu cunosc niciun savant de renume care să mai creadă că în găurile negre poate exista vreun fel de materie organizată, iar aceasta a fost o eroare clară a mea.

Pe de altă parte, se pare că în centrul galaxiei noastre chiar există un obiect cunoscut ca Sgr A*, adică „Săgetător A“ (pe scurt, „Sajj”). Și este foarte posibil ca obiectul acesta să fie o gaură neagră.

În orice caz, Sgr A* nu seamănă prea mult cu gaura neagră descrisă de mine. Nu am descris în amănunt Nucleul Heechee, dar probabil că ar fi trebuit să aibă câteva mii de mase solare. Și asta mi s-a părut cam prea mult. Dar m-am înșelat. De fapt, Sgr A* cântărește aproximativ 3,7 *milioane* de mase solare, ceea ce este cu mult mai mult decât îmi imaginasem eu.

În plus, două tipuri din celelalte găuri negre, printre care și kugelblitz-ul unde trăia Dușmanul, au căzut în dizgrație în ultima vreme. Totuși, am simțit că nu le pot omite și astfel au ajuns să

facă parte din fundalul acestui roman.

Ar trebui să mai adaug că nu am de gând să mă învăț minte, așa că voi continua să aleg speculațiile cele mai trase de păr ale oamenilor de știință ca să le folosesc în următoarele mele scrieri science-fiction. Să nu ziceți că nu v-am avertizat!

Frederik Pohl

Palatine, Illinois 2004